

Nhật Ký Theo Dõi Vợ Của Chàng Đầu Bếp

Contents

Nhật Ký Theo Dõi Vợ Của Chàng Đầu Bếp	2
1. Chương 1: Quần Lót Đắt Tiền.	2
2. Chương 2: Lại Gặp Nhau.	6
3. Chương 3: Hát.	10
4. Chương 4: Bảo Vệ.	13
5. Chương 5: Thói Quen Nghề Nghiệp.	16
6. Chương 6: Đi Nhờ Xe.	19
7. Chương 7: Vô Liêm Sĩ.	23
8. Chương 8: Giao Dịch Chiếm Tiềm Nghi.	26
9. Chương 9: Hiểu Lắm.	30
10. Chương 10: Hoa Hồng.	33
11. Chương 11: Phim Kinh Dị.	37
12. Chương 12: Ban Đêm Đông Tố.	40
13. Chương 13: Bị Thương.	43
14. Chương 14: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân.	47
15. Chương 15: Không Có Phản Ứng.	50
16. Chương 16: Vật Thí Nghiệm.	53
17. Chương 17: Tôm Hùm Nhỏ.	57
18. Chương 18: Gây Chuyện Ở Tiệc Cưới.	60
19. Chương 19: Video	63
20. Chương 20: Thù Cũ.	67
21. Chương 21: Du Lịch	70
22. Chương 22: Rắn Hoa Lớn	74
23. Chương 23: Ngắm Mặt Trời Lặn	77
24. Chương 24: Say Rượu	80
25. Chương 25: Thích Anh	83
26. Chương 26: Ngọt Ngào	94
27. Chương 27: Trời Sinh Một Đôi	97
28. Chương 28: Đổi Nơi Làm Việc	100
29. Chương 29: Nhà	103
30. Chương 30: Sinh Nhật	107
31. Chương 31: Trợ Lý	110
32. Chương 32: Khách Không Mời Mà Đến	115
33. Chương 33: Từ Chức	118
34. Chương 34: Nửa Bình Tương Ớt	122
35. Chương 35: Mặt Dày	125
36. Chương 36: Đi Sơn Trang	129
37. Chương 37: Trật Chân	133
38. Chương 38: Bắt Quả Tang	137
39. Chương 39: Phẩm Chất Bất Lương	141
40. Chương 40: Gặp Riêng	144
41. Chương 41: Hôn Lễ	147

42. Chương 42: Ngụy Cơ	152
43. Chương 43: Tài Sản	156
44. Chương 44: Hẹn Hò	160
45. Chương 45: Hoảng Sợ	164
46. Chương 46: Chuyện Cũ	167
47. Chương 47: Phiên Ngoại Chen Vào	170
48. Chương 48: Hồng Bét	173
49. Chương 49: Hôn Sự	177
50. Chương 50: Ưc Hạ	180

Nhật Ký Theo Dõi Vợ Của chàng Đầu Bếp

Giới thiệu

Nguyên tác: Trữ thần truy thê ký Nội dung: Hiện đại, ngọt văn, đô thị tình duyên, 1 vs 1. Nhân vật c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-theo-duoi-vo-cua-chang-dau-bep>

1. Chương 1: Quần Lót Đắt Tiền.

Sáng sớm tháng tư, ánh nắng tươi sáng.

Sáng sớm Giang Hạ đeo tai nghe chạy bộ dọc theo bờ hồ công viên, nhân tiện thưởng thức cảnh đẹp say lòng người.

Không ngờ rằng, cô thưởng thức mùa xuân và cảnh vật, người khác cũng đang thưởng thức cô.

Hôm nay Giang Hạ mặc bộ quần áo thể thao màu xám tro mỏng, tóc buộc tùy tiện sau gáy thành đuôi ngựa. Kiên trì rèn luyện chạy bộ lâu dài, làm cho dáng người cô trở nên thon thả, bên hông không có một chút thịt thừa, chỗ cần béo cũng không gầy một chút nào. Cho dù cô mua quần áo thể thao một trăm đồng, cũng làm cô mặc vào trước – lỗi – sau – vĩnh viễn hiệu quả rất tốt.

Chạy xong một vòng, Giang Hạ dừng lại nghỉ ngơi, theo thói quen lấy điện thoại di động ra tự sướng. Có rất nhiều người chạy bộ vào buổi sáng, lúc cô chụp tấm hình đã có mấy người chạy tới bên người cô, nhưng mà cô không biết, những người đó đã cùng chạy phía sau cô.

Đã bảy giờ, nghĩ đến trong phòng vệ sinh còn một đồng quần áo bẩn, Giang Hạ quyết định hôm nay chỉ chạy đến đây thôi.

Trước khi chạy về, Giang Hạ cúi đầu để điện thoại di động vào túi xách ở cổ tay, không cẩn thận đụng vào người từ đối diện chạy tới, di động bộp một tiếng rơi xuống mặt đất.

Vóc dáng đối phương rất cao, Giang Hạ cao 1m68 đầu đụng vào ngực anh, mũi bị đụng đau nhức.

“Anh đi đường không nhìn...” Cô bịt mũi nhìn về phía người gây ra họa, không đề phòng đối mặt với đôi mắt sâu thẳm, nửa câu sau kịp thời nuốt trở vào.

Người đàn ông trước mắt có thân hình rắn chắc, không mềm mại giống tiểu thịt tươi đang thịnh hành, mày rậm khê nhú lại, mũi cao, đúng là loại hình con người rắn rỏi mà Giang Hạ thích.

Đúng như người ta nói, khuôn mặt dễ nhìn có thể giành được rất nhiều ưu đãi. Lửa giận của Giang Hạ bởi vì người đàn ông trước mắt có khuôn mặt dễ nhìn, trong nháy mắt tiêu tán.

“Không sao chứ?” Người đàn ông nhặt di động lên đưa trả lại cho Giang Hạ, ánh mắt khê lướt qua khuôn mặt cô, cũng không dừng lại.

Ngón tay anh sạch sẽ thon dài, lúc Giang Hạ nhận lấy điện thoại không cẩn thận đụng phải, trên mặt khê nóng lên. Lắc đầu nói: “Không sao.”

May mắn cô bịt mũi, mặt đỏ chắc là cũng nhìn không ra.

“Vậy thì tạm biệt.” Nói xong tiếp tục chạy về phía trước, giống như không có chuyện gì xảy ra.

Tâm tình Giang Hạ không tệ, cũng không tính toán về việc anh không nói xin lỗi. Trên đường trở về tiểu khu cô ghé vào cửa tiệm bánh bao mua hai cái bánh bao và một ly sữa đậu nành, vừa đi vừa ăn.

Cô làm việc ở khách sạn có ký túc xá cho nhân viên, dựa vào chức vị của cô có thể phân một phòng. Nhưng mà cô thích tiểu khu nhà mình chỉ cách công viên một bức tường, cho nên thà rằng mỗi ngày tốn thêm hai mươi phút ngồi xe, cũng muốn ở nhà.

Hơn nữa kể từ khi cha mẹ đến nông thôn định cư, rất cao hứng với hoa quả rau củ mình trồng được ở vườn, căn bản không có dự định trở về. Trong nhà cần có người ở mới có sức sống.

Nhà Giang Hạ ở tầng sáu, lúc vào cửa đồ ăn sáng trong tay đã gần ăn xong. Quần áo bẩn thay tối hôm qua đều ở trong phòng vệ sinh, áo khoác đều đã ném vào trong máy giặt, nội y, khăn mặt và bút tất chia ra để giặt.

Lúc giặt nội y Giang Hạ mới nhớ tới, mấy ngày hôm trước cùng Hứa Lôi đi dạo phố mua nội y mới còn chưa có mở ra, thừa dịp hôm nay còn sớm lòi ra giặt sạch.

Nói đến bộ nội y này, Giang Hạ thật sự rất đau. Nếu không phải ngày đó uống chút rượu, Hứa Lôi lại mạnh mẽ giáo huấn cô phụ nữ phải đối với mình tốt một chút, không được quan niệm tiết kiệm đối với ví tiền, Giang Hạ cũng sẽ không choáng váng đầu óc mua bộ nội y bằng nửa tháng tiền lương của cô. Đợi ngày hôm sau cô tỉnh táo lại muốn mang đi trả, mới phát hiện trên hóa đơn in “Hàng hóa đặc biệt, không thể trả lại”.

Cẩn thận cắt móc treo trong nội y, cầm lên nhìn trước sau. Đường viền ren màu đen quần quanh ngực, còn có quần lót ren màu đen mỏng gần như trong suốt. Vài miếng vải màu hồng phấn, làm hại cô tháng này ngay cả quả táo cũng ăn không nổi!

Giang Hạ hồi hận oa một tiếng, “Cũng không phải làm bằng vàng, sao lại quý như thế!”

Hơn nữa, bạn trai cô đều không có, vì sao Hứa Lôi lại phải giúp cô chọn loại gợi cảm như này chứ?

Oán hận thì oán hận, đều đã mua về rồi, cô cũng không thể vứt bỏ. Cẩn thận giặt sạch sau đó cầm đến sân thượng phơi khô.

Nhà Giang Hạ là tiểu khu cũ, sân thượng không có khép kín. Bởi vì là tầng cao nhất, cũng không sợ trên mặt sẽ có cái gì bắn rớt xuống. Cho nên Giang Hạ đều ở bên ngoài lan can phơi quần áo.

Hôm nay có gió, Giang Hạ sợ mặc áo sẽ bị thổi xuống, vì vậy đi vào nhà cầm cái kẹp cố định. Nhưng mà đen đủi như vậy, lúc cô cầm kẹp đi ra chứng kiến quần lót nhẹ nhàng từ từ rơi xuống.

“A!” Theo bản năng Giang Hạ với tay bắt lấy, lại bắt hụt. Cúi đầu nhìn xuống, trên ban công lầu năm một cái đầu thò ra, sau đó... Vải ren không nghiêng không lệch, vừa đúng lúc rơi trên mặt người kia!

Trình Dật Tu ở trên sân thượng tưới hoa, nghe trên lầu truyền đến tiếng kêu sợ hãi, duỗi đầu nhìn lên trên, chỉ thấy một thứ gì đó màu đen rơi xuống mặt mình. Anh cho là trên lầu bỏ xuống rác gì đó, lấy từ trên mặt xuống, vừa hay nhìn thấy người lầu trên rụt trở về.

Khuôn mặt hoảng hốt kia dường như rất quen thuộc? Đợi anh thấy rõ đồ trong tay là gì, cả người không được tốt...

Giang Hạ không nghĩ tới người lầu dưới sẽ nhìn lên trên, không hề nghĩ ngợi lùi về ban công.

A a! Thật sự là xấu hổ chết mất! Vì sao hết lần này tới lần khác là chiếc quần gợi cảm kia rớt xuống! Vì sao!

Đồ đắt tiền như vậy cô còn chưa mặc một lần, làm sao bây giờ? Đi xuống lầu đòi, hay là không cần nữa?

Đòi, cô không còn mặt mũi. Không cần, cô sẽ đau lòng!

Giang Hạ liên tục rối rắm có nên ra ngoài đi làm, cuối cùng vẫn nhịn đau bụng tha cho quần lót đắt đỏ kia.

Cô còn nhớ gia đình lầu dưới mấy tháng trước đã chuyển đi, bây giờ ở đây hẳn là khách thuê, không biết gốc rễ, ai biết là ai. Hơn nữa bây giờ biến thái nhiều như vậy, cho dù lấy về cô cũng không dám mặc.

Nhưng mà cô tiếc cái quần đấy, nếu chiết khấu, tấm vải kia cũng đáng giá vài trăm. Thật sự là đau lòng!

Giang Hạ thay quần áo, đem chìa khóa di động ví tiền bỏ vào trong túi xách cầm trên tay, nhú mào ra cửa. Lại phát hiện ngoài cửa treo một cái túi giấy, vừa mở ra nhìn, dĩ nhiên là chiếc quần làm cô đau lòng đến bây giờ!

Người lầu dưới trả lại sao?

Giang Hạ ló đầu ra nhìn hành lang, không nhìn thấy người. Xem ra túi giấy này đã để ở đây được một lúc rồi.

Đột nhiên Giang Hạ hơi áy náy, người ta đã sớm trả lại cho cô, còn sẵn sóc bỏ vào túi giấy treo lên. Vậy mà cô còn suy nghĩ người lầu dưới có phải là biến thái hay không.

Mất mà được lại tâm tình thật tốt. Lúc xuống lầu Giang Hạ liếc mắt nhìn căn nhà ở tầng năm. Cửa đóng chặt, không nhìn thấy được gì.

Giang Hạ làm việc lúc chín giờ, cô có thói quen đến sớm mười phút, đúng tám giờ năm mươi phút quẹt thẻ.

Lúc vào phòng thay quần áo đổi quần áo làm việc, phát hiện Hứa Lôi đã ở đây rồi.

“Ồ, hôm Hứa đại quản lý sao lại đi làm đúng giờ như vậy!”

Hứa Lôi ở bộ phận tiêu thụ, làm việc ở khách sạn trước, Giang Hạ cũng không biết hóa ra khách sạn cũng có bộ phận tiêu thụ. Công việc của bọn họ chủ yếu là lôi kéo khách, cho nên thời gian làm việc tương đối co dãn, không cần quẹt thẻ đúng hạn.

Tình huống bình thường, không đến lúc nghỉ ăn trưa, Hứa Lôi sẽ không đi làm. Cho nên hôm nay sớm như vậy gặp được cô, thật sự làm Giang Hạ ngạc nhiên.

Về mặt Hứa Lôi nhìn Giang Hạ như nhìn người ngoài hành tinh.

“Hôm nay toàn bộ nhân viên nữ chắc là chỉ có mình cậu đến muộn!”

“A, nghỉ du lịch không phải là sớm quá sao?” Về mặt Giang Hạ mê mang.

Khách sạn sẽ an bài cho nhân viên nữ đi du lịch, buổi sáng bảy giờ tập hợp, cho nên mọi người đều đến rất sớm.

Hứa Lôi lấy ra hộp trang điểm, soi gương cẩn thận đánh son. Ngũ quan cô vốn xinh đẹp, khóe mắt hơi xéch lên, dùng chì kẻ tô lại mắt, tô lên mascara dày. Giang Hạ cảm thấy cô giống như minh tinh trong quảng cáo, ánh mắt Hứa Lôi có thể câu dẫn người.

“Cậu chưa xem tin tức sao?” Hứa Lôi vừa bôi son vừa hỏi.

“Không có, buổi sáng chạy xong giặt một đồng quần áo, không rảnh nhìn di động.” Giang Hạ lấy đồng phục từ trong tủ ra thay. Đồng phục khách sạn đều là liền thân, nhưng mà Giang Hạ cảm thấy hơi chật. Nhất là váy, chật căng, hại cô bình thường không dám tùy tiện ngồi xổm xuống, chỉ sợ không cẩn thận đứt chỉ.

Hứa Lôi quăng cho cô ánh mắt tó cũng biết là như vậy mà.

Giang Hạ cầm tất chân mặc đến đùi, “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Hứa Lôi trang điểm xong, hôn gió với Giang Hạ. “Tiểu Hạ Hạ thân ái của tớ, cậu cảm thấy kiếp này ngoại trừ tiền ra, còn có thứ gì có thể làm cho Hứa Lôi tớ buông tha cho thời gian ngủ nướng?”

“Đàn ông.” Giang Hạ không lưỡng lự trả lời.

“Sai, là đàn ông đẹp trai!”

Giang Hạ:...

Hứa Lôi khóa tủ thay quần áo, ôm cánh tay tựa vào cửa tủ nhìn Giang Hạ mặc tất chân. Bởi vì thiết kế bên trong là áo sơ mi trắng, bên ngoài là áo vest nhỏ. Lúc cô cúi xuống mặc tất chân, cảnh xuân trước ngực hơi lộ ra.

“Tiểu Hạ Hạ, nếu tớ là đàn ông, tớ nhất định sẽ đụng ngã cậu!”

Giang Hạ đi tất xong, tức giận lườm cô một cái, “VẬY cậu nhanh chuyển giới tính đi, tớ đợi cậu!”

Đợi Giang Hạ mặc đồng phục xong, Hứa Lôi không thể đợi được nữa kéo cô lên lầu, đi thẳng đến bộ phận nhà hàng Trung Quốc.

“Cậu không đi nhìn trai đẹp, chạy đến nhà hàng Trung Quốc làm gì?” Giang Hạ khó hiểu hỏi. Lập tức hiểu được, không lẽ trai đẹp ở khu nhà hàng Trung Quốc?”

Nhưng mà cô thân là quản lý bộ phận nhà hàng Trung Quốc, nếu như có nhân vật mới sao cô lại không biết?

“Anh ấy có thể coi là người bộ phận ăn uống, nhưng mà không phải do cậu quản.”

Giang Hạ hơi nghĩ cũng biết, đầu bếp Vu phải về thành phố S chăm sóc vợ hoài song thai, cho nên mời tiểu sư đệ của anh ta đến. Nghe nói tiểu sư đệ này là nhân vật khó lường, nguyên thủ ngoại quốc đều đã nếm thử món ăn anh ta làm.

Đương nhiên, tiền lương không phải bình thường. Vì mời anh ta đến, Mã tổng hạ vốn gốc, điều kiện so với đầu bếp Vu còn lớn hơn.

Nhưng mà, chỉ cần nghĩ đến đầu bếp, trước mắt Giang Hạ liền hiện ra đầu bếp Vu uốn cái bụng nhỏ.

Khi nào thì Hứa Lôi thay đổi khẩu vị như vậy?

Lúc đến nhà hàng Trung Quốc, Giang Hạ phát hiện cả tầng lầu không có thân ảnh nhân viên phục vụ. Nâng cổ tay nhìn đồng hồ đeo tay, đã chín giờ năm phút, không thể nào mà tất cả mọi người đều đi muộn.

Hứa Lôi kéo cô đi đến hành lang bên tay phải, cuối khúc quẹo hành lang có một cái cửa, chính là phòng bếp, đó là phòng làm việc của đầu bếp Vu. Từ xa Giang Hạ đã nhìn thấy một đám người chen lấn ở cửa.

Hóa ra nhân viên phục vụ biến mất toàn bộ chạy tới đây.

“Đều chen lấn ở chỗ này làm gì, không cần đi làm sao?” Giang Hạ dùng uy nghiêm của quản lý hỏi đám người.

Nhưng mà không có ai để ý đến cô, liền nghe có người kêu lên: “Mau nhìn, đến rồi!”

Vì vậy một đám người chen nhau tới trước, “Thật sự là đẹp trai!”

Giang Hạ hắng giọng một cái, “Trước khi diễn ra cuộc họp thường kì sẽ kiểm tra vệ sinh, không đủ tiêu chuẩn sẽ phạt tiền!”

Đám người mới phát hiện ra quản lý đến, hơn nữa muốn nhìn người đã tiến vào phòng làm việc, vì vậy không đến một giây tất cả mọi người đều rời đi không thấy tung tích.

Giang Hạ nghĩ, quả nhiên không thể quá lương thiện.

Không biết Hứa Lôi lấy từ đâu ra một phần văn kiện, kéo Giang Hạ vào phòng đầu bếp.

Giang Hạ hỏi cô: “Đi đâu thế?”

“Tớ vừa viết tiếp thực đơn bữa tiệc, tìm đầu bếp mới thương lượng thực đơn.”

“Cậu thương lượng thực đơn kéo tớ đi làm gì?”

Hứa Lôi nhướn mày nhìn về phía Giang Hạ, “Tớ đây là nước phù sa không thể chảy ruộng ngoài, anh ta chường mắt tớ, cũng phải vừa ý cậu. Dù gì chị em chúng ta cũng phải có một người tóm được anh ta, không thể để Hạ Bạch Tuyết hưởng mất!”

Đây là logic gì vậy, Giang Hạ muốn thoát khỏi tay cô, “Sớm tỉnh mơ tớ đã gặp nhiều chuyện rồi, cậu tự mình đi bắt đi.”

“Không được, chị em tốt phải có phúc cùng hưởng, có đàn ông cùng chia!” Nói xong từ phía sau đẩy Giang Hạ vào phòng làm việc.

Hai người một người giằng giụa một người đẩy, không để ý, Giang Hạ liền đụng vào người đi ra từ phòng làm việc. Buổi sáng mũi vừa mới bị đụng vào, bây giờ lại bị đụng đau nước mắt chảy ròng.

Giang Hạ bịt mũi nước mắt chảy ra, sau khi thấy rõ người gây ra họa không tránh khỏi ngáy ngốc.

2. Chương 2: Lại Gặp Nhau.

Giang Hạ hơi mông lung, là người buổi sáng đụng vào cô ở công viên!

Hứa Lôi thấy cô che mũi, vội vàng tiến lên, “Không sao chứ, để tớ nhìn xem!”

Cô kéo tay Giang Hạ bịt mũi, sờ sống mũi. “Không sao, không gãy, may mắn không bị ảnh hưởng gì!”

Đầu bếp Vu nghe được động tĩnh cũng từ trong phòng làm việc chạy đến, uốn bụng tiến lên trước mắt Giang Hạ. “Hóa ra là tiểu Hạ, mũi không sao chứ?”

Giang Hạ lắc đầu, đưa mu bàn tay lau nước mắt. “Không sao ạ, chỉ hơi đau thôi.” Nhưng mà bị cùng một người đụng phải hai lần đều không nói xin lỗi, trong lòng vẫn hơi khó chịu.

Đầu bếp Vu nhìn sắc mặt Giang Hạ không được tốt, vội vàng trêu đùa nói: “Anh đang muốn tìm em đây tiểu Hạ, đến đây, anh giới thiệu cho các em làm quen.” Anh ta chỉ Trình Dật Tu nói: “Vị này chính là tiểu sư đệ của anh Trình Dật Tu, tới đây thay vị trí của anh.” Nói xong lại chỉ Giang Hạ nói: “Đây là Giang Hạ quản lý nhà hàng Trung Quốc, sau này hai người tiếp xúc rất nhiều, phải chung sống thật tốt.”

Trình Dật Tu vươn tay, “Vừa rồi thực xin lỗi, tôi không nghĩ tới sẽ có người đột nhiên xông tới.” Kỳ thật anh càng không nghĩ tới, sẽ ở khách sạn gặp phải cô. Trở về chưa đến một tháng, có thể thuận lợi tìm được cô, còn khéo như vậy trở thành hàng xóm và đồng nghiệp. Đây có phải là điều mà người xưa hay nói ‘Đắc lai toàn bất phí công phu’ (Đến được thì chẳng mất công chi)?

Giang Hạ thấy anh nói xin lỗi, hơn nữa vừa rồi thật sự là mình và Hứa Lôi ầm ỉ mới đụng vào người ta. Vừa nghĩ như thế lại cảm thấy hơi thẹn thùng, vươn tay nắm chặt lại rất nhanh liền rút trở về.

Không biết có phải là ảo giác hay không, vừa rồi lúc nắm tay, anh giống như sờ lòng bàn tay cô.

Đầu bếp Vu lại giới thiệu Hứa Lôi, hai người cũng nắm tay nhau. Giang Hạ nhìn trên mặt anh không có biểu cảm gì, cũng không nhìn cô, chỉ cho rằng mình nghĩ nhiều rồi.

“Bếp trưởng Trình quả nhiên giống như lời đồn, tuần tú lịch sự.” Đôi mắt Hứa Lôi dính chặt trên người Trình Dật Tu, không chút nào che giấu tâm tư của mình.

Trình Dật Tu khách khí nói: “Hứa quản lý quá khen rồi.”

Giang Hạ thấy Hứa Lôi lại mắc bệnh háo sắc, chạm nhẹ vào cánh tay cô, “Không phải là cậu tới nói về thực đơn bữa tiệc với đầu bếp sao?”

“Oh, đúng rồi.” Hứa Lôi đưa tài liệu, “Tôi vừa nhận một tiệc cưới, khách hàng không vừa ý với thực đơn, hy vọng có thể thay đổi.”

Đầu bếp Vu bảo mấy người tiến vào văn phòng nói chuyện. Giang Hạ cảm thấy không còn chuyện gì của mình, lên tiếng chào hỏi muốn đi, lại bị Hứa Lôi giữ chặt tay. “Cậu đừng đi, lát nữa tớ có chuyện muốn nói với cậu, ở chỗ này đợi tớ.” Giang Hạ chỉ có thể bất đắc dĩ đứng ở trong văn phòng làm nèn.

Vừa rồi đầu bếp Vu đang chuyển giao công việc cho Trình Dật Tu, trên bàn làm việc có một đồng văn kiện. Bởi vì đầu bếp Vu phải đi, cho nên thực đơn là do Trình Dật Tu quyết định, sau khi hỏi rõ tiêu chuẩn, anh viết ra thực đơn đưa cho Hứa Lôi. “Nếu như khách hàng không hài lòng có thể sửa lại.”

Hứa Lôi không nghĩ tới tốc độ của anh nhanh như vậy, có vài phần thất vọng gật đầu đồng ý. “Chữ viết của đầu bếp Trình thật sự dễ nhìn, không giống đầu bếp Vu, chữ của anh ấy tôi không đọc được.”

Vừa rồi có việc nên đầu bếp Vu mới đi ra ngoài, Hứa Lôi mới dám nói như thế. Nhưng mà Trình Dật Tu nghe không có phản ứng gì, cười khách khí với Hứa Lôi liền cúi đầu sửa sang lại văn kiện trên bàn, hiển nhiên là bộ dáng không muốn nhiều lời. Hứa Lôi ngượng ngùng bĩu môi. “Anh đang bận, nếu khách hàng không hài lòng tôi lại đến làm phiền anh.”

“Không cần khách sáo, đây là công việc của tôi.” Trình Dật Tu lễ phép nói.

Giang Hạ đang định cùng Hứa Lôi rời đi, nhưng mà bị gọi lại.

“Quản lý Giang, phiền cô ở lại một lát, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Vẻ mặt Hứa Lôi ngạc nhiên nhìn về phía Giang Hạ, sau khi dùng ánh mắt “Nắm chắc cơ hội” với cô, sải bước rời đi phòng làm việc.

Giang Hạ không biết anh tìm mình có chuyện gì, vừa định hỏi, liền thấy anh lấy một cái điện thoại di động từ trong ngăn kéo ra, kiểu dáng giống hệt cô.

Kiểu dáng di động là khách sạn phát, nhân viên quản lý trở lên sẽ có một chiếc. Mặc dù chỉ là sản phẩm trong nước, tuy hơi kém, nhưng mà di động này cũng rất tốt, cho nên Giang Hạ vẫn dùng.

“Buổi sáng không cần thận đưa sai di động, đây mới là của cô.” Trình Dật Tu đưa điện thoại di động tới trước mặt cô.

“Hả?” Từ sáng đến giờ Giang Hạ chưa có mở di động ra, căn bản không phát hiện chuyện này. Nghe anh nói như thế, liền lấy di động trong túi mở ra xem, quả nhiên, màn hình di động là hình cầu vồng chứ không phải là hình cô tự sướng.

Cô vội vàng đưa điện thoại đổi, “Ngại quá, đến bây giờ tôi còn không nhìn di động, không có phát hiện cầm nhầm.” Cô để ý thấy anh không thiết lập màn hình khóa, cho nên lẩm miệng giải thích một câu, biểu lộ rõ ràng mình không nhìn việc riêng tư của anh.

Trình Dật Tu nhìn cô một cái, dường như hiểu ý tứ cô, “Di động này hôm qua tôi mới lấy, bên trong không có gì, cô xem cũng không sao.”

“Tôi không có xem!” Giang Hạ giải thích, “Buổi sáng nếu không đụng phải anh, sẽ không cầm nhầm di động.” Di động của cô có cài mật mã, không lo lắng bị anh nhìn thấy gì đó.

Anh nhếch môi cười với cô, “Vậy tôi nhận lỗi với cô.”

Đây là lần đầu tiên anh cười chân thành, hai mắt lấp lánh làm cho người ta thất thần. Giang Hạ nghĩ, con mắt anh đúng là mắt đào hoa tiêu chuẩn, chỉ nhìn cô như thế, liền làm tim cô đập nhanh hơn.

“Vậy nếu không còn chuyện gì khác, tôi trở về làm việc.” Nói xong xoay người vội vã rời đi, ở đây thêm một giây, cô sợ mình sẽ đỏ mặt.

Trình Dật Tu ôm cánh tay nhìn bóng lưng cô chạy trốn, váy ngắn màu đen ôm chặt lấy mông cô, hai chân thon dài đi tất chân màu hồng cánh sen. Không hiểu sao anh lại nghĩ đến chiếc quần lót ren màu đen sáng nay từ trên trời rơi xuống.

Hứa Lôi đang ở khúc quanh đợi Giang Hạ, thấy cô vội vàng đi đến, cười ôm cánh tay cô đi trở về.

“Thành thật khai báo, anh ta tìm cậu nói chuyện gì?”

Giang Hạ hiểu rõ tính tình Hứa Lôi, chuyện cô ấy cảm thấy hứng thú, nếu không lấy được điều cô ấy muốn cô ấy sẽ không bỏ qua. Cô không muốn Hứa Lôi làm phiền cả ngày, vì vậy đem chuyện chạy bộ buổi sáng nói cho cô ấy.

Hứa Lôi nghe giải thích xong kinh ngạc: “Trời ơi, sớm tinh mơ các người chạy phải hai lần, quả đúng là duyên phận!”

“Nghịch duyên!” Mũi cô bây giờ vẫn còn đau đấy.

Đột nhiên Hứa Lôi cười thần bí với Giang Hạ, vỗ bả vai cô nói: “Chị quyết định, miếng thịt tươi này nhường cho em. Em cần phải cố gắng...!”

Giang Hạ run rẩy đẩy tay Hứa Lôi trên vai, “Gì vậy, chẳng lẽ anh ta lớn lên đẹp trai nên tớ nhất định phải theo đuổi sao?” Trên thế giới này người đàn ông lớn lên đẹp trai rất nhiều.

Hứa Lôi dừng bước, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Hạ Bạch Tuyết và Dương Thụ chia tay, hình như là vì Trình Dật Tu, nghe nói lúc trước bọn họ có quen biết, quan hệ dường như không tầm thường. Đồng chí Giang Hạ, vì mục tiêu chung của chúng ta, lần này cậu nhất định phải tóm được Trình Dật Tu, hạ gục Hạ Bạch Tuyết!”

Nói ra thì, tính cách của Giang Hạ và Hứa Lôi hoàn toàn khác nhau, sở dĩ trở thành bạn thân, trong đó không thể không kể đến công lao của Hạ Bạch Tuyết.

Trong lúc đó các cô và Hạ Bạch Tuyết có ân oán, nói là phức tạp kỳ thật cũng đơn giản. Tổng kết lại một câu: Hạ Bạch Tuyết tâm cơ giả bộ thanh thuần vô tội, đoạt bạn trai của Hứa Lôi, cướp chức vị của Giang Hạ.

Căn cứ theo nguyên tắc kẻ thù của kẻ thù là bạn bè, Hứa Lôi và Giang Hạ thành bạn bè. Ở chung một thời gian, phát hiện tuy mỗi người có tính cách khác nhau, nhưng mà bổ sung cho nhau, vì thế hai người lại thăng cấp thành bạn thân.

“Cô ta thật sự chia tay với Dương Thụ rồi hả?” Giang Hạ hỏi.

“Cũng không khác biệt lắm, dù sao bây giờ mục tiêu của cô ta là Trình Dật Tu. Cho nên lần này nhất định cậu phải cố gắng, cho cô ta một bạt tai vang dội!”

Giang Hạ nói: “Nhưng mà tớ không thể bởi vì trả thù cô ta mà yêu đương.”

Hứa Lôi lên tiếng: “Hai tháng nữa cậu đã 26, gánh danh tiếng lão xử nữ cậu không cảm thấy bẽ mặt sao!” Nói xong lại tiến đến bên tai Giang Hạ, “Hơn nữa đáng người Trình Dật Tu, quả thực là nhóm hormone tốt, cho anh ta là cậu buồn bán có lời rồi đấy, có được không?”

Mặt Giang Hạ hồng lên, “Cậu nói cái gì thế, ai nói cho cậu biết, tớ vẫn còn cái đó nha!”

“Thôi đi, ba mẹ cậu là người cổ hủ, lúc trước học đại học đều buộc cậu bên người, căng mắt lên nhìn, cậu có thể làm bữa ở bên ngoài sao? Hơn nữa, tất xấu hơi một tí là đỏ mặt, nói cậu không phải ai tin!”

Giang Hạ lườm cô một cái, bỏ lại một câu: “Dù sao chuyện này tớ sẽ không dính vào!” Liền đi đến phòng làm việc của mình.

Đến phòng làm việc cầm cái gương nhỏ soi, phát hiện quả nhiên mặt mình hồng như trái táo, lúc soi gương nhỏ giọng mắng câu không có tiền đồ.

Hứa Lôi thật sự nói trúng, lúc mẹ Giang còn trẻ thân thể không được tốt, có thai hai lần đều sinh non, cho nên mãi đến ba mươi mới sinh ra cô, tất nhiên là coi trọng. Hơn nữa mẹ Giang còn là giáo viên trung học, toàn bộ thời gian học trung học cô đều bị mẹ giám sát, cho dù có nam sinh nhét thư tình cho cô, cô cũng không kịp xem liền mất. Cho đến khi học cấp ba có tình cảm với một nam sinh trong lớp, hai người lén lút nói chuyện yêu đương. Có một lần tự học tối nam sinh đưa cô về nhà, ở trong hành lang cướp đi nụ hôn đầu của cô. Một màn này bị mẹ Giang đi xuống lầu đổ rác bắt gặp, đoạn tình cảm vừa nảy sinh vì thế mà chấm dứt. Về sau thi tốt nghiệp điền nguyện vọng, mẹ Giang không muốn con gái duy nhất cách mình quá xa, liền buộc Giang Hạ học trong thành phố. Cường chế cô cuối tuần phải về nhà, bình thường cũng năm ngày ba bữa đi đến trường điều tra, quản rất chặt, làm Giang Hạ không có cơ hội tiếp xúc với nam sinh.

Nếu như không phải thân thể mẹ Giang không tốt, bác sĩ khuyên bà đến nông thôn có không khí trong lành sống, chỉ sợ Giang Hạ 25 tuổi còn giống như học sinh đi đâu cũng phải xin phép cha mẹ.

Hứa Lôi đã từng nói, cô chính là điển hình cho cô gái ngoan ngoãn. Mặc dù khi đó Giang Hạ phủ nhận, nhưng thực ra cô không phải đúng như vậy sao?

Mắt nhìn đồng hồ đeo tay, sắp đến giờ họp hội nghị thường kỳ. Giang Hạ sửa sang quần áo, cầm sổ tay chuẩn bị đi ra ngoài. Đúng lúc này di động lại vang lên, hóa ra thông báo đi họp.

Vội vã đi đến chỗ họp hội nghị thường kỳ, trên đường đi ngoài ý muốn gặp được Hạ Bạch Tuyết.

Hạ Bạch Tuyết cười với cô từ xa, ngọt ngào kêu một tiếng: “Quản lý Hạ, thật là trùng hợp, cô cũng đi họp sao?”

Giang Hạ cũng mỉm cười trả lời: “Đúng vậy, đi họp.”

Bộ dáng Hạ Bạch Tuyết rất đáng yêu, rõ ràng lớn hơn Giang Hạ hai tuổi, nhìn giống như học sinh cấp ba, lúc cười con mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm, đặc biệt ngọt ngào. Lúc Giang Hạ vừa mới tới bị khuôn mặt này lừa gạt, kết quả là ngã rất thảm. Từ đây hiểu ra một đạo lý - - người, thực sự không nên nhìn tướng mạo.

Trong phòng họp mọi người gần như đã đến đông đủ, Hứa Lôi đã đến rồi. Nhìn thấy Giang Hạ hướng cô vẫy vẫy tay, gọi cô đến ngồi cùng.

Bàn hội nghị thuộc kiểu chữ u. Giang Hạ và Hứa Lôi ngồi cạnh cửa, cách Hạ Bạch Tuyết 2 chỗ trống. Một lát sau, bếp trưởng Vu và Trình Dật Tu tiến vào phòng họp.

Hạ Bạch Tuyết giống như ong mật gặp được hoa, rời khỏi chỗ ngồi tiến lên hai bước đón Trình Dật Tu. Nũng nịu nói: “Anh Dật Tu, sớm đã nghe nói anh tới đây, không nghĩ tới hôm nay anh đã đến!”

Phản ứng đầu tiên của Giang Hạ là nhìn về phía Dương Thụ ngồi đối diện, chỉ thấy vẻ mặt anh ta cô đơn. Xem ra tin đồn bọn họ chia tay là sự thật.

Hứa Lôi nói nhỏ bên tai cô: “Còn anh Dật Tu, nghe giống như anh Hư.” Làm hại Giang Hạ thiếu chút nữa bật cười.

Trình Dật Tu gạt đầu khách sáo với Hạ Bạch Tuyết, “Tôi cũng không nghĩ tới còn có thể gặp được quản lý Hạ ở đây.”

Hạ Bạch Tuyết không thể che dấu được vui mừng trên mặt, kéo ghế trống bên cạnh cô ta ra. “Chỗ này còn trống, anh Dật Tu ngồi ở đây.”

Nhưng mà Trình Dật Tu không đợi cô ta mở miệng trước, sớm một bước đi đến vị trí bên cạnh Giang Hạ ngồi xuống.

Giang Hạ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh.

Anh có biết hành vi vô ý này của anh là muốn kéo thêm thù hận cho cô hay không?

3. Chương 3: Hát.

Hạ Bạch Tuyết xấu hổ đứng yên tại chỗ. Vẫn lại là đầu bếp Vu thay cô ta giải vây, đặt mông ngồi xuống ghế cô ta kéo ra, cười nói: “Trước khi đi có thể được mỹ nữ phục vụ, thực là vinh hạnh, cảm ơn quản lý Hạ!”

Hạ Bạch Tuyết ngượng ngùng nói câu không cần khách sáo, mới quay lại vị trí của mình ngồi xuống.

Cuộc họp ngày hôm nay, chủ yếu là nghênh đón Trình Dật Tu, để cho người mỗi bộ phận quen mặt. Thuận tiện bày tỏ nỗi tiếc khi đầu bếp Vu rời đi. Đương nhiên người nào cũng biết chuyện này chỉ là hình thức, lúc trước lão Mã biết có thể mời được Trình Dật Tu, chỉ mong sao lập tức có thể thay đổi người.

Theo thông lệ cũ, Trình Dật Tu đứng lên giới thiệu đơn giản, còn nói thêm sau này sẽ cùng hợp tác với mọi người. Sau khi nói xong, tất cả mọi người đang ngồi rất nể mặt vỗ tay.

Lúc anh ngồi xuống, bút trong tay không cẩn thận bị rơi xuống mặt đất, vì thế xoay người lại nhặt. Giang Hạ ngồi bên cạnh anh, thấy thế tất nhiên đem chân rụt trở về. Nhưng vẫn bị mu bàn tay anh đụng vào.

Lúc Trình Dật Tu ngồi xong, cầm bút ở trong tay, nói với Giang Hạ: “Ngại quá, bút lăn ra chỗ cô.”

Giang Hạ nói một tiếng không sao. Tuy nhiên cô cảm thấy được vừa rồi lúc bị đụng, hình như là anh cố ý. Nhìn anh ngồi trở lại vị trí bộ dáng nghiêm túc nhìn không chớp mắt, cô lại cảm thấy mình suy nghĩ nhiều rồi.

Đầu bếp Vu nói lời tạm biệt với mọi người. Mọi người cùng nhau làm việc lâu như vậy, tính cách đầu bếp Vu lại hòa thuận vui vẻ, đối với ai cũng tốt. Lúc anh nói rời đi, trong lòng mọi người thật sự có chút không nỡ. Nói xong, ngồi ở vị trí chủ vị lão Mã dường như hơi kích động, buột miệng nói ra: “Nếu tất cả mọi người không muốn như vậy, đêm nay tôi thân là ông chủ sẽ chi, các vị đang ngồi nghe đều có phần, sau khi tan tầm đi hát, để lão nói lời tạm biệt.”

Bình thường lão Mã keo kiệt giống như Grandet*, đừng nói là tự mình bỏ tiền, bình thường mỗi bộ phận muốn thay đổi thiết bị dụng cụ gì đó, ông ta cũng phải tính toán vài lần, sợ tiêu tiền uống phí. Hiếm khi hôm nay ông ta rộng rãi một lần, tất nhiên mọi người sẽ không bỏ qua cơ hội lần này. Vì thế cùng nhau bàn bạc xem tối nay đi đâu, cuối cùng chọn nhà họ Liễu đứng đầu thành phố này.

Grandet: Eugénie Grandet là một tiểu thuyết của Honoré de Balzac, lão Grandet là một tư sản nổi tiếng vì nhiều lẽ: Sự giàu có, sự khôn ngoan và đặc biệt vô cùng keo kiệt.

Không dễ dàng gì lão Mã mới mời khách, không làm thịt không được.

Sau khi ta họp, cũng gần đến lúc ăn cơm. Giang Hạ liền đi cùng Hứa Lôi đến nhà ăn nhân viên. Đầu bếp Vu muốn đến nhà ăn nhân viên nói lời tạm biệt với đồng nghiệp, cho nên cũng đi trước thời gian. Trình Dật Tu tất nhiên cũng đi cùng anh ta.

Vì thế lúc ăn cơm, bốn người đương nhiên ngồi một bàn. Hứa Lôi ngồi đối diện đầu bếp Vu, mà Giang Hạ ngồi đối diện Trình Dật Tu.

Dính hào quang của hai vị bếp trưởng, hôm nay món thịt đặc biệt nhiều. Hơn nữa Giang Hạ thích nhất là thịt nướng khoai tây, cho nên chất giống như đồng núi nhỏ.

Tuy Giang Hạ thon thả, nhưng mà cô toàn dựa vào kiên trì vận động. Toàn bộ công lao đều thuộc về ba làm giáo viên dạy thể dục, từ nhỏ mang theo cô chạy bộ sáng sớm, dưỡng thành thói quen tốt.

Cho nên đối với các loại thịt, từ trước đến nay cô cũng không từ chối. Không giống Hứa Lôi, vì duy trì dáng người, đưa toàn bộ thịt cho cô.

Một bàn bốn người, đầu bếp Vu rất thích náo nhiệt, Hứa Lôi cũng thích nói chuyện, Giang Hạ cũng thường đáp lại mấy câu. Chỉ có Trình Dật Tu, vẫn im lặng vùi đầu ăn cơm.

Đầu bếp Vu đá Trình Dật Tu ở dưới bàn, vui đùa nói: “A Tu à, đối diện là hai bông hoa xinh đẹp của khách sạn chúng ta. Về sau anh đi rồi, em nên thay anh chăm sóc các cô ấy.”

Hứa Lôi nghe xong cười không ngừng, “Đầu bếp Vu, nghe nói vợ anh là đại mỹ nhân. Bây giờ em có thể biết vì sao anh theo đuổi được chị ấy rồi.”

Giang Hạ cũng cười, “Lúc nấu đồ ăn chắc chắn đầu bếp Vu ăn vụng đường trắng!”

Ba người đều cười, nhưng mà Trình Dật Tu không cười, ngẩng đầu lên. Vẻ mặt nghiêm túc nói với bếp trưởng Vu: “Đại sư huynh yên tâm, em nhất định sẽ chăm sóc tốt.”

Giang Hạ và Hứa Lôi thấy bộ dáng anh nghiêm túc, giật mình. Hứa Lôi lập tức cười rộ lên: “Lại còn Đại sư huynh, bếp trưởng Trình là gì thế, Bát Giới sao?”

Bếp trưởng Vu khoát tay, “Không không không, A Tu là sư đệ nhỏ nhất của anh, trước cậu ấy còn hai sư huynh. Cho nên cậu ấy có thể là Ngựa Bạch Long!”

Lần này Giang Hạ cũng không nín được cười, che miệng cười nghiêng trước ngửa sau.

Trình Dật Tu ở đối diện nhìn thấy, vui mừng... môi khẽ nhếch lên.

Cơm nước xong, bốn người mỗi người về làm công việc của mình, bắt đầu bận rộn một ngày. Thảng or xem như là mùa ế hàng của khách sạn, Giang Hạ ăn cơm trưa xong ngồi gần người ở văn phòng, nhàm chán lười điện thoại ra chơi. Vừa thấy các đồng nghiệp tiến vào, quả nhiên tất cả mọi người đều đang nói chuyện về Trình Dật Tu. Mà Hạ Bạch Tuyết lại lấy thân phận là người biết chuyện giải đáp từng thắc mắc cho mọi người.

Ví dụ như năm nay Trình Dật Tu 28 tuổi, là nhân tài trẻ tuổi đầy hứa hẹn vừa mới xuất hiện. Ví dụ như Trình Dật Tu vẫn còn độc thân. Ngoài ra, Hạ Bạch Tuyết còn đưa ra tấm hình mình và Trình Dật Tu chụp chung, trên ảnh chụp Hạ Bạch Tuyết dựa vào vai Trình Dật Tu, cười sáng lạn. Mà Trình Dật Tu thì không có biểu tình gì, nhưng mà anh hơi nghiêng đầu về phía Hạ Bạch Tuyết.

Tấm hình này đương nhiên làm mọi người thảo luận rất nhiệt liệt, Giang Hạ nhìn vài lần cảm thấy nhàm chán, lui ra ngoài.

Lúc đến bữa tối có chuyện quan trọng cần bàn với khách, Giang Hạ tự mình ra ngoài tiếp đãi. Mới phát hiện cha Hạ Bạch Tuyết cũng ở đây, làm như con gái, cô tất nhiên phải sang đó chào hỏi cùng cha, sau đó cùng nhau ngồi mở tiệc chiêu đãi khách hàng.

Giang Hạ không biết cô lại nổi điên cái gì, rõ ràng là khách mời nhưng lại đảm đương vai trò chủ nhân. Thực đơn trước sau sửa lại ba lần. Trong bữa tiệc lại ngại phục vụ không có mắt nhìn, đem Giang Hạ kéo vào phòng bao, còn trình trọng giới thiệu trước mặt mọi người. Bàn ăn đều là những nhân vật có máu mặt, nhìn như là cho Giang Hạ mặt mũi, kỳ thật là sai cô cả đêm, còn nghĩ cách rót cho cô vài chén rượu.

Nếu chuyện này là hai năm trước, Giang Hạ sẽ không tin tưởng, mình có thể dùng khuôn mặt tươi cười để chào đón. Đều nói khách sạn như một cái chảo nhuộm lớn, loại người nào cũng có. Ở đây làm việc hai năm, cô cảm thấy mình thật sự thay đổi không ít. Nhất là dối trá.

Dối trá ngày càng giỏi, không thể làm cho người ta nhìn ra khuôn mặt tươi cười dối trá, Giang Hạ nở nụ cười cả đêm, cảm thấy mặt đều sắp cứng ngắc rồi.

Buổi tối sau khi tan tầm, Hứa Lôi gọi điện thoại cho cô. Bởi vì thời gian tan tầm không giống nhau. Hơn nữa mấy người trong phòng đã đến ktv rồi, có mấy người đi ăn cơm vẫn còn chưa tới. Hứa Lôi dặn dò riêng, bảo cô ngồi nhờ xe Trình Dật Tu. Nói là đã nhờ bếp trưởng Vu gọi điện nói cho Trình Dật Tu, hơn nữa anh ấy cũng đồng ý.

Giang Hạ có cảm giác mình bị Hứa Lôi bán đi, cho nên cũng không làm theo lời cô ấy nói. Ra khách sạn đến thẳng ven đường, chuẩn bị gọi xe. Mới vừa đứng yên, một chiếc xe suv màu đen ở ven đường ầm còi, Giang Hạ quay đầu nhìn, liền thấy Trình Dật Tu ở cửa sổ xe vẫy tay với cô.

Xem ra anh thật sự là đang đợi cô. Giang Hạ đành phải đi qua chào hỏi: “Đầu bếp Trình, thật sự là ngại quá để anh đợi đến bây giờ.”

“Tôi cũng vừa mới ra.”

Giang Hạ kéo cửa sau, lại thấy phía sau có vài cái thùng giấy.

Trình Dật Tu quay đầu nói với cô: “Ngồi phía trước đi, phía sau hơi lộn xộn.”

Giang Hạ đành phải ngồi vào ghế phụ, Trình Dật Tu không nói gì nữa, khởi động xe đi trên đường.

Trong xe có mùi thuốc lá nhàn nhạt, có khả năng là lúc chờ cô hút. Giang Hạ càng cảm thấy ngượng ngùng, quyết định nói gì đó.

“Ngại quá đầu bếp Trình, Hứa Lôi đối với ai cũng cảm thấy quen thuộc, không coi là người ngoài.”

“Không sao, tất cả mọi người đều là đồng nghiệp, dù sao cũng tiện đường.” Trình Dật Tu mở nhạc, máy đang phát nhạc của Trần Dịch Tấn đợi em yêu anh.

Giang Hạ lý giải hành động của anh là không muốn nói chuyện, vì thế cô không chủ động mở miệng nói chuyện tiếp. Mà anh cũng chăm chú lái xe.

Ban đêm tháng tư vẫn hơi lạnh, Trình Dật Tu kéo cửa xe lên.

Sau khi cửa sổ xe đóng lại, trong xe dần dần ấm lên. Mùi thuốc lá còn chưa tan hết, quanh quẩn chóp mũi Giang Hạ. Không hiểu sao, cô lại cảm thấy xấu hổ, vì thế cầm điện thoại ra cúi đầu đùa nghịch.

Đều nói di động làm người ta trở nên xa cách, nhưng mà lúc này, di động là một chuyện tốt.

Hai người cứ trầm mặc như vậy, khoảng hai mươi phút nữa là tới địa điểm đã hẹn. Sau khi Giang Hạ xuống xe mới nhớ tới một chuyện, hỏi: “Đầu bếp Trình, không phải anh vừa mới đến thành phố T sao, sao lại quen đường ở đây?”

Anh nghiêng người nhìn cô, “Tôi lớn lên ở thành phố T.”

Giang Hạ căn bản không nhìn anh, chỉ chăm chú nhìn đường dưới chân. “Ách, hóa ra anh là người ở đây, tôi còn tưởng rằng anh và đầu bếp Vu giống nhau, đều là người thành phố S.”

Trình Dật Tu cười nhẹ, “Vào thôi, bọn họ chắc là đến đủ rồi.”

Tới phòng, mọi người nói chỉ có hai người bọn họ tới muộn nhất, muốn phạt rượu. Nháo lợi hại nhất là Hứa Lôi.

Giang Hạ tức giận lôi kéo cô, “Chuyện cậu tự làm chủ tớ còn chưa tính toán đâu đấy!”

Hứa Lôi không thèm để ý: “Dù sao đều cùng đi đến đây, tiết kiệm tiền thuê xe cho cậu không tốt sao?”

Giang Hạ:...

Cô còn chưa nghèo đến mức ngay cả xe cũng gọi không nổi!

Trình Dật Tu thoái thác vì lái xe tới, không thể uống rượu. Hạ Bạch Tuyết sớm hơn bọn họ một bước đưa ra chủ ý. “Vậy thì hát một bài, anh Dật Tu hát rất hay!”

Mọi người nghe xong, lại làm ồn bắt anh hát. Trình Dật Tu không thể từ chối được nữa, liền chọn bài hát. Mười năm của Trần Dịch Tấn.

Anh vừa cất tiếng hát, cả phòng vốn âm ỉ dần dần im lặng. Hạ Bạch Tuyết không nói dối, anh hát rất hay.

Trình Dật Tu dựa vào bên cạnh máy, một tay cầm microphone, một tay ôm ngực, khẽ cúi đầu nhìn phụ đề. Tiếng nói hơi trầm thấp, mang theo từ tính. Nghe anh hát, giống như uống vào một ly rượu lâu năm. Mềm mại ngọt ngào, dư vị còn mãi.

Ngọn đèn trong phòng rất tối, màn hình lớn chiếu ra ánh sáng mỏng manh, chiếu rọi hình dáng anh, lúc sáng lúc tối, giống như hắc bạch trong phim.

Bỗng nhiên, trong bóng tối vang lên tiếng tách, đèn flash sáng rồi tắt. Tất cả mọi người đều quay đầu lại nhìn người chụp, hóa ra là Hạ Bạch Tuyết.

Trình Dật Tu chỉ dừng lại một lát, tiếp tục hát hai câu cuối cùng. Mọi người vỗ tay, có người kêu lại hát tiếp một bài, bị Trình Dật Tu từ chối vì cổ họng không thoải mái.

Trình Dật Tu ngồi vào chỗ bếp trưởng Vu, bên kia bếp trưởng Vu, chính là Hạ Bạch Tuyết. Giang Hạ nhìn, cô ta mang điện thoại đưa cho Trình Dật Tu nhìn, lại cười nói gì đó. Mà Trình Dật Tu chỉ gật đầu.

Hạ Bạch Tuyết dường như không ca hứng lắm, uống một ngụm bia. Sau đó liền nhìn về phía Giang Hạ ngồi trong góc. Đứng lên lớn tiếng nói: “Anh Dật Tu đã hát rồi, bây giờ có phải đến lượt quản lý Giang hay không!”

Tất nhiên mọi người đều phụ họa, để Giang Hạ hát.

Mà sở dĩ Giang Hạ trốn ở góc, chính là vì sợ bị người ta bắt ca hát!

4. Chương 4: Bảo Vệ.

Khuyết điểm lớn nhất của Giang Hạ là gì, chính là ngũ âm không được đầy đủ.

Rõ ràng lúc nói chuyện giọng nói nhẹ nhàng dịu dàng, nhưng mà chỉ cần hát lên, không có một âm nào đúng với giai điệu. Còn nhớ lúc tiểu học cùng nhau hát, giáo viên âm nhạc bảo cô chỉ cần làm bộ hơi mở miệng là được rồi, không được phát ra âm thanh, sẽ phá hủy hết tất cả. Từ đó về sau, Giang Hạ liền không hát, càng không tham gia bất cứ hoạt động văn nghệ nào.

Về sau lên đại học, làm việc đến bây giờ, cố gắng không tham gia cá cuộc tụ hội như này. Cô có thể đẩy liền đây, không thể thì ngồi trong góc, cố gắng không để người ta chú ý làm một người nghe.

Hạ Bạch Tuyết thấy bộ dáng Giang Hạ không muốn hát, càng cao hứng hơn. Chen đến bên cạnh Giang Hạ kéo cô lên. Hơi hưng phấn nói: “Làm việc sắp được hai năm, còn chưa từng nghe qua quản lý Giang hát, hôm nay bất luận thế nào cũng phải hát, mọi người nói có đúng không?”

Mọi người đồng ý, vỗ tay rầm rầm.

Giang Hạ không vui kéo tay Hạ Bạch Tuyết ra, “Ngại quá các vị, mấy ngày nay cổ họng tôi bị viêm, thực sự không thể hát.”

Nhưng mà cơ này vừa rồi Trình Dật Tu đã dùng rồi, dù gì anh còn hát một bài. Cô không thể nói không hát, như vậy là không nể mặt. Có vài người nháo phối hợp với Hạ Bạch Tuyết kéo cô lên gần máy.

“Nhanh lên hát một bài, quản lý Giang muốn hát bài nào, tôi bật giúp cô.”

Hạ Bạch Tuyết nhân cơ hội đem micro nhét vào trong tay cô, rõ ràng là không hát không được. Hứa Lôi cũng không biết chuyện cô không biết hát, cho nên cũng theo mấy người kia ồn ào. Làm Giang Hạ muốn cầu cứu cô ấy không thành.

Thấy Giang Hạ một lúc lâu cũng chưa nói hát bài gì, có người tự chủ trương bật bài tình yêu thay đổi. Bắt đầu nhạc dạo, Giang Hạ biết lúc này mặt mũi bị mất sạch.

Dù sao cũng mất mặt, vậy thì kệ đi, không biết hát cũng không phạm pháp!

Giang Hạ không từ chối nữa, nắm chặt micro, nhìn chằm chằm phụ đề. “Đã từng chần chừ...” Vừa mới hát bốn chữ, liền không đuổi kịp, Giang Hạ lúng túng dừng lại. Sau đó mới tiếp tục hát: “Đã từng ở bao nhiêu khách sạn...” Vẫn lại như cũ, dừng lại.

Có lẽ vừa rồi Giang Hạ từ chối cho nên mọi người hiếu kỳ với giọng hát của cô, lúc khúc nhạc dạo vang lên, toàn bộ phòng đều yên tĩnh lại. Cho dù Giang Hạ hát rất nhỏ, mọi người vẫn nghe rõ ràng.

Hứa Lôi thấy thế, tìm kiếm micro để cứu. Bài trước là Trình Dật Tu hát, cho nên Hứa Lôi nhìn trước mặt bàn anh, thấy micro quả nhiên là ở chỗ đó, vừa định duỗi tay lấy, micro liền bị Trình Dật Tu cầm trong tay. Nhưng mà anh vừa mới cầm lấy, liền bị một người khác cướp đi.

“Tình cảm vừa lướt qua, vẫn cảm thấy trân quý, làm cho ngày ngày trôi qua đều khó quên...” Đột nhiên giọng lớn vang lên, dời đi sự chú ý của mọi người. Chỉ thấy Chu Sâm ở bộ phận bảo vệ cầm microphone, chăm chú hát.

Mặc dù anh ta cũng không hát đúng giai điệu, nhưng giọng anh ta lớn, che phủ hoàn toàn giọng của Giang Hạ.

Lúc Giang Hạ lúng túng muốn đào cái hố chui xuống, Chu Sâm kịp thời cứu cô, làm cô cảm kích.

Bài hát kết thúc, mọi người rất nể tình vỗ tay. Giang Hạ cười cảm kích với Chu Sâm, nhưng mà phòng quá mờ, chắc là anh ta không nhìn thấy rõ.

Hạ Bạch Tuyết vẫn đứng ở bên cạnh Giang Hạ, cho nên lúc Giang Hạ hát xong cô ta tiếp nhận micro, cười đùa nói trong micro: “Quản lý Giang và quản lý Chu phối hợp rất tốt, quả thực chính là sắt cầm hòa hợp (ý chỉ vợ chồng hòa hợp)!”

Mẹ kiếp, không biết dùng thành ngữ thì đừng có dùng! Nếu bây giờ trong tay Giang Hạ có quả táo, có khả năng sẽ nhét vào trong miệng Hạ Bạch Tuyết.

Không ghen chết cô ta thì cũng bịt mồm cô ta lại!

Giang Hạ ngồi trở lại bên cạnh Hứa Lôi, Hứa Lôi còn đang nghiên cứu vừa rồi Trình Dật Tu cầm micro là có dụng ý gì. Anh cũng muốn cứu Giang Hạ sao?

Kế tiếp không có ai để Giang Hạ hát tiếp, Hạ Bạch Tuyết độc chiếm, hát liên tiếp mấy bài của Lưu Nhược Anh, mặc dù Giang Hạ không muốn thừa nhận, nhưng mà cô ta hát rất tốt, quảng mình mấy con phở.

âm i liên tục đến gần mười hai giờ, lão Mã mới lên tiếng tan cuộc. Dù sao ngày mai tất cả mọi người còn phải đi làm.

Đại bộ phận đang ngồi đều ở lại ký túc xá, cho nên vài người cùng nhau ngồi xe trở về. Hứa Lôi uống hơi nhiều, Giang Hạ nhờ đồng nghiệp ký túc xá đưa cô ấy trở về. Minh chuẩn bị gọi xe.

Từ trước đến nay tính tình lão Mã luôn cẩn thận, thấy còn mấy cô gái. Kiên quyết không cho mấy cô gái tự mình gọi xe về nhà, sắp xếp đồng nghiệp nam hộ tống.

Trình Dật Tu lái xe tới, hơn nữa chỉ có anh không uống rượu. Cho nên lão Mã bảo anh đưa mấy người về, trong đó có cả Giang Hạ và Hạ Bạch Tuyết.

Trình Dật Tu xin lỗi nói: “Phía sau em còn có đồ, chỉ có thể đưa một người về.” Sau đó nói thêm một câu: “Tôi ở gần công viên Bình Hồ, ai thuận đường thì cùng đi.”

Công viên Bình Hồ? Giang Hạ cũng ở gần công viên Bình Hồ, nhưng mà cô không muốn ngồi xe anh. Hai người không quá quen ngồi cùng một xe thật sự hơi lúng túng, tựa như lúc bọn họ đến.

Hơn nữa Trình Dật Tu nói chuyện như thế, cô gái nhà không ở gần công viên cũng không thể không xấu hổ bảo anh đưa về.

Chỉ có Hạ Bạch Tuyết cao hứng nói: “Anh Dật Tu, vậy anh đưa em về một đoạn, nhà em cách Bình Hồ không xa!”

Giang Hạ yên lặng trợn trắng mắt, cô nhớ rõ nhà họ Hạ ngược hướng với công viên Bình Hồ mà.

Lúc này Chu Sâm cũng đứng bên cạnh Giang Hạ, xấu hổ mà tỏ vẻ muốn đưa cô về.

Lão Mã thấy thế, nói: “Vậy là được rồi, hai người các cậu chịu trách nhiệm đưa tiểu Giang tiểu Hạ về nhà đi!” Nói xong lại đi sắp xếp cho mấy cô gái khác.

Trình Dật Tu nghe vậy, hướng về phía Giang Hạ nhìn lướt qua. Nói là đi lấy xe, liền rời đi.

Chu Sâm thấy Giang Hạ không phản đối mình đưa cô về nhà, gãi gãi đầu, nói với cô: “Vậy tôi đến bên kia đường đón xe.” Nói xong cũng nhanh chóng chạy đi, rất sợ Giang Hạ nói không cần.

Vào lúc này rất khó bắt taxi, lúc Trình Dật Tu lái xe từ bãi đậu xe đi tới, Chu Sâm còn chưa gọi được xe.

Xe kết một tiếng dừng trước mặt Giang Hạ. Hạ Bạch Tuyết vui vẻ mở cửa xe, vẫy tay tạm biệt với mọi người.

“Tôi và anh Dật Tu đi trước, mọi người đi đường nhớ cẩn thận!” Giọng nói ngọt đến chết người.

Giang Hạ lộ ra khuôn mặt tươi cười, phất tay tạm biệt. Xe cách một tiếng rời đi.

Đầu đường nhiều người đang đợi xe, lúc Giang Hạ nhìn về phía Chu Sâm, vừa vẫy xe Trình Dật Tu cũng đến đầu đường.

Cô tựa hồ trông thấy cửa sổ xe... Tất cả đều mở ra? Nhớ tới Hạ Bạch Tuyết mặc bộ váy rất mỏng, trong lòng im lặng cầu phúc cho cô ta.

Cuối cùng Chu Sâm cũng gọi được xe, tới đón Giang Hạ rời đi. Một người ngồi cạnh ghế tài xế, một người ngồi ở ghế sau.

Đêm nay Giang Hạ uống hơi nhiều ly bia, xe vừa khởi động, liền buồn ngủ. Sau khi Chu Sâm hỏi địa chỉ nhà cô nói cho lái xe, thấy bộ dáng cô không thoải mái, nói: “Nếu mệt thì cô ngủ trước đi, đến nơi tôi sẽ gọi.”

Giang Hạ khoát tay nói không cần, “Đúng rồi, lúc hát cảm ơn anh.”

Chu Sâm cười nói: “Vừa đúng lúc bài hát đó là bài tôi thích nhất, cho nên nhịn không được lấy micro.”

Giang Hạ không ngốc, biết rõ anh ta nói như vậy là cho cô mặt mũi. “Bất kể nói như thế nào, vẫn cảm ơn anh, nếu không ngũ âm của tôi không được đầy đủ, sẽ hành hạ lỗ tai của mọi người.”

“Tôi hát cũng không đúng giai điệu.”

“Tôi cảm thấy được anh hát rất tốt.”

...

Bình thường Chu Sâm và Giang Hạ tiếp xúc không nhiều, nhưng mà biết nhau đã lâu, cho nên hai người nói chuyện còn tính vui vẻ. Đến khu nhà Giang Hạ ở, Chu Sâm kiên trì muốn đưa cô đến tận nhà. Tiểu khu cũ đèn đường đều đã hỏng bảy tám cái, trên đường cũng không có người đi đường. Giang Hạ cũng hơi nhát gan, vì thế đồng ý.

Chu Sâm đưa Giang Hạ đến tầng sáu, thấy cô vào cửa mới rời đi. Xe vừa rời vẫn còn đợi ở tiểu khu, cho nên khi anh đưa người về nhà, liền nhanh chóng trở về.

Lúc Trình Dật Tu trở về, vừa lúc gặp Chu Sâm lên taxi rời đi.

Anh đem xe đỗ xong, dựa vào cửa xe rút một điếu thuốc. Sau đó mở cửa sau xe, đem vài hộp giấy bên trong ném xuống đất, dùng chân đạp dẹp, ném vào thùng rác cách đó không xa.

Ngày hôm sau, Giang Hạ ngủ quên, vì vậy hủy bỏ chạy bộ sáng sớm. Nấu cho mình một tô mì trứng gà, kết quả là bỏ muối quá nhiều, mặn không thể cho vào miệng, chỉ có thể vứt vào thùng rác.

Từ nhỏ Giang Hạ được ba mẹ nâng trong lòng bàn tay nuôi lớn, nhưng mà người nhà cô không có tài nấu nướng trời cho. Mẹ Giang ở trong phòng bếp còn không phân biệt được đâu là đường đâu là muối, mặc dù ba Giang làm, nhưng mà một đĩa rau cải xào cũng có thể bị ông xào cháy. Cho nên từ nhỏ Giang Hạ đã có khát vọng tài nấu nướng của mình tốt, tự làm đồ ăn ngon cho mình. Năm ấy mười bốn tuổi, thừa dịp ba mẹ không ở nhà, muốn cho bọn họ một kinh ngạc, theo sách nấu ăn nấu, kết quả là thiếu chút nữa thiếu hủy toàn bộ phòng bếp. Từ đó về sau phòng bếp thành cấm địa của cô.

Cho nên tài nấu nướng của cô đến nay vẫn dừng lại ở mức có thể đem đồ ăn nấu chín. Còn hương vị... Không thể yêu cầu quá cao.

Sau khi đồ sạch mì, Giang Hạ lấy vài miếng bánh mì ăn tạm. Nhìn thời gian không còn sớm, liền thu dọn đồ ra cửa đi làm.

Lúc xuống tầng năm, cô vẫn nhìn chăm chăm cửa chính căn hộ kia, đương nhiên là không nhìn thấy được gì.

Hôm nay sảnh yến hội có tiệc mừng, Giang Hạ vào khách sạn liền bắt đầu bận rộn.

Sảnh yến hội có không đến mười nhân viên. Bởi vì không phải mỗi ngày đều có tiệc rượu, đương nhiên khách sạn sẽ không nuôi nhiều người rảnh rỗi. Mỗi lần có yến hội lớn, nhân viên đều là vấn đề lớn. Cho nên sáng sớm hôm nay Giang Hạ liền vội vàng đến mỗi bộ phận mượn người, sau đó sắp xếp nhân viên làm việc. Tiệc rượu có tổng cộng tám mươi hai bàn, gần tới mười giờ, khách hàng đột nhiên gọi điện thoại tới tăng thêm bốn bàn.

Sảnh yến hội có thể bày tám mươi bàn đã là cực hạn, nhiều hơn hai bàn đã phải nghĩ cách nhét vào. Bây giờ lại thêm bốn bàn, chắc chắn là bày không được.

Giang Hạ chỉ có thể mang người đem phòng họp liền sảnh yến hội mở ra, di chuyển bàn hội nghị đi, gỡ cửa ra.

Cửa không phải là cửa bình thường có thể kéo đẩy, mở ra rất dễ. Mà là cửa cố định, chỉ cần bỏ ốc vít là có thể mở ra. Vì vậy lại gọi nhân viên bộ phận công trình đến hỗ trợ, lại sắp xếp người đi kho hàng chuyển bàn ghế. Lúc rảnh rỗi, sớm đã qua giờ ăn cơm.

Giang Hạ xem chừng bây giờ đi đến nhà ăn nhân viên chắc cũng không còn gì, đang chuẩn bị quay về phòng làm việc kiểm chút đồ ăn vặt. Vừa tới hành lang đã nhìn thấy Chu Sâm xách túi to từ lối đi nhân viên tới gần.

“Quản lý Giang!” Chu Sâm gọi cô.

5. Chương 5: Thói Quen Nghề Nghiệp.

Giang Hạ không nghĩ tới Chu Sâm sẽ đến tìm cô, “Chu đội tìm tôi có việc gì sao?” Mặc dù anh là quản lý bộ phận an ninh, nhưng mà tất cả mọi người đều quen gọi anh là Chu đội.

Chu Sâm đưa túi to trong tay cho cô, “Tôi vừa gặp Trần Yến, cô ấy nhờ tôi ra ngoài mua hai phần lẩu cay Tứ Xuyên. Phần này là đưa cho cô.”

Trần Yến là nhân viên do Giang Hạ quản lý, có quan hệ rất tốt với Giang Hạ. Có đôi khi thức ăn trong nhà ăn nhân viên không ngon, các cô liền ra ngoài mua lẩu cay Tứ Xuyên ăn. Cho nên nghe Chu Sâm nói như thế, Giang Hạ vui vẻ nhận túi đồ.

“Cảm ơn anh Chu đội.”

Chu Sâm cười nói: “Không cần khách sáo, dù sao tôi cũng thuận đường. Vậy cô ăn đi, tôi còn có việc đi trước.”

Giang Hạ nói lời tạm biệt với Chu Sâm, sau khi đợi anh đi xa, nhắc túi nghĩ một cái, hương vị lẩu cay Tứ Xuyên rất thơm, nghĩ mùi làm nước miếng chảy ra. Xoay người chuẩn bị từ cầu thang quay về phòng làm việc để tiêu diệt. Liền thấy Trình Dật Tu đứng ở cầu thang, lông mày cau lại, bộ dáng không quá vui vẻ.

Hôm nay anh mặc trang phục đầu bếp, từ trên xuống dưới đều là màu trắng, phía trên rộng rãi phía dưới hẹp cùng với móc gài thiết kế hoàn mỹ làm dáng người anh rất cao. Giữa eo buộc chiếc tạp dề, sạch sẽ mà chỉnh tề. Hai bên ống tay áo gấp đến khuỷu tay, lộ ra bên ngoài cánh tay màu lúa mạch, tĩnh mạch hơi hiện, vừa nhìn chính là rắn chắc mạnh mẽ.

Nhớ tới lúc bếp trưởng Vu mặc quần áo làm việc, lúc nào nút áo cũng không cài được, Giang Hạ không khỏi cảm thán, dáng người đứng là rất quan trọng!

Không biết có phải là do mùi thơm của lẩu cay Tứ Xuyên hấp dẫn, Giang Hạ không tự giác được nuốt nước miếng. Hỏi: “Đầu bếp Trình, anh có chuyện gì sao?”

Trình Dật Tu gật đầu, đưa thực đơn trong tay cho Giang Hạ xem. “Phòng bếp vừa nhận được thông báo làm thêm bốn bàn, đồ ăn đã có trong thực đơn, nguyên liệu mua chỉ có thể làm được hai phần. Muốn để cho cô và khách hàng nói chuyện, xem hai bàn khác có thể đổi món ăn được không.”

Một tay Giang Hạ cầm thực đơn, một tay hơi nâng lẩu cay Tứ Xuyên. “Như vậy à, nhưng mà tiệc rượu lần này do Hứa Lôi lôi kéo được, khách hàng vẫn liên lạc cùng cô ấy. Nếu không tôi bảo Hứa Lôi một tiếng, bảo cô ấy bàn bạc với khách hàng, sẽ không có vấn đề gì.”

Trình Dật Tu nói một tiếng cảm ơn, lại nhìn lẩu cay Tứ Xuyên trên tay Giang Hạ. “Cô ăn cái này sao?”

Giang Hạ xấu hổ cười, “Buổi trưa không có thời gian đi ăn cơm.”

Trình Dật Tu ghét bỏ nói: “Thức ăn rác rưởi này đều dùng dầu và hương liệu nhân tạo, còn không ngon nữa.”

Anh nói giống như người lớn nói với trẻ nhỏ không nên ăn đồ ăn vặt, làm Giang Hạ hơi lúng túng. “A... Kỳ thật, tôi chỉ ngẫu nhiên mới ăn một lần.”

Trình Dật Tu lại nhìn túi đồ, ừ một tiếng. Xoay người đi trở về. Phòng làm việc của Giang Hạ ở dưới lầu, cho nên cũng đi từ cầu thang xuống. Vì vậy hai người một trước một sau đi ở hành lang.

Góc rẽ hành lang có cái thùng rác, đột nhiên Trình Dật Tu dừng lại bước chân, quay đầu nhìn Giang Hạ.

Giang Hạ nhất thời không hiểu được ý tứ của anh, ánh mắt nghi vấn nhìn anh.

Trình Dật Tu nhìn lẩu cay Tứ Xuyên trong tay cô, lại nhìn thùng rác một lát.

Trong nháy mắt Giang Hạ phản ứng kịp, là muốn đem lẩu cay Tứ Xuyên của cô ném vào thùng rác sao?

Cô mới không cần!

Giang Hạ giả bộ không hiểu, mỉm cười (mỉm cười giả dối) nói với anh: “Đầu bếp Trình còn có chuyện gì không? Vậy tôi về phòng làm việc trước.” Nói xong tiếp tục xuống lầu. Nhưng mà một giây sau túi đồ trong tay bị người ta lấy đi, “Đông” một tiếng bị ném vào thùng rác.

Động tác của Trình Dật Tu rất nhanh, Giang Hạ căn bản không kịp ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn cơm trưa của mình biến thành rác rưởi.

“Đầu bếp Trình anh làm gì vậy?” Việc này cũng quá phẫn rồi đấy! Cô và anh rất quen thuộc à? Anh quản được cô muốn ăn cái gì sao?

Trên mặt Trình Dật Tu có vài phần áy náy, “Ngại quá, đây là thói quen nghề nghiệp của tôi, thấy đồ ăn không tốt cho sức khỏe liền ném đi.”

Giang Hạ: ...

Cho nên đây là trách cô xui xẻo gặp được anh sao?

Trình Dật Tu không nói gì nữa, xuống cầu thang rời đi. Sau lưng anh Giang Hạ làm động tác vung quyền.

Mẹ kiếp, thói quen của anh liên quan gì đến tôi, vì sao lại ném cơm trưa của tôi?

Trở lại phòng làm việc, Giang Hạ đem thực đơn báo cho Hứa Lôi, thấy Hứa Lôi nói không thành vấn đề. Dùng bộ đàm báo cho đầu bếp. Sau đó cô đột nhiên nhớ tới, loại chuyện thay đổi thực đơn nhỏ nhặt như thế này, cần gì bếp trưởng tự thân xuất mã? Cho nên vừa rồi thật sự không phải là anh cố ý hủy đi cơm trưa của cô?

Cô lấy bánh bích quy từ trong ngăn kéo ra. Nhưng mà ngửi qua mùi thơm của lẩu cay Tứ Xuyên, chút ít bánh quy này quả thực khó có thể nuốt trôi. Vì vậy quyết định chuẩn ra ngoài mua phần lẩu cay Tứ Xuyên về.

Ra khỏi phòng làm việc liền gặp được Trần Yến đi tới. “Quản lý Giang đi đâu thế?”

Giang Hạ nhú lông mày, “Đừng nói, cô giúp tôi mua phần lẩu cay Tứ Xuyên bị ném vào thùng rác, cho nên tôi muốn đi mua lại một phần.”

Vẻ mặt Trần Yến kỳ quái, “Ách, khi nào thì tôi mua cho cô lẩu cay Tứ Xuyên?”

“Không phải là cô bảo Chu Sâm giúp tôi mang tới sao?”

Trần Yến càng cảm thấy kỳ quái, “Không có, lúc trước ăn cơm trưa, Chu Sâm hỏi sao không nhìn thấy cô. Tôi nói cô đang bận, chắc là không rảnh ăn cơm. Sau đó anh ta liền rời đi.”

Giang Hạ hơi mông lung, “Vậy, vậy chẳng lẽ lẩu cay Tứ Xuyên do anh ta mua?”

Trần Yến nghe, thần bí nói: “Tối hôm qua chuyện hát tôi có nghe nói, tôi thấy Chu Sâm có ý với cô đó.”

“Cô nghe ai nói?”

“Mọi người đi hát truyền ra, hơn nữa hình đầu bếp Trình hát, thật sự rất đẹp trai!”

Giang Hạ: ...

Ánh sáng tối tăm như vậy, rốt cuộc là từ đâu nhìn ra được đẹp trai?

Trần Yến còn định nói gì đó, đột nhiên bộ đàm của Giang Hạ vang lên.

“Quản lý Giang, phiền cô đến phòng làm việc của tôi một chuyến.” Là Trình Dật Tu.

Trần Yến vừa nghe đầu bếp Trình tìm, vội vàng để Giang Hạ đi. “Nhớ kỹ phải giúp tôi nhìn đầu bếp Trình vài lần!”

Giang Hạ không còn gì để nói, trên đường đi luôn nghĩ Trình Dật Tu tìm cô có chuyện gì. Đến bên ngoài phòng bếp trưởng, hít sâu một hơi, đảm bảo mình không vì lẩu cay Tứ Xuyên mà sinh ra tức giận, khuôn mặt tươi cười gõ cửa.

Bên trong có người đáp: “Vào đi.”

Giang Hạ đẩy cửa đi vào, đầu tiên là nhìn trên bàn làm việc có cơm chiên vàng óng.

Không phải là trong mắt cô chỉ thấy được đồ ăn, mà là cô thực sự đói, từ buổi sáng đến bây giờ chỉ ăn hai lát bánh mì. Mà mùi thơm của cơm chiên trên bàn... Thật sự là quá hấp dẫn!

Chịu đựng nước miếng, nhìn về phía người ngồi phía sau bàn làm việc. “Đầu bếp Trình, anh tìm tôi có chuyện gì?”

Trình Dật Tu cầm lấy bút viết gì đó, nghe vậy chỉ cơm chiên, nói: “Vừa rồi ném cơm trưa của cô, thật sự là xấu hổ, đây là bồi thường.”

Vẻ mặt rất chân thành.

Giang Hạ nuốt nước miếng một cái, “Anh nói là, cơm chiên này là cho tôi?”

Trình Dật Tu thấy vẻ mặt thèm ăn của cô, nhin không được cười nói: “Nhanh ăn đi, bị người ta nhìn thấy thì không tốt.”

“Vậy tôi không khách sáo nữa.”

Giang Hạ kéo ghế ngồi xuống, không thể đợi được nữa múc một miếng đưa vào miệng.

Bên trong cơm chiên có tôm bóc vỏ, đậu xanh, nấm hương, chân giò hun khói, cà rốt, mỗi hạt cơm đều sáng long lanh, ăn vào trong miệng mềm dẻo rất ngon miệng.

Cơm chiên Dương Châu Giang Hạ nếm qua rất nhiều, đây là lần đầu tiên ăn được mỹ vị như vậy, không chỉ ăn ngon, mà còn đẹp mắt.

Giang Hạ xem như là tín đồ ăn uống chân chính, có ăn ngon, hiềm khích lúc trước đều không để ý. Trong miệng nhét đầy đồ ăn, hỏi: “Đầu bếp Trình, cơm này là ai làm thế, ăn ngon thật.”

Trình Dật Tu để bút trong tay xuống, ôm hai tay dựa lưng vào ghế nhướn mày nhìn cô. “Nếu tôi bồi thường cho cô, đương nhiên là tôi làm.”

Giang Hạ giơ ngón tay cái lên, “Đầu bếp Trình thật sự là danh bất hư truyền! Cơm chiên làm cũng có thể ngon như thế!”

Trình Dật Tu đứng dậy dùng cốc giấy rót cho cô cốc nước đặt lên bàn, “So với thức ăn rác rưởi kia có ngon hơn không?”

“Nếu như mỗi ngày có thể ăn được cơm chiên ngon như thế, ai còn nguyện ý ăn thức ăn rác rưởi đó.”

“Có phần cơm chiên là có thể thỏa mãn, xem ra cô rất dễ nuôi.”

Giang Hạ: ...

Còn không phải là bị thức ăn của ba cô nuôi dưỡng thành như vậy sao.

Ăn cơm chiên xong, lại uống nửa chén nước, Giang Hạ ợ tại chỗ. Vội vàng che miệng lại, “Ăn quá no bụng, bình thường tôi không ăn nhiều như vậy, thật sự cơm chiên anh làm quá ngon.”

Trình Dật Tu đã thấy qua sức ăn lớn của cô ở nhà ăn, cười. “Quản lý Giang không chê là tốt rồi.”

“Sao có thể chứ! Có thể ăn được cơm đầu bếp làm là vinh hạnh của tôi.”

“Vậy sau này thường xuyên làm đồ ăn cho cô.”

Giang Hạ chỉ coi đây là lời nói khách sáo của anh, “Vậy cảm ơn đầu bếp Trình, tôi đi về trước.”

Sau khi Giang Hạ rời đi, mắt Trình Dật Tu nhìn cái đĩa sạch sẽ. Từ tối hôm qua tâm tình đã bắt đầu buồn bực, đột nhiên tốt hơn.

Bởi vì không đủ nhân viên, bữa tiệc đêm nay Giang Hạ cũng làm nhân viên phục vụ. Chờ đến lúc rảnh, về đến nhà đã sắp mười một giờ. Đi đến sân thượng dọn quần áo, ngửi thấy được mùi thuốc lá. Thăm dò nhìn xuống, có người dựa vào lan can ban công hút thuốc lá. Bởi vì hai tầng đều không có mở đèn sân thượng, cho nên cô chỉ nhìn thấy bóng người mờ mờ, còn có khói lửa trong bóng đêm lúc sáng lúc tối.

Lúc tám Giang Hạ còn đang suy nghĩ, người ở lầu dưới là ai, sao mình chưa có cơ hội gặp?

Sáu giờ rưỡi ngày hôm sau, đồng hồ sinh lý khiến Giang Hạ tỉnh lại. Sau khi rửa mặt, mặc lên bộ quần áo thể thao ra công viên chạy bộ.

Từ nhỏ cô đã có thói quen này, muốn bỏ cũng không được. Cho nên dù trời có chút âm u, cô vẫn đi công viên.

Bình thường Giang Hạ sẽ chạy hai vòng quanh hồ, nếu dậy muộn không kịp thì chạy một vòng. Hôm nay trời đầy mây, người luyện tập buổi sáng ít hơn rất nhiều. Chạy một vòng, trên người đã đầy mồ hôi, Giang Hạ dừng lại nghỉ ngơi một chút, theo quán tính muốn lôi điện thoại ra tự sướng.

Kỳ thật thói quen này là do ba Giang bức bách. Bởi vì ông và mẹ Giang chuyển đến nông thôn ở, sợ con gái ở nhà một mình lười biếng không rèn luyện, cho nên bảo cô mỗi ngày đều chụp ảnh mình chạy bộ làm chứng.

Giang Hạ đứng ở ven đường, lấy bối cảnh là cây liễu rủ xuống phía sau, giơ tay hình chữ v, vừa định chụp ảnh, nhưng trong màn hình có hình người phía sau chạy tới. Vì vậy chờ, chuẩn bị chờ người kia chạy đi lại chụp.

Nhưng mà người kia dừng lại sau lưng cô. Giang Hạ kinh ngạc quay đầu lại nhìn, “Trình, đầu bếp Trình?”

6. Chương 6: Đi Nhờ Xe.

Trình Dật Tu cười với cô, “Chào buổi sáng!”

“Chào buổi sáng, đầu bếp Trình cũng thường đến đây chạy bộ à?” Bởi vì cơm chiều, bây giờ hảo cảm của Giang Hạ đối với Trình Dật Tu tăng lên không ít.

“Ừm, tôi ở gần đây. Cô ở đâu?” Anh vừa nói vừa mở khóa áo khoác. Bên trong là áo ba lỗ màu đen, bởi vì chảy mồ hôi cho nên áo ba lỗ bám chặt vào người, có thể trông thấy rõ ràng da thịt anh.

Giang Hạ không cẩn thận nhìn thoáng qua, lập tức dời ánh mắt. “Tôi hả, từ nhỏ tôi đã chạy bộ ở chỗ này, chạy vài chục năm rồi.”

Trình Dật Tu ngẩng đầu nhìn trời, “Sắp mưa rồi, cô còn chạy không?”

Anh vừa mới dứt lời, một giọt mưa to như hạt đậu rơi trên mặt Giang Hạ.

“Không phải là sắp, mà là đã mưa...”

Trình Dật Tu cười, nói: “Trở về đi.”

Giang Hạ gật đầu, lại không quên tự sướng. Ngày hôm qua cô không chạy bộ, hôm nay lại không chụp hình chứng minh, cha nhất định sẽ gọi điện mắng.

Vì vậy vội vàng chụp ảnh tự sướng, hai người mới chạy ra khỏi công viên. Trình Dật Tu chạy bên cạnh vẫn không quên trêu ghẹo cô, “Nữ sinh đều thích tự sướng như vậy sao?”

“Không phải vậy, tôi tự sướng là có nguyên nhân.”

“Gửi cho bạn trai nhìn sao?”

“Không phải, là ba tôi, chứng minh mỗi ngày tôi đều chạy bộ. Bởi vì thân thể mẹ tôi không tốt, cho nên ông rất quan tâm đến sức khỏe của tôi, buộc tôi rèn luyện từ nhỏ.”

Trình Dật Tu nghe được đáp án này, hài lòng cười.

Mưa tới rất nhanh, vài giây sau liền lộp bộp rơi xuống, mà đoạn đường này chỗ tránh mưa cũng không có.

Lúc Giang Hạ hối hận hôm nay không nên đi ra ngoài chạy bộ, Trình Dật Tu cởi áo khoác che đầu cô, mà trên người anh chỉ còn lại áo ba lỗ. Cô vội vàng muốn đem áo đưa cho anh, lại bị anh ngăn cản.

Anh lau nước mưa trên mặt. “Đừng cãi, dù sao tôi đã dính nước mưa.”

Áo khoác là sợi tổng hợp không thấm nước, che trên đầu vẫn có hiệu quả. Giang Hạ không từ chối nữa, trời mưa lớn như vậy, nhanh chóng chạy về rồi hãy nói.

Ra công viên, rẽ phải ba trăm mét là đến nhà Giang Hạ. Lúc hai người chạy như điên đến hành lang, toàn thân Trình Dật Tu đã ướt đẫm, áo ba lỗ hơi mỏng dán trên người, đem dáng người anh bại lộ nhìn không sót thứ gì.

“Đầu bếp ở gần đây không, nếu không tôi về nhà trước lấy cho anh cái ô?”

Trình Dật Tu hất tóc dính nước mưa, túm lấy cổ áo đem áo ba lỗ cởi ra.

Mới vừa rồi còn bị một tầng vải che dáng người hoàn hảo, cứ như vậy hiện ra trước mắt Giang Hạ. Màu da anh là màu da lúa mạch khỏe mạnh, da thịt rắn chắc mà cân xứng. Nước từ trên tóc thuận theo cổ chảy xuống, đi qua xương quai xanh uốn lượn xuống. Giang Hạ mới biết được, hóa ra xương quai xanh của đàn ông có thể gợi cảm như vậy. Ánh mắt cô không khỏi đi theo giọt nước, rơi xuống cơ bụng căng đầy của anh, cùng với nửa ẩn bên trong quần thể thao.

Giang Hạ sống hai mươi lăm năm, lần đầu tiên nhìn thấy rõ cơ bụng của đàn ông, mà người đàn ông này ngay bên cạnh cô cách chưa đến mười cm, tản ra hormone nam tính vừa mới vận động.

Cô không nhịn được đỏ mặt, thu hồi ánh mắt lui về phía sau hai bước.

Trình Dật Tu âm thầm nhếch môi, đem áo ba lỗ cởi ra vắt khô nước. “Tôi ở khu nhà này. Cô ở đâu? Nếu không tôi về nhà trước cầm ô?”

Đầu óc Giang Hạ còn đang mông lung, căn bản không hiểu ý tứ trong lời nói của anh, vội hỏi: “Không cần không cần, tôi đã về đến nhà, vậy tôi đi trước. Tạm biệt đầu bếp Trình!” Nói xong liền đi lên lầu, mới đi

được hai bước, nhớ tới áo khoác của Trình Dật Tu còn ở trong tay cô, xoay người đem áo khoác đưa cho anh.

“Đúng rồi, cảm ơn áo của anh.”

Trình Dật Tu không có nhận, đứng ở dưới cầu thang ngửa đầu nhìn cô, khoe mắt đều là vui vẻ. “Cô cũng ở khu nhà này sao?”

“Ừm, hả?” Giang Hạ ngẩn người, lúc trước hình như anh nói, anh ở khu nhà này? “Anh cũng ở nơi này sao?”

Trình Dật Tu cười gật đầu, từ bên người cô lên lầu. “Thật sự rất khéo, nhanh về nhà thay quần áo đi, lúc này gặp mưa rất dễ bị cảm mạo.”

Giang Hạ đi sau lưng anh lên lầu. Thật sự rất khéo, lúc trước anh nói anh ở gần công viên, không nghĩ tới lại ở cùng một khu với cô.

Hai người một trước một sau lên lầu. Một tầng, hai tầng, ba tầng, trong lòng Giang Hạ dần dần bất an.

Rốt cuộc anh ở tầng mấy, sẽ không phải là...

Cuối cùng, Trình Dật Tu dừng lại trước cửa 501, quay đầu nói với Giang Hạ: “Tôi đến rồi, lát nữa gặp.”

Giang Hạ: ...

Đây thật sự là quá trùng hợp! Làm sao anh lại ở phòng 501! Sao có thể chứ?

“Đầu bếp Trình!” Trước khi anh vào cửa Giang Hạ kêu lên.

Trình Dật Tu nghi ngờ nhìn cô, “Có chuyện gì sao?”

“Anh, anh ở một mình sao?”

“Đúng vậy.”

!!!!

Một mình anh ở dưới lầu nhà cô, vậy người lần trước bị quần lót rơi xuống, không phải là anh đấy chứ?

Một tiếng ầm vang lên, bên ngoài vang lên tiếng sấm sét.

Giang Hạ nghĩ, vì sao sấm này không đánh xuống sân nhà thành một cái động.

Trình Dật Tu tất nhiên biết rõ cô đang khiếp sợ chuyện gì, nắm quyền để bên môi ho nhẹ một tiếng, che dấu nhin không được vui vẻ. “Quản lý Giang, có chuyện gì không?”

“Không có, không có việc gì, tạm biệt!” Mặt Giang Hạ đã hồng thành mông khỉ, nóng hổi nóng hổi. Nói xong tạm biệt liền đi lên lầu.

Vào cửa, cuối cùng Giang Hạ nhin không được đem khiếp sợ trong lòng phát tiết ra.

“A! A! A!” Cô kêu lên.

Quá mất mặt, thật sự là quá mất mặt! Cô không nghĩ tới người ở lầu dưới sẽ là Trình Dật Tu. Nếu chuyện quần lót bị bại lộ, anh sẽ nghĩ sao đây?

Trình Dật Tu đứng ở trong phòng khách lầu dưới đợi. Sau khi nghe lầu trên đóng cửa, cách một tầng trần nhà truyền đến tiếng thùng thùng, còn mơ hồ nghe thấy tiếng thét chói tai. Anh nhếch miệng lên, thay giày ướt đầm, huyết sáo đi vào phòng ngủ lấy quần áo sạch, chậm rãi đi vào phòng tắm tắm rửa.

Giang Hạ tắm xong, sấy khô tóc, ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên tường, đã tám giờ hai mươi. Bởi vì trời mưa, hôm nay cô cũng không mua đồ ăn sáng. Chỉ có thể lấy quả táo từ trong tủ lạnh trông rỗng coi như là bữa sáng.

Vừa rồi lúc tắm cô đã xây dựng tâm lý cho mình xong. Không phải chỉ là một chiếc quần thôi sao, có chuyện gì chứ, nói không chừng Trình Dật Tu cũng quên mất rồi. Cô thấy mình để ý quá nhiều sẽ mất mặt, dứt khoát quên đi coi như không có chuyện này.

Hơn nữa chiếc quần kia là Hứa Lôi chọn giúp cô, lại không phải là cái cô thích!

Ăn xong táo, dọn dẹp linh tinh, Giang Hạ cầm cái ô cầu vồng rất lớn ra cửa. Lúc đi qua lầu năm, không may, nhìn thấy Trình Dật Tu mở cửa đi ra.

Giang Hạ dừng chân một lát. Con mẹ nó, xây dựng tâm lý tốt là một chuyện, bản thân gặp anh, cô chỉ biết lúng túng!

Trình Dật Tu gật đầu với cô, “Đi làm sao?”

Giang Hạ cố gắng không nghĩ đến chuyện quần lót kia nữa, trấn định gật đầu. “Đúng vậy, đầu bếp Trình cũng đi làm sao?”

Hỏi xong cô muốn cắn lưỡi mình. Đây không phải là nói nhảm sao, bây giờ không đi làm thì đi đâu?

Hai người cùng nhau xuống lầu, Giang Hạ mới phát hiện Trình Dật Tu không có cầm ô.

“Tôi vừa mới chuyển tới một vài ngày, trong nhà hơi lộn xộn, không biết cái ô nhét ở chỗ nào.” Trình Dật Tu giải thích một câu, nhìn về phía chiếc ô cầu vồng trong tay Giang Hạ.

Giang Hạ: Cô có thể che dù, một mình tiêu sái rồi đi sao?

Bất đắc dĩ mở ô ra, “Đi cùng nhau đi, ô của tôi khá lớn.”

“Vậy cảm ơn cô, xe tôi đỗ ở phía trước không xa lắm.”

Trình Dật Tu không chút khách khí, còn chủ động cầm lấy ô. Bởi vì Giang Hạ chỉ cao tới bả vai anh, giờ cái ô thật sự hơi cổ sức.

Đến bên cạnh xe, Trình Dật Tu mở cửa ghế trước, bảo Giang Hạ lên xe. “Dù sao cũng thuận đường, không bằng đi cùng nhau, coi như cảm ơn cái ô của cô.”

Giang Hạ im lặng ngồi lên. Cùng một điểm xuất phát, đến cùng một kết thúc. Nếu cô từ chối, cũng quá làm kiêu.

Trình Dật Tu lên xe, đem cây dù để dù để ở ghế sau. “Bây giờ có rất ít cô gái dùng ô to như vậy. Điều thích dùng loại nhỏ nhắn xinh xắn.”

“Tôi chú trọng giá trị thực dụng hơn.”

Trình Dật Tu đem xe chạy nhanh ra khỏi chỗ đậu xe, mắt nhìn về phía trước, giống như vô tình nói: “Đúng vậy, đẹp đều là giả, dùng thoải mái vẫn tiện hơn.”

Giang Hạ gật đầu đồng ý, ai ngờ anh đột nhiên nói thêm một câu: “Cho nên nội y bằng bông mặc vào thoải mái hơn.”

!!

Trên mặt Giang Hạ hồng lên, sáng nay cô lúng túng nhất chuyện này, lại bị anh nhẹ nhàng nói ra! Đây là đang nhắc nhở cô, anh căn bản không có quên vải ren kia?

Vì che dấu mình đỏ mặt, cô chỉ có thể giả bộ như không nghe thấy, nghiêng đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Cho nên bỏ lỡ Trình Dật Tu bởi vì không nhìn được, bộ dáng cười lộ ra hàm răng.

Sau khi đến khách sạn, Giang Hạ trốn ngay xuống xe, ngay cả một tiếng cảm ơn cũng không nói với Trình Dật Tu.

ngày hôm nay, Giang Hạ đều vô tình hay cố ý tránh Trình Dật Tu, đến phòng bếp nói chuyện, đều đi tìm bếp trưởng. Buổi trưa lúc đến nhà ăn nhân viên, cũng kéo dài tới cuối cùng.

Nhưng đến buổi tối, vẫn không tránh được cùng anh gặp mặt.

Nguyên nhân là khách phòng riêng gọi canh gà, bên trong thiếu mất chân gà, khách hàng vì chuyện này mà âm ỉ một lúc lâu. Cuối cùng Giang Hạ giảm giá cho bàn kia mới xong chuyện.

Nhưng mà chuyện thiếu chân gà, nhất định phải điều tra. Một món ăn từ phòng bếp lên bàn, chuyển qua tay vài người. Sau khi tan việc, sảnh trước và phòng bếp, canh gà qua tay ai đều bị lưu lại hợp. Bởi vì vị trí Tổng giám đốc không, cho nên Mã tổng tự mình chủ trì. Trình Dật Tu và Giang Hạ là quản lý của hai bộ phận, tất nhiên cũng phải ở lại

Ăn trộm, nhà hàng đã nhiều lần cấm chuyện này. Lão Mã dường như muốn dùng chuyện lần này để cảnh báo, cho nên rất coi trọng. Gọi Chu Sâm mang băng ghi hình đến, điều tra từng chút một. Cuối cùng tra ra phục vụ sinh đưa đồ ăn gây ra.

Phục vụ sinh bị sa thải, Giang Hạ làm quản lý, không quản lý tốt nhân viên của mình, bị phạt tiền thưởng. Phải biết rằng, tiền thưởng của cô còn cao hơn tiền lương. Bây giờ bị phạt tiền thưởng, dựa vào lương thấp, ngày tháng sau này của cô sẽ như thế nào?

Điều đáng buồn nữa là, lúc cô quẹt thẻ tan làm, mới phát hiện đã hơn mười giờ, không kịp chuyển xe bus cuối cùng rồi.

Đau lòng chuẩn bị gọi xe trở về, đã thấy Trình Dật Tu từ lối đi nhân viên đi ra, hiển nhiên là sắp tan tầm về nhà. Cô vội vàng rời đi.

Cô không muốn ngồi nhờ xe anh về nhà!

7. Chương 7: Vô Liêm Sĩ.

Giang Hạ chờ xe ở ven đường, hết lần này tới lần khác rất ít xe. Thấy chiếc xe suv màu đen quen thuộc đang từ bãi đậu xe đi tới, trên đường lại không có bóng dáng chiếc xe taxi nào.

Nhưng mà lúc này, lại có chiếc Passat vượt qua xe Trình Dật Tu, kết một tiếng dừng trước mặt Giang Hạ.

“Quản lý Giang, lúc này không tiện gọi xe, tôi đưa cô về!”

Dĩ nhiên là Chu Sâm, Giang Hạ nhìn chiếc xe đằng sau đã giảm tốc độ, không hề nghĩ ngợi nói: “Vậy thì cảm ơn Chu đội.” Nói xong mở cửa lên xe, một chút cũng không chậm trễ.

Chu Sâm thấy Giang Hạ không từ chối, trong lòng mừng thầm. Lần trước anh đã đưa Giang Hạ về nhà, cho nên biết rõ địa chỉ, lúc này khởi động xe xuất phát.

“Hôm nay Chu đội vì chuyện nhà hàng Trung Quốc nên mới tan làm muộn sao? Thật sự là ngại quá.” Giang Hạ nói xin lỗi.

Bên trong xe vốn mở nhạc, Chu Sâm vươn tay vặn âm lượng nhỏ nhất. “Chuyện này vốn là công việc của tôi, hơn nữa chuyện này cũng không thể trách cô. Nghe nói cô còn bị Mã tổng phạt tiền thưởng tháng này?”

Nhắc tới tiền thưởng, toàn thân Giang Hạ giống như không có khí lực. “Haizz, tháng sau sợ là trái táo cũng ăn không nổi.”

Chu Sâm nghe vậy cười ha ha hai tiếng, “Xem ra quản lý Giang rất thích ăn táo.”

Giang Hạ cũng cười, lúc quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ xe, nhìn qua gương thấy chiếc xe quen thuộc.

Chiếc xe kia không nhanh không chậm theo sát bọn họ, Chu Sâm đi chậm, anh cũng đi chậm. Chu Sâm đi nhanh, anh cũng đi nhanh.

Từ khách sạn đến tiểu khu nhà bọn họ, con đường này là nhanh nhất, cho nên Giang Hạ không nghĩ nhiều về hành vi của Trình Dật Tu.

Lúc xe Chu Sâm đến tiểu khu nhà Giang Hạ, xe Trình Dật Tu vừa vặn dừng lại.

Chu Sâm khẳng khẳng muốn đưa Giang Hạ lên lầu, cho nên cùng theo xuống xe. Sau đó nhìn thấy Trình Dật Tu cách đó không xa.

Anh ta bất ngờ kêu lên một tiếng: “Đầu bếp Trình?”

Trình Dật Tu chào hỏi khách sáo với anh ta, “Quản lý Chu, muộn như vậy, sao còn ở đây?”

“Oh, tôi đưa quản lý Giang về. Đầu bếp Trình cũng ở chỗ này sao?” Anh ta còn nhớ rõ Trình Dật Tu đã nói ở gần công viên.

Trình Dật Tu chỉ gạt đầu, xoay người đem chìa khóa xe cho Giang Hạ, “Cái ô quên cầm còn ở trong xe, cô đi qua lấy đi. Nếu không nhớ đầu ngày mai mưa, hai chúng ta sẽ bị ướt hết.”

Lúc này Giang Hạ mới nhớ tới, buổi sáng vì lúng túng, cô xuống xe liền chạy, căn bản quên mất chiếc ô phía sau. Nhưng mà anh nói quá mơ hồ rồi, người không biết còn cho rằng hai người bọn họ có quan hệ rất thân mật.

“Cái đó, tôi...” Cô định nói trong nhà còn cái ô khác, cái ô kia để lần khác lấy là được rồi. Nhưng mà Trình Dật Tu cầm chìa đưa đến trước mặt cô, cô đành phải nhận, im lặng đi đến xe anh cầm ô.

Chu Sâm nghe lời nói dối của Trình Dật Tu, hỏi: “Đầu bếp Trình và Giang Hạ rất quen thuộc sao?”

Mắt Trình Dật Tu nhìn Giang Hạ phía xa, mỉm cười đáp: “Chúng tôi ở cùng một chỗ.” Nói xong lại nâng cổ tay nhìn đồng hồ, “Cảm ơn quản lý Chu đưa Giang Hạ về nhà, bây giờ khuya lắm rồi, quản lý Chu trở về nhớ cẩn thận một chút.”

Chu Sâm bị bốn chữ “ở cùng một chỗ” chém không nhẹ, Trình Dật Tu mới đến vài ngày, bọn họ liền ở cùng một chỗ?

Đúng lúc Giang Hạ cầm ô trở về, xuất phát từ khách sáo, nói với Chu Sâm: “Chu đội nhanh về nhà đi, thực sự không cần đưa tôi lên lầu đâu.”

Chu Sâm thất vọng nhìn cô một cái, “Vậy tôi đi trước, tạm biệt.”

Giang Hạ vẫy tay với anh ta, “Lái xe cẩn thận.”

Trình Dật Tu đứng bên cạnh Giang Hạ, cũng vẫy tay với anh ta.

Đột nhiên Chu Sâm có cảm giác bị lừa gạt, không nghĩ tới Giang Hạ đơn thuần như thế, sẽ ở chung với người vừa quen biết vài ngày.

Sau khi Chu Sâm rời đi, Giang Hạ không muốn lên lầu cùng Trình Dật Tu, phất tay tạm biệt anh, “Tôi đi cửa hàng tiện lợi mua ít đồ, tạm biệt.”

Trình Dật Tu lại đuổi kịp cô, “Đúng lúc tôi cũng muốn mua ít đồ, cùng nhau đi.”

Giang Hạ: ...

Đến cửa hàng tiện lợi, Giang Hạ chọn túi đồ ăn vặt lớn nhất, còn có các loại mì ăn liền vị khác nhau. Làm việc ở khách sạn ăn cơm rất sớm, mỗi ngày tan làm về nhà bụng đều đói. Cô sẽ không nấu cơm, cho nên dùng mì ăn liền và đồ ăn vặt làm thức ăn khuya.

Trình Dật Tu mua ít khăn giấy, kem đánh răng và đồ dùng hàng ngày, lúc tính tiền, anh liếc mắt nhìn giỏ hàng trong tay cô. “Cô ăn mấy thứ này sao?”

Anh nói, làm Giang Hạ nhớ tới hai chữ “rác rưởi”. Vội vàng đem đồ ăn vặt cất vào túi to. “Khuya về nhà đói, ăn lót bụng.”

Trình Dật Tu không nói gì nữa, nhưng mà lúc rời đi chủ động giúp cô cầm túi to.

Cả đường trầm mặc đi tới lầu năm, Trình Dật Tu đột nhiên hỏi: “Nhà cô có trứng gà không? Vừa rồi tôi quên mua.”

“Có.” Trong tủ lạnh nhà Giang Hạ, ngoại trừ trái cây và sữa, cũng chỉ có trứng gà.

“Cho tôi mượn hai quả.”

Giang Hạ cảm thấy lạ nên hỏi: “Bây giờ sao? Không lẽ bây giờ anh còn ăn cơm?”

“Ừm.” Trình Dật Tu gật đầu, “Mỗi ngày tan làm về đều hơi đói.”

Giang Hạ: Hóa ra ăn khuya không chỉ có mỗi mình cô.

Trình Dật Tu đi cùng cô lên lầu sáu, đợi ở cửa, sau khi lấy được hai quả trứng gà liền rời đi.

Giang Hạ cầm ấm nước rồi mới đi tắm. Lúc cô tắm xong, sấy khô tóc, lúc chuẩn bị đi vào phòng bếp nấu mì tôm, cửa chính lại bị người ta gõ.

“Ai vậy?” Giang Hạ cảnh giác hỏi, muện như vậy sao có người đến tìm cô.

“Trình Dật Tu.”

Giang Hạ nhìn bên ngoài qua mắt mèo, quả nhiên là anh. Mở hé cửa ra, “Muện như vậy, đầu bếp Trình có chuyện gì không?”

Trình Dật Tu đưa khay trong tay đến trước mặt cô. “Nấu hơi nhiều, cho nên đưa cho cô một bát.”

Lúc mở cửa ra, Giang Hạ liền ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, hơn cả mì ăn liền, hương vị này, thật sự là hấp dẫn người ta.

“Như này thì ngại quá.” Miệng thì nói như thế, nhưng tay đã đưa ra tiếp nhận.

“Coi như là trả trứng gà cho cô.”

“Cảm ơn đầu bếp Trình.” Hai quả trứng gà đổi lấy một bát mì sợi thơm ngào ngạt, mua bán lần này thật sự là quá hời rồi. “Lần sau cần trứng gà cứ tới tìm tôi!”

Trình Dật Tu nghĩ nha đầu này cũng không ngốc lắm. Cười nói: “Thừa dịp còn đang nóng ăn đi, tôi về đây.”

Giang Hạ bưng mặt ngồi trước bàn ăn, không biết xuống tay như thế nào. Bởi vì bát mì này làm quá tinh xảo, giống như một tác phẩm nghệ thuật.

Mặt bát màu xanh biển, miệng bát rất lớn, hình gợn sóng không theo quy tắc. Trứng chiên tròn trịa giống như mặt trời. Phía dưới trứng gà đặt mấy miếng cải xanh nhỏ, bên cạnh là sốt thịt. Bên trên nước lèo có vài đóa hoa dùng cà rốt làm thành hoa hồng nhỏ.

Giang Hạ gấp đóa hoa nhỏ cho vào trong miệng, mới phát hiện hoa cà rốt có vị chua, mang theo chút cay. Ăn một lần liền dừng lại không được, sợi mì cán rất kỹ, đặc biệt lực đạo mạnh. Sốt thịt có thêm mùi trà thơm ngát, mềm mà không ngấy. Ngay cả nước lèo cũng rất ngon. Giang Hạ uống vài ngụm canh, mới xác định đây là dùng canh gà nấu.

Ăn uống no say, Giang Hạ vuốt bụng nghĩ. Quả nhiên là đầu bếp, làm đồ ăn khuya còn chú ý như vậy.

Bệnh tham ăn nói chung chính là chỉ cần có đồ ăn ngon, chuyện gì cũng không tính nữa. Cô đã sớm đem chuyện lúng túng buổi sáng quên sạch. Chỉ mong, mỗi ngày đầu bếp Trình đều mượn trứng gà là tốt rồi.

Sáng sớm hôm sau lúc chạy bộ, Giang Hạ không ngờ lại gặp Trình Dật Tu. Hai người sóng vai chạy hai vòng, khi trở về, Giang Hạ theo thường lệ ở trước cửa tiểu khu mua bánh bao sớm một chút.

Trình Dật Tu trông thấy, ghét bỏ nói: “Cô ăn cái này sao? Cô có biết bánh bao nhân dùng những nguyên liệu gì không?”

Không biết vì sao, lúc Giang Hạ nghe được câu này, trong lòng không hiểu được vui mừng.

Nhanh, đem rác rưởi trong tay tôi ném đi, sau đó bồi thường cho tôi một phần bữa sáng mỹ vị!

“Đồng” một tiếng, tâm nguyện của Giang Hạ đã thành. Đồ ăn sáng trong tay bị Trình Dật Tu ném vào thùng rác ven đường.

Cô đáng thương nhìn anh, “Đầu bếp Trình, đó là bữa sáng của tôi, ném đi tôi ăn cái gì?”

“Thực xin lỗi, thói quen nghề nghiệp.”

Giang Hạ: ...

“Tôi có cháo hầm, ăn không hết thì lãng phí, nếu không chê thì ăn cùng tôi.”

“Được!” Giang Hạ không chút do dự đáp.

Trình Dật Tu dẫn đầu trở về, trên mặt không kìm chế được đắc ý.

Giang Hạ về nhà trước đem bát đĩa hôm qua ăn mì lấy mới đi lau rửa, cửa không đóng. Sau khi cô vào cửa, Trình Dật Tu đang ở phòng bếp, nghe được động tĩnh hướng về phía cửa nói: “Trong tủ giày có dép sạch, tự mình đổi.”

“Oh!” Giang Hạ mở tủ giày, bên trong chỉ có một đôi dép nhỏ con mèo màu lam, trên dép còn có hai cái lỗ tai con mèo, rất đáng yêu.

Phản ứng đầu tiên của cô là, đầu bếp Trình có mắt thẩm mỹ rất đặc biệt, có thể mua đôi dép đáng yêu như vậy.

Nhà Trình Dật Tu và nhà Giang Hạ giống nhau như đúc, nhưng mà trùng tu mới. Giang Hạ nhớ sau khi họ gia đình kia rời đi, lầu dưới gỗ đình đình đang đang hơn nửa tháng, chắc là lúc đó trùng tu.

Lúc Giang Hạ cầm bát đĩa vào phòng bếp, Trình Dật Tu đang làm bánh dẻo. Anh đeo tạp dề màu lam, dáng người cao lớn đứng trong phòng bếp chật hẹp.

Trình Dật Tu thấy cô đi vào, nói: “Bên trong có khói dầu, cô đi ra ngoài ngồi một lát, vài phút là xong.”

Giang Hạ cũng không khách sáo, cô ngu ngốc ở trong phòng bếp, ở lại cũng không giúp được gì, vì vậy đến phòng khách đánh giá xung quanh. Trong nhà anh rất sạch sẽ, mỗi thứ đồ đều đặt đúng vị trí của mình, sàn nhà sạch bong không có một hạt bụi.

So với nhà cô, Giang Hạ hơi xấu hổ. Sàn nhà nhà cô đã hai ngày không lau...

Bữa sáng làm xong rất nhanh, cháo trứng muối thịt nạc và bánh dẻo rán vàng óng. Phối hợp với hương liệu anh tự chế. Giang Hạ chỉ kém chút không liếm sạch cái đĩa.

“Đầu bếp Trình, bánh dẻo anh làm rất ngon. Giống hệt hương vị tôi ăn ở quán ăn gần nhà lúc nhỏ, đáng tiếc cửa hàng đó mấy năm trước không mở nữa.”

Trước đây mỗi ngày cô và cha chạy xong, sẽ ở cửa hàng gần công viên giải quyết bữa sáng. Người rán bánh dẻo vỏ mỏng nhân nhiều, cắn một miếng với nước canh, lúc đó cô mười ba mười bốn tuổi, một mình cô có thể ăn hai mươi cái. Sau đó cửa hàng kia không mở nữa, cô còn đau lòng rất lâu. Không nghĩ tới hôm nay có thể ăn được hương vị trước đây.

Trình Dật Tu cầm muỗng dừng lại một lát, “Nếu cô thích ăn, sau này sẽ thường xuyên làm cho cô, dù sao cũng ở gần, rất tiện.”

“Sao tôi lại không biết xấu hổ như vậy, có thể ăn một bữa tôi đã thỏa mãn rồi.” Giang Hạ đương nhiên ước như vậy, nhưng mà, cô cũng ngại đến ăn chùa.

Trình Dật Tu nhíu mày suy nghĩ một lát, hỏi cô: “Bình thường cô nấu cơm không?”

Giang Hạ lắc đầu, xấu hổ. “Tôi chỉ có thể nấu được trứng gà, mười lần nấu ăn thì bảy lần nấu không ăn được...”

“Nếu đã như vậy, không bằng chúng ta làm giao dịch!”

8. Chương 8: Giao Dịch Chiếm Tiệm Nghi.

Cái gọi là giao dịch mà Trình Dật Tu nói, chính là anh chịu trách nhiệm làm bữa sáng và bữa khuya, mà Giang Hạ chịu trách nhiệm rửa chén.

“Việc này, việc này không được tốt lắm!” Giang Hạ sững sờ nói. “Theo như anh nói, không phải là tôi chiếm tiện nghi của anh sao?”

Trình Dật Tu buồn cười cúi đầu, “Không phải là cô chiếm tiện nghi, là tôi chiếm tiện nghi của cô.”

Giang Hạ ý thức được lời nói sơ hở của mình, mặt đỏ bừng.

“Cô biết tôi chán ghét chuyện gì nhất hay không?”

Giang Hạ lắc đầu, “Chuyện gì?”

“Rửa chén.”

“Hả? Vì sao?”

Trình Dật Tu nghiêm túc suy nghĩ một lát, “Có thể là trước đây rửa chén nhiều quá nên sợ. Cho nên, nếu như cô có thể giúp tôi rửa chén, tôi phải cảm ơn, tôi giúp cô nấu cơm. Thế nào?”

“Thực sự được sao?” Giang Hạ không tin hỏi. Thực sự mỗi ngày cô đều được ăn cơm đầu bếp làm sao?

Trình Dật Tu gật đầu, “Đương nhiên là được, dù sao mỗi lần tôi làm đều ăn không hết, ném đi cũng lãng phí.”

Giang Hạ: ...

Ầm ỉ một lúc lâu, hóa ra để tránh lãng phí.

Nhưng mà, đợi Trình Dật Tu ăn xong cháo, Giang Hạ thật cao hứng cầm chén đi rửa sạch. Có ăn mà không ăn, đúng là người ngu.

Giang Hạ tự nhận không phải là người ngốc, cho nên cô vui vẻ đồng ý đề nghị của Trình Dật Tu.

Lúc xế chiều, Giang Hạ nhận được điện thoại của cha, oán hận cô đã nửa tháng không đi thăm cha mẹ. Giang Hạ lật qua lật lại lịch đặt trước, tháng năm tới là mùa kết hôn, tiệc cưới tháng năm có mười sáu đợt, đến lúc đó chỉ sợ cô mệt đến chết. Không bằng thừa dịp cuối tháng này còn nhàn rỗi, nghỉ hai ngày đi thăm cha mẹ.

Vì vậy cô nói với ba Giang ngày mai sẽ đến thôn, ba Giang nói ông phải làm một bàn thức ăn hoan nghênh con gái.

Tay nghề của ba Giang, Giang Hạ thật sự không dám khen tặng. Nhưng mà không muốn làm tổn thương trái tim cha, chỉ có thể vui vẻ đáp ứng.

Mới vừa tắt điện thoại, Hứa Lôì hùng hăng hỏ hỏ xong vào phòng làm việc của cô. Về mặt đáng thương nói với cô: “Tiểu Hạ Hạ thân ái, em nhất định phải cứu chị, cho chị ở vài ngày!”

Giang Hạ liếc mắt, “Chị lại trêu chọc ai à?”

Mỗi lần Hứa Lôì chia tay liền bị tiền nhiệm dây dưa, lúc đó sẽ đến nhà cô ở vài ngày, để tránh bị người kia chặn cửa. Đương nhiên, Dương Thụ là ngoại lệ, bởi vì Dương Thụ quảng cô ấy, cho nên cô ấy mới liên tục canh cánh trong lòng.

Về mặt Hứa Lôì như đưa đám, “Chuyện này thật sự là ngoài ý muốn, thật sự không phải chị trêu chọc. Ô ô ô...”

Giang Hạ không còn gì để nói, mỗi lần lời kịch đều giống nhau. “Được rồi được rồi, vừa đúng lúc mai tớ đi gặp ba mẹ, cậu đi với tớ.”

Hứa Lôì ôm cổ cô, “Biết ngay là Hạ Hạ tốt nhất mà, vậy bây giờ chị về ký túc xá dọn quần áo, đêm nay tan tâm cùng em về nhà!” Nói xong hôn lên mặt cô một cái, giống như lúc vừa đến, hùng hăng hỏ hỏ rồi đi.

Buổi tối không có nhiều dự định lắm, đúng tám giờ rưỡi Giang Hạ tan sở, Hứa Lôì kéo hành lý màu hồng phần rất lớn ở cửa nhân viên đợi cô.

Giang Hạ chỉ về phía hành lý hỏi: “Chị là ở nhờ hay dọn nhà thế?”

Hứa Lôi ôm cánh tay cô làm nũng, “Ai nha, em biết quần áo của chị rất nhiều mà. Yên tâm, chị đảm bảo ở nhiều nhất là một tháng!”

“Một tháng!” Giang Hạ kinh ngạc nói. “Lần này chị trêu chọc phải người nào thế?” Thường thì một tuần lễ đã thu phục, lần này lại cần một tháng.

Hứa Lôi uể oải nói, “Haizz! Nói ra rất dài. Về nhà chị sẽ nói với em.”

Hai người trở lại nhà Giang Hạ, Hứa Lôi còn nói đã đói bụng, kéo cô ra ngoài ăn đồ nướng.

Mấy ngày nay Giang Hạ chưa ăn đồ nướng, cộng thêm Hứa Lôi mời khách, vì vậy vui vẻ rời đi. Căn bản quên mất giao dịch buổi sáng với người nào đó.

Bên ngoài tiểu khu đều là các cửa hàng, tất cả đều bán các món ăn bình dân. Bởi vì gần công viên, nhưng đôi tình nhân trước khi vào công viên đều đến đây ăn gì đó. Vì vậy mà buổi tối ở đây rất náo nhiệt.

Hai người đến một cửa hàng thịt nướng, bởi vì nhiều khách, vị trí của các cô là thêm tạm thời, ở bên ngoài cửa tiệm. Giang Hạ gọi một đồng đồ ăn, Hứa Lôi lại gọi thêm hai chai bia.

Uống một cốc bia, Hứa Lôi thở dài thật sâu. “Hạ Hạ, em nói xem có phải chị là người đàn bà xấu không?”

Giang Hạ đang bận gặm cánh gà, nghe vậy nói không rõ ràng: “Lời này ai nói với chị, em kính anh ta một chén rượu.”

Lời này của cô vốn mang theo ý đùa giỡn, không nghĩ tới Hứa Lôi nghe xong, đôi mắt câu hồn kia rơi lệ.

Giang Hạ vội vàng ném cánh gà trong tay, hỏi: “Chị sao thế?” Quen nhau sắp hai năm, trong mắt cô Hứa Lôi là người phụ nữ không tim không phổi, từ trước đến nay nói yêu đương không quá ba tháng, mỗi lần chia tay đối phương đều quần quít lấy cô ấy, chưa bao giờ thấy qua cô ấy khổ sở, chứ nói là khóc.

Hứa Lôi vừa khóc, giống như mở bình chứa nước, không dừng lại được. Giang Hạ lấy khăn giấy từ trong túi đưa cho cô ấy: “Nếu chị đau khổ, cứ khóc đi.” Có thể khóc tốt hơn so với ghen.

Hứa Lôi dùng sức khóc lên, từ rơi lệ không tiếng động biến thành gào khóc, làm cho người xung quanh đều nhìn. Về mặt chủ quán lo lắng chạy tới hỏi: “Cô gái, bạn của cô sao thế, đồ ăn của tôi không ngon à!”

“Cũng bởi vì đồ ăn ngon quá, bạn tôi ăn cảm động.” Giang Hạ nghiêm túc nói.

Hứa Lôi vốn đang khóc, không hiểu sao bị đoạn đối thoại của hai người chọc trúng điểm cười, ‘Phốc’ một tiếng bật cười.

Giang Hạ lại rót đầy cho cô ấy một ly rượu, “Uống đi, uống say đem tất cả chuyện khó chịu nói ra, đêm nay em là thùng rác của chị.”

Hứa Lôi xách ghế nhựa ngồi bên cạnh Giang Hạ, một tay ôm lấy cô. “Hạ Hạ, vẫn là em tốt nhất!”

Giang Hạ ghét bỏ đẩy cô ấy, “Rót cuộc là có chuyện gì, có thể làm chị không cần hình tượng khóc ở ven đường.”

Hứa Lôi móc thiệp mời đồ thăm từ trong túi ra để lên bàn, “Anh ta sắp kết hôn.”

Giang Hạ mở thiệp mời nhìn, tên chú rể viết Thẩm Triết.

Thẩm Triết là mối tình đầu của Hứa Lôi, từ cấp ba đến đại học. Năm năm tốt đẹp, cuối cùng xa cách vị trí, tốt nghiệp không lâu thì chia tay. Mà sau khi Hứa Lôi chia tay mới biết được, hóa ra Thẩm Triết từ lúc học đại học năm hai liền có quan hệ ái muội với một bạn học nữ, năm ba liền trở thành tình nhân. Mà trong lúc này, mỗi ngày Thẩm Triết đều liên lạc với Hứa Lôi, không làm cô ấy phát hiện một chút dấu vết nào.

Nếu nói Hứa Lôi hận Thẩm Triết phản bội, không bằng nói cô ấy hận mình ngu dốt. Bị người ta đùa giỡn ba năm mà không biết gì, thậm chí còn trầm mê trong lưới tình mà Thẩm Triết dệt ra, không thể tự thoát khỏi, cứ thế không tin vào tình yêu.

Giang Hạ tức giận ném thiệp mời lên bàn, “Anh ta kết hôn gửi thiệp mời cho chị làm gì? Khoe khoang sao? Đúng là đồ tra nam!”

Hứa Lôi đốt điều thuốc, “Chị quan tâm, anh ta mới khoe khoang. Chị không cần, anh ta làm như vậy chỉ là một vở hài kịch, trêu chọc chị vui mừng mà thôi.”

Giang Hạ nghiêng đầu nhìn cô ấy, “Vậy chị khóc thê thảm như vậy làm gì?”

“Chị không phải khóc vì anh ta, chị đây là thương tiếc thanh xuân của chị. Thời gian đó bị người ta làm lãng phí, còn bị người ta nói là phụ nữ xấu, thực là con mẹ nó xúi quẩy!” Nói xong oán hận rót đầy ly bia uống sạch.

Giang Hạ hỏi: “Ai nói? Có phải là người mà chị trốn đến chỗ em không?”

Thấy cô ấy gật đầu, Giang Hạ càng hiếu kỳ. “Người kia là ai?”

Bởi vì Hứa Lôi ba ngày hai bữa lại đổi bạn trai, có không ít người nói bấy sau lưng cô ấy. Ba chữ phụ nữ xấu đều là dành cho cô ấy. Nhưng mà bây giờ cô ấy cũng chưa bao giờ để ý.

Hứa Lôi trầm mặc một lát, mới đáp: “Chính là một tiểu tử đáng ghét, chỉ ngủ với cậu ta một đêm, làm như thiếu cậu ta mấy trăm vạn. Âm hồn không tiêu tan thì coi như xong, còn quần đông quần tây, không được cái này không được cái kia, chị nợ cậu ta chắc!”

“Em chính là thiếu anh!”

Đột nhiên có giọng nói làm Hứa Lôi suýt ngã, vẻ mặt hoảng sợ nhìn về phía người đến. “Cậu, sao cậu lại đến đây?”

“Đi theo em tới.”

Giang Hạ quan sát người đàn ông đột nhiên xuất hiện, nhìn qua chỉ hai mươi hai tuổi. Da trắng nõn, mặt đẹp trai, mặc áo T-shirt đơn giản và quần bò. Đôi mắt trong suốt mang theo ủy khuất.

Cô hỏi Hứa Lôi: “Cậu ta chính là tiểu tử đáng ghét?” Tiểu tử này, hình như còn là sinh viên!

Hứa Lôi không đáp lại cô, vội gọi ông chủ thanh toán, kéo Giang Hạ rời đi. Mà vị tiểu tử đáng ghét kia nhắm mắt theo sát.

Thấy đã đến lầu dưới nhà Giang Hạ, tiểu tử kia vẫn còn đi cùng. Hứa Lôi xoay người quát: “Lục Ly, nếu cậu còn đi theo tôi, có tin tôi báo cảnh sát cậu quấy rầy không!”

“Em báo đi, vừa lúc anh sẽ hỏi cảnh sát, tội cưỡng gian phán bao nhiêu năm!”

Hứa Lôi chán nản.

Giang Hạ: ...

Tin tức này có vẻ lớn!

Hứa Lôi vuốt vuốt huyết thái dương đau nhức, “Rốt cuộc cậu muốn thế nào? Chỉ là chuyện ngoài ý muốn, đã qua lâu như vậy rồi, hơn nữa lúc đó cậu rất hưởng thụ không phải sao? Dựa vào cái gì giống như tôi thiếu nợ cậu!”

Lục Ly cây ngay không sợ chết đứng, “Em chính là thiếu anh, em đoạt trình tiết của anh liền phải mông chạy lấy người, khoản nợ lớn như thế, nên đòi cả vốn lẫn lãi!”

Hứa Lôi giống như người điên quát lên: “Vậy cậu muốn thế nào, cùng lắm thì tôi cho cậu cường một lần, có được không!”

Làm một người hai mươi lăm tuổi còn chưa lần qua giường với người khác, Giang Hạ như đầu gỗ nghe cuộc đối thoại của họ. Ngây ngốc đứng một bên xem bọn họ khẩu chiến, không biết nên nói cái gì.

Dường như Lục Ly bị lời nói của Hứa Lôi làm kinh hãi, nhất thời trầm mặc không có mở miệng. Mà Hứa Lôi vừa nói ra cũng biết mình nói sai, muốn sửa lại lại sợ mất mặt. Vì thế cuộc cãi vã kịch liệt trong nháy mắt an tĩnh lại.

Ngay tại bầu không khí yên tĩnh, điện thoại di động trong túi Giang Hạ vang lên.

Cô cầm lấy di động, trên màn hình hiện lên ba chữ đầu bếp Trình. Lúc này cô mới nhớ tới giao dịch rửa chén và mỹ thực, vội vàng nhận máy.

“Alo...”

Vừa mới nói ra một chữ, liền nghe Lục Ly phần nộ lại ủy khuất quát: “Em nghĩ rằng anh quần lấy em vì lên giường sao? Người phụ nữ này em có tim hay không, em không cảm giác được anh thích em! Thích em sao?”

Lục Ly xoay người rời đi, Hứa Lôi nhìn cậu ta đi xa, một câu cũng không nói. Xoay người trầm mặc đi lên lầu.

Đèn cảm ứng tầng một bị hỏng, đi vào màn đêm. Giang Hạ nhìn bộ dáng cô ấy ngần ngại sợ cô ấy trượt chân ngã, vội vàng đuổi theo, mở đèn di động chiếu đường, trong lúc bối rối nhấn tắt cuộc trò chuyện.

9. Chương 9: Hiểu Lầm.

Sau khi về nhà, Hứa Lôi không nói câu nào, trực tiếp đi vào phòng Giang Hạ, cởi giày nằm xuống giường ngủ. Giang Hạ cũng không biết an ủi như thế nào, chỉ có thể thay cô ấy đắp chăn. Tắm rửa xong, nhớ tới nên gọi điện thoại cho Trình Dật Tu, lại phát hiện di động hết pin, vì vậy cầm đi nạp pin. Đợi nạp đủ pin, cô đã sớm đi gặp Chu công.

Hôm sau, Giang Hạ dọn quần áo đi nông thôn, nhìn Hứa Lôi ngần ngại, lại không yên tâm để cô ấy ở một mình.

“Hay là chị đi theo em đến nông trại chơi hai ngày? Bây giờ đang là mùa vụ, xuân về hoa nở, phong cảnh đẹp lắm!”

Hứa Lôi vốn đang ngồi trên sofa ngần ngại, nghe nói như thế, đáp: “Được rồi, dù sao chỗ ở của em không an toàn, tiểu tử kia biết chị ở đây, mỗi ngày sẽ lại đến. Đi nông thôn chơi hai ngày cũng tốt.”

Nói xong câu đó, cả người cô ấy giống như sống lại. Từ trên ghế sofa đứng dậy, mở ra hành lý khổng lồ, chọn quần áo. Chọn lấy vài bộ quần áo lại nghĩ tới gọi điện xin nghỉ, lại phát hiện di động mình không còn pin, vì vậy cầm điện thoại Giang Hạ.

Thu dọn xong hành lý, ở ngoài tiểu khu mua đồ ăn trên đường. Hai người ngồi Hứa Lôi điều khiển, thẳng đến thôn nhỏ.

Bây giờ chỗ ba Giang mẹ Giang ở, gọi là thôn Song Tuyền. Cách nội thành không đến một tiếng đi xe.

Thôn Song Tuyền kế núi gần sông, phong cảnh rất đẹp, không khí trong sạch. Ba Giang chọn rất lâu, mới chọn nơi này dưỡng lão. Mua một ngôi nhà hai tầng thôn dân xây, trước sau đều có sân nhỏ, thỏa mãn đồ ăn mẹ Giang cần.

Hứa Lôi lái xe rất nhanh, chưa đến bốn mươi phút xe tiến vào thôn. Nhà họ Giang ở phía sau thôn sát chân núi. Xa xa có thể nhìn thấy đám tường vi nở rộ từ bên trong tường bò ra ngoài, xuân ý dạt dào.

Smart nhỏ nhắn xinh xắn của Hứa Lôi lái vào sân nhỏ.

Sáng sớm tỉnh mơ ba Giang đã bận rộn, chuẩn bị nghênh đón con gái bảo bối. Ở phòng bếp bên cạnh nấu cơm, vừa nghe bên ngoài có động tĩnh. Vừa nghe tiếng còi, ném dao xuống ra đón.

Giang Hạ nhảy xuống xe cho ông một cái ôm nhiệt tình, “Cha, có nhớ con không?”

Giang Văn Nhạc cố ý nghiêm mặt, nhưng không che dấu được vui vẻ trong mắt. “Con xú nha đầu, nếu cha không gọi điện thoại cho con, con cũng không biết đến nhìn chúng ta!”

Giang Hạ ôm cánh tay cha làm nũng, “Ai nha, không phải là công việc con bận rộn sao?”

Lúc này Hứa Lôi xuống xe, lại gần ngọt ngào kêu một tiếng chú Giang.

Giang Văn Nhạc biết Hứa Lôi, biết rõ cô ấy là bạn tốt của con gái, nhiệt tình chào hỏi bảo cô ấy vào nhà.

ở vườn hoa phía sau Dư Quỳnh Hoa nghe được động tĩnh, cũng chạy tới. Giang Hạ thấy sắc mặt mẹ hồng hào, dáng người đầy đặn hơn so với lần trước gặp. Cao hứng nói: “Xem ra thôn Song Tuyền phong thủy rất tốt, bây giờ nhìn mẹ còn trẻ hơn con vài tuổi!”

Dư Quỳnh Hoa búng chán cô, “Nói nhiều như vậy!”

Một nhà ba người cộng thêm Hứa Lôi, cùng nhau ăn cơm trưa. Trong bữa cơm Giang Hạ khen ngợi cha tay nghề tăng. Hứa Lôi làm khách hàng, lại làm marketing, dễ dàng nịnh nọt, cùng Giang Hạ em hô chị hứng, thẳng đến khi khen tay nghề Giang Văn Nhạc lên trời xuống đất.

Cơm nước xong, hai người trốn trong phòng uống nước.

Hứa Lôi nói: “Ngày mai lúc chị đi phải đến quầy bán đồ ăn vặt ở thôn mua mấy túi muối.”

“Vì sao?”

“Chắc chắn là rẻ! Em xem ba em làm món, không tiếc tiền mua muối nên cho nhiều như vậy.”

“Ha ha ha!”

Hai người âm ỉ một lúc, lại ngủ trưa. Buổi chiều đi theo Dư Quỳnh Hoa dựng giá cho dây mướp, trồng các loại cây giống, chơi rất cao hứng.

Cho đến tối, trước khi Giang Hạ ngủ có thói quen lấy di động ra xem tin nhắn, lại phát hiện không tìm thấy di động.

Hai người suy nghĩ rất lâu, Hứa Lôi mới vỗ đùi, “Hong hét, buổi sáng chị dùng di động của em nói chuyện xong lại đi chọn quần áo, hình như thuận tay ném vào trong hành lý!”

Mà di động của Hứa Lôi tối hôm qua không còn pin, buổi sáng lúc xuất phát trong đầu cô còn chuyện khác, mơ mơ màng màng thu dọn quần áo, máy sạc pin, di động, tất cả đều để ở nhà Giang Hạ không có mang.

Hứa Lôi thoải mái nói: “Chao ôi, không có di động đáng ghét cũng tốt, hai ta chơi thật vui hai ngày!”

Giang Hạ cũng đồng ý, vì vậy hai người không phiền lòng chuyện này nữa. Đầu dựa vào đầu tán gẫu đến hơn nửa đêm.

Hai người bọn họ tán gẫu vui vẻ, bên kia Trình Dật Tu lại lẩn qua lẩn lại, không ngủ được.

Tối hôm qua anh gặp bạn tốt thời niên thiếu, bị kéo đi uống rượu. Lo lắng Giang Hạ sẽ chờ anh ăn khuya, cho nên gọi điện thoại cho cô. Ai biết điện thoại vừa mới nghe máy, liền nghe được giọng nói của một người đàn ông.

Giọng nói kia rất rõ ràng, chắc chắn đứng bên cạnh Giang Hạ. Từng chữ anh đều nghe được rõ - - em nghĩ rằng anh quần lấy em vì lên giường sao? Người phụ nữ này em có tim hay không, em không cảm giác được anh thích em sao?

Anh cho là mình gọi nhầm số, cầm điện thoại đến trước mắt xác nhận số một lần, đúng là số của Giang Hạ. Nhưng mà người đàn ông nói chuyện là ai? Lúc anh chuẩn bị hỏi, đối phương lại tắt điện thoại.

Trong nháy mắt tìm anh bỗng nhiên căng thẳng, giống như có người lấy dây thừng buộc tim lại, khiến anh không thể hô hấp.

Buổi tối sau khi anh trở về, đứng ở hành lang lâu sáu bảy hồi rất lâu, cuối cùng vì quá muộn mà không đi gõ cửa. Sáng sớm hôm nay, anh chạy bốn vòng quanh công viên, đều không gặp được người muốn gặp kia.

Về nhà làm bữa sáng, gọi điện cho cô không nhận, dứt khoát bưng bữa sáng đi gõ cửa, nhưng căn bản không có người ở nhà.

Lúc làm việc, anh kiếm cố đến nhà hàng mấy lần, vẫn không nhìn thấy cô. Cho đến khi ăn ở nhà ăn nhân viên, từ miệng Trần Yến biết được cô nghỉ phép đi gặp cha mẹ, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Nằm ở trên giường suy nghĩ một lát vài ngày chung đụng, cảm giác mình quá kín đáo. Với đầu óc ngu ngốc của cô, chỉ sợ đến lúc tóc anh bạc, cũng đợi không được cô biết. Mà trong điện thoại người đàn ông nói thẳng thích cô, nhờ đâu cô đáp ứng thì sao?

Anh càng nghĩ càng bức bối, đứng dậy cầm áo khoác, muốn tìm điều thuốc hút, mới nhớ tới từ khi anh trở lại thành phố T liền cai thuốc.

Nằm lại trên giường, lại càng bức bối. Cuối cùng rời giường mặc quần áo, chuẩn bị xuống lầu mua bao thuốc.

Lúc ra cửa, lại phát hiện đèn cảm ứng lầu sáu sáng lên. Cô trở về rồi sao?

Anh không nghĩ nhiều bước lên lầu, lại phát hiện một người đàn ông trẻ tuổi dựa vào ngoài cửa 601, trong tay còn cầm bó hoa màu hồng phấn.

Trực giác mách bảo anh, người đàn ông này chính là người mà anh nghe được trong điện thoại. Đi đến gần mới phát hiện, trong tay người kia ôm hoa, tất cả là một trăm tờ tiền gấp thành.

Trong lỗ mũi anh hờ một tiếng, tầm thường!

“Cậu là ai?” Hỏi anh ta.

Lục Ly dựa vào cửa sắp ngủ thiếp đi, bị Trình Dật Tu nói làm bừng tỉnh, giọng không tốt nói: “Anh là ai?”

Trình Dật Tu nghe được giọng nói chói tai quen thuộc, chắc chắn trăm phần trăm là người tới hôm qua trong điện thoại.

Hai tay anh cho vào trong túi quần, nâng cằm về phía cửa phòng 601. “Tôi là bạn trai cô ấy.”

Lục Ly nghe chữ cô ấy, lý giải thành Hứa Lôi. Lập tức giữ vững tinh thần, “Bạn trai? A, là tiền nhiệm đi. Tôi là đảm nhiệm bây giờ của cô ấy!”

Trình Dật Tu mắng lời thô tục, anh còn chưa bắt đầu, sao lại thành tiền nhiệm!

“Này, văn minh một chút, cô ấy không thích người thô lỗ như anh.”

Trình Dật Tu nhìn hoa tiền trong tay anh ta, “A, cô ấy cũng không thích người tầm thường như cậu!”

Lục Ly đem hoa đưa đến trước mắt Trình Dật Tu, “Rõ ràng là anh không hiểu cô ấy, cô ấy từng mở miệng nói với tôi, thích nhất chính là hoa tiền!”

Trình Dật Tu đẩy hoa ra nói, “Tôi thấy cô ấy chỉ thuận miệng nói cho có lệ mà thôi.”

Bó hoa bị anh vung lên, có vài đóa hoa rơi xuống. Lục Ly vén tay áo muốn động thủ. Lúc này cửa đối diện bị mở ra, một người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi từ trong khe cửa nhô đầu ra.

“Hai người các cậu làm gì thế? Hơn nửa đêm không ngủ được chạy tới đây đánh nhau à? Muốn đánh nhau thì đi ra ngoài sân ấy, ở đó rộng rãi!”

Hai người ai cũng không đáp lời, trừng mắt nhìn đối phương.

“Không đi tôi báo cảnh sát đấy!”

Mắt Lục Ly nhìn đồng hồ đeo tay, sắp mười một giờ. Xem ra đêm nay Hứa Lôi không tới nơi này, liếc mắt nói với Trình Dật Tu: “Ra sân không?”

Trình Dật Tu dẫn đầu đi xuống lầu, hai người đi xuống sân, chiến một lúc, đều có tổn thương. Cho đến khi một chú trực đêm đi ngang qua, muốn gọi điện thoại báo cảnh sát, mới tan cuộc.

Ngày hôm sau lúc đi làm, Trình Dật Tu đeo thêm khẩu trang, đồng nghiệp trông thấy hỏi bị làm sao. Anh trả lời là bị cảm mạo. Sau khi Hạ Bạch Tuyết biết được, còn sẵn sàng đưa thuốc cảm mạo đến. Nhưng mà cô ta vừa ra khỏi cửa, thuốc liền bị anh ném vào thùng rác.

Giang Hạ và Hứa Lôi ở trong thôn một đêm, hôm sau đi leo núi ngắm cảnh, buổi chiều cùng ba Giang đi rừng trúc lấy ít măng. Ăn xong cơm tối, mới mang theo túi rau lớn nhà mình trồng trở lại nội thành.

Chơi một ngày, hai người đều mệt mỏi, tắm xong còn chưa đến chín giờ, hai người nằm lên giường.

Hai ngày không dùng di động, chuyện thứ nhất Hứa Lôi làm chính là nạp điện thoại di động. Giang Hạ cũng cầm di động nhìn xem có ai tìm cô không. Lại phát hiện bên trong chỉ có cuộc gọi nhờ của Trình Dật Tu, nhìn thời gian là sáng sớm hôm nay, anh hẳn là gọi cô ăn sáng. Mới vừa nghĩ như thế, điện thoại vang lên, người gọi điện thoại đến đúng là Trình Dật Tu.

Cô nhận điện thoại, nói rõ alo, mãi không thấy đối phương có động tĩnh, vì vậy thăm dò kêu một tiếng: “Đầu bếp Trình?”

Hứa Lôi đang nhìn tin nhắn Lục Ly gửi cho cô, nhìn những tin nhắn đáng thương của anh ta, nhin không được mềm nhũn chuẩn bị nhắn lại cho anh ta. Mới vừa nhắn được hai chữ, liền nghe Giang Hạ gọi đầu bếp Trình, ném di động đến bên cạnh cô nghe lên.

“Bát đĩa nhà tôi đã chất đầy, khi nào thì cô đến rửa?” Trình Dật Tu nói ra từ bên kia điện thoại.

“Ách, ngại quá đầu bếp Trình, hai ngày nay tôi đi nông thôn gặp ba mẹ, di động để ở nhà không mang theo. Cho nên không thể gọi điện thoại nói cho anh một tiếng, không phải là anh... Thay tôi nấu cơm đấy chứ?”

“Tôi là người giữ chữ tín.”

Giang Hạ: ...

Được rồi, thật sự là cô không có giữ chữ tín. “Vậy ngày mai tôi rửa cho anh, được không?”

“Bữa khuya đêm nay cũng làm xong rồi.” Dừng lại, lại nói: “Nhưng mà đã không còn bát sạch để đựng.”

Giang Hạ: Hình như cũng có chút dôi.

“Vậy tôi đi ngay bây giờ!”

10. Chương 10: Hoa Hồng.

Giang Hạ tắt điện thoại, liền nhìn thấy thái độ Hứa Lôi thẳng thắn được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị nhìn chằm chằm cô.

“Nói một chút, em và Trình Dật Tu khi nào thì quen thuộc như vậy?”

Giang Hạ đổi đồ ngủ, chọn lấy bộ quần áo thoải mái ở nhà thay. “Cũng không quen thuộc lắm, chỉ là trùng hợp anh ấy ở dưới lầu nhà em mà thôi.”

“Cái gì! Anh ta ở dưới lầu nhà em?” Hứa Lôi kinh ngạc kêu lên. “Anh ta ở dưới lầu nhà em! Em có biết khách sạn cho anh ta một phòng bằng ba phòng ở ký túc xá, xa hoa lộng lẫy, đi bộ năm phút đi làm. Tại sao anh ta lại chạy đến lầu dưới nhà em ở?”

Chuyện ký túc xá, Giang Hạ lại biết rất rõ, nhưng mà làm sao cô biết vì sao anh đến đây ở. “Sao em biết được, nhưng mà em thấy anh ấy cũng có thói quen chạy bộ sáng sớm, có thể là vì bên này gần công viên.”

Hứa Lôi ôm cánh tay nhìn cô thay xong quần áo, “Vậy bây giờ em thay quần áo làm gì, không phải là muốn đến nhà anh ta đấy chứ?”

Giang Hạ gạt đầu, “Anh ấy làm đồ ăn khuya cho em.”

Hứa Lôi khiếp sợ lặn nữa, “Anh ta làm đồ ăn khuya cho em! Đây mà không quen sao?”

“Em không phải ăn không, em rửa bát cho anh ấy.”

Giang Hạ đem giao dịch giữa cô và Trình Dật Tu nói cho Hứa Lôi nghe. Hứa Lôi nghe xong, vẻ mặt ngu ngốc nhìn cô.

“Rửa bát có thể ăn được cơm Trình Dật Tu, em còn nghĩ là mình không chiếm được tiện nghi sao? Em có biết hay không, người có thể ăn được thức ăn do đích thân anh ta nấu, đều là nhân vật xuất hiện trên tin tức? Em có biết hay không có rất nhiều phú thương dùng tiền xếp hàng chưa chắc đã ăn được món ăn anh ta làm hay không?”

Giang Hạ kinh ngạc, “Anh ấy lợi hại như vậy sao?”

“Đâu chỉ vậy, anh ta là truyền nhân của nhà họ Đường, đệ tử chân truyền duy nhất! Em đừng thấy đầu bếp Vu là sư huynh anh ta, có thể làm món ăn tinh túy nhà họ Đường, chỉ có mình Trình Dật Tu!”

Tuy không hiểu biết về đầu bếp lắm, nhưng mà một người tiếng tăm lừng lẫy, Giang Hạ vẫn biết. Tổ tiên nhà họ Đường là đầu bếp trong cung, một vị hoàng đế thích ăn còn ban cho nhà họ Đường một chảo vàng có cán. Bây giờ món ăn của cửa tiệm nhà họ Đường có từ trăm năm, cả nước chỉ có một nhà, không có chi nhánh. Nghe nói đơn đặt hàng đã đầy sang năm sau.

Hứa Lôi tiếp tục nói: “Em có biết tiền lương một năm của anh ta là bao nhiêu không?”

Giang Hạ lắc đầu.

Hứa Lôi mở ra bảy ngón tay, “Bảy chữ số! Mẹ kiếp, đầu bếp làm được như anh ta, có chết cũng không đáng tiếc.”

Giang Hạ hoài nghi, “Nếu đã lợi hại như vậy, vì sao anh ta còn chạy đến chỗ nhỏ này ở?”

Dựa theo hiểu biết của cô, Mã tổng đưa tiền lương hàng năm không quá 6 số.

Hứa Lôi cũng nhảy xuống giường thay quần áo, nghe vậy nhún vai, “Chị cũng không biết, có lẽ có nguyên nhân gì đó đặc biệt!”

“Chị thay quần áo làm gì?”

“Đương nhiên là đi ăn cùng em! Hiếm khi có cơ hội, mắt sẽ không lấy lại được!”

Giang Hạ: ...

Hứa Lôi mặt dày cùng nhau đi xuống lầu ăn chực, di động bị ném ở đầu giường, màn hình còn dừng lại ở mục nhắn tin.

Đầu bên kia di động, Lục Ly ôm di động, nhìn đối phương đang trả lời, trái tim cũng theo tần suất đập nhanh hơn.

Nhưng mà, chờ rất lâu, tin đang nhập cứ như vậy biến mất.

Trình Dật Tu không nghĩ tới sau khi mở cửa, lại thấy hai người.

Hứa Lôi cười hì hì nói: “Chào buổi tối đầu bếp Trình, vừa vặn tôi ở nhờ nhà Giang Hạ, nên mặt dày đến đây ăn nhờ, anh không tức giận chứ?”

Trình Dật Tu liếc cô ấy một cái, “Người tới là khách, vào đi.”

Nhưng mà dép chỉ có một đôi, Hứa Lôi chỉ có đi chân trần vào phòng, dưới đôi mắt bén nhọn của Trình Dật Tu. Bởi vì vừa rồi lúc thay quần áo, cô quên đi tất...

Giang Hạ hơi kỳ lạ nhìn khóe miệng anh có máu ứ đọng, “Đầu bếp Trình, anh... đánh nhau với người ta sao?”

Anh xoay người tránh ánh mắt cô, “Không cẩn thận bị đụng.”

Giang Hạ: Ngoại trừ quả đấm, vật gì có thể đụng khóe miệng anh thành như vậy?

Nhưng mà đây là việc riêng của anh, nếu anh đã không muốn nói, cô tất nhiên sẽ không hỏi nhiều. Tự giác đi vào phòng bếp rửa chén, trong bồn quả nhiên đầy bát đĩa. Nghĩ thầm người này rất sợ rửa bát, rõ ràng dọn dẹp nhà sạch sẽ như vậy, không giống người làm biếng.

Trên bếp còn một nồi sùng sục bốc hơi nóng, Trình Dật Tu theo sau cô vào, dùng thìa quấy trong nồi, sau đó tắt bếp, nhìn Giang Hạ rửa bát.

Ý rất rõ ràng - - đợi cô rửa sạch.

Giang Hạ nhanh chóng rửa xong bát, xếp ba bát cạnh bếp.

Bữa khuya hôm nay là cháo, Giang Hạ thấy anh chỉ múc hai bát, nhỏ giọng nhắc nhở: “Hứa Lôi...”

Trình Dật Tu múc xong cháo mới ngẩng đầu nhìn cô, “Ngại quá, tôi chỉ làm hai phần.”

Giang Hạ: ...

Đợi anh rời khỏi, cô yên lặng đem cháo của mình phân nửa đổ ra bát khác, bưng ra ngoài.

Cháo bên trong có thêm bí đỏ và củ từ, nấu rất đặc nhưng mịn, hương bí đỏ ngọt ngào hòa cùng vào gạo, ăn vào miệng là tan.

Hứa Lôi ăn hai ba miếng là xong, vẫn chưa thỏa mãn, thấy Giang Hạ còn chưa ăn hết, hai mắt mong đợi nhìn cô. Giang Hạ bắt đũa đem cháo còn dư non nửa của mình cho cô ấy.

Trình Dật Tu ngồi đối diện nhìn Hứa Lôi ăn từng miếng cháo anh nấu cho Giang Hạ, tâm tình không tốt.

Ăn xong cháo, Giang Hạ đi hoàn thành nhiệm vụ rửa chén của mình, Hứa Lôi ở phòng khách nghĩ cách gây ấn tượng tốt với Trình Dật Tu, hy vọng ngày mai có thể ăn bữa sáng mỹ vị miễn phí.

“Đầu bếp Trình sao lại ở chỗ này, không phải khách sạn sắp xếp cho anh ký túc xá sao?” Hứa Lôi quan sát cách trang trí trong phòng hỏi.

Trình Dật Tu ngồi trên sofa, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm phòng bếp. “Tôi thích ở đây.”

Vừa vặn Hứa Lôi xoay người, thuận theo ánh mắt anh nhìn bóng lưng Giang Hạ trong phòng bếp. Cô nhìn Giang Hạ, lại nhìn Trình Dật Tu một chút cũng không yên lòng, dựa vào kinh nghiệm yêu đương phong phú của mình, ánh sáng hiện ra.

Cô chấp tay sau lưng đi đến bên cạnh Trình Dật Tu, hiểu rõ nhìn anh. “Anh là thích phòng ở đây, hay là thích người ở đây?”

Trình Dật Tu không che dấu chút nào đáp: “Đều thích.”

Hứa Lôi giơ ngón tay cái với anh, “Rất trực tiếp!” Sau đó tiến đến bên lỗ tai anh nhỏ giọng nói ra: “Nhưng mà Hạ Hạ nhà chúng ta chưa nói yêu đương bao giờ, anh chỉ nấu cơm cho cô ấy như vậy, haizz...”

Trình Dật Tu nhướn mày nhìn cô, “Nói tiếp.”

Hứa Lôi cười ha ha, nhân cơ hội thay mình kiếm ít phúc lợi, “Bữa sáng ngày mai...”

“Làm ba phần.”

Hứa Lôi vỗ tay một cái, “Anh rất hiểu chuyện!” Sau đó nhỏ giọng nói: “Anh cứ quanh co như vậy là không được, trực tiếp đi!”

“Trực tiếp như thế nào?” Anh sợ trực tiếp quá dọa Giang Hạ, mất nhiều hơn được.

Hứa Lôi rộng rãi chia sẻ chuyện yêu đương của mình, “Tặng quà nha, nhưng mà không được quá đắt, vừa thực tế lại lãng mạn. Quá đắt sẽ dọa cô ấy chạy mất.”

Trình Dật Tu rơi vào trầm tư, vừa thực dụng lại lãng mạn...

Anh sờ khoé miệng máu ứ đọng, nhớ tới bó hoa tiền kia, tên kia nói cô thích.

Rửa bát xong, Giang Hạ nhớ tới mang túi to rau từ trong nông thôn. Dù sao cô cũng không làm cơm, dứt khoát mang xuống hết cho Trình Dật Tu.

Sau khi trở về, Hứa Lôi vẫn nhìn chăm chăm Giang Hạ, nhìn cô làm cô không được tự nhiên.

“Tối nay chị bị sao thế, nhìn em chăm chăm làm chi?”

Hứa Lôi tiến đến gần cô, “Hạ Hạ, em cảm thấy đầu bếp Trình thế nào?”

Giang Hạ đang lau nhà, nghe vậy trả lời: “Rất được, bộ dáng đẹp trai, nấu cơm lại ngon.”

“Vậy em có cảm tình với anh ta không?”

Giang Hạ suy nghĩ một lát, “Dù sao cũng không ghét.”

Hứa Lôi: Xem ra hai người này có hi vọng!

Hôm sau, cuối cùng Hứa Lôi cũng được ăn bữa sáng mỹ vị, vừa lòng thỏa mãn bày tỏ với Trình Dật Tu: Tôi nhất định sẽ giúp anh.

Hai ngày không đi làm, một đồng việc cần phải xử lý, Giang Hạ bận đến mười giờ rưỡi mới đi ăn. Mới ra khỏi phòng làm việc, liền chạm mặt hai người đi tới.

Một người là cô gái vừa mới hai mươi, một người là nam tử trắng kiện. Mà làm người ta nhìn chăm chú là trong tay cô gái ôm một bó hoa.

Bó hoa lớn từ tiền gấp thành, hấp dẫn sự chú ý của toàn bộ nhân viên nhà hàng Trung Quốc.

Cô gái nhiệt tình hỏi: “Xin hỏi chị là tiểu thư Giang Hạ sao?”

Thấy Giang Hạ gật đầu, cô gái đem bó hoa trong tay đưa cho cô. “Đây là hoa của chị, bởi vì tương đối đặc biệt, cho nên làm phiền chị kiểm tra, ký nhận hộ em.”

Giang Hạ hơi mơ màng, “Tôi sao?”

Ai sẽ tặng hoa cho cô, còn là hoa tiền chứ?

Cô nâng bó hoa lên, không thấy thiệp, hỏi: “Xin hỏi, người đưa hoa là ai thế?”

Cô gái đưa hoa nói xin lỗi: “Ngại quá, bó hoa này đặt trực tiếp trên mạng, người tặng hoa chỉ để lại tên của chị.” Nói xong lại lật hóa đơn cho cô xem, “Tổng cộng là chín mươi chín đóa, phiền chị kiểm tra lại.”

Giang Hạ cẩn thận nhìn đơn đặt hàng, chỉ thấy người đặt hàng chỉ viết hai chữ “Ngũ vị”, hẳn là tên tài khoản.

Trần Yến và vài nhân viên phục vụ đã sớm vây quanh, nghe vậy chủ động đếm hoa, “Một, hai, ba, bốn... Vừa vặn chín mươi chín đóa, quản lý Gang, lúc nào thì cô vụng trộm yêu đương, còn là một người giàu thế!”

Chín mươi chín đóa, chính là chín ngàn chín trăm đồng. Nếu đem hoa này nhận lấy, chẳng khác nào là lấy tiền của người khác? Hơn nữa còn không biết người này là ai.

Giang Hạ muốn không nhận, về mặt cô gái đưa hoa áy náy: “Giang tiểu thư, khách hàng cũng đã trả tiền, hơn nữa đây là thương phẩm đặc biệt, không thể đổi.”

Cuối cùng Giang Hạ chỉ có thể bất đắc dĩ nhận lấy, cầm bó hoa tựa như cầm bom hẹn giờ, lo sợ bất an. Cô nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra, người tặng hoa là ai.

Đám người Trần Yến đã sớm chụp gửi cho bạn bè, với tiêu đề: Quản lý Giang có bạn trai giàu có bí ẩn!

Vì vậy, Giang Hạ cầm bó hoa kia không biết nên xử lý như thế nào, khóa cật trong ngăn tủ phòng làm việc, lúc đi xuống lầu ăn cơm, trên đường gặp đồng nghiệp đều chào hỏi cô.

“Quản lý Giang, yêu đương không nói cho chúng tôi biết, quá xa cách rồi!”

“Giang Hạ, bạn trai cô rất giàu nha!”

“Ai da, bạn trai cô cũng thật là, không bằng trực tiếp đưa tiền mặt là được rồi!”

Lúc Mã tổng gặp được cô, đều vỗ vỗ bả vai cô, nói: “Tiểu Giang à, gặp được đàn ông tốt thì cứ gả đi.”

Giang Hạ: ...

Đợi cô tra ra được người này là ai, nhất định phải đưa anh ta đi tam viện làm kiểm tra!

PS: Tam Viện, tên gọi tắt của bệnh viện nhân dân số ba, có một chuyên khoa tâm thần duy nhất ở bệnh viện thuộc thành phố T.

11. Chương 11: Phim Kinh Dị.

Lúc Giang Hạ đến nhà ăn nhân viên, đúng lúc Hứa Lôi ở đây, ngồi cùng bàn cô ấy là Hạ Bạch Tuyết và Trình Dật Tu.

“Giang Hạ, lại đây ngồi!” Hứa Lôi gọi.

Giang Hạ thấy Trình Dật Tu đem đĩa ăn của mình xê dịch vào trong, nhường vị trí cho cô, chỉ có thể ngồi bên cạnh anh.

Mới vừa ngồi xuống, liền nghe Hạ Bạch Tuyết nói: “Quản lý Giang, nghe nói cô đang yêu? Nhưng mà bạn trai cô đúng là rất đặc biệt, vậy mà đưa hoa tiên, có phải biết cô bị Mã tổng trừ tiền thưởng cho nên đền bù tổn thất hay không. Vừa nghĩ như vậy, bạn trai cô thật sự là quan tâm cô.”

Giang Hạ đem đĩa ăn để trên bàn, “Quản lý Hạ, đầu tiên, tôi không có yêu đương. Thứ hai, người đặc biệt này, tôi cũng không biết là ai. Cuối cùng, nếu như tôi có bạn trai, cũng không cần anh ấy trợ cấp kinh tế. Cho nên, mời cô thu hồi những lời mình vừa nói lại.” Cô vốn bị bó hoa không thể hiểu được kia làm cho tâm tình không tốt, nghe Hạ Bạch Tuyết châm chọc cô là người phụ nữ hám giàu, cô không muốn nhin nữa, trực tiếp đánh trả.

Nghe lời này, vẻ mặt Trình Dật Tu cứng ngắc, hỏi: “Cô không thích?”

Giang Hạ oán hận nhét miếng thịt vào trong miệng, “Tại sao tôi phải thích? Không biết người kia có phải bị bệnh thần kinh không!”

Trình Dật Tu nghe vậy, tức giận trừng mắt với Hứa Lôi ngồi đối diện. Không phải là nói tặng quà thực tế và lãng mạn sao? Nhưng mà anh rất may mắn, may mắn anh không để lại tên.

Hứa Lôi nhận được ánh mắt của Trình Dật Tu, rất nhanh hiểu là anh đưa. Cúi đầu yên lặng ăn cơm.

Hạ Bạch Tuyết vì Giang Hạ nói không khách sáo, trên mặt hơi ngượng. Cũng không tức giận, cười hì hì nói: “Thực xin lỗi quản lý Giang, tôi cũng không biết tình huống như vậy. Nhưng mà tôi chỉ muốn nói quản lý Giang rất được hoan nghênh, có người thăm mến.” Nói giống như là đã chứng thực, nói với Trình Dật Tu: “Anh nói có đúng không anh Dật Tu.”

Trình Dật Tu không lên tiếng, nghiêm túc ăn cơm.

Giang Hạ hít một hơi thật sâu, với dạng người như Hạ Bạch Tuyết, mình và cô ta vĩnh viễn âm ỉ. Bởi vì lúc nào cô ta cũng dùng khuôn mặt thuần khiết tươi cười với người khác, nếu mình cứ cùng với cô ta đấu, mình chính là người lòng dạ hẹp hòi, là người không nói đạo lý.

Ăn được một bữa cơm dạ dày Giang Hạ không thoải mái, sau khi quay về phòng liền lên mạng, tra tìm “Ngũ vị”, nhưng mà tên gọi thể này có mười người, hơn nữa cũng hoàn toàn không có tư liệu, làm cô không thể nào xuống tay.

Lúc tan làm muộn, cô dùng túi to màu đen cho bó hoa vào trong, ném trên xe Hứa Lôi mang về nhà.

Mặc kệ là ai đưa, người này sẽ xuất hiện. Đến lúc đó hoa này sẽ đưa cho người ta, nếu đặt ở phòng làm việc sẽ mất, cô lại phải tự mình bỏ tiền ra.

Buổi tối lúc đến nhà Trình Dật Tu ăn khuya, Hứa Lôi bị thương phát hiện, lại biến thành phần ăn hai người.

Người này cũng quá thực tế rồi! Hơn nữa bó hoa kia cũng chính bản thân anh quyết định đưa, sao có thể trách cô được chứ?

Nhưng mà anh làm thức ăn, thật sự là quá ngon. Vì sau này có thể ăn được mỹ thực, cô vụng trộm mua ba tấm vé xem phim - - phim kinh dị.

Hơn nữa đêm đi xem phim kinh dị, Giang Hạ thực sự không muốn đi, nhưng mà không thể chịu đựng được Hứa Lôi quần người, đành phải đồng ý.

Trình Dật Tu là người để tăng thêm can đảm, bị Hứa Lôi mời đi.

Bởi vì thời gian còn sớm, ba người đi bộ cùng nhau, xem như tiêu thực sau khi ăn. Sau khi đến rạp chiếu phim, Hứa Lôi đưa phiếu, lại vui mừng đi mua bông, đợi thời gian chiếu.

Khu nghỉ rạp chiếu phim có đặt vài máy gấp gấu, ngồi cũng nhàm chán, Giang Hạ kéo Hứa Lôi chạy tới gấp. Trò này là trò từ nhỏ cô đã không chán ghét, cho dù tiêu hết tiền lẻ cũng không bắt được một con, vẫn vui mừng như cũ.

Giang Hạ nhìn trúng một con gấu, hai lần trước gấp đều không được, đến lần thứ ba, cô ngắm một lúc lâu, nhắm ngay con gấu, bắt chính xác. Từ từ di chuyển, Hứa Lôi đứng bên cạnh khẩn trương nói: “Chậm một chút, chậm một chút!”

Thấy con gấu lao đảo, nhanh chóng di chuyển, lại rơi ra, con gấu lăn sang một bên.

Giang Hạ thất vọng gào một tiếng, móc tiền xu ra tiếp tục. Hai lần, ba lượt, bốn lần, mỗi lần sắp đưa ra ngoài được lại rơi xuống. Tức giận làm cô nghĩ chui vào đem con gấu kia móc ra.

Trình Dật Tu luôn yên lặng đứng sau cô quan sát đột nhiên mở miệng: “Tôi thử xem.”

Hứa Lôi kéo Giang Hạ qua, “Để anh ấy thử xem, cho vào nhiều tiền như vậy, dù sao cũng phải kiếm về.”

Giang Hạ nhường vị trí, thấy anh móc trong túi một lúc lâu không tìm được tiền xu. Đưa ví tiền lẻ của mình tới, ở trong đó đầy tiền xu.

Trình Dật Tu cầm vài đồng, nhét tiền vào, tiền còn thừa đặt ở bên cạnh cần điều khiển. Gấu con bị Giang Hạ làm rớt ở trong góc khuất, bốn chân nằm bò dưới đất. Anh cẩn thận điều khiển, câu toàn bộ thân thể con gấu, sau đó dần dần di chuyển đến miệng, sau đó anh tăng nhanh tốc độ, móc câu nhẹ nhàng rung động, gấu con thoát rơi xuống, vừa lúc rơi ra ngoài miệng!

“A! Kẹp được!” Giang Hạ hoan hô một tiếng, cao hứng lấy con gấu ra. “Đầu bếp Trình anh thật là lợi hại!”

Trình Dật Tu nhếch khóe miệng, tiếp tục bỏ tiền, hỏi Giang Hạ: “Còn muốn cái nào?”

Giang Hạ chỉ con rùa nhỏ nhất, “Cái này cái này!”

Trình Dật Tu chỉ dùng một đồng xu liền kẹp được con rùa, Giang Hạ sùng bái một lần nữa. “Trời ạ, anh quá lợi hại!”

Nhìn cô vui vẻ, anh hơi đắc ý. Nhường mày, lưu manh cười nói: “Chuyện nhỏ mà!”

Giang Hạ đột nhiên ngẩn người, vẻ mặt anh vừa rồi, lời nói đó, sao lại quen thuộc như vậy? Còn có con gấu ôm trong lòng, một màn này, giống như đã từng xảy ra. Giống như tồn tại trong ký ức cô trước đây, nhưng mà cô không thể nào nhớ nổi.

Trình Dật Tu gấp ba bốn con gấu liên tục, Giang Hạ đến gần cạnh anh, theo động tác của anh mà căng thẳng, một lúc lại kêu chậm một chút, một lúc lại kêu nhanh lên. Hai người chơi đùa rất vui vẻ, căn bản quên mất Hứa Lôi bên cạnh. Cho đến khi radio vang lên tiếng thông báo, Giang Hạ mới vừa lòng thỏa mãn ôm con gấu rời đi.

Lúc xếp hàng vào phòng, di động Hứa Lôi vang lên, nhận điện thoại xong vẻ mặt sốt ruột, nói với Giang Hạ: “Lục Ly uống nhiều quá, chị phải đi đến chỗ anh ấy, hai người cứ xem phim đi!” Nói xong đưa phiếu cho Giang Hạ, xoay người rời đi.

Giang Hạ kéo cô ấy: “Chị muốn đi xem phim, giờ bỏ lại hai chúng ta là làm sao?”

Hứa Lôi chấp tay trước ngực, “Ai nha, Hạ Hạ tốt của chị, em không biết tiểu tử kia quát nhiều liên ngu ngốc, nếu chị không đi gặp anh ấy, anh ấy sẽ ngủ một đêm trên đường. Hơn nữa không phải còn đầu bếp Trình sao, hai người xem phim cũng được!”

Trình Dật Tu khéo léo khuyên nhủ Giang Hạ, “Nếu đã có việc gấp, cứ để cho cô ấy đi trước.”

Sau khi Hứa Lôi rời đi, hai người đi vào phòng, Giang Hạ mới phát hiện cộng thêm mình và Trình Dật Tu, cũng chỉ có bảy tám người xem. Hứa Lôi chọn vị trí giữa, mấy... người khác xem đều ngồi ở phía trước, cách bọn họ khá xa.

Mở đầu phim là hình ảnh hung thủ tàn nhẫn giết người. Giang Hạ nhắm nghiền hai mắt theo bản năng, cô sợ nhất là nhìn thấy cảnh máu tanh, bởi vì đến một lúc nào đó trong đầu sẽ hồi tưởng lại hình ảnh đó.

Trình Dật Tu phát hiện được cô sợ hãi, sau khi chiếu qua hình ảnh đó, vỗ nhẹ lên cánh tay cô: “Bây giờ có thể nhìn.”

Giang Hạ then thừng rút tay, thấy nội dung phía sau mặc dù làm cho người ta sợ hãi nhưng không có cảnh máu tanh. Cô cố gắng xem được nửa phim, lúc đến phần sau, thật sự là chịu không được, dựa vào ghế ngủ thiếp đi.

Trình Dật Tu hơi thất vọng, anh từng nghe các sư huynh nói đùa, nói lúc yêu đương nên mang con gái đi xem phim kinh dị, càng kinh khủng càng tốt, cô gái nhất định sẽ sợ hãi chui vào lòng cậu.

Nhưng mà cô lại ngủ thiếp đi.

Nhưng mà, ngủ cũng có chỗ tốt, nhìn cô tư thế khó chịu nghiêng đầu. Anh lặng lẽ dựa vào gần, để đầu cô dựa vào vai anh.

Nhìn mặt cô ngủ, anh không có tâm tư xem phim. Trong bóng tối, lúc nào người ta cũng dễ dàng xúc động hơn, đặc biệt là ánh sáng màn hình chiếu vào lúc cô chu môi. Anh cúi đầu rất nhanh khẽ hôn môi cô một cái, giống như chuồn chuồn lướt nước.

Sau khi trở lại lần đầu tiên ngẫu nhiên gặp ở công viên, anh liền nhận ra cô. Ngũ quan cô hầu như không thay đổi, nhưng mà dáng người bánh bao lúc trước trở nên có lồi có lõm. Mỗi lần lúc chạy bộ sau lưng cô, anh đều cố gắng không chế xúc động - - xúc động muốn ôm cô vào trong ngực yêu thương.

Thời tiết ẩm dần, hôm nay Giang Hạ mặc một chiếc váy liền áo mùa xuân, tất chân màu đen bao lấy đôi chân dài, có thể làm đàn ông hít thở không thông.

Ánh mắt Trình Dật Tu rơi xuống chân cô, nhìn một lúc lâu không thể dời đi. Cuối cùng theo ước muốn trong lòng, đưa tay ra. Nhưng mà vừa mới chạm vào phần mềm mại kia, đèn trong phòng đột nhiên sáng lên.

Vào lúc này phim kết thúc! Về mặt anh bình tĩnh thu tay lại, mắt nhìn phía trước.

Giang Hạ tỉnh lại, phát hiện mình dựa vào bả vai anh ngủ thiếp đi, vội lau khóe miệng một chút, thật sự không chảy nước miếng. “Ngại quá đầu bếp Trình, bình thường tôi quen ngủ sớm, cho nên...” Xem phim ngủ cũng coi như xong, còn ngủ ở bả vai anh, thật sự là mất mặt.

“Không sao.” Anh nói. “Phim này cũng không hay lắm, thiếu chút nữa tôi cũng ngủ thiếp đi.” Chính là thời gian quá ngắn.

Trình Dật Tu chủ động cầm giúp Giang Hạ mấy con gấu, theo số người không nhiều ra khỏi rạp.

Lúc đi ra ngoài mới phát hiện, bên ngoài có mưa nhỏ, nhiệt độ giảm ít hơn ban ngày rất nhiều.

Giang Hạ bị gió đêm thổi, toàn thân khẽ run rẩy, đem hai con gấu trong lòng ôm chặt hơn.

Trình Dật Tu thầm nói thất sách, hôm nay anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, không có áo khoác để cởi. Chỉ có thể bất chấp mưa đi đón xe, nhanh chóng đưa cô về nhà.

Lúc đánh xe về đến nhà, đã sắp hai giờ sáng. Trình Dật Tu đưa Giang Hạ lên lầu sáu mới trở về.

Hứa Lôi chưa trở về, bây giờ muộn như vậy, Giang Hạ đoán đêm nay cô ấy sẽ không về.

Bên ngoài mưa ngày càng lớn, lúc Giang Hạ tắm xong lên giường, đột nhiên sấm chớp xuất hiện.

Bên ngoài cửa sổ tia chớp vạch ra từng tia sáng, rất giống với cảnh trong phim xem đêm nay, làm cô không tự chủ được nghĩ tới tình tiết đoạn mở đầu phim. Sợ hãi bật tắt cả đèn trong phòng khách lên, sau đó co lại trong chăn không dám nhúc nhích.

“Oanh” một tiếng sấm sét, phẳng phất như ở bên tai, đồng thời lúc tiếng sét vang lên, ánh sáng trong phòng tắt hết.

12. Chương 12: Ban Đêm Đông Tố.

“A!” Lúc đèn tắt, Giang Hạ thét chói tai chui vào trong chăn, không nhúc nhích.

Từ nhỏ cô đã sợ tối, buổi tối ngủ đều để đèn đêm. Nhưng vào đêm đông tố lại mất điện! Cô chui vào chăn, trong đầu không ngừng liên tưởng đến những tình tiết trong phim, muốn dừng mà không dừng được.

Không biết là cánh cửa sổ kia không đóng, gió thổi vào, thổi vào cửa phòng ngủ ‘Lạch cạch’ một tiếng khép lại, lại ‘Lạch cạch’ một tiếng mở ra.

Giang Hạ bị âm thanh này làm tức giận, can đảm tăng lên muốn xuống giường khóa cửa. Vươn tay tìm di động ở đầu giường, không cẩn thận làm đổ cốc nước ở gần tủ, “Choang” một tiếng, chén nước rơi trên mặt đất, vỡ tan.

“A!” Giang Hạ bởi vì chuyện ngoài ý muốn lại thét chói tai, lùi về chăn. Một lúc lâu sau, mới vén một góc chăn lộ ra con mắt, phải tìm được di động.

Ngoài cửa sổ có tia chớp xẹt qua, trong nháy mắt chiếu sáng gian phòng, lơ mơ, Giang Hạ tựa hồ trông thấy góc tường có bóng người.

Bóng người này dọa cô không nhẹ, nào còn dám xuống giường đóng cửa, bị dọa chui vào chăn khóc lên.

Lúc này cửa phòng lại bắt đầu có tiếng lạch cạch vang lên, nghe một lúc lâu, dường như có người gõ cửa.

“Giang Hạ! Giang Hạ cô sao thế?”

Thật sự có người đang gõ cửa! Giang Hạ lau nước mắt, dựng thẳng lỗ tai nghiêm túc nghe.

“Giang Hạ cô không sao chứ? Tôi là Trình Dật Tu!”

Là đầu bếp Trình!

Giang Hạ giống như là người từ trong bóng tối tìm được ánh sáng, mở chăn rất nhanh, chân không chạy tới phòng khách mở cửa, nhào vào trong lòng Trình Dật Tu.

Trình Dật Tu ngăn người, sau đó ôm chặt cô. “Cô sao thế, xảy ra chuyện gì?”

“Tôi, trong phòng tôi có người!” Giang Hạ tựa đầu vào ngực anh, nghẹn ngào nói.

Trình Dật Tu vỗ vỗ sau lưng cô, nhẹ giọng an ủi: “Ngoan, đừng sợ, tôi đi xem một lát.”

Anh buông Giang Hạ ra, bảo cô đợi ở phòng khách. Giang Hạ nào chịu buông tay, túm lấy cánh tay anh không chịu buông. Anh chỉ có thể một tay ôm cô, một tay bật đèn di động.

Tiến vào gian phòng, Giang Hạ vùi đầu trên vai anh, quay người chỉ vào góc. Trình Dật Tu cầm di động soi, hóa ra trên ghế có bộ quần áo, bên cạnh vừa đúng là cái đèn cao cổ một người rơi xuống, trong bóng tối nhìn, sẽ làm cho người ta sợ hãi.

“Nhìn thấy không, là cái gì?” Kỳ thật cô biết rõ phần lớn là mình tự hù dọa mình. Nhưng mà vừa rồi trong hoàn cảnh đó, cộng thêm trước đó không lâu xem phim kinh dị, sợ hãi dần dần tản ra, không chế không được.

“Không có gì cả, chỉ có một bộ quần áo.” Trình Dật Tu không nỡ bỏ người đang ôm trong ngực, nhưng vẫn phải buông ra.

Giang Hạ quay đầu thấy rõ trong góc là quần áo và đèn bàn, sợ hãi vẫn không giảm bớt đi, bởi vì xung quanh đều tối đen.

Ý thức được mình còn cầm lấy tay Trình Dật Tu, cô lúng túng buông tay ra. “Cảm ơn anh.”

“Không có việc gì.” Anh nói, “Còn sợ không?”

Giang Hạ gật đầu. Cô rất sợ, bây giờ hối hận mình không nên đi xem phim kinh dị.

“Có muốn tôi ở lại cùng cô không?” Anh nhẹ giọng hỏi thăm, giọng nói trầm thấp, có hiệu quả trấn an lòng người.

Giang Hạ nghĩ gật đầu, nhưng mà lại cảm thấy như vậy hình như không được tốt, trong lòng rối rắm mây giây. Liền nghe anh nói: “Tôi có thể ở trong phòng khách cùng cô, đợi cô ngủ lại đi.”

Cô động tâm, “Như vậy... Có thể làm trễ nải anh nghỉ ngơi không?”

“Không sao, tôi quen ngủ muộn.”

Nhưng mà bây giờ đã rạng sáng, Giang Hạ suy nghĩ một lát nói: “Tôi lấy cho anh cái chăn, anh ngủ ở phòng khách, có thể chứ?”

“Đương nhiên là có thể.”

Giang Hạ lấy chăn và gối từ trong ngăn tủ ra, cầm đi động chiếu sáng, trải trên ghế sofa. Trình Dật Tu kiểm tra phòng một lần, đem cửa sổ khóa chặt lại.

Giang Hạ mở cửa phòng ngủ ra, hai người cách bức tường nằm xuống.

Nhưng mà quá thời gian buồn ngủ, Giang Hạ nằm trên giường không thể nào ngủ được. Nín thở nghe động tĩnh phòng khách, một chút âm thanh cũng không có.

Lúc này lại có một tiếng sấm, oanh một tiếng vang lên ngoài cửa sổ.

Giang Hạ theo phản xạ kêu lên: “Đầu bếp Trình anh ngủ rồi sao?”

“Chưa.” Rất nhanh vang lên tiếng trả lời ngoài phòng khách, làm Giang Hạ an tâm hơn.

Trình Dật Tu biết rõ cô không ngủ được, hỏi: “Có thể nói chuyện một lúc được không, ở nơi xa lạ không ngủ được.”

Lời này nói đúng suy nghĩ của Giang Hạ, “Được! Đúng rồi, sao anh lại đi lên?”

Trong bóng tối, Trình Dật Tu nhìn trần nhà cười. “Tôi với cô cách một trần nhà mà thôi, cô ở bên trên gây ra động tĩnh lớn như vậy, làm sao tôi không nghe thấy.”

“Tôi không cẩn thận làm rơi cái cốc, thực xin lỗi, hại anh không nghỉ ngơi được.” Cô chui vào trong chăn, giống như làm như vậy mình đỡ mất mặt hơn.

Gái hai mươi lăm tuổi lỡ thì, vậy mà sợ tối, nói ra chuyện này sẽ làm người ta cười rưng rưng.

“Không sao, tôi cũng vừa mới lên giường, còn chưa ngủ.” Nếu như cầu nguyện có linh nghiệm, anh hy vọng mỗi ngày đều có trời mưa, sét đánh mất điện.

“Anh nói anh ở thành phố T, vậy anh là người địa phương sao?”

“Ừm.”

“Tôi nghe Hứa Lôi nói, anh ở thành phố A phát triển rất tốt, vì sao lại trở về?”

Trong bóng tối im lặng rất lâu, Giang Hạ mới nghe được anh nói: “Bởi vì nơi này có người không bỏ được.”

Người không bỏ được, nhất định là người anh thích. Trong lòng Giang Hạ không hiểu được chua xót, đổi đề tài.

“Đầu bếp Trình, anh làm đồ ăn thật sự rất ngon. Anh không biết đâu, từ nhỏ tôi bị thức ăn của ba làm không có yêu cầu, lần đầu tiên lúc ăn được cơm chiên của anh, tôi cảm thấy được đây quả là mỹ vị nhân gian!”

Trình Dật Tu cười khẽ một tiếng, “Cô thích là được rồi.” Về sau có cơ hội sẽ ăn được.

“Lần trước Hứa Lô và tôi cùng nhau đi nông thôn, ba tôi làm một bàn đồ ăn. Ăn xong hai chúng tôi trốn ở trong phòng uống nước. Ha ha...”

...

Ngoài cửa sổ sầm sét vẫn như cũ, có lẽ nói chuyện phiếm rồi đi sự chú ý của Giang Hạ, cô không còn sợ hãi nữa. Từ nấu ăn lại tới chuyện xấu hổ trước đây của cô, Trình Dật Tu lắng nghe, lúc nào cũng kịp thời trả lời mỗi câu hỏi của cô. Trò chuyện một lát, cô mơ mơ màng màng ngủ đi.

Một lúc lâu Trình Dật Tu không nghe thấy giọng nói của cô, nín thở chờ đợi, liền nghe thấy tiếng cô hít thở đều đều.

Anh đứng dậy tiến vào phòng, thấy cô đem cả người chôn ở trong chăn, lắc đầu cười. Nhẹ giọng lầm bầm: “Cũng không sợ làm mình ngạt chết sao.”

Duỗi tay thay cô kéo chăn xuống, lộ mặt ra. Sau đó, cúi người hôn lên trán cô.

Sáng hôm sau chưa tới bảy giờ, Giang Hạ liền tỉnh. Cô không biết tối hôm qua ngủ lúc nào, đầu hơi mê mang, hiển nhiên là ngủ không ngon.

Sau khi rời giường, khép hờ mắt đi vào phòng vệ sinh. Cửa phòng vệ sinh là cửa kính kéo đẩy. Bình thường ở nhà quen một mình, cho nên sau khi cô kéo cửa ra, hai tay nâng váy ngủ lên, chuẩn bị kéo quần lót xuống. Đi về phía bồn cầu hai bước, đột nhiên đụng vào một thứ gì đó cứng rắn.

Mở to mắt ra nhìn, dĩ nhiên là sau lưng đàn ông!

Mới vừa rồi đầu còn hôn mê lập tức thanh tỉnh, ngay cả thính giác cũng nhạy bén hơn.

Cô nghe được âm thanh nước chảy.

“A! !”

Sau khi Giang Hạ sững sờ ba giây, mới giật mình che mặt chạy ra ngoài.

Lúc cô mở cửa, Trình Dật Tu nghe được động tĩnh, nhưng mà mới đi tiểu được một nửa, anh không dừng được!

Chỉ có thể trấn định bài phòng hết sinh lý, chạy đi rửa tay. Lúc đi ra không nhìn thấy Giang Hạ, chỉ nhìn thấy phòng cô đóng chặt.

Anh gấp chăn mền trên ghế sofa xong, ôm đến ngoài phòng, gõ cửa.

“Giang Hạ, tôi gấp chăn xong rồi, muốn để chỗ nào?”

Giang Hạ đỏ mặt tựa sau cánh cửa, nghe vậy lắp bắp trả lời: “Cứ, cứ để ở sofa là được.”

Trình Dật Tu oh một tiếng, đem chăn để trên ghế sofa. Lại nhớ đi tới trước cửa, “Giang Hạ, có thể cho tôi mượn đôi dép được không. Tối hôm qua đi vội quá, chân không chạy tới.”

Lời này nhắc nhở Giang Hạ, anh vì bồi cô mới ngủ ở chỗ này. Cô ở trong phòng trốn làm cái gì?

Hơn nữa chuyện vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn, cô không nhìn thấy gì cả!

Xoa mặt, Giang Hạ mở cửa phòng ngủ. Trình Dật Tu đứng ở bên ngoài, bây giờ cô mới phát hiện, anh chỉ mặc áo ba lỗ và quần cộc. Bởi vì mới vừa rời giường, cho nên đầu tóc còn rối.

Thấy cô đi ra, Trình Dật Tu cười nói chào buổi sáng, “Thực xin lỗi, một mình tôi ở quen rồi, quên đóng cửa.”

Trên mặt Giang Hạ còn đỏ, sợ anh nhìn thấy, cúi đầu nói không sao. Ánh mắt dĩ nhiên là rơi trên chân trần của anh.

“Tối hôm qua thật sự cảm ơn anh, tôi, tôi đi lấy dép cho anh!” Cô đi qua anh, chạy tới tủ giày, tìm dép của ba Giang.

“Đôi này là của ba tôi, anh xem có đi vừa không.” Nhìn ra được chân anh to hơn ba Giang.

Anh cũng lại gần, đi dép vào, nửa gót chân đều lộ ra bên ngoài.

“Hình như hơi nhỏ.”

“Không sao, xuống lầu là về đến nhà.”

Giang Hạ mặc đồ ngủ phim hoạt hình, bình thường là thiết kế cổ tròn. Lúc cô cúi đầu nhìn anh đi dép, thân thể cúi xuống, cổ áo cũng theo động tác của cô rũ xuống.

Trình Dật Tu cao hơn cô một cái đầu, tình tường thấy được phong cảnh bên trong cổ áo.

Sáng sớm, vốn là thời điểm miễn cảm nhất của đàn ông. Phát giác được trong cơ thể mình rục rịch ngọn lửa, anh lui về phía sau một bước, dời đi ánh mắt.

“Vậy tôi về trước, hôm nay cô có chạy bộ không?”

Giang Hạ lắc đầu, “Không, tối hôm qua ngủ không ngon, hơi đau đầu.”

Nói xong duỗi tay mở cửa cho anh, còn chưa đụng vào tay nắm cửa, cửa chính liền bị người bên ngoài đẩy ra.

13. Chương 13: Bị Thương.

Giang Hạ vốn đứng sau cửa, cửa chính đột nhiên mở ra, thiếu chút nữa đụng vào chán cô, theo bản năng cô lui về phía sau.

Mà Trình Dật Tu ở sau lưng cô, lúc cô lui về phía sau đụng vào anh, còn dẫm lên dép anh. Dép vốn không vừa chân, anh bị buộc lui về phía sau, dép từ chân tuột ra, vì vậy chân trần giẫm lên sàn nhà bóng loáng.

“Két” một tiếng, Trình Dật Tu trượt chân, mà Giang Hạ cũng bị anh trượt chân làm té, mông ngồi lên eo anh.

“A!” Trình Dật Tu kêu lên thảm thiết, trên mặt lập tức trắng bệch.

Giang Hạ vội vàng bò dậy, “Anh có sao không? Thực xin lỗi thực xin lỗi, có phải tôi đè lên anh...” Lời còn chưa dứt, cô trông thấy hai tay anh che hạ bộ.

Giang Hạ lại ngu ngốc, cũng biết chỗ đó của đàn ông yếu ớt nhất, nhưng mà vừa rồi cô đột nhiên ngồi xuống mạnh...

Trình Dật Tu đau đầu đầy mồ hôi, cắn răng nói ra: “Đỡ tôi đứng lên.”

“Cái gì?” giọng nói quá nhỏ, Giang Hạ không nghe rõ, tiến đến bên anh hỏi.

“Đỡ tôi đứng lên!”

“A a!”

Cô vội vàng nâng bả vai anh, muốn đỡ anh đứng lên. Nhưng mà anh quá nặng, đỡ không được.

Trình Dật Tu chỉ có thể ấn bả vai cô mượn lực, miễn cưỡng bò dậy.

Nhìn vẻ mặt anh đau đớn, Giang Hạ bối rối nói: “Đầu bếp Trình, tôi thực sự không cố ý, thực xin lỗi.”

Nếu đè làm anh bị thương, phải làm sao bây giờ?

Trình Dật Tu nhìn vẻ mặt cô lo lắng, nhin đau an ủi: “Tôi không sao, đừng lo lắng.”

Ngoài cửa, Hứa Lôi một đêm không về, tròng lớn mắt nhìn một màn trước mắt, sững sờ hỏi: “Các người, đang làm gì thế?”

Trình Dật Tu lườm cô ấy một cái, nếu không phải người phụ nữ này đột nhiên mở cửa, sao có thể phát sinh chuyện này.

Giang Hạ không đếm xỉa gì tới Hứa Lôi, hỏi Trình Dật Tu: “Có muốn đi bệnh viện không? Tôi đưa anh đi bệnh viện.”

Trình Dật Tu lắc đầu, “Không cần, tôi đi về trước.” Nói xong, chịu đựng đau đớn, bước nhỏ đi tới cửa.

Hứa Lôi nhanh chóng nhường đường, Giang Hạ đuổi theo, “Tôi đỡ anh đi!”

Anh không quay đầu lại, đưa lưng về phía cô khoát tay, từng bước một đi xuống lầu.

Hứa Lôi hồi phục lại tinh thần, không thể tin chỉ Giang Hạ hỏi: “Hai người, lăn trên giường rồi hả?”

“Lăn cái đầu chị ấy! Trong đầu chị suốt ngày chỉ nghĩ đến giường thôi à?” Giang Hạ tức giận trả lời. “Đều tại chị đột nhiên mở cửa, sớm biết vậy không cho chị chìa khóa dự bị.”

Hứa Lôi cười gian nói: “Ha ha! Trách chị đột nhiên trở về cắt đứt chuyện tốt sao?”

Giang Hạ đi vào phòng vệ sinh đánh răng, nghe vậy tức giận nói: “Chị gái à, chị đừng nói bậy nữa được không?”

“Chị nói bậy lúc nào, chị nhìn hai người, sáng sớm ở chung một phòng, còn quần áo không chỉnh tề, cho dù ai trông thấy cũng nghĩ linh tinh nhé!”

Giang Hạ từ trong gương tròng mắt nhìn cô ấy, “Tối hôm qua mất điện lại có sét đánh, anh ấy chỉ ở cùng em mà thôi.” Lại bổ sung: “Anh ấy ngủ phòng khách...”

Nói còn chưa xong, đột nhiên cô nhìn quần áo mình trong gương.

Trời ạ, lúc cô ngủ đều không mặc áo lót!

Cho nên, từ tối hôm qua đến vừa rồi, cô đều như vậy ở cùng anh một phòng!

“Trời ạ, em không muốn sống nữa!” Vì sao chuyện gì mất mặt đều liên quan đến anh!

“Ha ha ha ha!” Hứa Lôi không đồng tình chút nào cười ha ha.

“Chị còn cười! Đều tại chị, tối hôm qua nhất định phải đi xem phim kinh dị, chính mình thì chạy mất. Chạy thì coi như xong đi, còn cả đêm không về!”

Hứa Lôi chột dạ đổi giày, “Tối hôm qua mưa lớn như vậy, em bảo chị về làm sao?”

Giang Hạ hừ một tiếng, thay xong quần đi xuống lầu. Lúc đến lầu năm gõ cửa, đợi một lúc lâu không thấy ai mở cửa. Lấy điện thoại di động ra gọi cho Trình Dật Tu, cũng không có người nhận. Nghĩ thầm không phải là anh đau đến hôn mê bất tỉnh đấy chứ?

Lúc đang do dự có nên đập cửa hay không, điện thoại nhận được tin nhắn: Hôm nay không có bữa sáng, cô tự mình giải quyết nhé.

Giang Hạ trả lời rất nhanh: Đầu bếp Trình anh có sao không? Có muốn tôi giúp anh mua bữa sáng hay không?

Hai phút sau, Trình Dật Tu nhắn lại: Không cần.

Giang Hạ đau khổ nghĩ, có phải anh tức giận hay không? Sao không mở cửa cho cô, cũng không nghe điện thoại của cô.

Sau khi đến khách sạn, Giang Hạ cố ý tìm cơ hội mấy lần đi ra sau bếp, lại không thấy được người. Buổi sáng cô đều không có tâm tư làm việc, buồn bã.

Lúc nghỉ trưa, Hứa Lô kéo cô đi dạo phố. Hôm nay nhiệt độ hai mươi sáu hai mươi bảy độ, trên đường các cô gái bắt đầu lộ ra chân dài, mà Giang Hạ còn mặc quần áo dài tay.

Hứa Lô ghét bỏ nhìn áo sơ mi màu lam nhạt và quần jean. “Em thật sự là lãng phí!”

Giang Hạ không có tâm tình đi dạo phố, bước đi sau lưng Hứa Lô, “Em lãng phí cái gì?”

“Dáng người em được như vậy mà không lộ ra, bịt kín như vậy làm gì? Giữ lại để làm cơm ăn sao?”

Giang Hạ liếc cô ấy một cái, “Chị nhanh chọn quần áo đi, đừng quẩn chuyện của em nữa có được không?”

Hứa Lô đưa cô đến một cửa hàng thường tới. Quần áo nhà này đều đẹp, Hứa Lô vừa vào liền chẳng quan tâm Giang Hạ, một lần lại một lần vào phòng thay quần áo và đứng trước gương ngắm.

Giang Hạ ngồi ở ghế sofa đợi, thỉnh thoảng nhìn di động một lát. Do dự có nên gọi cho Trình Dật Tu hỏi thăm hay không.

“Bộ này thế nào?” Hứa Lô chọn cái váy màu đỏ thẫm, thiết kế rất đẹp, vạt dưới xõa tung. Mặc vào vừa xinh đẹp lại không mất đi vẻ gợi cảm, rất thích hợp với phong cách của cô ấy.

“Ừm, không tệ.” Giang Hạ không yên lòng nói.

Hứa Lô đứng trước gương xoay một vòng, “Chị cũng cảm thấy không tệ.” Từ trong gương thấy bộ dáng buồn rầu của Giang Hạ, xoay người kéo cô lên.

“Đến đây, em cũng chọn một bộ!”

Giang Hạ nhìn quần áo trong cửa hàng, “Không cần, quần áo này không phù hợp với em.”

“Không thử làm sao biết không phù hợp?” Hứa Lô nói xong liền đi chọn quần áo giúp cô, chọn tới chọn lui, cuối cùng nhìn trúng sườn xám trên người ma nơ canh.

“Bộ này không tệ!” Nói xong liền bảo nhân viên lấy bộ kia xuống, nhất định bắt Giang Hạ thử một lần.

Giang Hạ cảm so với người, làn váy vừa tới bắp đùi, lập tức từ chối. “Không cần thử, quá ngắn.”

“Tiểu thư, dáng người cô đẹp như vậy, cứ thử xem trước. Rất nhiều khách hàng muốn cũng không mặc được.” Nhân viên đứng bên cạnh nhân cơ hội đẩy nhanh tiêu thụ.

“Đúng đúng, cứ thử trước rồi nói sau!” Hứa Lô đẩy vai cô tiến vào phòng thay quần áo, uy hiếp nói: “Nếu em không đổi, chị sẽ dùng tay mình cởi quần áo cho em!”

Giang Hạ bất đắc dĩ thay, lúc đi ra khỏi phòng thay quần áo, mắt Hứa Lô tròn tròn. “Chị nói em rất hợp với bộ này, em còn không tin ánh mắt của chị!”

“Chị có cần phải khoa trương như vậy hay không...” Giang Hạ đi tới trước gương to, mình cũng sững sốt.

Bởi vì đi làm nên búi tóc, Giang Hạ sợ phiền toái, lúc đi ra không bỏ ra, vừa vặn lộ ra cái cổ trơn bóng. Cô là điển hình mặt trái xoan, sống mũi cao, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, bộ dáng vốn thanh thuần. Đôi mắt đẹp, đuôi mắt khẽ nhếch lên, mang theo vài phần tà mị. Hứa Lô chọn cho cô bộ sườn xám này, giống như phác thảo của bức tranh thủy mặc, eo thon, đem dáng người hoàn hảo của cô không bỏ sót một chỗ nào. Vừa đứng tăng thêm hương vị phụ nữ cho cô, cũng không quá mức gợi cảm.

Hứa Lô đứng ở sau lưng cô, “Thế nào, ánh mắt chị không tệ chứ?”

Giang Hạ kéo làn váy, “Nhưng mà quá ngắn.”

Hứa Lô đi xung quanh cô một vòng, “Ngắn chỗ nào, chỗ không nên lộ không lộ một chút nào!”

“Em không cần.” Giang Hạ xoay người tiến vào phòng thay quần áo thay. Mặc quần áo này ra cửa, cô không được tự nhiên.

Hứa Lô thừa dịp cô thay quần áo, chạy tới thanh toán. Cô vừa ra cửa, liền đem phiếu đưa cho cô. “Coi như là chị đưa cho em quà sinh nhật, nhưng mà em phải nhớ kỹ, nhất định phải mặc!”

Giang Hạ: “Sinh nhật em còn lâu lắm!”

Hứa Lôi nhận túi to trong tay nhân viên, đẩy cô đi ra ngoài, “Đưa sớm không được à.”

Ra khỏi cửa hàng, Hứa Lôi nhìn đồng hồ, đã sắp bốn giờ. Dem quần áo của Giang Hạ đưa cho cô. “Em tự mình gọi xe đi làm đi, chị còn phải đi làm đầu.”

“Chị không đi làm à?” Giang Hạ kỳ quái hỏi.

Hứa Lôi trêu chọc nói, “Xin nghỉ, hôm nay chị muốn đi đập phá!”

Giang Hạ vừa muốn hỏi cô ấy đi đập phá cái gì, đột nhiên nhớ tới, hôm nay là ngày kết hôn của Thẩm Triết.

“Chị thật sự muốn đi?” Cô tưởng rằng Hứa Lôi không tham gia hôn lễ của Thẩm Triết.

“Đi, vì sao lại không đi? Chị muốn đi biểu đạt với cô dâu lòng biết ơn.”

“Hả?”

Hứa Lôi vỗ vai Giang Hạ, nghiêm túc nói: “Cô dâu xả thân gả cho loại người như vậy, để chị biết sớm được chân tướng, tránh cho rơi vào bẫy khổ, chẳng lẽ chị không nên đi cảm tạ cô ta sao?”

Giang Hạ: ...

Sau khi trở lại khách sạn, Giang Hạ và đầu bếp nói về thực đơn buổi tối, làm bộ như vô tình hỏi một câu: “Sao tôi không thấy đầu bếp Trình đâu nhỉ?”

Đầu bếp trưởng nói: “Xin nghỉ rồi, buổi sáng gọi điện nói là ở bệnh viện.”

Vậy mà xin nghỉ, còn đi bệnh viện, chẳng lẽ thật sự nghiêm trọng?

Sau khi quay về phòng làm việc, Giang Hạ nhắn tin cho Trình Dật Tu: Đầu bếp Trình, buổi tối có cần mang cơm cho anh không?

Nếu quả thật rất nghiêm trọng, chắc chắn anh sẽ không làm cơm được.

Cả đêm, cứ rảnh là Giang Hạ lại nhìn di động, nhưng mà tin nhắn kia giống như đá ném vào biển rộng, không có tin nhắn trả lời lại.

Đêm nay bận nhiều việc, lúc Giang Hạ tan việc đã sắp mười giờ, trực tiếp gọi xe về nhà. Đi được nửa đường nhận được điện thoại của Hứa Lôi.

“Alo, Hứa Lôi cậu ở đâu?” Đối với chuyện Hứa Lôi nói đi gây chuyện, Giang Hạ cũng không lo lắng, cô ấy không phải là loại phụ nữ không có đầu óc.

Bên kia truyền tới tiếng cười si ngốc của Hứa Lôi, “Tiểu Hạ Hạ, em tan việc chưa, lại đây bồi chị uống rượu, một người uống không có ý nghĩa gì.”

Giang Hạ nghe ra được trong giọng nói của cô ấy có vài phần men say, “Một mình chị uống rượu à? Ở chỗ nào?”

“Ở quán nướng trước đây, nhanh đến đây ợ, chị chờ em.”

Cô ấy nói xong liền tắt điện thoại, Giang Hạ bất đắc dĩ thở dài. Mỗi lần Hứa Lôi uống nhiều cũng sẽ ầm ĩ, xem ra đêm nay mình lại không ngủ ngon rồi.

Đến chỗ đó, sau khi xuống xe Giang Hạ đi đến cửa tiệm kia, xa xa nhìn thấy Hứa Lôi ôm chai bia rót, nhưng mà đối diện cô ấy còn có một người đàn ông xa lạ ngồi cùng.

Không phải nói một mình uống rượu sao?

14. Chương 14: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân.

Giang Hạ đi đến gần mới phát hiện không thích hợp, người đàn ông xa lạ kia lợi dụng Hứa Lôi say rượu, động tay động chân với cô ấy.

Cô bước nhanh tới, đoạt lấy chai bia trong tay Hứa Lôi. “Một mình uống làm gì!”

Hứa Lôi nhìn thấy cô, ngây ngô cười nói: “Hạ Hạ đến rồi, nhanh, uống rượu với chị!” Nói xong lại đoạt chai bia trong tay Giang Hạ.

Giang Hạ để chai bia trên đất, thấy dưới đất đầy vỏ bia, nghĩ thầm người phụ nữ này uống bao nhiêu chai thế!

Cô vẫy tay gọi ông chủ lại đây tính tiền, “ Bao nhiêu tiền?”

Lần trước Hứa Lôi khóc bù lu bù loa ở chỗ này, ông chủ có ấn tượng rất sâu với hai người. “Lần trước hai người đến đều chưa ăn hết, lần này giảm giá cho hai người, tổng cộng là 232, trả hai trăm là được!”

Giang Hạ rút hai trăm từ trong ví đưa cho ông chủ, lại bị người đàn ông đối diện đưa tay ngăn lại. “Sao có thể để mỹ nữ trả tiền được chứ!” Quay ra nói với ông chủ: “Bàn này tính tôi!”

Người đàn ông này vừa nhìn là biết không phải người tốt gì, dáng vẻ lưu manh, trên cổ còn đeo vòng vàng. Giang Hạ không muốn gây chuyện, đưa tiền cho ông chủ lần nữa.

Dường như ông chủ hơi kiêng kỵ người đàn ông này, khó xử nhìn Giang Hạ, cũng không có nhận.

Giang Hạ đem tiền đặt lên bàn, đỡ Hứa Lôi đứng không vững định đi. Người đàn ông kia lại đứng lên cản trở trước mặt cô, nói: “Cô muốn mang bạn tôi đi đâu?”

“Ai, ai là bạn của anh?” Hứa Lôi say rượu sảng giọng.

Giang Hạ cũng nói: “Chúng tôi không biết anh, mời anh tránh ra!”

Người đàn ông đánh giá Giang Hạ từ trên xuống dưới, ánh mắt tập trung ở ngực cô. Cười bỉ ổi nói: “Vừa rồi không biết, không phải bây giờ quen biết sao? Đến đây, ngồi xuống bồi anh uống vài chén!” Nói xong duỗi tay kéo Hứa Lôi.

Giang Hạ đẩy tay anh ta ra. “Anh tránh ra! Nếu không tôi báo cảnh sát!” Nói xong lấy điện thoại từ trong túi ra.

Người đàn ông lơ đãng, “Chỉ mời hai người uống vài chén rượu, căng thẳng thế làm gì?” Lại hướng về phía sau lưng Hứa Lôi, “Nhóm anh em chúng tôi đều đang nhìn đấy, em gái nể mặt theo giúp anh uống một chén nhé?”

Giang Hạ quay đầu lại nhìn, mới phát hiện sau lưng có một cái bàn, ngồi ba bốn người đàn ông ăn mặc không khác tên côn đồ lắm, dường như đang xem trò cười nhìn cô và Hứa Lôi.

Cô cầm chặt di động trong tay, cố gắng trấn định, “Bạn của tôi sẽ đến ngay đây!”

“Bạn của em cũng là mỹ nữ giống em sao? Vậy thì tốt rồi, gọi đến cùng nhau uống rượu!” Người đàn ông nói lại duỗi tay dùng sức kéo Hứa Lôi.

Hứa Lôi vốn đứng không vững, bị anh ta kéo, ngã nhào trên đất.

“Chị không sao chứ?” Giang Hạ vội vàng tiến lên đỡ Hứa Lôi, đồng thời cầm di động chuẩn bị báo cảnh sát.

Còn chưa gọi cho cảnh sát, vừa vặn có điện thoại gọi tới, trên màn hình hiện Trình Dật Tu.

Giang Hạ bất chấp tất cả, vội vàng nhận, vội vàng nói: “Đầu bếp Trình sao anh còn chưa đến, chúng tôi đang ở đối diện tiểu khu...”

Nói chưa xong, di động bị người ta đoạt đi.

Giang Hạ đưa tay đoạt, “Anh muốn làm gì?”

Người đàn ông nhét di động vào túi mình, “Không làm gì, chỉ cần em gái theo anh uống vài chén, di động liền trả cho em, thế nào?”

Mắt Giang Hạ nhìn bốn phía, người trong quán nướng cũng không ít, nhưng mà bọn họ đều lựa chọn mặc kệ.

Dựa vào người khác không bằng dựa vào chính mình, cô lấy chai bia nắm chặt trong tay, “Trả di động lại cho tôi!”

Người đàn ông thấy cô cầm chai bia, cười toe toét miệng đầy răng vàng, “Ồ, không nhìn ra được em gái còn ngang bướng như vậy, anh thích!”

“Bốp” một tiếng, chai bia vỡ nát trên đầu người đàn ông, không phải là chai bia trong tay Giang Hạ.

Hứa Lô ngồi dưới đất không biết bò dậy lúc nào, mang theo chai bia chào hỏi đầu người đàn ông kia.

“Bà nội nó, chiếm tiện nghi của lão nương còn chưa tính, còn muốn bắt nạt chị em tốt của tao, nghĩ lão nương thật sự say sao, say chết rồi à!” Hứa Lô lung la lung lay đứng trước mặt người đàn ông, chỉ anh ta mắng.

Trên đầu người đàn ông chảy máu, nhóm côn đồ đi đến vây quanh.

“Tam ca, anh không sao chứ!”

“Đàn bà thú lắm đừng đến Tam ca!”

Thấy một trong số đó vung tay định tát Hứa Lô, Giang Hạ nhắm mắt, ném chai bia trong tay ra.

Lại không dám như Hứa Lô đập vào đầu người kia, mà ném vào chân. Bốp một tiếng, người kia sợ hãi lui về sau hai bước.

Giang Hạ nhân cơ hội nắm tay Hứa Lô bỏ chạy, nhưng mà Hứa Lô đứng cũng không vững, sao có thể chạy được, chưa đi được hai bước liền ngã nhào trên đất.

Thấy vài tên côn đồ xông tới, Giang Hạ cầm ghế làm vũ khí, tùy tiện quơ múa, gọi ông chủ: “Ông chủ mau báo cảnh sát, nếu không cửa hàng của ông có thể bị đập!”

Ông chủ liên tục ở bên cạnh khuyên giải vài tên côn đồ, nghe Giang Hạ nói, trên mặt hơi do dự.

Bọn họ làm ăn nhỏ, cường hào ác bá không thể trêu vào.

Vị Tam ca bị đập bể đầu muốn đi bệnh viện, có người lái xe nhỏ lại đây, anh ta lên trên xe, chỉ Giang Hạ và Hứa Lô nói, “Mang theo hai người này đi bệnh viện, đập đầu lão tử, phải bồi thường tổng tiền thuốc men!”

Giang Hạ làm sao có thể lên xe, thấy bọn họ muốn đi qua, liền ném ghế trong tay ra. Cửa hàng này có không ít ghế, cô ném một cái lại cầm lên một cái, nhưng người kia nhất thời không thể đến gần các cô.

“Giang Hạ!”

Lúc ghế xung quanh sắp bị Giang Hạ ném hết, sau lưng đột nhiên truyền đến giọng nói quen thuộc.

Giang Hạ quay đầu lại nhìn người đến, lập tức nước mắt chảy ra, “Đầu bếp Trình!”

Trình Dật Tu tiến lên một cước đạp người lôi kéo Giang Hạ, căng thẳng hỏi cô: “Cô không sao chứ?”

Anh nhận điện thoại, cảm thấy có chuyện không thích hợp, mặc đồ ngủ đi dép liền chạy ra ngoài. Lúc thấy xa xa Giang Hạ bị đám người vây quanh, chỉ cảm thấy xao động nhiều năm yên lặng trong cơ thể, tất cả sôi trào lên.

“Không có việc gì, tôi không sao. Hứa Lô, cậu ấy uống nhiều quá, những người này không để chúng tôi đi.” Giang Hạ giải thích. Lúc này, cô mới phát hiện mình rất sợ hãi.

Những tên lưu manh kia thấy đàn ông đến, không có lại kéo người.

“Anh là bạn cô ta sao?” Người đàn ông gọi là Tam ca ngồi trên xe tải, che đầu còn đang chảy máu hỏi Trình Dật Tu.

Trình Dật Tu không để ý đến Tam ca, thay Giang Hạ lau nước mắt, nhỏ giọng an ủi: “Tôi đến rồi, đừng sợ.”

Tam ca thấy anh không để ý, cảm thấy mất mặt, nhảy xuống xe đến gần. “Tôi đang nói chuyện với anh đấy, không nghe thấy sao?”

Trình Dật Tu nắm chặt tay Giang Hạ trấn an, mới xoay người tiến về phía Tam ca vài bước, lạnh lùng cười nói: “Tôi nghe thấy, vết thương này là các cô ấy đập?”

Trình Dật Tu cao 1 mét 88, dáng người lại rắn chắc. Vị Tam ca kia thấp hơn anh một cái đầu, khí thế là thua. Nhưng mà ý vào nhiều người, nói ra rất mạnh mẽ. “Chính là hai người đấy làm, anh xem nên làm thế nào!”

Trình Dật Tu nhìn vết thương của anh ta, “Chắc chắc, phụ nữ không còn sức lực, mà đánh ra lỗ hổng lớn như vậy. Muốn tôi nhìn, xử lý như thế nào!” Dứt lời, anh nhấc chân đá mạnh vào bụng Tam ca.

Tam ca bị anh đập ngã xuống đất, ôm bụng kêu rên. Hướng về bọn côn đồ bên cạnh anh ta nói: “Các người chết hết rồi à, còn không đánh cho lão tử!”

Ông chủ đứng bên cạnh liên tục sốt ruột vội vàng lại hòa giải, “Tam ca, quên chuyện này đi, đêm nay tôi mời khách, mọi người đều bớt giận, được không?” Nếu đánh nhau, ông còn làm ăn được không.

Trình Dật Tu vỗ vai ông chủ, nói: “Yên tâm, tổn thất của tiệm ông đêm nay, tính tôi.”

Dứt lời, anh nhanh chóng ra tay, một quyền đánh vào mặt người phía trước. Đá vào người bên cạnh, đem một người khác đá ngã lăn trên mặt đất.

Nhiều năm anh không đánh một trận, nhưng mà vài tên mao đầu tiểu tử, anh còn không để vào mắt.

Trước sau chỉ ba phút, mấy người kia đều giống Tam ca nằm trên đất kêu rên. Giang Hạ ở một bên ngây người nhìn, cô không nghĩ tới anh có thể đánh nhau!

Những tên côn đồ này đi theo Tam ca ăn uống, đụng quả hồng mềm liền bắt nạt. Bây giờ đụng phải Trình Dật Tu đánh thế nào, không có ngu ngốc lại đánh tiếp.

Tam ca thấy tình thế không đúng, bỏ lại lời nói hung ác, chặt vật mang người rời đi.

Trình Dật Tu nhin xuống xúc động, trở lại bên cạnh Giang Hạ.

Giang Hạ thấy trên mu bàn tay anh có vết máu dài, “Anh bị thương!”

“Không có việc gì, chỉ bị xước mà thôi.” Anh đưa mắt nhìn, “Năm đó ở trong trường tôi là tiểu bá vương, mấy người này không làm tôi bị thương được.”

Bây giờ trong đầu Giang Hạ còn mơ hồ, vừa rồi cô thực sự sợ hãi, lâu như vậy cô chưa cãi nhau với người ta, chớ nói chi động tay. Nếu không phải Trình Dật Tu kịp thời chạy đến, cô thật sự không biết đêm nay cô và Hứa Lôi sẽ xảy ra chuyện gì.

“Cảm ơn anh.” Trong cổ họng cô còn hơi nghẹn ngào, lấy khăn giấy từ trong túi thay anh lau vết máu trên mu bàn tay. Nhưng mà hai tay không chế không nổi run rẩy.

Trình Dật Tu nâng tay ôm cô vào trong lòng. “Không cần nói cảm ơn với tôi.”

Cái ôm của anh rất ấm, làm Giang Hạ bất an chậm rãi bình tĩnh lại. Nhưng mà sau khi bình tĩnh lại, cô cảm thấy anh ôm, hình như không thích hợp. Lưu luyến mấy giây, mới lui về sau hai bước, rời đi cái ôm của anh.

Ông chủ thấy trên đất bừa bãi, thở dài, lại đến gần nói với Giang Hạ: “Cô gái à, vừa rồi tôi cũng muốn báo cảnh sát, nhưng mà những người này là cường hào ác bá, tôi báo cảnh sát, sau này cửa hàng tôi không thể mở được. Thật sự là xin lỗi!”

Giang Hạ lắc đầu, con người đều ích kỷ, cô có lập trường gì đi trách ông. Nhưng mà, về sau cô sẽ không tới cửa tiệm này nữa.

Trình Dật Tu hỏi ông chủ phải bồi thường bao nhiêu. Ông chủ liên tục khoát tay, “Không cần không cần, bàn ghế đều bằng nhựa, cũng không có đập hỏng.”

Trình Dật Tu cũng không kiên trì nữa.

Giang Hạ tìm một vòng mới phát hiện Hứa Lôi đang ngồi trên mặt đất, cầm di động không biết gọi cho ai, còn ngây ngô cười không ngừng.

Thật sự đúng là uống rượu vào tăng thêm can đảm, mình sợ gần chết, cô ấy lại không có việc gì.

Tới đỡ Hứa Lôi đứng lên, nghe đầu bên kia điện thoại có người lo lắng hỏi: “Em ở đâu, rốt cuộc là em ở chỗ nào!”

Giang Hạ lấy điện thoại của cô ấy nhìn, trên màn hình hiện Lục Ly.

“Alo, Lục Ly à? Tôi là Giang Hạ bạn Hứa Lôi, lần trước đã gặp rồi. Cô ấy uống hơi nhiều, không có việc gì, cậu đừng sốt ruột.” Chuyện Lục Ly, Hứa Lôi liên tục không nói với cô. Nhưng mà cô cũng nhìn ra, lần này Hứa Lôi có vài phần thật lòng.

Bên kia Lục Ly vội la lên: “Hai người ở đâu, Hứa Lôi nói vừa rồi cô ấy đập vào đầu người khác?”

Giang Hạ bắt đầu nhìn Hứa Lôi say, cô ấy đem chuyện đập đầu để khoe khoang, “Ở gần nhà tôi, bây giờ không có việc gì, giờ đi về nhà.”

“Vậy tôi lập tức tới!”

Lục Ly nói xong liền tắt điện thoại.

Giang Hạ đỡ Hứa Lôi đứng dậy, nghiêng ngả đi về nhà, Trình Dật Tu chỉ cầm lấy túi đi theo sau các cô, cũng không đuổi tay giúp.

Bây giờ anh cảm thấy, người phụ nữ Hứa Lôi này rất phiền toái. Ăn uống chùa làm kỳ đà không nói, còn gây chuyện liên lụy đến Giang Hạ.

Phải tìm cơ hội đuổi cô ta đi!

15. Chương 15: Không Có Phản Ứng.

Mới vừa vào tiểu khu, Hứa Lôi liền ới ra, ôm thùng rác không buông tay.

Giang Hạ nhờ Trình Dật Tu đi mua chai nước, vừa thay cô ấy vuốt lưng, vừa tức giận nói: “Xem sau này chị còn dám uống rượu hay không!”

Ngoài cửa tiểu khu có cửa hàng tiện lợi, Trình Dật Tu không mang ví tiền, liền cầm tiền lẻ trong túi Giang Hạ. Lúc lấy tiền thấy một chùm chìa khóa. Tâm tư dao động, đem chìa khóa giấu trong túi quần mình. Nhưng sau đó nhớ tới còn có Hứa Lôi bóng đèn rất lớn ở đây, không cam lòng để chìa khóa lại.

Cầm nước đi trở về, thấy một chiếc taxi dừng ở ven đường, một người quen mắt xuống xe.

Là người đưa hoa tiền!

Thấy thần sắc anh ta vội vã hướng tiểu khu, Trình Dật Tu cũng chạy về nhanh hơn.

Hai người gặp nhau ở tiểu khu, Lục Ly sợ run một lát mới nhớ tới Trình Dật Tu là ai. Hai người trừng mắt với nhau, ánh lửa bắn ra bốn phía. Sau đó đồng thời chạy vào tiểu khu.

Hứa Lôi còn ôm thùng rác ới, từ lúc bắt đầu Giang Hạ oán giận đến bây giờ hơi bận tâm, nghĩ có nên đưa cô ấy đi bệnh viện không.

Nghe phía sau có tiếng bước chân, quay đầu lại nhìn, dĩ nhiên là Lục Ly và Trình Dật Tu.

“Hai người sao đi cùng nhau, quen biết à?” Cô kinh ngạc hỏi.

Trình Dật Tu đứng bên cạnh cô, trên mặt đích ý nhìn chằm chằm Lục Ly. “Không biết.”

Lục Ly chạy tới bên cạnh Hứa Lôi, đỡ cô ấy vào trong ngực. “Người phụ nữ ngu xuẩn, sao không uống cho chết luôn đi!”

Trình Dật Tu hơi ngốc, có phải anh nghĩ sai chuyện gì rồi không?

Bởi vì Hứa Lôi rất say, ói ra cả mặt vàng. Lục Ly gọi taxi đưa cô ấy đi bệnh viện.

Giang Hạ cũng muốn đi theo, bị Lục Ly từ chối. “Không cần, đêm nay đã làm phiền cô rồi, cô về sớm nghỉ ngơi một lát.”

Từ lúc anh chứng kiến Trình Dật Tu đứng bên cạnh Giang Hạ, cũng biết lần trước mình hiểu nhầm mà đánh nhau. Cho nên nhận được ánh mắt của Trình Dật Tu “Xin chớ quấy rầy”, anh rất thút thừ từ chối Giang Hạ.

Huống chi, anh cũng không muốn có bóng đèn quấy rầy anh và Hứa Lôi.

Đưa Lục Ly và Hứa Lôi lên xe, Giang Hạ đi theo Trình Dật Tu lên lầu.

“Tôi nấu canh, đi đến chỗ tôi ăn trước rồi về nhà.” Vốn là anh gọi điện cho cô, muốn gọi cô đi ăn canh.

Bây giờ sắp mười một giờ, Giang Hạ rất mệt mỏi, nhưng mà nghe có đồ ăn lại động tâm, gật đầu đồng ý.

Đến nhà Trình Dật Tu, Giang Hạ chủ động đi phòng bếp đổ canh, bảo anh ngồi nghỉ ngơi.

Phòng bếp nhà anh cô cũng đã quen thuộc, cho nên Trình Dật Tu không ngăn cản. Ngồi trên ghế sofa, nhìn túi của cô, trong lòng tính toán tâm tư không lộ ra ngoài ánh sáng.

Hôm nay nấu canh nấm tuyết hạt sen, bởi vì buổi chiều Trình Dật Tu ở nhà, đã nấu từ sớm, nấm tuyết đã mềm. Anh ngồi vào bàn ăn nói với Giang Hạ: “Nấm tuyết nhuận phổi tốt cho dạ dày, tôi nấu cả buổi trưa, uống nhiều một chút.”

Giang Hạ cầm lấy cái muống, nghe lời anh nói, nhanh chóng múc một miếng đưa vào trong miệng. “Ăn ngon thật.”

Ăn được một nửa, cô muốn hỏi anh chuyện buổi sáng, nhưng mà không biết mở miệng như thế nào, vị trí kia quá khó mở miệng. Nói quanh co một lúc lâu, nói: “Tôi nghe đầu bếp trưởng nói, hôm nay anh xin nghỉ đi bệnh viện, anh bị bệnh sao?”

Trình Dật Tu bỏ cái muống xuống, hai tay để lên bàn, nghiêm túc nhìn cô. “Không phải bị bệnh, là bị thương.”

Giang Hạ đương nhiên biết rõ anh nói bị thương là chỗ nào, cúi đầu thấp gần cái bát, “Thực xin lỗi, tôi thật sự không cố ý.”

Ngón tay anh hơi động, rất muốn duỗi tay nâng đầu cô lên, xem bây giờ cô có vẻ mặt gì. “Tôi biết, nhanh ăn đi.”

Ăn xong canh, Giang Hạ rửa sạch chén, thuận tay dọn dẹp phòng bếp. Lúc nói lời tạm biệt với Trình Dật Tu, anh kiên trì đưa cô lên lầu sáu.

Lên lầu, Giang Hạ tìm trong túi không thấy chìa khóa, cuối cùng đổ tất cả đồ trong túi xuống đất, vẫn không tìm được.

“Sao thế?” Trình Dật Tu hỏi: “Không mang chìa khóa à?”

Giang Hạ buồn rầu ừ một tiếng, “Chắc là buổi sáng ra cửa quên mang theo.”

Hai tay Trình Dật Tu cho vào trong túi quần, tựa người vào thang vịn nhìn cô sốt ruột, “Đừng vội, cẩn thận tìm lại xem.”

Lật nhiều lần túi xách vẫn không tìm được chìa khóa, Giang Hạ chau mày thở dài bỏ tất cả đồ vào túi xách.

“Tôi gọi điện thoại cho Hứa Lôi, chị ấy còn cầm chìa khóa khác.” Nói xong duỗi tay lục tìm di động trong túi quần, lập tức mặt biến sắc.

“Hông rồi! Di động của tôi bị người kia lấy đi!”

Sau khi Tam ca lấy di động của cô, căn bản chưa lấy lại!

Trình Dật Tu đứng thẳng người, “Ai cầm?”

Giang Hạ vội vàng nói, “Chính là người bị Hứa Lôi đập đầu, làm sao bây giờ, trong điện thoại của tôi có rất nhiều số quan trọng!” Còn có rất nhiều thứ riêng tư, mặc dù cài mật khẩu, nhưng mà muốn mở ra, kỳ thật cũng không khó.

Nghĩ đến ảnh chụp của mình, tin nhắn, rất có thể bị người bỉ ổi kia nhìn thấy, cô đã cảm thấy chán ghét.

Trình Dật Tu giúp cô cầm túi xách, “Đừng nóng vội, ngày mai tôi giúp cô tìm về. Bây giờ đến nhà tôi trước, cũng không thể đứng ở đây đến sáng.” Nói xong duỗi tay kéo tay cô, dẫn cô xuống lầu.

“Làm sao anh tìm được? Những người kia vừa nhìn đã biết không phải là người tốt gì, hôm nay anh đánh bọn họ, bọn họ chắc chắn sẽ nhớ kỹ.” Nếu như anh đi tìm, có khả năng lại đánh một trận. “Thôi, dù sao cũng không có gì quan trọng, coi như là mất.”

Trình Dật Tu dừng lại một lát, quay đầu nhìn cô, “Cô lo lắng tôi bị đánh à?”

“Không phải không phải, anh rất lợi hại. Chẳng qua tôi cảm thấy không cần thiết vì một cái di động đi chọc phiền toái.” Giang Hạ vội vàng giải thích.

Đến lầu năm, Trình Dật Tu lấy chìa khóa ra mở cửa. “Yên tâm đi, di động nhất định có thể lấy về.”

Vào cửa Giang Hạ mới phát hiện mình bị anh kéo tay xuống lầu, không hiểu sao lại nhớ tới cái ôm kia, trên mặt lại hồng.

Cẩn thận nghĩ lại, cô và Trình Dật Tu chung đụng chưa lâu, nhưng số lần đỏ mặt, thực sự là phá kỷ lục. Hơn nữa, dường như cô không ghét hành vi của anh, thậm chí... Hơi vui vẻ.

Cô bị ý nghĩ của mình hù dọa, luống cuống nói: “Hay là tôi đi bệnh viện tìm Hứa Lôi.”

“Cô biết cô ấy ở bệnh viện nào sao? Hơn nữa muộn như thế, một cô bé ra đường không an toàn.” Anh ngăn cản đường đi của cô, giọng nói trở nên trầm thấp, “Đêm nay ở nhà tôi đi.”

Đêm nay ở nhà tôi đi, câu này thật sự làm cho người ta mơ màng, làm Giang Hạ không biết theo ai. Cũng may rất nhanh anh lại nói: “Vừa vặn tôi còn một phòng trống.”

Không đợi Giang Hạ trả lời, Trình Dật Tu mở cửa phòng ngủ, nói với cô: “Đồ dùng đều mới, không có người dùng qua.” Lại nhớ tới phòng ngủ chính cầm khăn lông cùng bộ đồ ngủ kiểu nam đưa cho Giang Hạ. “Đây đều là đồ mới, buồng vệ sinh cũng có bàn chải đánh răng mới. Nhanh đi tắm rồi đi ngủ.”

Giang Hạ nhận đồ ngủ và khăn lông, lúc đại não còn chưa có phản ứng, hai chân nghe theo anh dận dò đi vào phòng vệ sinh.

Cửa phòng vệ sinh là kính mờ, từ bên ngoài nhất định có thể nhìn thấy bóng dáng. Làm Giang Hạ có hơi khó chịu, đang muốn tắt đèn phòng vệ sinh, tắm rửa, liền nghe Trình Dật Tu ở bên ngoài nói: “Tôi đi ngủ trước, phòng khách chỉ để lại đèn đêm, lúc cô đi ra cẩn thận một chút. Ngủ ngon.”

Giang Hạ ồ một tiếng, “Ngủ ngon.”

Sau đó liền nghe thấy tiếng cửa phòng ngủ đóng lại. Giang Hạ yên lòng, không có tắt đèn.

Lúc vòi hoa sen mở ra, thừa dịp tiếng nước chảy che lấp, động tác Trình Dật Tu nhẹ nhàng ra khỏi phòng, đứng ở chỗ tối hẻo lánh, lặng lẽ nhìn bóng người trên kính mờ.

Lúc Giang Hạ gội đầu, thói quen hơi ngửa đầu, trước ngực hơi hé ra.

Anh buông hai tay xuống nắm quyền, tưởng tượng cảm xúc lúc xoa lên. Hầu kết không tự chủ được di chuyển, trong bụng cũng có lửa nóng dâng lên.

Nhưng mà cúi đầu nhìn, anh em tốt không có bất kỳ phản ứng.

Mẹ kiếp! Anh không tiếng động nói tục.

Rõ ràng bác sĩ nói không sao, nhưng mà bây giờ vì sao anh không có phản ứng?

Ánh mắt lại nhìn bóng người trên thủy tinh, cô cúi người rửa chân, hơn nữa còn nghiêng người về phía phòng tắm, dáng người uyển chuyển, tất cả đều chiếu trên cửa kính.

Anh cảm thấy lửa nóng trong bụng bùng nổ, lại không có chỗ nào để đi, sau khi nhảy loạn bốn phía trong cơ thể anh một trận, cuối cùng xông lên đầu, sau đó mũi chột lạnh.

Mẹ kiếp!

Không dám nhìn nữa, bịt mũi trở lại phòng ngủ, lấy tờ khăn giấy tùy tiện lau mũi. Nhưng vừa rồi chứng kiến cảnh sắc như vậy chỉ lưu lại trong đầu, máu mũi tràn ra rất sáng khoái, mà dưới thân vẫn không có phản ứng.

Chẳng lẽ thật sự bị đụng hổng? Khả năng này làm anh bất an.

Mang theo bất an, anh lẩn lộn khó ngủ, nghe động tĩnh bên ngoài phòng Giang Hạ. Nghe thấy cô từ phòng tắm đi ra, nghe thấy âm thanh của máy sấy tóc, sau đó là tiếng cửa phòng ngủ đóng.

Anh không biết mình ngủ khi nào, chỉ biết sáng hôm sau tỉnh lại, phản ứng sáng sớm bình thường của đàn ông cũng không có.

Phát hiện này làm anh hơi hoảng hốt.

Một giấc ngủ này của Giang Hạ rất ngon, sáu giờ đúng rời giường. Chuyện thứ nhất là vào phòng vệ sinh giải quyết vấn đề sinh lý.

Trình Dật Tu đang đánh răng, lúc trông thấy cô, ánh mắt tối tăm.

Cô mặc đồ ngủ của anh, bởi vì quá dài, ống tay áo và quần đều xắn lên. Vốn là cổ áo thích hợp, mặc trên người cô lại hơi rộng thùng thình, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp và một chút xuân quang.

Anh thu hồi ánh mắt, nhanh chóng đánh răng.

Không có phản ứng, không có phản ứng, vậy mà không có phản ứng!

Giang Hạ chào buổi sáng với anh, quay về phòng khách, sốt ruột đợi anh dùng xong phòng vệ sinh.

Thật vất vả mới đợi được anh đi ra, cô nhanh chóng chạy vào.

Lúc cô rửa mặt xong đi ra, phát hiện Trình Dật Tu đang ngồi trên sofa đợi cô.

Về mặt anh u buồn, lông mày nhíu chặt, ánh mắt nhìn cô cũng rất kỳ lạ.

“Đầu bếp Trình, sao thế?” Cô hỏi.

Anh trầm mặc một lát, giống như tự hỏi gì đó, lúc lâu mới nói: “Có chuyện, chỉ sợ cần cô giúp.”

16. Chương 16: Vật Thí Nghiệm.

“Có chuyện, chỉ sợ cần cô giúp.”

Giang Hạ nghi ngờ hỏi anh, “Chuyện gì thế?”

Anh đứng lên, tới gần cô vài bước. “Cô nói trước đi có đồng ý hay không.”

Giang Hạ cười ha ha hai tiếng, “Anh không nói chuyện gì, tôi cũng không biết mình có thể làm được hay không.”

“Cô có thể.” Anh khẳng định, dưới chân lại tới gần cô vài bước.

Hai người dựa vào nhau quá gần, Giang Hạ không được tự nhiên lui về phía sau. “Anh cứ nói trước chuyện gì đi đã, có thể giúp được nhất định tôi sẽ giúp.” Dù sao tối hôm qua anh cũng giúp cô.

Anh không lên tiếng, nhìn chằm chằm mắt cô lại tiếp tục đến gần, Giang Hạ tiếp tục lui về phía sau, cho đến khi sau lưng là bức tường, lui cũng không được nữa.

Cô bối rối, “Đầu bếp Trình, anh...”

Còn chưa nói dứt lời, mặt anh liền phóng đại trước mắt cô, phóng đại, lại phóng đại, cho đến khi môi hai người dán chặt vào nhau.

Giang Hạ trừng lớn mắt, trong nháy mắt tim đập nhanh, đầu óc trống rỗng, chỉ còn lại tiếng tim đập thình thịch vang bên tai cô.

Trình Dật Tu bị cô nhìn không được tự nhiên, đưa tay che mắt cô, tay kia ôm lấy eo cô, kéo cô ôm vào trong ngực mình. Sau đó nghe theo tim mình, hôn sâu hơn.

Khi lưỡi anh đi vào, cô vô ý thức duỗi tay muốn đẩy anh ra. Lại bị ôm chặt hơn, hai tay bị buộc áp vào ngực anh, cảm nhận trái tim anh cũng đập mãnh liệt.

Trong đầu cô hỗn độn, chỉ có thể cảm nhận da thịt nóng hổi trong lòng bàn tay, cùng hơi thở anh, dần dần mất phương hướng.

Lúc Giang Hạ sắp thở không được, Trình Dật Tu dừng cái hôn này lại. Mặt chôn vào vai cô, hai tay ôm cô chặt hơn. Trong lòng cảm thấy may mắn, còn tốt, phía dưới cuối cùng cũng có phản ứng.

Rốt cuộc Giang Hạ cũng hít thở được không khí, ý thức dần dần trở về. Cảm giác được hai tay anh không an phận vuốt ve trên eo cô, tức giận giãy giụa muốn đẩy anh ra. Nhưng mà càng giãy giụa anh càng ôm chặt.

“Sao anh có thể như vậy...” Bởi vì hơi thở không yên ổn, vốn muốn nói lời chỉ trích, lại nói yếu đuối vô lực.

“Thực xin lỗi.” Anh nhẹ nói bên tai cô. “Đây chính là việc muốn em giúp.” Nói xong, tay di chuyển xuống hông cô, ấn cô gần sát mình.

Rất nhanh Giang Hạ cảm giác được khác thường của anh, mặt đỏ sắp nhỏ ra máu, càng thêm giãy giụa rời cái ôm của anh. Liền nghe anh tiếp tục nói: “Ngày hôm qua đi bệnh viện, bác sĩ nói bị thương không nhẹ, rất có thể sau này không thể...”

Giọng nói của anh rất thấp, mang theo ủy khuất. “Em nên biết, là một người đàn ông, chuyện này đối với anh... Rất quan trọng.”

“Vậy anh cũng không thể đối với tôi như vậy.” Giang Hạ cũng rất ủy khuất, thì ra anh dùng cô làm vật thí nghiệm.

Trình Dật Tu ngẩng đầu lên, nhìn mắt cô. “Em tức giận à?”

Giang Hạ quay đầu không để ý tới anh, bị coi là vật thí nghiệm ai có thể vui vẻ được chứ?

“Nhưng mà, chuyện này đều do em gây ra mà, không phải sao? Cho nên anh nghĩ, em nên chịu trách nhiệm.”

Giang Hạ nghe vậy lập tức ngực cứng lại, quay đầu nhìn về phía anh. “Được rồi, bây giờ chứng minh anh không sao, thanh toán xong!”

“Không được!” Anh trả lời rất nhanh. “Nếu đã không có vấn đề, vậy đến lượt anh chịu trách nhiệm cho hành vi vừa rồi của mình.”

“Không cần!”

“Cần!”

“Không cần...”

Nói còn chưa xong, Trình Dật Tu lại cúi đầu hôn cô lần nữa.

Vài phút sau, cô vô lực ở trong lòng anh thở dốc, nghe anh nói bên tai cô: “Từ hôm nay trở đi, anh chính thức bắt đầu theo đuổi em.”

Giang Hạ không có lên tiếng, nghỉ ngơi để hồi phục thể lực, đẩy anh ra, chui vào phòng.

Khốn kiếp! Anh cho rằng anh là ai, chiếm tiện nghi của cô xong lại nói sẽ theo đuổi cô, ai thích chứ! Trước kia vậy mà cô cảm thấy anh không tệ, thật sự là mắt bị mù!

Giang Hạ nhanh chóng thay quần áo của mình, mang theo túi xách đi ra cửa, liền thấy anh ngăn ở cửa.

“Tránh ra!”

Anh không có động, thở dài, duỗi tay đem đầu tóc cô chưa kịp chải sửa sang lại.

Giang Hạ nghiêng đầu né tránh tay anh, từ bên cạnh anh chen qua, đi tới cửa đổi giày.

Anh ở sau lưng cô, thấp giọng. “Anh biết anh làm như vậy là không đúng, đừng tức giận, anh đảm bảo sau này không được sự đồng ý của em anh sẽ không làm như vậy.”

Nhưng mà Giang Hạ đang tức giận, không chỉ giận hành vi của anh, mà còn giận chính mình. Sao lúc anh hôn cô, cô lại trầm mê trong đó.

Thay xong giày, Giang Hạ mở cửa rời đi. Trình Dật Tu đứng ở cửa nhìn cô xuống lầu, cũng không có đuổi theo.

Hôm nay chuyện anh làm hơi quá đáng, cho cô chút thời gian tĩnh táo lại.

Giang Hạ không có chỗ để đi, trực tiếp thuê xe đến khách sạn. Đến khách sạn mới hơn bảy giờ, nhà hàng Trung Quốc đều tối tăm, trống rỗng. Cô bước nhanh đi đến phòng làm việc, khóa trái mình ở bên trong.

Trên ghế có cái gối dựa, bình thường cô dùng nó làm gối đầu để nghỉ trưa. Lúc cô tức giận không có chỗ phát tiết, sẽ đánh vào gối ôm này.

“Khốn kiếp! Khốn kiếp! Khốn kiếp!” Mắng một tiếng, lại đấm một phát, dường như trong tay không phải là gối ôm mà là Trình Dật Tu.

Không phải cô không thừa nhận, trước đó, cô có cảm tình với anh. Tối hôm qua ở quán nướng, lúc anh ôm cô an ủi, cô còn phỏng đoán, có phải anh có tình cảm với cô hay không, nếu không vì sao lại vội vàng chạy tới, vì sao lại ôm cô, an ủi cô. Cho nên tối hôm qua lúc anh bảo cô ở lại, trong tiềm thức cô không phản đối. Thậm chí lần đầu tiên lúc anh hôn cô, ngoại trừ khiếp sợ cô còn luống cuống, trong lòng vui vẻ tung tăng như chim sẻ.

Nhưng mà, anh chỉ coi cô là vật thí nghiệm, kiểm tra chức năng đồ chơi của anh còn bình thường hay không!

Vào lúc đó cô thật sự là... Muốn bóp chết tim anh. Còn nói cái gì mà chịu trách nhiệm, anh theo đuổi gì đó.

Hừ! Anh cho rằng mình là vương gia, ai cũng muốn làm vương phi của anh chắc?

Thật sự là không biết xấu hổ!

Cho tới trưa Giang Hạ cũng không đi phòng bếp, có chuyện cần nói với phòng bếp, tất cả đều dặn dò Trần Yến đi làm. Lúc ăn trưa, cũng cùng vài nhân viên chen lấn một cái bàn ăn.

Nhưng mà trong lòng vẫn luôn để ý, lúc ăn cơm nhin không được nhìn xung quanh một lần, cũng không thấy thân ảnh anh.

Cất, còn nói là sẽ theo đuổi. Cô chưa ăn thịt heo, nhưng mà cô đã từng nhìn heo chạy. Lúc những tiền nhiệm theo đuổi Hứa Lôi, người nào mà không ngừng nhắn tin, một ngày ba lượt báo cáo với Hứa Lôi.

Nhưng mà anh đâu, rõ ràng cùng một khách sạn, biết rõ buổi sáng cô tức giận, đến bây giờ còn không lộ mặt, chỗ nào giống muốn theo đuổi cô!

Quả nhiên anh chỉ thuận miệng nói một câu như vậy, vì che đậy hành vi vô liêm sỉ của mình mà thôi!

Tức giận thì muốn ăn, Giang Hạ ăn sạch thức ăn trong đĩa, trở lại phòng làm việc tiếp tục ôm gối.

Lúc nghỉ trưa, Hứa Lôi gọi điện thoại đến văn phòng cô, hỏi cô vì sao di động không gọi được.

Giang Hạ nói chuyện với cô ấy, lại hỏi bây giờ cô ấy đang ở đâu. Hứa Lôi ấp úng nói đã về nhà, bảo cô đừng lo lắng.

Giang Hạ tất nhiên cho rằng Hứa Lôi quay về nhà họ Giang, cho nên không hỏi nhiều, dặn dò cô ấy nhớ ăn cơm sau đó tắt máy. Nghĩ tới ngày mai phải đi đánh chìa khóa mới.

Nhìn đồng hồ, mới hai giờ rưỡi, buổi chiều bốn giờ mới cần làm việc. Nhàn rỗi không có chuyện gì, ngủ lại không ngủ được, Giang Hạ mở máy tính. Mở đến phần tin tức, trong lúc vô tình thấy được khuôn mặt quen thuộc.

Là cha Hạ Bạch Tuyết, nhìn tin tức trên báo, cha Hạ lại thăng chức.

Giang Hạ thật sự không hiểu nổi, dựa vào quyền thế của cha Hạ, hoàn toàn có thể tìm cho con gái một công việc lương cao lại nhàn, vì sao lại cho con gái đến khách sạn làm việc mệt mỏi lương lại không cao này.

Nhưng mà chuyện của người ta, cô là người ngoài chỉ hiểu kỳ mà thôi, xem qua tin tức liền quên. Xem tin tức như vậy, buổi chiều cứ như vậy trôi qua. Mà người công bố muốn theo đuổi cô, vẫn không có xuất hiện.

Gần đây doanh thu của khách sạn rất ít, buổi sáng còn nghe người bộ phận phòng nói, số người ở chưa đến năm mươi phần trăm. Như vậy, nhà hàng cũng rảnh rỗi. Tám giờ rưỡi, Giang Hạ đúng giờ tan sở. Lúc quẹt thẻ tan tầm, lại trông thấy người mà cả ngày nay cô không gặp.

Trình Dật Tu mặc áo sơ mi màu xanh đậm, quần màu cà phê, đang đứng bên cạnh máy tính, cùng bảo vệ trực ban nói gì đó.

Mắt Giang Hạ nhìn thẳng đi tới, quét vôn tay, trực tiếp rời đi.

Trình Dật Tu thấy thế, tạm biệt với bảo vệ, đi sau lưng cô.

Giang Hạ xem nhẹ tiếng bước chân sau lưng, đi đến trạm xe bus đợi xe, anh cũng đi theo tới. Mặc dù không lên tiếng, ánh mắt vẫn liên tục nhìn chăm chú vào mặt cô.

Giang Hạ bị nhìn chăm chăm không được tự nhiên, quay đầu giả bộ nhìn bảng hướng dẫn ở trạm xe. Đợi xe đến, cô lên xe. Không nghĩ tới anh cũng đi theo lên. Nhưng mà hình như anh không có tiền lẻ, móc túi một lúc lâu, quay đầu mang theo ít nịnh nọt nhìn Giang Hạ.

Giang Hạ cầm lấy vòng treo, nhìn ngoài cửa sổ, làm như không biết anh.

Trình Dật Tu không có cách gì, chỉ có thể lấy mười đồng trong ví nhét vào.

Nhét tiền xong, anh im lặng đứng ở phía sau cô, thay cô ngăn đám người chen chúc.

Hai người cứ trầm mặc như vậy cả đoạn đường, cho đến khi xuống xe cũng không nói câu nào. Mãi cho đến hành lang, anh mới mở miệng.

“Còn tức giận phải không?”

Giang Hạ không để ý tới, lại bị anh nắm lấy tay.

“Anh làm gì thế?” Cô tức giận nói.

Anh lấy điện thoại từ trong túi ra, sau khi để lên tay cô, mới buông lỏng tay cô ra.

“Đây là di động của em, anh giúp em tìm trở về.”

Giang Hạ mở mắt nhìn, đúng là di động của cô. Ánh mắt lại liếc nhìn về anh, không có phát hiện ra vết thương nào. Sẽ không đánh nhau với những đám người kia.

“Cảm ơn.”

“Không cần nói cảm ơn với anh.”

Giang Hạ tiếp tục lên lầu, đến ngoài cửa nhà mình, đưa tay gõ cửa. Nhưng mà gõ một lúc lâu cũng không thấy Hứa Lôi mở cửa.

Cô lấy điện thoại di động ra gọi, “Chị không ở nhà à, sao không mở cửa cho em?”

Bên kia giọng nói Hứa Lôi khàn khàn, “Hạ Hạ, bây giờ chị không ở nhà em, em tự mở cửa đi.”

“Buổi chiều không phải chị nói về nhà rồi sao? Không phải lại một mình chạy đi uống rượu đấy chứ?”

“Không có không có, bây giờ chị ở nhà Lục Ly...” Hứa Lôi xin lỗi nói.

Giang Hạ hít sâu một hơi, “Nhà Lục Ly ở đâu, em đến đó tìm chị.”

“Hà? Anh ấy, nhà anh ấy khá xa, chị ở quê anh ấy.”

“Vậy làm sao bây giờ, em làm mất chìa khóa.”

Hứa Lôi vừa nghe, vội hỏi: “Sao chìa khóa lại mất, vậy em đến nhà đầu bếp Trình đợi chị một lát, bây giờ chị trở về.”

“Thôi, không phải là nói rất xa sao, khuya rồi chị đừng về. Không được thì em gọi người mở khóa. Ngày mai quay về thì điện thoại cho em.”

Tắt điện thoại, Giang Hạ ở hành lang tìm số. Cô còn nhớ bên trong hành lang dán rất nhiều quảng cáo mở khóa. Quay người lại đột nhiên đụng vào người sau lưng, dọa cô thiếu chút nữa kêu ra tiếng.

17. Chương 17: Tô Hùm Nhỏ.

Hóa ra Trình Dật Tu liên tục đi theo cô lên lầu sáu, nhưng mà bước chân của anh rất nhẹ và không lên tiếng, cho nên lúc Giang Hạ nhìn thấy anh không khỏi sợ hết hồn.

Cô vỗ ngực một cái, “Anh đi lên làm gì?”

Trình Dật Tu cho tay vào trong túi, cuối cùng đem chìa khóa lấy ra.

“Nhìn xem đây có phải là chìa khóa của em không?”

Giang Hạ nhìn chìa khóa treo móc khóa hồ lô nhỏ, cô liền nhận ra đây là chìa khóa của mình.

“Tại sao lại ở chỗ anh?” Cô hỏi.

Trình Dật Tu nghiêng đầu, hắng giọng một cái. “Đây là... Lúc ông chủ quán đồ nướng dọn dẹp sạch được, lúc chiều anh đi tìm chìa khóa ông ấy liền đưa cho anh.”

Giang Hạ cầm chìa khóa trong tay. Hóa ra ngày hôm nay anh không xuất hiện, vì phải đi tìm chìa khóa và đi động cho cô.

“Cảm ơn anh.” Cô nói, “Vậy tôi đi vào trước.” Nói xong mở cửa vào nhà, lúc muốn đóng cửa Trình Dật Tu duỗi tay ngăn lại.

“Đã đói bụng chưa, có muốn ăn chút gì không? Hôm nay bạn anh đưa tô hùm tươi đến, có thể nấu món tôm.”

Đã đến thời gian ăn tô hùm nhỏ rồi sao? Rất lâu rồi chưa được ăn, nghĩ đến hương vị chua cay thơm ngon, cô nuốt một ngụm nước bọt.

“Không được, hôm nay tôi không đói bụng.”

Vừa mới dứt lời, trong bụng cô kêu lên một tiếng. Trên mặt lúng túng, nói tạm biệt rồi nhanh chóng đóng cửa lại.

Trình Dật Tu nhìn cửa chính cười, sau đó xoay người xuống lầu.

Sau khi Giang Hạ vào nhà, vỗ lên bụng không chịu thua kém. “Ai bảo người kêu, ai bảo người réo hả? Không phải chỉ là tôm hùm nhỏ thôi sao, ngày mai sẽ dẫn người đi ăn!”

Tắm xong, Giang Hạ không thể để bụng đói, chạy vào phòng bếp tìm đồ ăn. Trong tủ lạnh còn vài quả trứng gà, hai quả táo và bình sữa lớn.

Haizz, không có món chính. Khi đói bụng, táo sữa là gì, thật sự không dùng được.

Cuối cùng tìm trong tủ gói mì, lại thêm hai quả trứng gà, chuẩn bị nấu mì trứng gà thơm ngào ngạt.

Mới vừa mở gói mì, mũi Giang Hạ liền ngửi thấy mùi thơm. Ngửi xung quanh, xác định hương vị này từ bên ngoài bay vào. Cô vén màn bằng lụa mỏng mở cửa sổ phòng bếp, thò đầu ra, hương vị thơm ngon vừa rồi, càng thêm nồng đậm.

Buổi tối, nhà ai nấu thế nhỉ, không phải là muốn trừng thêm ăn hại chết cô sao!

Đóng kín cửa sổ, Giang Hạ nghiêm túc nấu mì của mình. Đợi nước sôi, đem mì thả vào, cho thêm gia vị.

Ừm, bữa tối của cô cũng rất thơm!

Nấu xong, cô bưng bát ra phòng khách, chuẩn bị vừa xem phim vừa ăn. Trứng gà không nấu chín, cầm dũa lên, lòng đỏ trứng gà là lòng đào. Đem sợi mì và lòng đỏ trứng khuấy khuấy, mới vừa ăn một miếng, liền nghe tiếng đập cửa.

Muộn như thế, Hứa Lôi sẽ không trở về. Giang Hạ đoán được đại khái người gõ cửa là ai. Nhưng mà anh tới làm gì?

Giang Hạ ghé mắt vào mắt mèo nhìn ra ngoài, quả nhiên là anh. Mở hé cửa, hỏi: “Anh đến có chuyện gì?”

Trình Dật Tu đem cái đĩa trong tay giơ giơ. “Tôm hùm nhiều quá, một mình anh ăn không hết, cho nên mang tới cho em.” Nói xong, anh duỗi đầu về phía cô ngửi người cô.

“Em ăn mì ăn liền à?” Anh thất vọng nói, “Xem ra em ăn không được tôm hùm nhỏ này nữa rồi.”

Giang Hạ cố gắng không để ý đến mùi thơm trong lỗ mũi, vẻ mặt lạnh lùng ừ một tiếng.

“Xem ra chỉ có thể ném đi rồi.” Anh làm bộ xoay người xuống lầu, “Có chút đáng tiếc, dùng vài chục vị thuốc đông y mới nấu ra được.”

“Chao ôi!” Giang Hạ duỗi tay kéo cánh tay anh, “Cái này, ném cũng quá đáng tiếc, nếu đã đưa tới, tôi liền nhận lấy.” Chao ôi tôm hùm nhỏ, anh lại muốn ném đi, thật sự là lãng phí!

Trình Dật Tu chạy mày, “Không phải là em đã ăn rồi sao, còn có thể ăn được nữa?”

“Tôi có thể để ngày mai ăn.”

“Ngày mai sẽ không ngon, ảnh hưởng đến hương vị.”

“Không sao, tôi không để ý.”

“Vậy cũng được.”

Trình Dật Tu đưa cái đĩa về phía cô, Giang Hạ đưa tay ra nhận, nhưng mà mới đưa được nửa anh lại thu tay lại.

“Không được, sao anh có thể em ăn đồ ăn không tươi mới được, ngày mai em muốn ăn, anh sẽ làm lại cho em. Cái này cứ ném đi!”

Anh nói xong lại giả bộ xuống lầu, Giang Hạ nắm lấy tay anh không thả. Cô có ngốc, lúc này cũng nhìn ra anh cố ý trêu chọc cô. Nếu cô có khí tiết, nên đóng cửa vào nhà.

Nhưng mà, đối với tôm hùm nhỏ, cô thật sự không thấy khí tiết đâu!

Đoạt cái đĩa trong tay anh, “Tôi chính là thích ăn đồ không tươi mới.”

Trình Dật Tu cười cười, đem gia vị trong tay đưa cho cô. “Ăn với cái này, hương vị sẽ tốt hơn.”

Giang Hạ đều tiếp nhận, cúi đầu nói tiếng cảm ơn, sau đó đóng cửa vào nhà. Trình Dật Tu nhìn chăm chăm cửa chính cười cười. Xem ra, đưa hoa tiền là sai lầm, đưa thức ăn theo đuổi Giang Hạ mới là chính xác.

Tôm hùm nhỏ và mì ăn liền, Giang Hạ không chút do dự ném mì ăn liền vào thùng rác. Sau đó ngồi bên bàn hưởng dụng tôm hùm nhỏ mỹ vị.

Trình Dật Tu nấu tôm hùm nhỏ, có mùi thuốc nhàn nhạt, hơn nữa không quá cay. Mua ở bên ngoài, chỉ có thể ăn được vị chua cay. Tôm hùm nhỏ đầy đĩa, không đến nửa tiếng bị cô tiêu diệt sạch sẽ.

Liếm ngón tay nhìn cái đĩa trước mắt, Giang Hạ hơi hối hận. Sao có thể bởi vì tôm hùm nhỏ mà không có khí tiết chứ?

Tới gần ngày mừng một tháng năm, công việc của Giang Hạ bắt đầu bận rộn. Bắt đầu họp thường kỳ liên nhận được điện thoại của lão Mã, bảo cô đi đến văn phòng một chuyến.

Giang Hạ hơi lo lắng, cô biết đại khái Mã tổng gọi cô đi làm gì. Vị trí Tổng giám đốc trống đã lâu, phải có một người ngồi vào. Người chọn lựa thích hợp nhất là cô và Hạ Bạch Tuyết, nhưng từ năng lực cho đến khả năng làm việc, cô tự nhận ưu tú hơn Hạ Bạch Tuyết.

Đến phòng làm việc, lão Mã đang gọi điện thoại, thấy Giang Hạ đến, ra dấu bảo cô chờ.

Giang Hạ ngồi trên ghế sofa tiếp khách, mở sổ tay ở trong tay ra. Nửa tháng sau mỗi ngày đều có tiệc cưới, nhân viên trong nhà hàng chắc chắn không đủ, đúng dịp này nói với lão Mã, xem có thể mượn nhân viên bộ phận khác được không, ở nhà hàng Trung Quốc làm việc nửa tháng. Nếu không, mỗi ngày đều đi mượn người, thật sự là tốn thời gian lại phí sức.

Lão Mã tắt điện thoại, ngồi đối diện Giang Hạ. Khuôn mặt nghiêm túc từ trước đến nay khó có được nụ cười hòa ái.

“Tiểu Giang à, vài ngày tới cô lại vất vả rồi, chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

Giang Hạ gật đầu, “Mã tổng yên tâm, đây cũng không phải là lần đầu tiên tôi trải qua ngày mừng một tháng năm, mừng một tháng mười, đã sớm chuẩn bị sẵn sàng.”

“Ừm, vậy là được rồi. Năng lực làm việc của cô tôi đã thấy, có gì cần tôi ra mặt phối hợp, cứ việc nói. Chỉ cần đảm bảo thời gian này không xảy ra chuyện gì, tôi liền ghi nhớ công lớn của cô!”

Lời này nói trúng ý định trong lòng cô, “Mã tổng, tôi có chuyện muốn nói với ông.”

“Cô nói đi.” Lão Mã nói.

Giang Hạ nói ra ý nghĩ của bản thân, lúc này lão Mã nói, “Chuyện này đương nhiên không thành vấn đề, ngày mai họp tôi sẽ nói việc này. Mượn mấy trợ thủ, cô tự mình dự tính là được.”

“Được rồi, cảm ơn Mã tổng.”

Lão Mã khoát tay, “Tất cả đều là vì công việc, tôi là tổng giám đốc, cảm ơn cái gì. Nhưng mà tôi cảnh báo trước, trận chiến lần này phải đánh cho tốt, đặc biệt là tiệc cưới số 12, nhân vật đều là người có mặt mũi ở thành phố T, lúc đó khách đến đều là người có máu mặt, nhất định không thể để xảy ra chuyện gì!”

Giang Hạ đảm bảo: “Mã tổng ngài yên tâm, bảo đảm không sai lầm!”

“Ừm, làm rất tốt. Vị trí tổng giám đốc trống đã lâu, cũng nên có người bổ sung. Tiểu Giang, tôi rất xem trọng cô, đừng làm tôi thất vọng.”

Lời này của lão Mã đầy đủ rõ ràng, trong lòng Giang Hạ hồi hộp, “Mã tổng yên tâm, tôi nhất định cố gắng không làm ngài thất vọng.”

Lão Mã gật đầu, “Được rồi, vậy cô nhanh chóng làm việc thôi!”

Sau khi Giang Hạ rời khỏi phòng tổng giám đốc, dọc đường đi trái tim đều nở hoa. Tổng giám đốc à, tiền lương cao gấp đôi bây giờ không nói, sống thanh nhàn hơn. Hơn nữa cô nhìn trúng phòng làm việc đều là cửa sổ đã lâu, tốt hơn nhiều cửa sổ bồ câu của cô!

Trở lại phòng làm việc, Giang Hạ cầm lấy đơn đặt hàng để xuống bàn, thực đơn, chuẩn bị lại xác minh một lần. Nếu như khách hàng có yêu cầu đặc biệt gì, cô cũng phải chuẩn bị sớm thật tốt.

Mới vừa xem được một lát, Hứa Lô đã tới. Giang Hạ ngẩng đầu nhìn cô ấy một cái, “A, rốt cuộc quản lý Hứa đi làm rồi à!”

Hôm nay Hứa Lô rất khác, khoe mắt đều tràn đầy không khí vui mừng. Sau khi Giang Hạ phát hiện, hỏi: “Có chuyện gì mà vui vẻ như vậy, đừng nói với em là chị sắp kết hôn nhé.”

Hứa Lô cười hướng về phía cô quở trách, “Hạ Hạ, em có thể đi mở quán đoán mệnh được rồi đấy!”

Giang Hạ sững sờ, “Có ý gì?”

Hứa Lô cười khanh khách không ngừng, đem tay trái đến trước mắt Giang Hạ.

Một chiếc nhẫn kim cương thật lớn! Giang Hạ kinh hãi không ngậm được miệng, chỉ chiếc nhẫn kim cương, “Đây, đây là có chuyện gì? Chị sắp kết hôn với ai!”

Chuyện này quá đột ngột, lúc trước không có tin tức gì, biến mất một ngày, vậy mà đeo nhẫn kim cương!

Hứa Lô duỗi tay khép cầm cô lại, “Kinh ngạc như vậy làm gì, chẳng lẽ ở trong lòng em, chị là gái lơ thì không ai thèm lấy sao?”

Giang Hạ vẫn còn hơi mơ màng, “Không phải, em không có ý đấy, nhưng mà chị cũng nhanh quá rồi đấy, người đàn ông kia là ai, em quen không?”

Hứa Lô gỡ chiếc nhẫn kim cương trong tay ra, “Quen, chính là Lục Ly.”

“A!” Giang Hạ cả kinh nói. “Lục Ly! Cậu, cậu ta mới bao nhiêu tuổi, còn chưa tốt nghiệp đại học đúng không? Hơn nữa, mấy hôm trước không phải hai người còn cãi nhau sao, sao lại kết hôn?”

Hứa Lô trợn trắng mắt, “Em có thể ngồi yên đừng ngạc nhiên như vậy được không, không thể an tĩnh ngồi nghe chị nói được à?”

Giang Hạ không lên tiếng nữa, yên tĩnh ngồi ở vị trí, “Chị nói đi.”

Hứa Lô ngửa về phía sau, tựa lưng vào ghế ngồi, “Đầu tiên, anh ấy đã sớm tốt nghiệp đại học, năm nay hai mươi lăm tuổi, chỉ là gương mặt hơi búp bê, nhìn có vẻ nhỏ tuổi mà thôi. Thứ hai, chúng tớ chỉ đính hôn, còn chưa có nhanh chóng kết hôn.”

“Hai mươi lăm? Nhỏ hơn chị ba tuổi đấy.”

Hứa Lô đột nhiên tiến đến trước mặt cô, cười bỉ ổi nói, “Em chưa nghe nói trâu già gặm cỏ non sao?”

18. Chương 18: Gây Chuyện Ở Tiệc Cưới.

Sau khi Hứa Lô rời đi, Giang Hạ đắm chìm trong chuyện Hứa Lô sẽ kết hôn, thật lâu sau chưa lấy lại được tinh thần. Cho đến khi cửa phòng làm việc bị người ta gõ cửa.

Cô sửa sang giấy tờ lộn xộn trên bàn, nói: “Mời vào.” Đồng thời nhìn về phía cửa.

Người đến dĩ nhiên là Trình Dật Tu. Giang Hạ không được tự nhiên ngồi thẳng người, cầm bút giả bộ đang bận.

“Đầu bếp Trình có chuyện gì sao?”

Trình Dật Tu tiện tay đóng cửa lại, “Không có việc gì thì không thể tới tìm em sao?”

Giang Hạ cúi đầu không nhìn anh, “Thực xin lỗi, bây giờ tôi bận nhiều việc.”

Anh rảnh rồi đừng tới lắc lư trước mặt tôi!

“Nên đi ăn cơm.” Anh nhắc nhở.

“Bây giờ tôi không đói bụng.”

Anh ồ một tiếng, ngồi đối diện cô, không nói nữa.

Cảm giác được ánh mắt anh vẫn nhìn chăm chăm mình, Giang Hạ cầm lấy bút, không biết mình viết cái gì.

Sau khi chép xong thực đơn, cuối cùng cô không chịu được bầu không khí quỷ dị trầm mặc của hai người, ngẩng đầu nhìn anh. “Rốt cuộc là anh đến có chuyện gì?”

Anh cười một tiếng, “Không có việc gì, buổi sáng đến giờ không nhìn thấy em, hơi nhớ em.”

Trên mặt Giang Hạ hồng lên, thật sự là người không biết xấu hổ, sao trước kia cô không nhìn ra chứ. Nhưng mà, vì sao cô không cảm thấy tức giận?

Chuyện này không bình thường, vì biểu lộ rõ ràng lập trường của mình, cô nói: “Đầu bếp Trình, cảm ơn anh lúc trước đã giúp đỡ tôi, còn thay tôi tìm di động và chìa khóa. Còn... Còn chuyện anh bị thương, chúng ta đã thanh toán xong. Cho nên, sau này ngoại trừ chuyện làm ăn, mong anh đừng tùy tiện tới quấy rầy tôi, được không?”

“Không được.” Anh trả lời rất nhanh. “Anh đã nói rồi, anh muốn theo đuổi em.”

“Nhưng mà tôi không đồng ý!”

Hai tay anh để trên bàn, hướng sát về phía cô, nhẹ giọng nói: “Cho nên anh mới cố gắng theo đuổi, quần quít chặt lấy, cho đến khi em đồng ý.”

Anh đến quá gần, hô hấp thổi nhẹ mặt cô, tê tê dại dại.

Giang Hạ đứng lên, tránh đi hơi thở anh. Muốn phản bác gì đó, lại không biết nên nói cái gì, cuối cùng đành nói một câu: “Dù sao tôi sẽ không đồng ý.”

Cô dọn đồ trên bàn, xoay người muốn đi ra. Ở cùng một phòng với người không biết xấu hổ này, cô sợ mặt mình sẽ hồng thành mông khỉ.

Nhanh chóng ra khỏi phòng làm việc, đi đến nhà ăn nhân viên. Lúc này là thời điểm ăn cơm, vài nhân viên phục vụ cùng đi đến nhà ăn. Nhìn thấy Giang Hạ đỏ mặt từ phòng làm việc đi ra, vừa muốn gọi cô đi cùng, liền thấy Trình Dật Tu từ trong phòng làm việc đi ra.

Hai tay Trình Dật Tu cắm vào trong túi quần, nhìn thấy các cô còn cười lên tiếng chào. Sau đó không nhanh không chậm đi theo sau Giang Hạ xuống lầu.

Bình thường Trình Dật Tu rất ít khi đến bên này, anh xuất hiện, còn có Giang Hạ đỏ mặt, làm các cô gái hưng phấn bất quá.

“Chao ôi, không phải là đầu bếp Trình đang theo đuổi quản lý Giang đấy chứ?”

“Tôi thấy rất có khả năng này, mặt quản lý Giang hồng sắp rỉ máu, không phải là vừa rồi ở trong phòng làm chuyện gì đó xấu hổ đấy chứ, ha ha ha...”

Sau này, mỗi ngày Trình Dật Tu đều đến dạo nhà hàng mấy lần, buổi tối nhất định sẽ mở miệng đợi Giang Hạ tan tầm cùng, cũng không bắt buộc cô nhất định phải ngồi xe anh. Nếu như cô ngồi xe bus, anh liền ngồi xe bus. Nếu như cô gọi xe, anh liền lái xe đi theo phía sau.

Hành vi của anh tất nhiên dẫn tới suy đoán của mọi người, đối với chứng thực của mọi người, anh đều mỉm cười cam chịu. Rất nhanh, đồng nghiệp khách sạn đều biết rõ, đầu bếp Trình đang theo đuổi Giang Hạ.

Mà Giang Hạ bởi vì tiệc cưới bận tới mùng mùng, mười ngày đều làm thêm giờ, mỗi ngày về đến nhà đều mệt mỏi như chó, căn bản không có khí lực nghĩ quá nhiều. Bởi vì Hứa Lôi còn ở nhà cô, cho nên mỗi ngày lúc Trình Dật Tu lên lầu đưa bữa sáng và ăn khuya, đều sẽ có người thay anh mở cửa.

Đồ tham ăn đối với thức ăn đều không có chí khí, cho nên anh đưa đồ tới, cho tới bây giờ Giang Hạ cũng ăn không ít. Điểm này, làm Trình Dật Tu rất hài lòng.

Nháy mắt tới tiệc thứ 12, Mã tổng đã sớm nói với cô, tiệc cưới này rất quan trọng. Cho nên Giang Hạ rất thận trọng với tiệc cưới này, rất sợ xảy ra tình huống gì đó. Tất cả mọi chuyện mình nhìn chăm chăm mới yên tâm.

Sáu giờ mười tám phút tối, đúng giờ mang thức ăn lên, tất cả đều ngay ngắn rõ ràng. Giang Hạ mới thoáng thở phào nhẹ nhõm. Sau khi giao phó cho Trần Yến, trở lại phòng làm việc chuẩn bị nghỉ ngơi một lát.

Hôm nay cô đến kì kinh nguyệt, bên hông rất sưng, toàn thân đều không có khí lực, sống đến bây giờ cô tự mình bồi phục mình. Nhưng mà trở về phòng làm việc chưa kịp ngồi nóng ghế, Trần Yến đã kêu cô trong bộ đàm.

“Quản lý Giang, cô nhanh đến đây, đã xảy ra chuyện rồi!”

Giang Hạ nhanh chóng chạy đến sảnh yến hội, Trần Yến đang ở đầu bậc thang đợi cô.

“Xảy ra chuyện gì?” Cô hỏi Trần Yến.

Trần Yến cũng sốt ruột, “Cơm Tây điều tạm Vương Giác mang chai rượu cho chủ bàn bị làm vỡ, mẹ chú rể Chu phu nhân nói cô ấy vài câu, Vương Giác cứ như vậy khóc ầm lên trước mặt tân khách, kéo đều kéo không đi. Bây giờ ầm ĩ rất khó coi!”

Giang Hạ nhanh chóng chạy tới sảnh yến hội, vốn bầu không khí ở sảnh yến hội vô cùng náo nhiệt, nay tân khách đều bị Vương Giác khóc sụt sùi hấp dẫn.

Giang Hạ hỏi một nhân viên phục vụ khác mới biết được, hóa ra sau khi Vương Giác làm vỡ bình rượu, Chu phu nhân chỉ oán hận một câu “Sao vụng về như vậy”. Hơn nữa bảo Vương Giác nhanh chóng dọn mảnh vụn, đừng làm khách bị thương.

Lẽ ra không phải là chuyện gì lớn, Chu phu nhân cũng không nói gì quá đáng. Nhưng mà Vương Giác lại ở chỗ đó khóc lên, chỉ trích Chu phu nhân xem thường cô ấy. Chuyện này đều do cô ấy gây ra, Chu phu nhân cảm thấy tức giận, mới nói vài câu trách móc nặng nề, Vương Giác lại khóc lợi hại hơn.

Cô vội vàng gọi Trần Yến mang Vương Giác đi, nhưng mà Vương Giác làm như mình bị ủy khuất, không chịu rời đi. Hướng Giang Hạ nói: “Quản lý Giang sao giờ cô mới tới, mặc dù tôi không phải là người nhà hàng Trung Quốc, nhưng mà tôi tới đây giúp nửa tháng, sao cô có thể để nhân viên mình bị khi dễ mà mặc kệ đuổi tôi đi chứ!”

Giang Hạ hít sâu một hơi, ngành dịch vụ, kiêng kỵ nhất là nói không rõ ràng trước mặt khách hàng. Hướng chỉ người ta đang chuẩn bị tiệc cưới, cô ấy lại ở đây khóc sụt sùi, đây không phải là làm cho người ta cảm thấy ấm ức sao? “Mặc kệ là chuyện gì, chờ tiệc rượu kết thúc rồi nói sau, cô đến phòng làm việc của tôi nghỉ ngơi một lát trước.” Nói xong ra ám hiệu cho Trần Yến kéo cô ấy rời đi.

Trần Yến nửa đẩy nửa túm đem người rời đi, nhưng mà tiếng khóc còn vang vọng ở trong hành lang, làm sắc mặt cha mẹ nhân vật chính không tốt. Giang Hạ nhanh chóng nói xin lỗi với bọn họ, người dẫn chương trình hôn lễ cũng nói câu chuyện cười hòa giải, chuyện này mới tạm thời bỏ qua.

Nhìn vẻ mặt mẹ chú rể oán giận, Giang Hạ cũng biết, chuyện này vẫn chưa xong.

Quả nhiên, sau khi tiệc rượu kết thúc, mẹ chú rể trực tiếp gọi điện cho Mã tổng trách, hơn nữa bày tỏ tức giận, về sau tất cả xí nghiệp danh nghĩa của bà sẽ không lui tới với khách sạn. Lão Mã lập tức gọi Giang Hạ tới phòng làm việc.

Đến phòng tổng giám đốc, Giang Hạ đem chuyện nói rõ chi tiết cho lão Mã. Chuyện lần này, nguyên nhân quan trọng đều do Vương Giác. Cô ấy làm vỡ chai rượu, vốn là sai trước, mà lúc đầu Chu phu nhân cũng không trách cô ấy, cô ấy lại khóc ầm lên. Người ta tổ chức tiệc cưới, cô ấy lại ầm ĩ khóc sụt sùi, đối lại là ai đó cũng không vui về nổi.

Nhưng mà lão Mã không để ý chuyện này, đem trách nhiệm đổ lên đầu Giang Hạ, “Tiệc cưới lần này, tôi đã sớm nói với cô rồi, nhất định phải cẩn thận! Nhưng bây giờ biến thành dạng này, rốt cuộc là cô làm

việc như thế nào?” Tổn thất một khách hàng lớn, tâm tình ông không tốt, cho nên lúc nói chuyện cũng rất nghiêm khắc.

Giang Hạ hơi ủy khuất, nhưng vẫn nói xin lỗi. “Thực xin lỗi Mã tổng, tôi cũng không nghĩ tới sẽ xảy ra loại chuyện như vậy.”

Cô nào biết mới rời đi vài phút liền xảy ra chuyện như vậy, hơn nữa chuyện lần này không thể trách cô hoàn toàn trách cô, dù sao có chuyện xảy ra.

“Bây giờ nói xin lỗi thì có ích gì? Cô có biết phí ngạch hàng năm của Chu thị ở khách sạn mình là bao nhiêu không? Bởi vì cô thất trách, làm khách sạn tổn thất rất lớn! Còn có nhân viên kia, tính tình cô ta như vậy, sao cô có thể sắp xếp cô ta đi phục vụ bàn chủ chứ?”

“Tôi không sắp xếp cô ta đi bàn chủ, là cô ta chủ động qua giúp đỡ.” Giang Hạ nói ra. Cô cũng thấy rất lạ vì sao hôm nay Vương Giác lại tới, bình thường làm việc rất lười nhác, có thể trốn liền trốn, sao hôm nay lại chủ động đi bàn chủ giúp đỡ.

“Lúc chuyện xảy ra cô đang ở đâu? Nếu như cô có thể kịp thời ngăn cản, chuyện sẽ không ầm ĩ lớn như vậy!” Lão Mã nghiêm nghị hỏi.

Giang Hạ cắn môi, “Lúc ấy tôi không thoải mái, quay về phòng làm việc.”

“Cho nên nói, lúc tiệc cưới đang bận rộn, cô chạy về văn phòng?”

Giang Hạ không nói nữa, dù sao loại chuyện đến kì kinh nguyệt, cũng không thích hợp lấy ra làm lý do. Mặc dù cô thật sự không thoải mái.

Lão Mã thấy sắc mặt cô không thích hợp, mới phát giác mình nói quá nặng lời, f khoát tay một cái nói: “Xảy ra chuyện này, trốn tránh trách nhiệm không có ích lợi gì. Bây giờ cô trở về làm công tác tư tưởng cho nhân viên kia, ngày mai tôi mang hai người đi xin lỗi Chu phu nhân.”

Giang Hạ muốn nói cô không trốn tránh trách nhiệm, chỉ trần thuật sự thật. Nhưng mà bộ dáng lão Mã hơi khủng bố, cô đem lời nuốt trở vào.

Trở lại phòng làm việc, lúc chuẩn bị nói chuyện với Vương Giác, lại phát hiện cô không thấy người kia đâu. Hỏi người ta mới biết, Vương Giác để lại thư từ chức rồi rời đi.

Cô tìm được số Vương Giác gọi, đối phương từ chối nhận. Sau đó tín hiệu cũng không có, hiển nhiên là cho cô vào sổ đen.

Trong bụng lại bắt đầu đau đớn làm Giang Hạ vô lực gục xuống bàn.

Nghĩ đến ngày mai còn phải đi xin lỗi người ta, cô cảm thấy toàn thân suy yếu. Nhưng mà làm ngành dịch vụ chính là như vậy, mặc kệ có lý hay không, chỉ cần làm sai, đều là cô sai. Nếu cảm thấy ủy khuất, vậy cô không cần chọn ngành này.

Mỗi lần ủy khuất, Giang Hạ lại nghĩ tới không làm. Nhưng mà cô tốt nghiệp liền làm nghề này, một gần chết bây giờ mới được chức vị này, cứ buông tha như vậy cô không cam lòng. Hơn nữa ngoại trừ việc này, công việc khác cô không có kinh nghiệm.

Rót cho mình chén nước nóng uống, bụng giống như có hệ thống sưởi, không có khó chịu như vậy cô mới cầm di động, chuẩn bị gọi cho Mã tổng, nói cho ông biết không liên lạc được với Vương Giác.

Điện thoại còn chưa lấy ra, cửa phòng làm việc có người gõ. Cô quay đầu lại nhìn, người đến là Trình Dật Tu.

19. Chương 19: Video

Trình Dật Tu vừa vào cửa liền hỏi Giang Hạ: “Sao sắc mặt lại khó coi như vậy, không thoải mái sao?”

Giang Hạ vô lực lắc đầu, “Đầu bếp Trình đến có chuyện gì sao?”

Anh ngồi đối diện cô, “Chuyện tiệc cưới anh đã nghe nói, Mã tổng dạy dỗ em sao?”

“Không có, nhưng mà ngày mai phải cùng ông ấy đi xin lỗi khách hàng.” Bụng lại đau, Giang Hạ để điện thoại di động xuống, một tay ôm bụng.

Trình Dật Tu vốn muốn nói chuyện liên quan đến Vương Giác cho cô, nhưng bây giờ nhìn bộ dáng này cho rằng cô bị bệnh, sợ cô nghe thấy càng thêm tức giận, liền không nhắc lại.

Sau khi tan việc, Trình Dật Tu kiên quyết phải lái xe đưa cô về cùng. Giang Hạ đau bụng lại vô lực, cũng không cùng anh dây dưa, chủ động lên xe.

Nhìn cô vô lực như sắp té xỉu, anh trực tiếp lái xe đưa cô đến bệnh viện. Giang Hạ phát hiện đường về không đúng, ngăn cản nói: “Anh lái đi đâu thế?”

Bởi vì vô lực, lời nói cũng hữu khí vô lực. Trình Dật Tu nghe càng thêm lo lắng. “Em bệnh như vậy, đương nhiên là đi bệnh viện.”

Giang Hạ cúi đầu xuống, đầu tựa lên gối của mình, nhỏ giọng nói: “Tôi không phải bị bệnh, mỗi tháng đều đau một lần...” Nói rõ ràng như vậy, nếu anh vẫn kiên trì đưa cô đi bệnh viện, vậy sau này coi anh như ngu ngốc mà đối đãi.

Trình Dật Tu suy nghĩ lời nói của cô mấy lần, mới hiểu lời cô nói. Vì che dấu lúng túng, nhẹ ho một tiếng, nói: “Nhưng mà em bị nghiêm trọng như vậy, thực sự không cần đi bệnh viện sao?” Cho tới bây giờ anh không biết, phụ nữ đau bụng kinh sẽ đau thành như vậy, cả người dường như không có sinh khí, làm anh hoảng hốt.

“Không cần, anh nhanh đưa tôi về nhà đi.” Bên trong bụng Giang Hạ giống như có khối băng làm cô khó chịu, cô chỉ muốn nhanh chóng về nhà.

Trình Dật Tu thay đổi phương hướng, đạp chân ga nhanh chóng về nhà. Sau khi dừng xe ngoài tiểu khu, anh thấy cô đi đường đều không có khí lực, xoay người muốn công cô.

Đột nhiên Giang Hạ nhớ tới hành vi ngày đó anh đối với cô, vòng qua anh tiếp tục đi về phía trước.

Trình Dật Tu cảm thấy buồn cười đối với hành vi của cô, chạy theo đuổi kịp cô, từ phía sau bế cô lên.

Hai chân Giang Hạ đột nhiên cách mặt đất, hoảng sợ kêu ra tiếng. Sau khi phát hiện mình bị anh ôm kiểu công chúa, giây giụa muốn xuống.

“Nếu em cứ giãy cả hai chúng ta sẽ ngã xuống.” Anh nói.

“Anh thả tôi xuống!”

“Ngoan, về đến nhà liền thả em xuống.”

“Tôi không cần...”

Giang Hạ nói một nửa, phát hiện anh cúi đầu muốn hôn cô, vội vàng đem mặt giấu trong ngực anh.

Thấy cô an tĩnh lại, anh cười vì thực hiện được ý đồ, ôm cô lên đến lầu sáu mới bỏ xuống.

Lúc Giang Hạ mở cửa cảm giác được dưới chân tuôn ra cỗ nhiệt lưu, chẳng quan tâm Trình Dật Tu, vào phòng liền chạy tới phòng vệ sinh.

Trình Dật Tu lấy điện thoại di động ra, phụ nữ đau bụng kinh nên làm gì bây giờ?

Webpage nhảy ra một đồng đáp án, anh mở ra, lựa chọn nước đường đỏ. Sau đó đi vào phòng bếp nhà Giang Hạ đun nước, lại tìm đường đỏ trong tủ. Sau khi nước sôi, nấu chén nước đường đỏ.

Đi ra mới phát hiện, Giang Hạ dựa vào ghế sofa ngủ thiếp đi, anh chạm nhẹ vào bả vai cô, “Giang Hạ? Dậy uống chút nước nóng rồi ngủ tiếp.”

Cô mở mắt ra, mơ hồ hỏi: “Sao anh còn chưa đi?” Vừa rồi cô từ phòng vệ sinh đi ra không thấy được người khác, còn tưởng rằng anh đi rồi.

Anh đưa tay thay cô vuốt mắt, “Sao em không đề phòng thế, trong nhà có người cũng không biết.” Nói xong cười với cô, “May mắn anh không phải là người xấu.”

Lúc anh cười, trong mắt đều là dịu dàng, làm tim Giang Hạ đập lỡ một nhịp. Tiếp nhận cái ly, uống một chút lại một chút nước đường đỏ nóng hổi. Bên trong bụng có hệ thống sưởi, lập tức thoải mái không ít.

“Cảm ơn anh, bây giờ tôi khá hơn nhiều, anh trở về đi.”

Trình Dật Tu không nghe cô nói, đem bát không để lên bàn, nói: “Đi lên giường ngủ đi, ngủ ở ghế sofa sẽ lạnh.” Nói xong lại đem cô bế lên, đi vào phòng ngủ.

Lúc này Giang Hạ không giãy giụa, sau khi đến giường đắp kín chăn cho mình, đưa lưng về phía anh nói: “Bây giờ anh có thể đi.”

Anh ngồi xuống ghế dựa bên cạnh giường, “Không vội, đợi em ngủ anh sẽ đi.”

Giang Hạ bực mình. “Muộn như thế, cô nam quả nữ không tốt lắm.”

“Hả?” Anh nhướn mày, “Vậy cơn mưa ban đêm lần trước, là ai để anh ở chỗ này?”

Giang Hạ trầm mặc không lên tiếng, bởi vì cô chợt phát hiện, đối với hành vi của anh đêm nay, cô không chán ghét.

Anh ôm cô, đưa cô về nhà, thay cô nấu nước đường đỏ, và bây giờ ở lại đợi cô ngủ. Nếu như đổi lại là người khác, không có sự đồng ý của cô làm loại chuyện này, cô hẳn là rất phản cảm.

Nhưng mà, cô không có. Kể cả đông tố ban đêm lần trước, lúc anh ở lại bồi cô, cùng tâm tình bây giờ không khác biệt lắm.

Cô lại có loại cảm giác an tâm. Thật sự là rất kỳ lạ, hành vi của anh rõ ràng đều là tự chủ trương, nhưng mà vì sao cô lại có cảm giác an tâm chứ?

Mang theo nghi vấn tiến vào mộng đẹp, Giang Hạ không biết anh đi lúc nào, hoặc là căn bản anh không đi. Bởi vì hôm sau khi cô tỉnh lại, anh vẫn ở nhà cô như cũ.

Nhưng mà sau khi nhìn bữa sáng trên bàn, cô liền chắc chắn anh đã về nhà. Phòng bếp của cô không có những nguyên liệu này.

Bữa sáng là cháo đậu đỏ, bổ máu ích khí. Ăn xong bữa sáng, Giang Hạ muốn đi rửa bát, lại bị anh đoạt trước.

“Không phải là anh không thích rửa bát sao?” Cô hỏi.

Anh mở vòi nước nóng, quay đầu lại nhìn cô. “Đúng là không thích, nhưng bây giờ em không thể đựng vào nước lạnh.”

Anh nhìn cô trong mắt tràn đầy sủng ái, Giang Hạ then thùng quay đầu. Nghĩ thầm đôi mắt của người này sẽ câu dẫn người khác, không thể nhìn.

Lúc đi làm, Giang Hạ lại ngồi xe Trình Dật Tu. Lúc xe đang đi cô mới nhớ tới, không phải là mình đang giận anh sao, sao lại không hiểu được ngồi xe anh, ăn cơm của anh, còn bị anh ôm?

Sáng sớm tinh mơ lão Mã liền triệu người mỗi bộ phận đi họp, cuộc họp chủ yếu nhằm vào chuyện xảy ra trong sảnh yến hội ngày hôm qua. Hơn nữa ở trước mặt mọi người nghiêm nghị phê bình Giang Hạ.

Về chuyện xin lỗi cũng không giải quyết được gì, bởi vì Chu phu nhân căn bản không nhận điện thoại của lão Mã, muốn xin lỗi cũng không được.

Khách hàng này đã đắc tội rồi, muốn vãn hồi đường như là không thể.

Toàn bộ quá trình Giang Hạ đều nghe giáo huấn, khi nghe đến tiền thưởng tháng này bị khấu trừ, trên mặt cô mới có biểu tình.

Tiền thưởng tháng trước cô đã bị trừ, tháng này hầu như nửa tháng là tiệc cưới, mỗi ngày đều tăng ca đến mệt còn bị khấu trừ, cô hơi khó chịu.

“Mã tổng, tôi thừa nhận chuyện hôm qua là tôi lơ là, nhưng mà tất cả chuyện này không thể đổ toàn bộ trách nhiệm lên người tôi.”

Bình thường lão Mã là người không tệ, nhưng mà vừa chạm tới chuyện tiền, liền trách móc, có thể chiếm liền chiếm. Huống chi khách hàng lớn như vậy, ông chính là đang tức giận.

“Tiểu Giang à, nếu cô cảm thấy quyết định của tôi không công bằng, vậy cô đem khách hàng kéo về đi. Chỉ cần cô kéo về được, tôi đảm bảo một phần tiền thưởng cũng không giữ!”

Giang Hạ bực mình, Chu phu nhân không nhận điện thoại của ông, cô có mặt mũi gì để kéo người ta về?

Hơn nữa động một chút là động tiền thưởng, cô chịu đủ rồi. Nhưng mà hết lần này đến lần khác chuyện tình phát sinh cô không ở chỗ đó, làm cô đuối lý. Cho nên, mặc dù bực mình, cô cũng không thể cây ngay không sợ chết đứng phản bác, ngoại trừ cô từ chức không làm nữa, nếu không thì phải nhận ủy khuất.

Trình Dật Tu ngồi cạnh Giang Hạ, nhìn rõ ủy khuất trên mặt cô. Móc di động trong túi ra gửi tin nhắn cho cô: Có phải rất tức giận hay không?

Giang Hạ nhìn tin nhắn của anh xong liếc anh một cái. Trả lời: Đối lại là anh xem có tức giận hay không!

Trình Dật Tu nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động cười, lại gửi tin nhắn: Có muốn hết giận không?

Giang Hạ không có hồi âm, quay đầu nghi ngờ nhìn anh. Sau đó di động lại rung lên, vừa mở ra nhìn, anh nhắn tin - - đáp ứng anh một yêu cầu, anh giúp em lấy lại tiền thưởng.

Giang Hạ không biết anh có biện pháp gì, nhưng mà nếu như có thể lấy lại tiền thưởng, chuyện này đối với cô rất có sức hấp dẫn. Suy nghĩ một lát, trả lời: Được.

Sau đó liền thấy anh ấn trên màn hình vài cái, rất nhanh di động cô lại rung lên, nhưng mà lần này không phải mình cô, mười mấy người trong phòng họp đều nhận được âm báo nhắc nhở tin nhắn.

Mở ra xem, là một đoạn video. Gửi cho một nhóm người, người gửi không phải là Trình Dật Tu, mà là một người tên xưng hô là 123, không ghi danh tính, cũng không biết là ai.

Hiển nhiên mọi người cảm thấy rất kỳ lạ vì cùng lúc nhận được video, lão Mã cũng bình tĩnh mở ra video.

Giang Hạ cũng mở ra, lúc đầu hình ảnh rất tối không nhìn được cái gì, có tiếng ồn, giống như là tiếng di động giấu trong túi. Khoảng năm giây sau, bắt đầu hình ảnh rõ ràng, hơn nữa người cầm di động còn nói một câu: “Ồ, mở quay video được rồi.” Sau đó hình ảnh rối loạn một lát, rồi xuất hiện Vương Giác.

Nhìn hoàn cảnh, chỗ Vương Giác đứng, hẳn là một kho hàng nhỏ bên trong nhà hàng Trung Quốc, chỗ đó dùng để cất quần áo sạch và vải (khăn trải bàn, các loại khăn lông), còn có bàn ghế không dùng được, có rất ít người lui tới.

Vương Giác gọi điện thoại, giọng nói không lớn, nhưng mà đủ để nghe rõ ràng.

“Quản lý, tôi vừa cố ý làm vỡ chai rượu, ầm ĩ một lúc, bây giờ Giang Hạ đang đi nhận lỗi.”

“Ừm... Được.”

“Vậy ngày mai tôi sẽ qua bên kia báo cáo sao?”

“Được, tôi biết rồi. Thật sự cảm ơn cô, bằng không với văn bằng của tôi sao có thể tìm được công việc tốt như vậy.”

“Ừm, được, bây giờ tôi đi.”

Dường như Vương Giác cố ý tránh tới kho hàng nhỏ để gọi điện thoại, sau khi tắt điện thoại liền đi ra ngoài. Người cầm di động hẳn là ở góc nào đấy, bởi vì lúc quay Vương Giác, còn có một cái ghế dựa che khuất.

Vương Giác rời đi liền hết, tổng cộng hơn một phút đồng hồ. Nhưng mà cô ta đã nói ra vài câu, đủ để chứng minh chuyện phát sinh hôm qua ở sảnh yến hội cô ta cố ý làm, hơn nữa còn bị người ta sai làm. Còn người

quản lý trong miệng cô ta là ai, mặc dù không có chứng cứ, Giang Hạ vẫn hoài nghi nhìn về phía Hạ Bạch Tuyết ngồi đối diện cô.

Vương Giác là người nhà hàng Tây, Hạ Bạch Tuyết là quản lý nhà hàng Tây. Xưng hô quản lý trong ngành đều giống nhau rất ít khi thêm họ. Đương nhiên cũng không phải là toàn bộ, như Trần Yên rất thích gọi cô là quản lý Giang. Nhưng nếu như xưng hô những quản lý ngành khác, nhất định sẽ thêm họ.

Hiển nhiên không chỉ một mình Giang Hạ nghĩ như vậy, nhiều người đang ngồi đều dùng ánh mắt hoài nghi nhìn về phía Hạ Bạch Tuyết, kể cả lão Mã.

20. Chương 20: Thù Cũ.

Về mặt Hạ Bạch Tuyết mê mang, “Mọi người đều nhìn tôi làm gì?”

Lúc này mọi người mới thu hồi ánh mắt, nhưng mà vẫn xì xào bàn tán. Dường như bây giờ Hạ Bạch Tuyết mới có phản ứng, về mặt ủy khuất nói: “Chẳng lẽ mọi người cho rằng người quản lý mà Vương Giác nói là tôi?” Nói xong vành mắt liền hồng, “Tôi không làm! Tại sao tôi phải làm như vậy chứ?”

Ở trong mắt mọi người Hạ Bạch Tuyết luôn là bộ dáng ngọt ngào đáng yêu, là hình tượng người vô hại, thấy cô ta ủy khuất khóc lên, lại cảm giác mình nghĩ quá nhiều rồi.

nhưng mà có người lại không nghĩ cô ta như vậy, ví dụ như Hứa Lôi, lại ví dụ như Giang Hạ, các cô đều bị cô ta hại.

liên tục vùi đầu bận việc... nhấn tin với Lục Ly, Hứa Lôi ngẩng đầu lên, “Có phải hay không, tìm được Vương Giác hỏi một câu thì biết. Mã tổng nói xem có đúng hay không?”

tối hôm qua cô đến chỗ Lục Ly, đối với chuyện xảy ra cũng không rõ ràng lắm, nhưng mà nghe lão Mã khiển trách Giang Hạ, lại xem hết đoạn video, còn chỗ nào không hiểu.

lão Mã hắng giọng một cái, “Sự thật rốt cuộc là thế nào, cũng không thể chỉ bằng đoạn video này liền kết luận.” Nói xong nói với tiểu Ly phòng nhân sự: “Mặc dù Vương Giác đã từ chức, nhưng thủ tục tạm rời chức vị vẫn cần phải xử lý, cậu bắt cô ta đến, tôi muốn đích thân hỏi cô ta.”

Tiểu Lý gật đầu đáp ứng, lão Mã nói với Giang Hạ: “Không cần biết chuyện thực sự như thế nào, chuyện cô không thể kịp thời ngăn cản chuyện phát sinh, cũng cần phải chịu trách nhiệm. Còn chuyện tiền thưởng, nếu như tra rõ video là thật, tôi cũng sẽ không trừ linh tinh.”

Giang Hạ nói: “Cảm ơn Mã tổng.”

Hạ Bạch Tuyết liên tục khóc thút tha thút thít, vài đồng nghiệp quan hệ tốt với cô ta ở bên cạnh an ủi.

Sau khi tan họp, Hạ Bạch Tuyết đuổi theo Giang Hạ, trước mặt mọi người, ủy khuất nói: “Giang Hạ, tôi thật sự không bảo Vương Giác làm chuyện như vậy. Chúng ta là bạn tốt, tôi căn bản không có lý do làm như thế, cô tin tưởng tôi có được không?”

Giang Hạ hít sâu một cái. Không lý do? Vị trí Tổng giám còn trống không phải là lý do tốt nhất sao? Hơn nữa ai là bạn tốt của cô ta?

Mà hành vi của cô ta, không khỏi làm Giang Hạ nghĩ tới chuyện xảy ra lúc mới vào khách sạn.

Hai năm trước, cô và Hạ Bạch Tuyết lấy thân phận nhân tài dự trữ tiến vào khách sạn. Lúc mới vào khách sạn, theo lệ cũ các cô phải ở mỗi bộ phận khách sạn thực tập, quen thuộc với hoàn cảnh. Ngày đó vừa vặn đến nhà hàng Tây. Lúc ấy có khách hàng quen ở nhà hàng Tây dùng cơm, người phục vụ anh ta là Giang Hạ. Khi đó khách hàng bảo Giang Hạ thay mặt anh ta định một phòng ở nhà hàng Trung Quốc, buổi tối mời bạn qua dùng cơm. Khi đó Hạ Bạch Tuyết nhàn rỗi không có việc gì làm, vì vậy chủ động giúp Giang Hạ đi thông báo nhà hàng Trung Quốc.

Hai người cùng nhau tiến vào khách sạn, lại cùng nhau ở mỗi ngành thực tập, hơn nữa Hạ Bạch Tuyết biểu hiện rất đơn thuần, bình thường Giang Hạ cũng rất chăm sóc cô ta. Cho nên lúc cô ta giúp đỡ, Giang Hạ không cần suy nghĩ liền gật đầu, còn rất cảm kích cảm ơn cô ta.

Nhưng mà, cô ta căn bản không đi thông báo! Buổi tối lúc khách đến dùng cơm, đã không có phòng riêng. Vị khách kia mất mặt trước bạn bè, lúc này nói sau này sẽ không đến khách sạn này nữa. Sau đó quản lý xin lỗi rất lâu, nhưng cuối cùng không thể giữ lại khách hàng.

Lúc tổng giám đến điều tra, Hạ Bạch Tuyết một mực phủ nhận chuyện mình giúp Giang Hạ đi thông báo nhà hàng Trung Quốc. Vì vậy oan uổng đều rơi trên người Giang Hạ.

Khi đó Giang Hạ cũng mới vào xã hội, trẻ con miệng còn hôi sữa, chạy tới đối chất với Hạ Bạch Tuyết. Khi đó Hạ Bạch Tuyết ủy khuất, khóc sụt sùi trước mặt mọi người nói không biết chuyện kia. Bởi vì thái độ của Giang Hạ không tốt cho nên bị mọi người chỉ trích.

Đợi hết kỳ thực tập, Hạ Bạch Tuyết trở thành chủ quản nhà hàng Tây, mà Giang Hạ bị an bài đến nhà hàng Trung Quốc, bắt đầu từ thợ làm việc.

Thật lâu sau Giang Hạ mới biết được, quản lý nói nhận cô làm chủ quản nhà hàng Tây, cũng bởi vì chuyện kia, người được chọn đổi thành Hạ Bạch Tuyết.

Lịch sử lúc nào cũng làm người ta kinh sợ, cảnh tượng bây giờ lại giống hệt hai năm trước. Giang Hạ cố gắng bình tĩnh, muốn tươi cười để tránh người ta mượn cớ, nói cô bắt nạt Hạ Bạch Tuyết. Nhưng mà cười không nổi, chỉ có thể cứng ngắc trừng mắt nhìn cô ta.

Trình Dật Tu xuất hiện đúng lúc, cười đưa tay véo nhẹ mặt cô, nói: “Khuôn mặt nghiêm túc làm gì, đều không xinh đẹp.”

Chuyện Trình Dật Tu theo đuổi Giang Hạ, sớm đã truyền ra trong khách sạn. Mọi người thấy bọn họ thân mật như vậy, trong lòng đều đang suy nghĩ, hóa ra hai người này thật sự thành một đôi.

Mà Giang Hạ bị anh đùa giỡn trước mặt mọi người như vậy, chú ý ứng phó Hạ Bạch Tuyết như thế nào chuyển thành làm sao phải bỏ quan hệ với Trình Dật Tu. Nhưng mà mấy giây sau liền bị anh cầm tay.

“Quay về phòng làm việc đi, bữa tiệc ngày mai anh còn phải bàn bạc với em đấy.”

Dưới ánh mắt ái muội của mọi người Giang Hạ bị anh dắt đi, Hạ Bạch Tuyết ở phía sau cô không thể tin hô: “Anh Dật Tu!”

Trình Dật Tu làm như không nghe thấy, dắt Giang Hạ rời đi. Cũng không phải đi đến chỗ thang máy, mà là đi ra hành lang.

Vừa đến hành lang Giang Hạ muốn thoát khỏi tay anh, nhưng căn bản không tránh được.

“Anh làm gì thế?” Cô đỏ mặt hỏi.

Anh dùng ngón cái vuốt mu bàn tay cô, “Vừa rồi anh giúp em giải vây, bây giờ hồi bào không phải là quá đáng đúng không?”

Giang Hạ lại giãy, anh lại cầm thật chặt, cô đành phải buông tha.

“Anh lấy đoạn video kia từ đâu ra?” Mặc dù người gửi video không phải là anh, nhưng mà cô biết rõ là anh gửi.

Anh nhìn vào mắt cô, “Muốn biết sao?”

Thấy Giang Hạ gật đầu, anh đem gò má tới gần, “Hôn một cái, anh sẽ nói cho em biết.”

Giang Hạ đỏ mặt quay đầu đi. Không nói nữa, cô không muốn nghe nữa!

Anh nắm tay cô tăng thêm vài phần lực đạo, cười nói: “Kỳ thật chuyện này cũng rất trùng hợp. Em biết phòng bếp mới có người học việc hay không, tên là Trịnh A Bảo. Bình thường rất thích lười biếng, tìm chỗ ngủ khắp nơi. Kho hàng nhỏ của các em có ghế, có vải, lại không có người nào đi lại, là chỗ lười biếng tốt nhất. Cho nên cậu ta thường đến chỗ này ngủ. Trong lúc vô tình quay được video kia.”

Giang Hạ hơi có ấn tượng với Trịnh A Bảo, nhìn rất lạnh lợi, miệng cũng ngọt, gặp ai cũng gọi anh chị.

Cô ngẩng đầu nghi ngờ hỏi: “Vậy tại sao cậu ta lại đưa video cho anh?”

“Cậu ta lười biếng bị bắt, đầu bếp trưởng muốn đuổi việc cậu ta.”

Có quan hệ gì với video kia? Giang Hạ vẫn không hiểu.

Trình Dật Tu nhìn vẻ mặt cô cũng biết cô chưa hiểu. Tiếp tục nói: “Bởi vì biết rõ anh đang theo đuổi em, cho nên cậu ta mang video hối lộ anh.”

Lần này Giang Hạ không bị choáng, nắm lấy trọng điểm trong lời nói của anh. “Cậu ta biết rõ anh theo đuổi tôi sao? Cậu ta, vì sao cậu ta biết?” Chuyện này chẳng lẽ không phải chỉ có hai người bọn họ biết?

Vừa vặn đến lối thoát hiểm lầu ba, Trình Dật Tu dừng chân, nắm bả vai cô, để cô quay mặt nhìn mình. “Toàn bộ thế giới đều biết rõ anh theo đuổi em.”

Lời nói buồn nôn, nhưng vẻ mặt anh lại rất nghiêm túc. Tim Giang Hạ lại đập thành thịch. Sau đó một nụ hôn lại nhẹ nhàng rơi xuống trán.

“Đây là vừa rồi thay em giải vây.”

“Anh, anh...” Anh một lúc lâu, Giang Hạ cũng không biết nói gì. Cô còn nghĩ rằng anh cầm tay mình là thù lao!

Cô khẽ chu môi, môi trơn bóng, làm anh không dời ánh mắt được. “Hơn nữa, đừng quên em đã đáp ứng anh một yêu cầu.” Nuốt một ngụm nước bọt, cuối cùng vẫn thu hồi ánh mắt. Sốt ruột sẽ không ăn được đậu hũ nóng.

Cô nhỏ giọng nói: “Mã tổng không nói rõ ràng là sẽ không cắt tiền thưởng.” Mặc dù trong miệng nói như thế, nhưng trong lòng lại hiểu kỳ, anh sẽ đưa ra yêu cầu gì.

Anh nói giống như nói giỡn: “Vậy thì đợi sau khi rõ ràng, anh lại đến đòi nợ.”

“Tôi đi về trước, còn rất nhiều việc phải làm.” Cô xoay người muốn đi, lại bị anh nắm tay lại.

Anh đến gần cô một bước, cách cô gần hơn. Quanh thân Giang Hạ đều bị hơi thở của anh bao quanh, tâm hoảng ý loạn.

Lúc cô cho rằng anh sẽ làm gì đó, anh chỉ hít sâu một hơi, sau đó mở lối thoát hiểm. “Đi thôi.”

Giang Hạ ngẩn người, sau đó khuôn mặt đỏ bừng trừng anh một cái, xoay người rời đi thật nhanh.

Trình Dật Tu bị ánh mắt xấu hổ tức giận của cô trừng làm tim đập lỡ một nhịp. Nếu không phải là cô chạy nhanh, anh chỉ sợ nhện không được kéo cô trở về, làm chuyện mình muốn làm.

Còn nhiều thời gian, tạm thời nhịn một lát.

Ngày hôm sau quả thật tiểu Lý mang Vương Giác mất liên lạc đến, nhưng mà nghe nói là Vương Giác tự mình chủ động gọi cho bộ phận nhân sự.

Vương Giác bị lão Mã triệu đi văn phòng, nói có mười phút đồng hồ thì đi ra. Sau đó đến phòng tài vụ thanh toán tiền lương liền rời đi. Lúc này cũng không nói chuyện với người khác, cũng không đến tạm biệt những đồng nghiệp ở nhà hàng Tây. Tất nhiên cũng không có ai biết cô ta nói gì với lão Mã.

Nhưng mà cuộc họp thường kỳ sau đó, lão Mã biểu lộ rõ ràng, mặc dù tiệc cưới kia xảy ra chuyện, nhưng cũng không thể khấu trừ hơn nửa tháng vất vả của Giang Hạ, cho nên tiền thưởng cứ theo đó mà phát, hy vọng sau này cô càng chăm chỉ làm việc hơn.

Mặc dù ông không có nói rõ ra, nhưng trong lòng mọi người đều hiểu, video kia là thật. Nhưng mà người quản lý trong miệng Vương Giác rốt cuộc là ai, lão Mã lại không có nói.

Sau khi tan làm, hiếm khi Hứa Lôi không đi tìm Lục Ly, cùng Giang Hạ trở về nhà. Kỳ thật bây giờ cô ấy không cần ở nhà Giang Hạ nữa, nhưng mà không bỏ được mỹ vị mỗi ngày ở lầu dưới, cho nên vẫn không chịu đi, làm Lục Ly rất tức giận.

Hai người chen lấn trên ghế sofa, ngồi bên cạnh tivi thảo luận chuyện Vương Giác làm có đúng là Hạ Bạch Tuyết sai hay không. Kết luận cuối là: Chính là cô ta!

“Vậy chị nói xem vì sao lão Mã lại không vạch trần cô ta?” Giang Hạ hỏi.

Hứa Lôi ném vào trong miệng miếng khoai tây, “Vạch trần thì sao, chẳng lẽ còn có thể vì chuyện này mà đuổi việc cô ta sao? Em đừng quên ba cô ta là ai, lão Mã không dám tội được.”

Giang Hạ gật đầu. “Đúng vậy.” Đắc tội Chu phu nhân chỉ là thiếu một khách hàng, nếu như đắc tội với cha Hạ, chắc chắn là chuyện lớn.

Hứa Lôi sờ bụng lép xẹp, “Sao hôm nay đầu bếp Trình còn chưa mang cơm lên thế, chị sắp chết đói rồi.”

Giang Hạ nhìn đồ ăn vặt bên cạnh tay cô ấy, “Chị ăn đến bây giờ miệng đều không ngừng rồi đấy?”

“Chút ít này sao có thể no bụng, em nhanh đi xuống nhìn một lát, đừng nói là anh ta vụng trộm ăn một mình đấy!” Nói xong liền nửa đẩy nửa túm kéo Giang Hạ ra ngoài cửa, “Đi nhanh đi nhanh, nếu đã làm xong kêu chị một tiếng.”

“Bùm” một tiếng, Giang Hạ bị nhốt ở ngoài cửa lớn. Cô vươn tay muốn gõ cửa, nửa đường lại thu tay về.

Bình thường lúc này anh sớm đã bưng đồ ăn khuya lên lầu, hôm nay đến bây giờ chưa có tới, cô cũng thấy hơi kỳ lạ, không phải là xảy ra chuyện gì đấy chứ?

Hứa Lôi từ trong mắt mèo nhìn Giang Hạ do dự một lát, mới đi xuống lầu, thở ra.

Vài ngày nay Trình Dật Tu thường dùng ánh mắt ghét bỏ nhìn cô, hiển nhiên là ghét bỏ cô liên tục làm bóng đèn. Cho nên cô mới đem Giang Hạ đuổi đi, hy vọng anh thấy cô bán rẻ bạn bè cho cô “ăn”, không cần làm thiếu một phần của cô.

21. Chương 21: Du Lịch

Edit: Yuurei Bana.

Giang Hạ đứng ở ngoài cửa phòng 501, rồi rầm một lúc lâu mới đưa tay gõ cửa.

Lúc Trình Dật Tu tới mở cửa, tay trái giơ cao. Giang Hạ liếc mắt liền nhìn thấy ngón giữa của anh bị cắn, đang chảy máu.

“Tay anh sao thế?” Cô căng thẳng hỏi.

“Vừa rồi không cẩn thận cắt vào tay.” Anh nghiêng người để cô vào, “Có phải đói hay không? Đợi một lát, lập tức sẽ xong.”

Anh nói xong đi về phía phòng bếp, Giang Hạ đi sau lưng anh, “Anh dán băng keo cá nhân trước đi.” Mặc dù miệng vết thương không sâu, nhưng mà cũng không thể mặc kệ.

Anh đứng trước bếp, không quay đầu lại nói với cô: “Ngăn tủ phòng khách có hòm thuốc, bên trong có băng keo cá nhân, em giúp anh cầm một cái.”

Giang Hạ ồ một tiếng, đi ra phòng khách tìm được băng keo cá nhân đưa cho anh.

Anh tắt bếp, đưa tay bị thương đến trước mặt cô. “Anh tự làm không tiện, em giúp anh.”

Giang Hạ thấy ngày thường anh có vài phần sắc bén, lúc này có chút yếu ớt, thậm chí bộ dáng mang theo ủy khuất. Điều này làm cô hơi mềm lòng, xé băng keo cá nhân, cúi đầu cẩn thận thay anh dán, dặn dò: “Đừng để dính nước.”

Anh hài lòng nhìn ngón tay mình bị cô nắm, “Dính nước cũng không sao. Trước kia lúc học việc, ngày nào mà không bị cắt vào tay.”

Nghe anh nói như thế, Giang Hạ mới phát hiện trên ngón tay anh có rất nhiều vết thương. Ngón cái và ngón trỏ còn có vết chai thật dày. Cô không tự chủ được sờ sờ, rất thô ráp.

Trình Dật Tu nắm tay cô, “Có phải rất khó coi hay không?”

Cô lắc đầu, hoảng loạn rút tay trở về. Liền nghe anh nói: “Chuyện tiền thưởng đã giúp em giải quyết, bây giờ không phải là em nên nghe yêu cầu của anh sao?”

Giang Hạ xoay người nhìn nồi trên bếp, cố ý đổi chủ đề. “Hôm nay nấu gì thế?”

Trình Dật Tu hiểu ý của cô, cười, “Cháo cá.”

Anh cầm bát đến mức cháo, tiếp tục nói: “Đợi tiệc cưới hết bận, có phải em được nghỉ ngơi hai ngày hay không?”

Giang Hạ ừ một tiếng.

“Hai ngày đấy đi cùng anh, yêu cầu này có được không?”

“Đi đâu thế?”

“Đi rồi em sẽ biết.”

“Chỉ có hai chúng ta đi thôi sao?”

Trình Dật Tu nhú mày nhìn cô, “Sao thế, sợ anh ăn em à?”

Giang Hạ đỏ mặt tránh ánh mắt anh, “Không phải. Lúc nghỉ ngơi, có khả năng tôi đi thăm ba mẹ.”

“Vậy anh đi cùng em.”

Cô vội nói: “Không, không cần!” Cô đi thăm ba mẹ, anh đi theo làm gì?

Trình Dật Tu trầm mặc, đem cháo bưng lên bàn.

Hai người ngồi đối mặt, đột nhiên bầu không khí im lặng làm Giang Hạ hơi luống cuống, cháo cá trơn mềm không hấp dẫn cô muốn ăn. Vụng trộm liếc nhìn anh, chỉ thấy anh căn bản chưa ăn cháo, dựa vào ghế sofa, hai mắt sâu xa nhìn chằm chằm cô.

Cô bị nhìn chằm chằm không được tự nhiên, chợt dạ nói: “Anh nhìn tôi làm gì?”

“Làm người phải giữ lời.”

Giang Hạ cầm cái muỗng trong tay quấy quấy, cô cũng cảm thấy mình nói không giữ lời rất đáng xấu hổ. Nhưng mà muốn cùng anh đơn độc ra ngoài hai ngày, cô cảm thấy sẽ xảy ra chuyện gì đó. Loại dự cảm không biết này làm cô hết hoảng.

Thấy cô mãi không lên tiếng, Trình Dật Tu thở dài, không có bức cô. “Thôi, nhanh ăn cháo đi, nguội sẽ có vị tanh.” Nói xong đẩy bát cháo của mình tới trước, “Cái này mang về đưa cho Hứa Lôi.”

“Anh không ăn à?”

Anh mất mát liếc cô một cái, “Anh không đói.”

Giang Hạ bị ánh mắt anh nhìn trong lòng mềm nhũn, bật thốt lên: “Hay là tôi gọi điện thoại nói với ba mẹ một tiếng, lần sau đi thăm bọn họ...”

“Được.”

Anh trả lời quá nhanh, làm Giang Hạ có cảm giác bị lừa gạt. Nhưng mà lời đã nói ra khỏi miệng, cũng không thể đổi ý lần nữa. Trong lòng có tức giận vì bị trêu đùa, ăn sạch bát cháo, liền rời đi bưng bát kia mang về cho Hứa Lôi.

Trình Dật Tu đưa cô đến cửa, lập lại chiêu cũ cầm tay nắm cửa, vây cô ở trong khe hở giữa anh và cánh cửa. Chậm rãi dựa vào gần, làm khe hở ngày càng nhỏ, cho đến khi tim hai người sát vào nhau.

“Anh, anh lại muốn làm gì?” Giang Hạ sợ bát cháo trong tay rơi, chỉ có thể đẩy anh bằng một tay.

Căn bản đẩy không được.

Anh cúi đầu xuống, nghiêm túc nói: “Anh chỉ muốn nói cho em biết, nếu như anh thực sự muốn làm gì em, bây giờ có thể làm được, căn bản không cần tìm lý do dẫn em ra ngoài, cho nên em không cần phải lo lắng.”

Giang Hạ bị anh nói trúng tim đen, hơi lúng túng. Lúc này cửa phía sau bị anh mở ra, cô vội vàng lui ra ngoài.

“Anh chỉ muốn đi cùng em nhìn mặt trời mọc và mặt trời lặn. Em suy nghĩ một chút, ngày mai cho anh câu trả lời chắc chắn. Nếu quả thật không muốn đi, anh sẽ không cưỡng cầu.”

Giang Hạ ừ một tiếng, xoay người lên lầu. Vừa rồi dường như cô thấy được trong mắt anh có sự thất vọng.

Vì sao lại thất vọng? Bởi vì cô không đồng ý luôn, hay là bởi vì cô hiểu lầm suy nghĩ của anh?

Trình Dật Tu đứng ở cửa nhìn cô lên lầu, cho đến khi nghe thấy lầu trên đóng cửa, mới thở dài đóng cửa vào nhà.

Vừa rồi cô vội vàng tránh cái ôm của anh, thật sự làm người ta rất thất vọng!

Giang Hạ lên lầu, đem bát cháo đã gần nguội đưa cho Hứa Lôi.

“Em ăn ở lầu dưới rồi sao?” Hứa Lôi hỏi, “Chị nghe thấy hai người nói chuyện ở hành lang, cái gì mà suy nghĩ hay không suy nghĩ, là chuyện gì?”

Giang Hạ ngồi trên ghế sofa, ôm gối ôm vào lòng.

“Không có gì, chỉ là đầu bếp Trình hẹn em đi chơi hai ngày, bảo em suy nghĩ xem có muốn đi hay không.”

Hứa Lôi nghe thấy cháo cũng không ăn, nhảy đến ghế sofa chen lấn với Giang Hạ. “Cuối cùng anh ta cũng hẹn em?”

Giang Hạ nghe lời này thấy có gì đó không đúng, “Gì mà cuối cùng cũng hẹn em, chẳng lẽ anh ấy nên hẹn từ sớm rồi?”

Hứa Lôi thấy mình lỡ miệng, vội vàng sửa: “Không phải vậy, ý của chị là anh ta hẹn em đi đâu?”

“Không biết, bảo là muốn nhìn mặt trời mọc và mặt trời lặn, không nói rõ chỗ nào.”

Hứa Lôi khoa trương kêu một tiếng, “Ha! Không nghĩ tới đầu bếp Trình vẫn là một thiếu niên, lại muốn đi nhìn mặt trời mọc và mặt trời lặn!”

Giang Hạ tức giận đem gối ôm ném về phía cô ấy, “Chị gào cái gì!” Lầu trên lầu dưới cách nhau một cái trần nhà, phòng cũ lại cách âm kém. Nếu để anh nghe thấy các cô nghị luận về anh sẽ không tốt.

Hứa Lôi tiến đến bên cạnh cô, “Chao ôi, em nghĩ thế nào, có đi hay không?”

Có đi hay không, đây là vấn đề. Nhưng mà dường như cô không có lựa chọn, dù sao cô cũng đồng ý rồi.

“Em gọi điện thoại cho ba trước, vốn định đợi nghỉ phép thì về thôn gặp bọn họ.”

Hứa Lôi thúc giục cô, “Mau gọi mau gọi, đừng để đầu bếp Trình đợi quá lâu!”

Giang Hạ nhìn đồng hồ, đã mười giờ, chắc ba mẹ đã đi ngủ. “Quá muộn, ngày mai em gọi.”

Hứa Lôi nháy mắt với cô, “Đi hai ngày, có phải ngủ ở bên ngoài một đêm hay không?”

Giang Hạ biết rõ cô ấy đang nghĩ gì, tức giận liếc cô ấy một cái.

Kỳ thật cô cũng nghĩ tới vấn đề này, cho nên vừa rồi ở dưới lầu kiếm có không đi. Nhưng mà trong lòng cô mơ hồ vì được mời mà vui vẻ. Đường như cô không chán ghét anh...

Ngày hôm sau Giang Hạ gọi điện thoại cho ba, chỉ nói muốn cùng đồng nghiệp đi chơi hai ngày. Ba Giang vui vẻ đồng ý, còn bảo cô đi chơi vui vẻ, vì vậy cuối cùng một lý do cô cũng không có - - nếu như ba Giang kiên trì bảo cô về thôn, cô có thể lấy lý do này từ chối Trình Dật Tu, cũng có thể bóp chết ngọn lửa nhỏ trong lòng mình.

Tiếp tục bận rộn vài ngày, tiệc cưới số mười tám kết thúc, nhân viên phòng yến hội thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng có thể nghỉ ngơi rồi!

Ngày mai Giang Hạ có thể nghỉ phép, buổi tối lúc Trình Dật Tu bảo cô đến ăn khuya, cố ý dặn dò cô mang vài bộ quần áo tắm rửa và đồ cần thiết. Bởi vì chỗ đó không tiện mua đồ.

Hứa Lôi hỏi chỗ nào, Trình Dật Tu chỉ nói là nơi hẻo lánh nhỏ, nói ra các cô cũng không biết.

Sau khi trở lại lầu sáu, Giang Hạ lấy túi du lịch chuẩn bị hành lý. Cô chỉ lấy ra mấy bộ quần áo, dù sao chỉ ở một đêm, mang nhiều rất mệt.

Hứa Lôi ngồi trên giường nhìn cô thu dọn, vừa ăn khoai tây chiên vừa nhắc nhở: “Mang theo khăn lông chưa? Kem đánh răng bàn chải đánh răng, kem dưỡng da? Trời nóng nực dễ có muỗi, mang cả thuốc xịt muỗi nhé?”

Giang Hạ gật đầu, chạy tới tủ trong phòng vệ sinh lấy những thứ đó.

Giang Hạ vừa đi, Hứa Lôi nhảy từ trên giường xuống, nhìn thoáng qua phòng vệ sinh. Thấy cô đang nhón chân lục tìm đồ, rất nhanh lấy ra gì đó từ trong túi áo nhét vào hành lý của cô, sau đó ngồi lại trên giường nhàn nhã gặm khoai tây chiên.

Sáng sớm hôm sau, Trình Dật Tu bừng bữa sáng đến gõ cửa. Ăn xong bữa sáng, nhiệm vụ rửa bát giao cho Hứa Lôi, anh liền thay Giang Hạ cầm hành lý chuẩn bị xuất phát.

Hứa Lôi dựa vào cửa đưa tiễn: “Tiểu Hạ Hạ, đầu bếp Trình, đi chơi vui vẻ!”

Trình Dật Tu dừng xe dưới lầu, lúc Giang Hạ lên xe phát hiện chỗ ngồi phía sau đặt rất nhiều đồ ăn, còn có đồ chơi Ultraman.

Cô chỉ Ultraman, “Anh mang cái này đi làm gì?”

Anh cười với cô, “Đến lúc đó em sẽ biết.” Lại chỉ những đồ ăn vặt kia: “Đồ ăn vặt đều chuẩn bị cho em.”

Giang Hạ ồ một tiếng, cô không phải là đứa bé, chuẩn bị nhiều đồ ăn vặt như vậy làm gì.

Xe đi trên đường, đi về phía nam. Giang Hạ nhàm chán cảm di động nghịch, nghịch chán cho đến khi mắt khó chịu, hỏi: “Còn bao lâu nữa thì tới?”

“Khoảng hai giờ nữa, nếu em mệt thì cho ghé thấp xuống nghỉ ngơi một lát, khi nào đến anh sẽ gọi em.”

Giang Hạ nghe lời nhắm mắt nghỉ ngơi, tối hôm qua khuya mới ngủ, cô thật sự hơi mệt. Đợi cô tỉnh lại, xe đã dừng lại.

Cửa sau xe mở rộng, Trình Dật Tu đang ở bên ngoài chuyển những đồ ăn vặt và đồ chơi. Thấy cô tỉnh, nói: “Tỉnh rồi à? Vừa tới nơi, anh đang chuẩn bị sắp xếp đồ xong thì gọi em dậy.”

Giang Hạ dụi mắt nhìn xung quanh.

Là ngôi làng nhỏ, nhưng mà ít người hơn thôn ba mẹ cô ở, liếc mắt nhìn chỉ có vài hộ gia đình.

“Đây là đâu?”

Trình Dật Tu chuyển hết đồ, đến ghé trước thay cô mở cửa, “Đây là nơi anh ở lúc nhỏ.”

Giang Hạ ngẩn người, “Tôi nhớ, anh nói anh ở thành phố T mà.”

Anh cúi người thay cô cởi dây an toàn, “Trước bảy tuổi anh ở chỗ này, đến lúc đi học chuyển đến thành phố T.”

“À...”

Nhưng mà, anh mang cô đến nơi anh ở trước đây làm gì, hoài niệm lúc nhỏ sao?

22. Chương 22: Rắn Hoa Lớn

Edit: Yuurei Bana.

Xe chỉ có thể dừng ở cửa thôn, sau khi xuống xe Giang Hạ mới phát hiện, bên cạnh xe có đứng vài người.

Một người tóc hơi hoa râm, là một ông cụ gầy gò, còn có một bà nội hơi béo, tuổi hai người cũng không khác biệt lắm, khoảng sáu mươi tuổi.

Bên cạnh có một đứa bé, khoảng sáu bảy tuổi, trong tay cầm Ultraman Trình Dật Tu mang đến.

Trình Dật Tu thay cô giới thiệu, “Đây là ông nội Chương và bà nội Chương ở trong thôn, bình thường bọn họ giúp anh chăm sóc nhà cửa. Đây là Ngưu Ngưu cháu nội chuyên gây chuyện của bọn họ.”

Giang Hạ chào hỏi bọn họ, liền bị bà nội Chương nhìn từ trên xuống dưới, quan sát trước sau một lần. “Cô gái này nhìn rất xinh đẹp, A Tu cháu thật có phúc khí!”

Giang Hạ trừng mắt với anh, đây là ý gì?

Trình Dật Tu cười, nói với bà nội Chương, “Đây là đồng nghiệp của cháu Giang Hạ, cùng cháu trở về chơi hai ngày.”

Ông nội Chương cũng quan sát Giang Hạ vài lần, “Lúc này mặt trời rất nắng, nhanh về nhà rồi nói.”

Bà nội Chương cũng nói: “Đúng đúng đúng, căn nhà nhỏ của cháu, chúng ta đã thu dọn ổn thỏa rồi. Mấy ngày hôm trước cháu gọi điện thoại nói muốn trở về, bà đã mang chăn mền đi giặt, tất đều được giặt sạch phơi nắng, sạch sẽ rồi!”

Vài người mang bao lớn bao nhỏ hướng vào trong thôn. Mặc dù người trong thôn không nhiều, nhưng đều xây nhà hai tầng, đường xi măng nối đến tận cửa nhà.

Nhà Trình Dật Tu không xa cửa thôn, trong sân trồng rất nhiều cây, còn có một cái giếng. Nhà dường như xây lâu rồi, nhưng mà mặt tường đều được sơn lại, cho nên không cũ.

Vào phòng, Trình Dật Tu giúp Giang Hạ để hành lý lên lầu hai. Vợ chồng bà nội Chương giao chăn mền cho Trình Dật Tu... Sau đó mang Ngưu Ngưu trở về nấu cơm.

Giang Hạ đánh giá xung quanh, trong phòng bài trí rất đơn giản. Lầu một bày bàn và ghế dài, dưới đất là ánh mặt trời rục rỏ, trên tường chỉ có hai màu trắng xanh đơn giản.

Trên tường đối diện với cửa chính, treo hai khung ảnh đối xứng, Giang Hạ kiểng chân nhìn.

Trong hình đều là cùng một đứa nhỏ, từ trẻ sơ sinh cho đến khi tập bước, còn có hình đeo khăn quàng đỏ. Giang Hạ hít mắt cẩn thận nhìn.

Đây là, không phải là hình Trình Dật Tu trước đây đấy chứ?

Đôi mắt rất giống, nhưng mà đứa bé trong hình vừa đen vừa gầy, thật sự không giống Trình Dật Tu cao to bây giờ.

“Những hình đó đều là hình anh lúc nhỏ.”

Trình Dật Tu đi từ trên lầu xuống, liền nhìn thấy cô nhìn chăm chăm ảnh chụp vẽ mặt nghi hoặc. Vì vậy thay cô giải thích nghi hoặc.

Anh lại chỉ một tấm hình khác, “Đây là ông nội anh.”

Giang Hạ nhìn theo tay anh chỉ, mở miệng nói: “Anh và ông nội không giống nhau một chút nào.”

Đợi mãi không thấy trả lời, Giang Hạ thấy kỳ lạ quay đầu lại, vậy mà trông thấy trong mắt anh có nhàn nhạt bi thương. Nhưng mà chỉ chớp mắt, thấy cô quay đầu lại, anh liền cúi đầu, lúc nhìn về phía cô, đã không thấy bóng dáng bi thương, làm Giang Hạ hoài nghi vừa rồi mình hoa mắt.

“Đi thôi, anh dẫn em đi xem một lát, mặc dù ở đây hẻo lánh, nhưng phong cảnh cũng không tệ lắm.”

Giang Hạ ồ một tiếng, không có nhắc lại chuyện ảnh chụp. Ảnh chụp nhiều như vậy, chỉ có anh và ông nội, lại không thấy cha mẹ anh. Mặc dù trong lòng nghi hoặc, nhưng mà nếu anh không nói, cô cũng sẽ không hỏi.

Trình Dật Tu dẫn Giang Hạ nhìn quanh sân. “Những thứ này đều là cây ăn quả, đào hạnh mận, còn có cây sơn trà và quả hồng, chỉ cần có thể trồng sống, trong sân đều có. Chỉ tiếc em tới muộn một chút, không thấy được chúng nó nở hoa.”

“Tôi cảm thấy tôi đến sớm, còn chưa có quả...”

Anh khẽ cười một tiếng, “Đợi cây ra quả, lại dẫn em đến.”

Giang Hạ: Thực sự coi tôi là đồ tham ăn à? Tôi không cần vì vài quả này mà tới đây một chuyến nữa.

Trình Dật Tu trở về phòng cầm giỏ trúc đi ra, “Đi thôi, chúng ta đi hái rau. Buổi tối đến nhà bà nội Chương ăn cơm, cơm trưa phải tự mình nấu.”

“Còn có đất trồng rau à?” Giang Hạ rất ngạc nhiên, “Anh không ở đây, ai trồng rau cho anh?”

“Đất trồng rau là ông nội anh để lại, không muốn để nó bỏ hoang, cho nên nhờ ông nội Chương giúp.”

Trình Dật Tu dẫn cô ra sân nhỏ, phía trước sân nhỏ là một mảnh lớn đất đai. Đường đồng ruộng nhỏ không dễ đi, anh tự nhiên đuổi tay dắt cô đi.

Giang Hạ nhìn tay anh đưa ra, cắn môi, cuối cùng vẫn đưa tay mình ra.

Nắm lấy tay cô, Trình Dật Tu không quay đầu lại, trong mắt đều là vui vẻ.

Đất trồng rau không xa, vài phút đã đến. Anh bảo Giang Hạ đứng dưới bóng cây chờ, mình ra đất trồng rau hái rau.

Giang Hạ chờ nhàm chán, nhìn hai bên một lát, phát hiện bên cạnh đất trồng rau có rất nhiều quả hoang.

Quả này cô đã từng ăn, chua chua ngọt ngọt, rất ngon. Về sau cô còn tra tìm trên mạng, loại quả hoang này tên khoa học gọi là quả mâm xôi.

Đồ ăn ngon như thế sao có thể buông tha, hái vài quả bỏ vào trong miệng, hương vị chua ngọt giống như trong trí nhớ. Ăn một lần liền dừng lại không được, lấy ra tờ khăn giấy từ trong ví dùng để đựng quả mâm xôi, chuẩn bị hái nhiều một chút mang về từ từ ăn.

Mâm xôi rất nhiều, Giang Hạ hận không thể có nhiều hơn mấy cái tay. Cô phát hiện đất trồng rau bên kia có rất nhiều quả mâm xôi, vì vậy vui vẻ chạy đi hái tiếp.

Bên này cỏ dại rất tươi tốt, dây mâm xôi quấn chút ít cỏ dại.

Giang Hạ chỉ lo hái quả, căn bản không chú ý mình giẫm vào bên trong bụi cỏ hoang. Đột nhiên, cách tay cô không xa, có gì đó vút qua.

Cô tò mò tới gần phía trước, lại nhìn thấy rắn hoa lớn!

“A! ! A! !” Cô kinh hãi kêu ra tiếng, quả mâm xôi trong tay rơi đầy đất.

Cô không sợ hổ sư tử, cô chỉ sợ chuột và rắn!

Trình Dật Tu nghe được động tĩnh vội vàng chạy tới, “Sao thế!”

“Rắn, rắn!” Giọng Giang Hạ run rẩy, chân mềm nhũn đứng yên tại chỗ, động không được.

Trình Dật Tu nhặt cành cây mở bụi cỏ ra, sau khi thấy rõ rắn hoa lớn làm Giang Hạ biến sắc, nói với cô: “Rắn này khả năng có độc, nhưng mà em đừng sợ, bình thường rắn sẽ không chủ động công kích người. Đến đây, anh đỡ em đi ra.”

Vừa nghe nói có độc, chân Giang Hạ lại mềm, thiếu chút nữa đặt mông ngồi xuống đất.

“Không, không được, tôi không đi được...”

“Vậy anh ôm em nhé?”

“Được, được!”

Trình Dật Tu thoải mái bế cô lên, rời đi lùm cỏ kia, Giang Hạ nằm sấp trong lòng anh khóc lên.

Vừa rồi cô bị dọa khóc cũng không dám...

Trình Dật Tu ôm cô, vỗ nhẹ lưng cô. “Đừng sợ đừng sợ, không có việc gì.”

Trước đây Giang Hạ từng bị rắn cắn qua, mặc dù không phải là rắn độc, nhưng mà loại sợ hãi đó là bóng ma chôn thật sâu.

Cô nằm sấp trong lòng anh, cho đến khi đem sợ hãi trong lòng khóc thút thít phát tiết ra, Giang Hạ mới phát giác bây giờ mình rất mất mặt.

Là người lớn, vậy mà còn giống như một đứa bé nằm sấp ở trong lòng anh khóc. Hơn nữa nước mắt nước mũi, toàn bộ đều bôi lên quần áo anh...

Cô then thùng cúi đầu, từ trong ngực anh lui ra. “Thực xin lỗi, tôi, tôi chính là sợ rắn...”

Anh tự tay thay cô sửa sang lại đầu tóc, thấy mắt cô khóc sưng lên, trong lòng hơi tự trách. Vừa rồi không nên dọa cô, đây chẳng qua là rắn hoa cỏ nhỏ.

“Không sao, lúc anh còn nhỏ cũng rất sợ rắn.”

“Thực sao?”

“Ừm, bây giờ có thể đi không, có muốn anh công em trở về không?”

Giang Hạ khoát tay, “Không cần, không cần, bây giờ có thể đi.”

Trình Dật Tu cầm giỏ trúc lại, giống lúc tối, nắm tay cô đi về nhà, múc chậu nước cho cô rửa mặt.

Giang Hạ then thùng chỉ áo T-shirt màu xám nhạt trên người anh, “Áo anh bẩn rồi, anh thay đi tôi giặt cho.”

Anh cúi đầu nhìn, trước ngực vo thành một cục, thật sự là không phong nhã.

“Vậy thì vất vả cho em.” Nói xong đưa tay nắm cổ áo cởi ra.

Lúc nhìn đến lồng ngực trần trụi của anh, mặt Giang Hạ đỏ lên. Sợ bị anh phát hiện mình đỏ mặt, cô cầm lấy áo đi đến giếng múc nước.

Trình Dật Tu nhanh hơn một bước, “Để anh làm, giếng này quá sâu, em không với tới.”

Bởi vì lúc lấy nước phải cúi người, từ thắt lưng đến quần bò, dưới thắt lưng là bộ vị như ẩn như hiện.

Giang Hạ đứng sau lưng anh, phát giác được ánh mắt mình dừng lại nơi không nên nhìn, cô nhanh chóng xoay người, ngửa đầu nhìn trời.

Trời ạ, khi nào thì cô thành sắc nữ rồi! Nhất định là do Hứa Lôi ngày ngày nhắc tới mãnh nam gì đó, làm cô bị đồng hóa!

Nhưng mà trong đầu không tự chủ được hiện lên cảnh sắc vừa nhìn thấy, cô vội vàng lắc đầu, không được nghĩ không được nghĩ!

“Em sao thế?”

Giọng nói của anh đột nhiên vang bên tai, cô cả kinh quay đầu lại theo phản xạ. Nhưng mà không nghĩ tới anh đứng quá gần, cô vừa quay đầu liền đụng ngực anh.

Mùi hơi đầu...

Giang Hạ bịt mũi, hơi ai oán nhìn cơ ngực rắn chắc của người trước mắt.

Đây là lần thứ mấy rồi? Đụng thêm mấy lần sống mũi cô sớm muộn gì cũng gãy.

Trình Dật Tu cúi đầu tiến đến trước mắt cô, “Đau sao?”

“Anh thử đụng xem có đau hay không?”

Ánh mắt anh rơi trước ngực cô, hơi âm u.

“Vây em... Em để anh đụng thử một cái xem?”

23. Chương 23: Ngắm Mặt Trời Lặn

Edit: Yuurei Bana.

Trong ánh mắt của anh bao hàm ngọn lửa, nóng rực và mãnh liệt.

Giang Hạ bị anh nhìn tâm hoảng ý loạn, duỗi tay đẩy anh ra, “không biết xấu hổ!” nói xong liền nắm lấy quần áo bắt đi giặt. Bên giếng trơn trượt, bởi vì vội cho nên suýt nữa trượt chân. anh không che dấu chút nào cười nhẹ.

Giang Hạ nổi cáu, đem áo trong tay giặt như khăn lau.

Để cho anh cười! Ngày mai để anh mặc khăn lau trở về!

Trình Dật Tu sợ cô thực sự tức giận, không có trêu chọc cô, vui vẻ nói: “Đường trơn, em cẩn thận một chút, anh đi nấu cơm trước.”

Giang Hạ tức giận ừ một tiếng.

Giặt xong quần áo, Trình Dật Tu còn ở trong phòng bếp không ra. Giang Hạ không muốn chủ động đi đến chỗ anh, vì vậy chạy lên lầu đi tìm hành lý của mình.

Tầng hai chỉ có một phòng, còn lại là sân phơi. trên ban công có ít hoa, xanh um tươi tốt. Hiên nhiên cũng là nhờ hai vợ chồng bà nội Chương chăm sóc.

Mở cửa phòng ra, Giang Hạ trực tiếp đi vào. Căn phòng này rất lớn, hơn ba mươi mét vuông. Bên trong bài trí rất đơn giản, giường, bàn đọc sách, tủ quần áo, còn có một giá đầy sách.

Hành lý Giang Hạ đặt bên cạnh giá sách, cô đi tới mới phát hiện, trong giá sách nhét phần lớn đều là ghi chép. Tò mò lấy một bản ra, chỉ thấy bên trong ghi chép chằng chịt các loại thực đơn.

Là một người tham ăn, mặc dù không biết làm cơm, nhưng mà đối với việc nấu ăn lại rất có hứng thú. Trước kia cô cũng mua qua không ít sách dạy nấu ăn, nhưng mà học không được, chảy nước miếng với hình ảnh cũng được.

Dù sao không có chuyện gì, cô liền cầm mấy quyển, dựa vào đầu giường chậm rãi lật xem.

anh viết chữ rất đẹp, mạnh mẽ, giống như anh. Ghi chép cũng rất chi tiết, mỗi nguyên liệu nấu ăn, trình tự làm việc, viết rất rõ ràng rành mạch, để người khác xem hiểu ngay.

Giang Hạ đếm đại khái, trong giá sách có hơn hai mươi bản ghi chép. Nhìn anh có thể có thành tựu như ngày hôm nay, là trả giá bằng sự cố gắng, không phải là ngẫu nhiên.

Lật bản thứ nhất, bên trong rơi ra tờ giấy. Giang Hạ vừa cầm lấy nhìn, trên giấy chỉ viết một dãy số điện thoại. Tờ giấy đã ố vàng, có nếp nhăn, nhìn ra được có lâu rồi.

“đang nhìn gì thế?”

Giọng nói Trình Dật Tu đột nhiên xuất hiện, Giang Hạ sợ hết hồn, tờ giấy trong tay rơi xuống đất.

“anh không cần lúc nào cũng dọa người như vậy có được không!” cô oán hận nói.

anh vuốt đầu cô, “Thực xin lỗi cô gái nhất gan, lần sau anh sẽ chú ý.” nói xong xoay người nhặt tờ giấy kia lên, thấy rõ chữ viết trên tờ giấy. Nụ cười trên mặt anh đột nhiên dừng lại.

Giang Hạ nhìn phản ứng của anh, cho là mình xem đồ làm anh mất hứng. Vội nói: “Thực xin lỗi, tôi thấy nhầm chán cho nên xem ghi chép của anh.”

anh đem tờ giấy kia nhét vào trong bản ghi chép, trên mặt khôi phục vui vẻ: “Những ghi chép này nếu em thích, lúc về liền mang về cùng.” nói xong, cúi người đến gần mặt cô, nghiêm túc nói: “Hơn nữa, em vĩnh viễn không cần nói xin lỗi với anh. Bất luận em làm cái gì, trong mắt anh đều đúng. Cho nên không cần nói xin lỗi, nhớ kỹ không?”

Giang Hạ đột nhiên bị lời nói thâm tình của anh làm mặt đỏ tím đập nhanh, cúi đầu, không dám nhìn thẳng nhiệt tình trong mắt anh.

Thấy cô thẹn thùng, anh nhịn không được duỗi tay vuốt tóc cô, “đi thôi, đi xuống ăn cơm.”

Giang Hạ ồ một tiếng, mặc anh nắm tay đi xuống lầu.

Ăn xong cơm trưa, Trình Dật Tu bảo Giang Hạ lên lầu nghỉ ngơi một lát, mình anh leo lên nóc nhà. nói phía trên đã lâu chưa quét dọn, cho nên đi lên dọn dẹp một lát.

Giang Hạ hơi mệt. Nằm ở trên giường, nghe âm thanh anh đi tới đi lui trên mái nhà, không lâu sau đi gặp Chu Công.

Lúc cô tỉnh lại, đã gần chạng vạng. cô không nghĩ tới mình sẽ ngủ lâu như thế, xuống giường mới phát hiện Trình Dật Tu đang ngồi ở trước cửa sổ cạnh bàn đọc sách, dựa vào ghế ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như đang suy nghĩ gì đó.

anh nghe được động tĩnh quay đầu lại, “Tỉnh rồi sao?”

Giang Hạ thẹn thùng ừ một tiếng, vậy mà cô ngủ hơn ba tiếng. “Mái nhà anh dọn dẹp xong rồi sao?”

cô vừa mới tỉnh ngủ, ánh mắt còn mê lỵ, giọng nói lười biếng.

Trình Dật Tu cảm thấy cổ họng hơi khát, đi tới thay cô sửa sang đầu tóc, “Sớm dọn xong rồi, ngủ ngon không?”

Giang Hạ phát hiện ánh mắt anh nhìn cô hôm nay lúc nào cũng nóng cháy, làm cho cô hoảng hốt. Lui về phía sau, “Rất ngon, tôi đi rửa mặt.”

Trình Dật Tu không ngăn cản, nhìn cô đi xuống lầu. Sau đó xoay người, đem tờ giấy trong bản ghi chép kia lấy ra, vo thành cục ném vào thùng rác.

Giang Hạ rửa mặt xong, Trình Dật Tu liền đi xuống lầu.

Lúc này, ánh mắt trời không còn gay gắt nữa, mặt trời dần dần lặn về tây, đứng ở trong sân có thể nhìn thấy đồng ruộng vàng óng xa xa.

“đi dạo với anh, được không?” anh hỏi.

Giang Hạ không có từ chối, ngủ một giấc sáng khoái tinh thần, ra ngoài đi dạo cũng tốt.

Bên trong thôn nhỏ rất yên tĩnh, khác với thành thị ồn ào náo động, trời chiều đều trở nên đẹp hơn.

Hai người một trước một sau đi đường nhỏ trên đồng ruộng, lẳng lặng thưởng thức mặt trời lặn.

“Em biết không, có ba năm anh không nhìn thấy trời chiều.” Trình Dật Tu đi phía trước đột nhiên mở miệng nói ra.

Giang Hạ nhìn chằm chằm bóng lưng anh, tò mò hỏi: “Vì sao?”

anh đi rất chậm, “Khi đó vừa mới được vào, đi theo sư phụ học việc, mỗi ngày đều ở trong phòng bếp, cuối cùng mới được đi ra. Em cũng biết, lúc mặt trời lặn, chính là thời gian phòng bếp bận việc nhất. Cho nên ròng rã ba năm, mỗi ngày trong thời gian đó, anh đều ở trong phòng bếp.”

anh nói như nước chảy mây trôi, nhưng mà Giang Hạ biết, học việc trong bếp là nghề khổ nhất. Việc nặng đơ bản, cái gì cũng phải làm, gặp sư phụ không tốt đánh chửi cũng là chuyện bình thường.

anh dừng chân lại, xoay người đối mặt cô, tiếp tục nói: “Cho nên khi đó nguyện vọng lớn nhất của anh, chính là có một ngày có thể cùng người mình thích, nhìn mặt trời dần dần lặn về tây, nhìn ánh mặt trời biến mất, bởi cô ấy cùng nhau đón ban đêm.”

Trong mắt anh lóe sáng, còn ấm áp hơn chân trời mặt trời lặn vàng óng ánh.

Giang Hạ nhìn đôi mắt lóe sáng đó, trông thấy chính mình.

anh đưa tay khẽ vuốt gò má cô, “Hạ Hạ, anh thích em, em thì sao?”

Hạ Hạ, anh thích em, em thì sao? Câu này lặp đi lặp lại bên tai Giang Hạ, chấn động màng nhĩ cô, làm cô tâm hoảng ý loạn.

Mình thích anh sao? cô hỏi mình.

Giống như là có. Từ khi nào thì bắt đầu? cô không biết rõ. Vì sao lại thích? cô cũng không biết. Hình như tất cả mọi chuyện đều không có lý do, cho nên làm cô sợ hãi.

Đây thật sự là thích sao? Hoặc là chung đụng lâu dần dần tích lũy hảo cảm? cô do dự, cô có rất ít kinh nghiệm chung đụng với người khác phái, cô không rõ tình cảm của mình với Trình Dật Tu, rốt cuộc là thích hay là tình bạn.

không đợi được Giang Hạ trả lời, trong mắt Trình Dật Tu tối đi. Thu tay lại, xoay người tiếp tục đi lên phía trước.

“Phía trước có dòng suối nhỏ, nước rất trong, anh dẫn em đi xem nhé?” anh đổi chủ đề. nói không thất vọng là giả, nhưng mà nhiều năm hy vọng như vậy cũng không dám ôm lấy chờ đợi đi qua, bây giờ mỗi ngày có thể nhìn thấy cô, nói với cô, bởi cô ăn cơm. anh tuyệt đối sẽ không vì nhất thời vội vàng mà dọa cô chạy.

Giang Hạ đi sau lưng anh, nhìn bóng lưng cô đơn của anh, đột nhiên hơi đau lòng. Suy nghĩ một lát, lấy điện thoại di động ra, nhắn tin cho Hứa Lôi: Vì sao chị lại gả cho Lục Ly, làm sao chị biết mình thích cậu ta?

Hứa Lôi đang nhàm chán ngồi trong phòng làm việc ngập, nhận được tin nhắn của Giang Hạ, lập tức tỉnh thần tỉnh táo.

cô suy đoán lần này Trình Dật Tu mang Giang Hạ đi ra ngoài, chắc chắn là có mục đích. Mà mục đích lớn nhất của anh không phải là thu hoạch tâm hồn thiếu nữ của Giang Hạ hay sao? Bây giờ Giang Hạ hỏi như thế, mười phần thì chín phần là Trình Dật Tu thổ lộ. Với hiểu biết của cô với Giang Hạ, nha đầu này chắc chắn không biết tình cảm của mình, cho nên mới phải nhắn tin hỏi như thế.

cô uống một ngụm nước, đắn đo một lát. Sau đó nhắn tin trả lời Giang Hạ: Chị cũng không biết, dù sao chính là nguyện ý ở cùng anh ấy, cho dù gây gổ với anh ấy cũng cảm thấy ngọt ngào. Hơn nữa chuyện thích ai đó, làm gì có lý do. một trăm người sẽ có một trăm loại thích, nhưng mà có một điều không thay đổi. Chính là lúc em ở cùng người kia, nhất định rất vui vẻ. Cảm giác ngọt ngào hạnh phúc đó, giống như chảy xuôi người em bất cứ lúc nào, chảy mãi không cạn. Lúc chị và Lục Ly ở cùng một chỗ chính là như vậy, cho nên chị đồng ý lời cầu hôn của anh ấy.

Gửi tin xong, Hứa Lôi nhìn lại một lần, bị lời buồn nôn của mình làm toàn thân nổi da gà.

Giang Hạ đọc hết tin nhắn, sững sờ tại chỗ không động.

Đúng rồi, vài ngày nay, dường như cô thật sự vui vẻ. Cho dù bị anh bắt nạt chiếm tiện nghi, mặc dù cô xấu hổ và giận dữ nhưng mà thực sự không tức giận lắm. Nếu như đổi lại là người khác, cô chắc chắn sẽ tát anh ta.

Cho nên, trong lòng cô, anh thật sự không giống như người khác?

Phát hiện này làm cô vui như chim sẻ, anh thích cô, cô cũng thích anh. thật tốt.

Lúc này di động lại rung lên, cô mở ra nhìn, Hứa Lôi gửi tin nhắn khác tới - - quên mất, còn có điều quan trọng nhất: Tâm hồn vui vẻ rất quan trọng, thân thể sung sướng cũng quan trọng như vậy đó!

Mặt Giang Hạ đỏ lên, tắt điện thoại. Người này không đáng tin!

Trình Dật Tu phát hiện cô đứng tại chỗ, cũng dừng bước chân, thấy trên mặt cô đỏ bừng, hỏi: “Sao thế?”

Giang Hạ cắn môi, trong đầu giống như có người đánh trống, có muốn nói hay không, nói anh cho anh biết, kỳ thật cô cũng thích anh?

Bộ dáng vừa rồi của anh dường như rất thất vọng, nếu như nói, anh có vui lên chút nào không?

Trình Dật Tu phát hiện cô không bình thường, lại hỏi một câu: “Sao thế, có chỗ nào không thoải mái à?”

Giang Hạ lắc đầu, lấy hết dũng khí mở miệng. “không phải, tôi, kỳ thật tôi...”

Xa xa, có bóng người nho nhỏ chạy về phía bọn họ.

“Chú A Tu! Chú A Tu! Bà nội gọi hai người về ăn cơm!” Ngưu Ngưu đang chạy tới chỗ bọn họ, cắt đứt lời Giang Hạ nói.

24. Chương 24: Say Rượu

Edit: Yuurei Bana.

Trình Dật Tu còn đang đợi Giang Hạ trả lời, mà Giang Hạ thật vất vả mới có dũng khí, bởi vì Ngưu Ngưu đột nhiên ngắt lời làm tiêu tán.

“không có việc gì, tôi chỉ muốn nói vừa đúng lúc tôi cũng đói.” cô tìm có linh tinh.

Đợi lúc thích hợp thì nói.

Trong lòng Trình Dật Tu hơi mất mát. Nhìn bộ dáng vừa rồi cô đỏ mặt lại khẩn trương, anh còn tưởng rằng cô sẽ nói cho anh nghe những lời anh muốn nghe.

“Nếu đã đói, trở về ăn cơm đi.” anh nói.

Lúc này Ngưu Ngưu cũng thở hồng hộc chạy tới trước mặt bọn họ, ngược đầu nói: “Chú A Tu, về nhà ăn cơm ạ!”

Trình Dật Tu ôm lấy Ngưu Ngưu, “Được rồi, về nhà ăn cơm!”

“Chú A Tu, cháu muốn cười ngửa!”

“Được.”

Giang Hạ ở sau lưng bọn họ, nhìn Trình Dật Tu đem Ngưu Ngưu ngồi lên cổ. Ngưu Ngưu vui vẻ quơ hai tay, trong miệng hô: “đi! đi!”

Ánh trời chiều chiếu bóng dáng bọn họ thật dài, Giang Hạ liền cùng anh sóng vai đi, tràn đầy tươi cười.

Trình Dật Tu mang theo hai chai rượu trắng làm quà, ông nội Chương vừa nhìn thấy hai mắt tỏa sáng, mở một chai ra ngửi, thỏa mãn nói: “Rượu ngon, đêm nay A Tu phải bồi lão nhân uống mấy chén.”

Trình Dật Tu cười đồng ý, giải thích với Giang Hạ: “Ông nội Chương không thích gì khác, chỉ thích uống hai người.”

Bà nội Chương bưng thức ăn từ phòng bếp đi ra, trông thấy chai rượu trên bàn, oán trách nói: “A Tu sao cháu lại mang rượu tới, lão già này mà uống rượu liên dong dài không ngừng, rất đáng ghét.”

Ông nội Chương cầm hai chén rượu, rót đầy cho mình và Trình Dật Tu. “Rốt cuộc là ai dong dài, tôi còn chưa uống đâu đấy, bà đã cần nhẫn rồi.”

Trình Dật Tu và Giang Hạ nhìn nhau cười một tiếng, hai vợ chồng già cãi nhau vui thật.

Bà nội Chương làm cả bàn món ăn, bảo Giang Hạ ăn nhiều đồ ăn.

“cô gái à, ăn đùi gà đi, đây là gà nhà nuôi, ngon hơn gà mà các cháu mua!”

Trong bát Giang Hạ chất đầy món ăn, “Cảm ơn bà nội Chương, món bà làm ăn rất ngon.”

Bà nội Chương vui mừng nói: “Sao được chứ, sao có thể ăn ngon hơn đồ ăn A Tu làm được? Cậu ấy là đầu bếp, còn lợi hại hơn ông nội cậu ấy năm đó!”

Giang Hạ sững sờ, quay đầu hỏi Trình Dật Tu: “Hóa ra ông nội anh cũng là đầu bếp à?”

Trình Dật Tu gật đầu, “Năm đó ông nội anh là đầu bếp rất được hoan nghênh, nhà ai có việc hiếu hỉ (ma chay tiệc cưới), đều mời ông nấu ăn.”

Giang Hạ ồ một tiếng, khó trách anh lại chọn công việc khổ cực lại mệt mỏi nhất, xem ra ảnh hưởng từ gia đình từ nhỏ.

Ông nội Chương nghe bọn họ nhắc tới Trình lão gia tử, hỏi: “A Tu à, ngày mai là ngày giỗ của ông nội cháu đúng không?”

Trình Dật Tu gật đầu, “Ừm, cháu trở về là vì chuyện này.”

Giang Hạ cũng đoán trước được, ông nội anh không còn sống. Nhưng mà không nghĩ tới anh trở về là vì ngày giỗ ông nội.

Bà nội Chương ngồi bên cạnh đáp lời, “Mọi lần toàn mình cháu trở về, lần này tốt lắm, dẫn theo bạn gái trở về. Ông nội cháu nhìn thấy cũng yên tâm hơn.”

Giang Hạ vui đầu găm đùi gà, nghe lời bà nội Chương nói, đùi gà thiếu chút nữa rớt xuống.

Trình Dật Tu quay đầu nhìn cô, trong mắt mơ hồ có mong đợi. Nhưng mà Giang Hạ liên tục cúi đầu chọc đùi gà.

Trong lòng thở dài, nói: “Bà nội Chương, cô ấy là đồng nghiệp của cháu.”

Bà nội Chương bao nhiêu tuổi, làm sao có thể nhìn không ra hai người bọn họ căn bản không giống đồng nghiệp bình thường. Cười ha ha nói: “Coi bà lão này mắt mù so, nhiều năm như thế sao không thấy cháu mang đồng nghiệp khác trở về?”

nói xong lại gấp miếng thịt vào bát Giang Hạ, “Tiểu Giang à, ăn nhiều đồ ăn vào. Cháu quá gầy, sau này không dễ sinh đứa bé đâu!”

Giang Hạ muốn vui mình vào trong bát...

Ăn xong cơm, ông nội Chương và Trình Dật Tu uống sạch một chai rượu trắng. Quả nhiên như lời bà nội Chương nói, lão gia tử uống rượu say liên dong dài không dừng lại được, kéo Trình Dật Tu nhớ lại chuyện năm đó.

“Ông nội cháu, chính là người tốt, người tốt đó! Có một đứa cháu ngoan như cháu, cả đời ông ấy sống coi như không uống phí!”

Trình Dật Tu cũng hơi say, trên mặt hiện hồng. Yên lặng nghe ông nội Chương nói chuyện, thỉnh thoảng đồng ý một câu.

“A Tu cháu cũng có phúc khí, nếu không phải ông nội nhận nuôi cháu, bây giờ cháu còn không biết ở chỗ nào. Ba mẹ cháu, quá tàn nhẫn...”

Bà nội Chương đang thu dọn bát đĩa đột nhiên ngắt lời ông, “Lão già! Ông uống nhiều rượu lắm rồi, có đi được hay không, nhanh vào ngủ cho tôi!”

nói xong nói với Giang Hạ: “Tiểu Giang à, trời cũng không còn sớm, cháu và A Tu trở về đi. Bà thấy tiểu từ này cũng uống không ít, trở về còn phải cần cháu chăm sóc.”

Giang Hạ lên tiếng, cảm ơn bữa tối của bà nội Chương, đi bảo Trình Dật Tu về nhà. Sau khi anh đứng lên, dưới chân không vững thiếu chút nữa ngã xuống, nhanh chóng tới đỡ anh. Vừa rồi nhìn anh yên lặng, cô còn tưởng rằng anh không có say.

anh lại khoát tay, cố gắng trấn định nói: “không có việc gì, anh không say...” nói xong tự mình đi ra ngoài, nhưng đi chưa được ba bước, thiếu chút nữa lại ngã xuống.

Giang Hạ hiểu, bản thân nói không say nhưng kỳ thật là say! cô vội dìu lấy tay anh, “Được rồi, anh không say. Tôi say, anh đỡ tôi được không?”

anh cười ngây ngô một tiếng, “Hóa ra là Hạ Hạ say, được, anh đỡ em.”

Hai người lung lay đi về, vóc dáng Trình Dật Tu cao, Giang Hạ không nâng được anh, chỉ có thể đem cánh tay anh quàng qua cổ mình, một tay đỡ lấy eo anh, mới có thể không làm anh té ngã.

Vất vả lắm mới về đến nhà, Giang Hạ đỡ anh đến phòng lầu một, ném lên giường. cô lau đầu đầy mồ hôi, nghĩ thầm, người này thật nặng!

anh lại không yên lặng ngủ, mới vừa nằm xuống giường lại ngồi dậy. Vẻ mặt khẩn trương nói: “Hạ Hạ em muốn đi đâu?”

Giang Hạ thay anh cởi giày ra, “Tôi không đi, anh mau ngủ đi!”

anh vui vẻ cười ngây ngô, “Được, ngủ, Hạ Hạ uống rượu say muốn ngủ.”

Giang Hạ: ...

Hóa ra anh uống say sẽ có bộ dáng như thế này.

Xoay người chuẩn bị lấy chậu nước nóng giúp anh lau mặt, lại bị anh kéo lấy. Giống như con chó nhỏ bị bỏ rơi đáng thương nói: “Em muốn đi đâu, đừng bỏ anh đi.”

Giang Hạ vỗ tay anh an ủi, “Ngoan, tôi đi lấy nước rửa mặt cho anh.”

“không! Em đừng đi!” anh đột nhiên không vui, tay dùng sức, đem Giang Hạ túm đến bên giường.

Giang Hạ đứng anh ngồi, anh ôm chặt cô, vùi đầu ở eo cô.

“Hạ Hạ, anh rất nhớ em... không cần đi, có được không?”

Giọng nói của anh rất đè nén, mang theo thống khổ, đột nhiên Giang Hạ mềm lòng, mặc anh ôm. “Được, tôi không đi, anh ngủ có được không?”

anh ngẩng đầu, trong mắt mang theo vẻ mê mang khi say rượu. “Vây em ngủ cùng anh.”

Giang Hạ nhìn thẳng anh, chắc chắn anh say thật, mới nói: “Được, tôi ngồi chỗ này cùng anh được không?”

anh cười vui vẻ, nằm dài trên giường, vỗ vị trí bên cạnh.

Giang Hạ nổi cáu, người này say rượu còn được voi đòi tiên!

Trình Dật Tu thấy cô không di chuyển, trong mắt tràn đầy ủy khuất, cắn môi, đáng thương nhìn cô.

Giang Hạ thở dài, cúi đầu ngồi vào bên cạnh anh. Nhưng mà vừa mới lên giường liền bị anh kéo vào trong lòng, ôm chặt.

Giang Hạ bị anh ôm chặt, sắp thở không được. Vỗ cánh tay anh nói: “anh nhanh buông ra, tôi sắp bị anh bóp chết!”

Cánh tay anh buông lỏng một chút, đầu anh lại chôn ở vai cô không động. Giang Hạ cho rằng cuối cùng anh cũng ngủ. Mới thở phào nhẹ nhõm, liền nghe anh rầu rĩ nói: “Hạ Hạ, ngày mai đi cùng anh gặp ông nội, được không?”

Giang Hạ nhìn ra được tình cảm giữa anh và ông nội rất tốt. Hơn nữa vừa rồi ở nhà họ Chương, nghe lời ông nội Chương nói, anh và ông nội hình như không có quan hệ máu mủ, không biết sao, nghe xong cô hơi đau lòng thay anh.

“Được.” cô trả lời.

nói xong lại cảm thấy không đúng, không phải là anh say sao, sao một lát lại nói chuyện bình thường rồi?

Nghi ngờ duỗi tay nâng cằm anh, muốn nhìn xem anh có vẻ mặt gì. Liền thấy anh cười ngây ngô nói: “Hạ Hạ em thật tốt, em là cô gái tốt nhất trên đời này.”

Giang Hạ vỗ trán, “Ngoan, nhanh ngủ đi.”

anh méo miệng, “Em dỗ anh ngủ...”

Giang Hạ: ...

cô nghĩ nên lấy di động chụp lại bộ dáng anh bây giờ, đợi khi anh tỉnh rượu lấy ra cho anh xem!

không đợi Giang Hạ trả lời, anh chủ động kéo tay cô để ngang hông mình.

Giang Hạ bị buộc nghiêng người đối mặt với anh, cô phát hiện ra tư thế của hai người, quá mức thân mật.

cô gối đầu lên cánh tay anh, một tay chống đỡ trước ngực anh, một tay để bên hông anh.

Mà anh thì sao, ôm cả người cô vào trong ngực, giống như ôm một con búp bê, vì không để cô chạy trốn, chân dài khóa chặt cô lại, làm cô không thể cử động.

Giang Hạ có thể cảm nhận được hô hấp của anh trên đỉnh đầu, ấm nóng, thổi sợi tóc lướt nhẹ trên mặt cô, hơi ngứa.

trên mặt liền hồng, như vậy quá... Quá xấu hổ. cô động, muốn dẫn khoảng cách, lại bị anh ôm chặt hơn.

“Hạ Hạ ngủ... Hạ Hạ, anh rất yêu em...”

Giọng nói của anh rất nhẹ, giống như là nói mê. cô ngẩng đầu nhìn, quả nhiên thấy anh nhắm mắt lại.

Ngủ rất nhanh.

Có thể là do say rượu, anh ngủ say tựa như đứa bé. Khẽ bĩu môi, lông mi thật dài làm cô nhìn đỏ mặt.

cô nhin không được duỗi tay vuốt khẽ gò má anh, nhỏ giọng nói: “Em cũng thích anh...”

nói xong lại cảm thấy hơi xấu hổ, vùi mặt vào trong ngực anh. Cho nên cô không phát hiện, sau khi cô nói xong, lông mi thật dài run run.

25. Chương 25: Thích Anh

Edit: Yuurei Bana.

Ngày hôm sau, tiếng chim hót bên ngoài cửa sổ làm Giang Hạ tỉnh lại.

Sáng sớm thôn nhỏ rất yên tĩnh, nắng sớm xuyên qua rèm cửa sổ mỏng chiếu vào trong phòng, làm căn phòng sáng rực rỡ.

Giang Hạ xoa xoa mắt, ngây ngốc nhìn trần nhà xa lạ một lúc lâu, mới nhớ tới mình đang ở đâu.

“Chào buổi sáng!”

Giọng Trình Dật Tu vui vẻ vang lên bên tai cô. cô quay đầu, chỉ thấy một tay anh chống cằm nhìn cô, tay kia đang quần lộn tóc của cô.

Giang Hạ lúng túng rút tóc về, nói chào buổi sáng.

“Ngủ có ngon không?”

“anh tỉnh rượu rồi à?”

Hai người trăm miệng một lời, Trình Dật Tu nhướn mày nhìn cô, “Tối hôm qua anh uống rượu say sao?”

“Chẳng lẽ không có à?”

anh nhú mày, làm bộ suy nghĩ, “Giống như say, lại giống như không có. anh không làm chuyện gì mất mặt đấy chứ?”

Giang Hạ nhớ tới bộ dáng ngây ngốc của anh ngày hôm qua, âm thầm cười, lắc đầu nói không có.

Cảm thấy hai người nằm trên cùng một cái giường nói chuyện quá mức ái muội, cô ngồi dậy chuẩn bị xuống giường.

“Nhưng mà hình như anh nghe được em nói thích anh.” anh ngậm cười nói.

Giang Hạ bối vì câu này của anh mà cứng ngắc. anh nghe được sao?

anh đến gần, ôm lấy cô từ phía sau. “Hạ Hạ, em cũng thích anh có đúng hay không?”

anh nhỏ giọng nói, trong giọng nói mang theo ma lực dụ dỗ.

Mặt Giang Hạ đỏ sấp nhỏ ra máu, muốn né ra, lại bị anh ôm không thể động đậy.

“anh, không phải anh uống say sao, chắc chắn là anh nghe lầm rồi.”

“Vậy sao?” anh hơi thất vọng. “Hóa ra là nghe lầm, anh còn tưởng rằng là thật, cho nên trong mộng cũng cười.”

Giang Hạ kéo tay anh ra, lại bị anh nắm chặt lấy bả vai xoay người lại, đối mặt với anh.

“Hạ Hạ, em thực sự không thích anh sao?” anh nhìn chằm chằm mắt cô, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

Giang Hạ cúi đầu tránh ánh mắt nóng rực của anh. “Tôi, tôi...” Em thích anh, nhưng mà dưới ánh mắt chăm chú của anh, cô không nói nên lời.

anh buông cô ra, trong nháy mắt trở nên cô đơn, rũ mắt xuống. “anh biết, em không thích anh.”

Giang Hạ chưa kịp nói gì, liền nghe anh tiếp tục nói: “Em không thích anh, anh cứ quần lấy em như vậy, có phải làm em rất phiền não hay không? Nếu như vậy, sau này anh...” nói xong dừng lại một lát, ngẩng đầu nhìn cô, giống như quyết tâm làm gì đó. “Sau này anh sẽ không quần lấy em nữa.”

Giang Hạ nhìn bộ dáng anh hờ hững, cô đã từng thấy bộ dáng anh da mặt dày, duy chỉ có bây giờ là chưa thấy qua, trong mắt anh đều là thống khổ, giống như là có người khoét vào trong lòng anh.

Trái tim co rút, bật thốt lên: “không phải vậy, em thích anh!”

nói ra khỏi miệng, Giang Hạ cảm thấy toàn thân thoải mái.

Trong nháy mắt đôi mắt anh khôi phục hào quang, “Em nói cái gì? Em thích anh?”

Giang Hạ đỏ mặt gật đầu, nhẹ nhàng ừ một tiếng.

anh khê hoan hô, ôm cô vào trong lòng. “Ồ, Hạ Hạ! Cuối cùng em cũng chịu nói ra!”

Giang Hạ bị nhiệt tình của anh chôn vùi, đầu óc nhất thời bị đình chỉ. Sau khi phản ứng kịp, đẩy anh ra, hỏi: “Cái gì gọi là cuối cùng cũng chịu nói ra?”

“Hả? Hạ Hạ em đang nói gì thế, anh nghe không hiểu.” anh nhìn cô cười, thống khổ trong mắt đã sớm không thấy bóng dáng, thay thế bằng vui vẻ vì thực hiện được.

Trong nháy mắt Giang Hạ hiểu được, “anh gạt em!” Vậy mà anh giả bộ đáng thương lừa gạt cô!

anh buồn cười, lồng ngực không ngừng run run.

Giang Hạ xấu hổ, giờ nắm đầm đầm loạn ngực anh. “anh còn cười! Còn cười!”

Trình Dật Tu bắt được tay cô, ôm cô vào trong lòng. Lắm bầm bên tai cô: “không lừa gạt em, thì khi nào em mới mở miệng? Em có biết hay không, anh đợi rất vất vả.” Đợi mười năm, cuối cùng cũng đợi được đến ngày này. Giang Hạ, em biết không, bây giờ anh rất hạnh phúc.

Giang Hạ bị anh ôm chặt, cảm nhận được nhịp tim anh đập “Bùm, bùm, bùm”, giống với cô, nhảy loạn lại mãnh liệt.

“Hạ Hạ, nói lại lần nữa được không? nói em thích anh.”

Giang Hạ đỏ mặt vui vào trong lòng anh, “Em thích anh.”

anh buông cô ra, hai tay nâng mặt cô, “anh cũng thích em.”

Giọng anh khàn khàn, giống như chất mật trộn lẫn mê được, làm Giang Hạ mất phương hướng. Lúc anh đến gần, cô không tự chủ được nhắm hai mắt lại.

Trình Dật Tu đã được như ý nguyện hôn đôi môi anh khao khát đã lâu, không thể dừng lại. một tay nâng đầu cô, một tay ôm chặt cô vào trong ngực, giống như muốn đem cả người cô khảm vào trong thân thể mình mới chịu bỏ qua.

Cả người Giang Hạ đều bị hơi thở anh bao quanh, anh hôn mang theo nồng đậm khát vọng, lấy hết toàn bộ khí lực của cô, cô duỗi tay bám vào cổ anh, lại không đề phòng đẩy anh ngã xuống giường.

Ngoài cửa sổ tiếng chim hót côn trùng kêu vang, trong phòng nồng tình mật ý.

không biết qua bao lâu, Giang Hạ chỉ cảm thấy mình sắp hít thở không được, nghiêng đầu rời đi môi anh, miệng mở lớn hít không khí.

Phổi hút vào không khí, đại não cũng bắt đầu thanh tỉnh, xúc cảm toàn thân cũng bắt đầu nhạy bén. Phát hiện được nơi nào đó của anh không an phận chống đỡ cô, trên mặt liền đỏ.

“anh đứng lên...” cô đẩy anh nhưng căn bản không đẩy được.

Trình Dật Tu tham luyến hôn nhẹ lên mặt cô, “Hạ Hạ, để anh ôm em một lát, có được không?” Hương vị của cô làm anh nghiện, căn bản không buông ra được, không kìm lòng nổi cọ xát.

Động tác của anh là chuông báo mãnh liệt trong đầu Giang Hạ, giãy giụa từ trong lòng anh đứng dậy. Bởi vì anh không phối hợp, trong quá trình giãy giụa chân của cô lại không cẩn thận đụng vào nơi nào đó của anh.

“A!” anh kêu đau một tiếng, cả người cuộn tròn, hai tay che nơi bị thương.

Giang Hạ nhảy xuống giường rất nhanh, cùng anh bảo trì cự ly một mét. “anh, anh không sao chứ?” cô không chắc chắn có phải anh giả bộ hay không.

anh không có đáp lời, vùi mặt ở trong chăn. Lúc lâu sau mới nói: “Sao lúc nào em cũng không bỏ qua cho nó vậy...”

Giang Hạ ngăn người sau đó mới phản ứng từ “nó” là chỉ cái gì, xấu hổ và giận giữ không biết nói gì cho phải, giậm chân một cái, xoay người chạy ra ngoài.

Trình Dật Tu nhìn cô chạy trốn, thở dài thật sâu.

Haizz, xem ra muốn phá được cửa ải này rất khó, cần phải cố gắng nhiều hơn.

Lúc Trình Dật Tu đi ra, Giang Hạ đã rửa mặt xong. Nhìn thấy anh, ánh mắt không được tự nhiên xoay người tránh đi.

anh lại làm như không có chuyện gì phát sinh, phối hợp đánh răng rửa mặt. Giang Hạ liền chạy vào trong sân đi dạo, giả bộ thưởng thức phong cảnh, trong lòng lại không bình tĩnh.

Vậy mà cô ở bên anh. Ngẫm lại thật sự là kỳ diệu, hai người xa lạ, bởi vì yêu thích lẫn nhau, từ bây giờ chính là người thân mật nhất.

Trình Dật Tu rửa mặt xong, liền thấy cô đứng gần người ở một cây đào. đi tới, ghé sát vào tai cô hỏi: “Nghĩ gì thế?”

“không có, không có nghĩ cái gì.” cô khẩn trương nói, không biết vì sao, bây giờ chỉ cần vừa nhìn mắt anh, trái tim cô sẽ cuồng loạn.

anh nhìn ra được cô căng thẳng, không muốn hù dọa cô tiếp nữa. “Đói không, ăn bữa sáng nhé?”

Giang Hạ gật đầu, anh nắm tay cô vào nhà.

Bởi vì không có nguyên liệu, bữa sáng chỉ có bánh mì và sữa, đều là đồ ngày hôm qua mang tới. Nhưng mà Giang Hạ cảm thấy, cho dù chỉ là ổ bánh bao, đi qua tay anh đưa cho cô, đều biến thành mỹ vị.

Ăn xong bữa sáng, Trình Dật Tu thay quần áo, cầm lấy đồ đã sớm chuẩn bị xong, định đi cúng ông nội.

“Em có muốn đi cùng anh không?” anh hỏi Giang Hạ.

Giang Hạ gật đầu, tối hôm qua cô đã đồng ý với anh.

Ông nội Trình Dật Tu được chôn ở trên núi phía sau thôn, Giang Hạ đổi giày đế bằng, đi sau lưng anh gần nửa tiếng đường núi mới đến.

Đến đó, Trình Dật Tu mang những đồ đã chuẩn bị ra. một bình rượu, một túi lạc, còn có một gói thuốc lá. anh mở thuốc lá ra, châm một điếu, để bên cạnh bia mộ.

“Ông nội, cháu đến thăm ông.”

Giang Hạ chú ý tới trên bia mộ của ông nội anh, chỉ có khắc trưởng tôn Trình Dật Tu, không có tên con gái.

cô hơi không hiểu, mặc dù cô không hiểu chuyện này lắm, nhưng trên bia mộ của các trưởng bối, không phải đều khắc tên cha con sao.

Trình Dật Tu vẫy tay gọi cô: “Giang Hạ, lại đây.”

cô đi qua, chỉ nghe anh nói: “Ông nội, đây là bạn gái của cháu, tương lai là cháu dâu của ông. Ông nhìn xem có vừa lòng không.” nói xong lại lấy tiền giấy từ trong túi ra. “Cháu biết, ông nhất định sẽ hài lòng. Ánh mắt của cháu nội ông có khi nào kém chứ.”

Giang Hạ không biết mình nên làm thế nào, đành phải ngây ngốc đứng ở nơi đó, nhìn anh đốt tiền vàng.

Lúc đốt xong, anh quỳ xuống dập đầu. Giang Hạ thấy thế cũng dập đầu theo.

Làm xong mọi thứ, lúc Trình Dật Tu nắm tay cô trở về, nghiêm túc nói với cô: “Em đã dập đầu với ông nội, từ nay về sau em chính là người của nhà họ Trình, biết không?”

Giang Hạ: ...

Sao cô có cảm giác tự mình bán mình thế này.

Về đến trong thôn, hai người thu dọn chuẩn bị quay về. Trước khi đến nhà ông nội Chương nói lời tạm biệt.

Giang Hạ không nghĩ tới anh sẽ mang tất cả hơn hai mươi bản ghi chép đi, “thật sự đều mang đi sao?”

anh gật đầu, “Ừm, đều mang theo. Lúc nào em muốn ăn cái gì, anh sẽ theo thực đơn làm cho em ăn. Cho đến khi làm tất cả các món ăn này.”

“thật sao?”

“thật.”

Giang Hạ mừng rỡ, bây giờ cô mới phát hiện, ở cùng với anh, chỗ tốt nhất chính là không cần ủ khuất cái bụng của mình.

trên đường trở về, Trình Dật Tu bảo Giang Hạ nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng mà cô căn bản không ngủ được. Ngồi bên cạnh ghế lái, nghiêng đầu nhìn anh lái xe.

Bởi vì cúng bái ông nội, hôm nay anh mặc áo sơ mi và quần dài màu đen, làm cả người anh có chút mạnh mẽ. Ông tay áo vén đến khuỷu tay, lộ ra cánh tay rắn chắc.

Nghĩ đến cô từng bị cánh tay này ôm chặt lấy, trên mặt Giang Hạ không tự chủ được hồng lên.

“Đẹp không?” anh đột nhiên quay đầu, khoe miệng thấp thoáng nụ cười xấu xa.

Giang Hạ xì một tiếng khinh thường, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Kỳ thật cô muốn nói, rất đẹp.

Lúc đến thành phố T, đã là mười hai giờ trưa. Trình Dật Tu mang cô đến một nhà hàng mới mở ăn cơm.

Nhà hàng này Giang Hạ cũng chú ý, nhưng mà còn chưa có cơ hội đến đây ăn. Sở dĩ cô chú ý, vì tên nhà hàng này có chữ Hạ - - Úc Hạ.

Úc Hạ rất có phong cách, cả nhà hàng đều mang hơi thở thế kỷ mười chín. Bàn ghế đều là làm cũ. trên tường treo áp-phích cô gái thời trước, ngay cả âm nhạc bên trong nhà hàng, đều dùng máy quay đĩa.

Nhân viên phục vụ cũng chỉ mặc sườn xám, nguyên một đám người như hồ điệp xuyên qua cây cảnh trải rộng trong nhà ăn. Lúc Giang Hạ và Trình Dật Tu đến, đại sảnh đã ngồi đầy người, có người dẫn bọn họ tiến vào một gian phòng.

“anh đã đặt trước rồi hả?” Giang Hạ hỏi.

Trình Dật Tu gật đầu, đem thực đơn đưa cho cô. “Muốn ăn cái gì?”

Giang Hạ mở ra, thực đơn làm vô cùng tinh xảo, mỗi món ăn đều phối hợp với hình ảnh, cô nhìn mà muốn chảy nước miếng.

“Mỗi món đều muốn ăn, làm sao bây giờ?” cô rối rắm hỏi.

“Vậy thì gọi hết.” Trình Dật Tu nói xong gọi nhân viên phục vụ, Giang Hạ vội vàng cản anh lại, “anh bị điên à, chúng ta có hai người, gọi nhiều như vậy ăn hết được không?”

“không phải em muốn ăn hết sao?”

“Vậy cũng không thể lãng phí!”

Giang Hạ lại lật thực đơn, đột nhiên nhớ tới người ngồi đối diện mình là đầu bếp. Cười híp mắt hỏi anh: “Chút ít món ăn này, anh làm được không?”

Trình Dật Tu uống một ngụm nước, “Được.”

cô tiến đến bên cạnh anh, nịnh nọt nói: “Vậy anh nhanh xem một lát, nhớ kỹ trở về làm cho em có được không?”

Trình Dật Tu bị bộ dáng ngây thơ của cô thu hút, nhanh chóng hôn lên mặt cô một cái, sau đó nghiêm túc nói: “Đương nhiên là có thể.”

Giang Hạ không cẩn thận bị anh chiếm tiện nghi, lập tức ngồi lại vị trí của mình. Trong lòng nhắc nhở chính mình, sau này mỗi lúc đều phải đề phòng đầu bếp!

Rối rắm một lúc lâu, cuối cùng Giang Hạ chọn một phần hải sản, một phần khoai tây hầm cách thủy nằm bò cô thích, một phần rau cải.

Hai người gọi ba món, vậy là đủ rồi.

Lúc món ăn được bưng lên, dường như Trình Dật Tu không ăn được mấy, chỉ nhìn Giang Hạ không ngừng lấy đũa gắp đồ ăn, anh đã cảm thấy no bụng.

Ăn được một nửa, Trình Dật Tu nhận điện thoại, nói vài câu thì tắt, nói với Giang Hạ: “Bạn anh xảy ra chút chuyện, anh muốn đi qua một chuyến. Em có đi cùng anh không, hay là gọi xe về nhà?”

“Em có thể đi cùng sao?” Giang Hạ hỏi anh, nếu như có thể, cô cũng muốn đi. Bây giờ trở về nhà cũng nhàm chán.

“Đương nhiên là có thể.” anh nói, lấy thẻ màu đen từ trong ví tiền ra, kêu nhân viên phục vụ đến thanh toán.

Lúc nhân viên phục vụ tiếp nhận tấm thẻ hiển nhiên hơi giật mình, nhìn không được quan sát Trình Dật Tu nhiều thêm vài lần.

Đợi nhân viên phục vụ đưa thẻ trả lại, anh liền đưa cho Giang Hạ. “không phải em thích ăn món ăn ở đây sao? Cầm lấy thẻ này, sau này khi nào muốn ăn thì tự mình đi.”

Giang Hạ tiếp nhận thẻ, mới phát hiện đây không phải là thẻ ngân hàng, mà là thẻ thành viên. “Đây là thẻ giá trị sao?”

“Ừm.”

“Bên trong có bao nhiêu tiền?” Nếu như quá nhiều cô không thể nhận, vừa mới yêu đương liền nhận quà của anh, sẽ làm cô không được tự nhiên.

Trình Dật Tu cười, “không nhiều, đủ để em ăn vài bữa cơm.”

Giang Hạ đem vài bữa cơm tính toán một chút, chắc là mấy trăm đồng. Phạm vi này cô còn có thể tiếp nhận, “Cảm ơn anh!”

“đã nói bao nhiêu lần rồi, không được nói cảm ơn với anh. Nếu thật sự muốn cảm ơn anh...” anh ngắt đầu, đem mặt mình tới gần, “Hôn một cái.”

Giang Hạ bị da mặt anh dày đánh bại, nhanh chóng hôn lên mặt anh một cái, anh không hài lòng lắm, đuổi theo hôn mặt cô một cái.

một bữa cơm hai người hôn tới hôn lui như vậy mà kết thúc, sau khi rời đi Úc Hạ, Trình Dật Tu lái xe mang Giang Hạ đến một chỗ buôn bán cao ốc trong trung tâm thành phố.

Tòa nhà này có mười tầng, đều là nhà hàng kinh doanh ăn uống và giải trí. Trình Dật Tu mang theo cô tiến vào một nhà ktv tầng tám.

Bên trong ktv ánh sáng lúc nào cũng ảm đạm, bây giờ là buổi trưa, cũng không thấy khách. Giang Hạ đi sau lưng anh, đi đến phòng làm việc của tổng giám đốc.

Vốn cô còn tưởng bạn bè tìm anh đến ca hát, hóa ra bạn anh làm việc ở chỗ này.

Nhưng mà lúc đi vào phòng làm việc, Giang Hạ bị dọa. Bên trong lộn xộn, đồ đạc đều bị ném xuống đất. Tủ hồ sơ, bàn ghế bị đổ, giống như vừa rồi có người cướp bóc.

một người đàn ông ngồi phía sau bàn làm việc, sắp ba mươi tuổi, vóc dáng không khác biệt Trình Dật Tu lắm, chỉ là béo hơn anh một chút. trên mặt xanh tím, rõ ràng là vừa bị đánh. Thấy Trình Dật Tu và Giang Hạ đi vào, liền đứng lên.

“Chuyện gì thế này?” Trình Dật Tu hỏi.

Người kia cười khở một tiếng, “Còn có thể là thế nào, bắt trả nợ?”

Trình Dật Tu đem đồ trên ghế sofa đẩy sang một bên, bảo Giang Hạ ngồi xuống.

“Người này là?” Người kia chỉ Giang Hạ hỏi Trình Dật Tu.

“Bạn gái của tôi, Giang Hạ.” Trình Dật Tu đáp, lại nói với Giang Hạ: “Đây là Lưu Cương, chơi đùa cùng anh đến lớn. Lần trước đi động của em chính anh ta tìm trở về.”

Lưu Cương ồ một tiếng, “Hóa ra di động kia là của em dâu, không trách được cậu sốt ruột như vậy.”

Giang Hạ mới biết hóa ra di động là do người khác tìm giúp trở về, vội vàng nói cảm ơn với anh ta.

Lưu Cương khoát tay, “Em là bạn gái của A Tu, chính là em gái anh, người một nhà, nói cảm ơn cái gì!” Lại trêu ghẹo Trình Dật Tu: “Tiểu tử cậu rất có phúc khí, trở về mới vài ngày đã tìm được cô gái xinh đẹp như vậy.” Trình Dật Tu đập một cước vào bắp chân anh ta, “anh còn cười không biết xấu hổ, nói chuyện xảy ra đi. không phải anh làm ăn rất được sao, sao bây giờ lại bị bắt trả nợ?”

nói đến chuyện này, trên mặt Lưu Cương không còn cười nữa, “không để ý người phụ nữ ở nhà, lấy hết vốn lưu động trong tiệm, còn lấy danh nghĩa của tôi vay nặng lãi, mang theo tiểu bạch kiểm chạy.” nói xong đá bay thùng rác bên cạnh, oán hận nói: “Cuộc đời này tốt nhất cô ta đừng để tôi nhìn thấy!”

“Nhìn thấy thì thế nào, vợ của mình còn quản không được, ngu ngốc.”

Giang Hạ ngồi một bên yên lặng nghe tình huống bi thảm của Lưu Cương, đồng tình dâng lên. Trái lại bị lời nói của Trình Dật Tu chọc cười, thiếu chút nữa bật cười.

Lưu Cương rầu rĩ ngồi trở lại ghế ông chủ, móc bao thuốc lá từ trong túi ra, đưa cho Trình Dật Tu.

Trình Dật Tu không nhận, “Bỏ rồi.”

Lưu Cương hơi không tin, “Cậu như vậy mà có thể bỏ nghiện thuốc lá...” nói còn chưa xong liền bị Trình Dật Tu trừng mắt, vội vàng ngậm miệng, sau đó suy nghĩ điều gì đó nhìn về phía Giang Hạ.

“anh nhìn em dâu, hơi quen mắt.”

Trình Dật Tu đi trước hai bước, ngăn cản ánh mắt anh ta, “Có ai mà anh nhìn không quen mắt chứ? nói đi, thiếu bao nhiêu.”

Lưu Cương ngậm thuốc lá trong miệng, không có lửa. Yên lặng đưa ra một bàn tay.

“Biết rồi, em sẽ đưa chi phiếu, sẽ gửi cho anh. không còn chuyện gì khác em đi trước.”

Trình Dật Tu nói xong liền nắm tay Giang Hạ rời đi, Lưu Cương không đứng dậy đưa tiễn, chỉ nói câu: “A Tu, ơn này của chú tôi ghi trong lòng.”

trên đường về nhà, Giang Hạ tò mò hỏi Trình Dật Tu, “Bạn của anh sao lại nhìn em quen mắt?”

Trình Dật Tu xoa nhẹ đầu cô, “Tính tình của anh ấy là vậy, thấy cô gái nào cũng nói nhìn quen mắt.”

Giang Hạ ồ một tiếng, nhưng mà cô vẫn cảm thấy vừa rồi những lời Lưu Cương nói, không giống thuận miệng nói đùa.

Đến dưới lầu tiểu khu, Trình Dật Tu mang hành lý lên lầu sáu. Giang Hạ đem tiểu thuyết ngôn tình trong tủ cất gọn, mang ghi chép xếp lên.

Trình Dật Tu ngồi một bên nhìn cô thu dọn, cười hỏi: “Coi trọng những ghi chép này như vậy sao?”

“Đương nhiên, đây đều là tâm huyết của anh, những cố gắng mà anh ghi chép.”

Câu này làm Trình Dật Tu ảm áp, đi tới từ phía sau ôm lấy cô. “Hạ Hạ, em thật tốt.”

Giang Hạ đẩy tay anh, “anh như vậy em thu dọn làm sao?”

“Vậy thì đừng thu dọn, dọn dẹp anh trước đã.” nói xong thì xoay người cô lại, hôn xuống.

Giang Hạ không kịp chuẩn bị bị anh hôn, trong cổ họng kêu ừm ừm hai tiếng phản kháng. Nhưng mà anh không để ý, thăm dò trong miệng cô, nhưng mà được một lát, cô liền yếu đuối ở trong lòng anh.

Phát hiện được tay anh không thành thật chạy loạn ở eo cô, Giang Hạ lập tức tỉnh táo lại, đẩy tay anh ra. Đỏ mặt nói: “anh, anh không được phép làm vậy!”

Về mặt anh mê mang, “không được phép làm gì?”

Giang Hạ không thể không biết xấu hổ nói không được phép sờ cô, đỏ mặt trừng mắt liếc anh một cái. “anh đi về nhà đi, thu dọn xong em muốn nghỉ ngơi một lát.”

anh bi thương nói: “Hạ Hạ, em là đuổi anh đi sao?”

Bây giờ Giang Hạ biết, người này giỏi nhất là giả đáng thương. Đẩy anh rời phòng, “Đúng vậy, chính là đuổi anh, anh nhanh về nhà đi!”

Trình Dật Tu bị cô liên tục đẩy tới ngoài cửa lớn, biết rõ không thể ở lại, đành phải nói: “Được rồi, vậy anh trở về, em ngủ một giấc thật ngon, cơm tối anh làm xong sẽ lên gọi em.”

Giang Hạ ừ một tiếng muốn đóng cửa, bị anh ngăn cản lại. “anh ngoan như thế, em không ban thưởng cho anh sao?”

“Ban thưởng cái gì?” Vừa mới dứt lời Giang Hạ liền hiểu rõ lời anh nói. Bởi vì anh nhân cơ hội “Hôn” lên mặt cô.

Giang Hạ “Bụp” một tiếng đóng kín cửa chính, sao trước kia lại không phát hiện anh không đứng đắn như vậy chứ!

Đuổi Trình Dật Tu đi, Giang Hạ thu dọn xong hành lý, gọi điện thoại cho Hứa Lôi, nói cho cô ấy mình đã trở về, buổi tối đợi cô ấy tan tầm trở về cùng nhau ăn cơm.

không nghĩ tới Hứa Lôi lại nói hôm qua cô ấy bị buộc dời đến nhà Lục Ly, cũng bày tỏ luyến tiếc về sau không được ăn thức ăn đầu bếp Trình làm, dặn dò Giang Hạ, còn dư lại nhất định phải mang tới khách sạn.

Tắt điện thoại, Giang Hạ nhìn xung quanh một lần, mới phát hiện hành lý của Hứa Lôi đã không còn ở đây.

Người này, nói đi là đi. Nghĩ đến sau này lâu dưới chỉ còn mình cô và Trình Dật Tu, đột nhiên cô cảm thấy không có cảm giác an toàn.

Buổi tối Trình Dật Tu làm cơm xong, gọi điện thoại bảo Giang Hạ xuống lầu. Giang Hạ nhìn áo T-shirt ngắn tay cổ tròn và quần jean chật, suy nghĩ một lát, chạy tới trong tủ quần áo lấy bộ quần áo rộng thùng thình ở nhà thay.

Trình Dật Tu mở cửa liền nhìn thấy cách ăn mặc này của cô, kỳ lạ hỏi: “Mặc áo tay dài, em không nóng sao?”

Giang Hạ lắc đầu, “không nóng.”

Cơm tối làm rất phong phú, có cà ri gà khoai tây, tôm bóc vỏ trà long tỉnh, nước cốt gà nấu cùng ngô hầm cách thủy xương sườn.

“Buổi chiều anh còn ra ngoài mua thức ăn à?”

Trình Dật Tu múc cho cô chén canh, “Ừ, nguyên liệu nấu ăn trong tủ không còn tươi nữa.”

Giang Hạ gặm xương sườn trong miệng, nói mơ hồ không rõ: “Vắt vả cho anh.”

Thấy bên miệng cô có mỡ, Trình Dật Tu đưa khăn giấy cho cô. “Chỉ như vậy thôi sao?”

Giang Hạ không hiểu. “Hả?”

“không thể khen thưởng bằng cái khác được sao?”

Giang Hạ: ...

Về sau cô quyết định không nên nói lời cảm ơn anh.

Ăn cơm xong, hai người ngồi trên sofa xem tivi. Trong tivi là bộ phim Hàn nổi tiếng gần đây, bởi vì nam chính có nhan sắc và đáng người hoàn mỹ làm thiếu nữ khuynh đảo.

Giang Hạ cũng là một trong số những thiếu nữ đó, mỗi ngày bận rộn đều muốn rút thời gian xem phim.

Mỗi lần đến cảnh nam chính đùa giỡn, Giang Hạ cũng sẽ háo sắc cười ha ha, làm Trình Dật Tu rất khó chịu. Sau khi quấy nhiễu mấy lần đều không có kết quả, lấy cớ cầm này nọ, đi đến thư phòng rút dây ra.

Đột nhiên không có hình ảnh, Giang Hạ vội vàng nói: “TV làm sao vậy, anh mau đến nhìn xem!”

Trình Dật Tu bưng chén nước đi thông thả đến trước tivi liếc qua, “A, gần đây thường xuyên như vậy, có thể là do hệ thống xảy ra vấn đề.”

Giang Hạ nhảy xuống ghế sofa, “Vây em đi về nhà xem!”

Trình Dật Tu vội vàng kéo cô, anh rút dây ra không phải vì đuổi cô. “Lầu trên lầu dưới, chỗ của anh có vấn đề, chỗ em chắc chắn cũng có vấn đề.”

“không thể nào, nhà em không có chuyện này xảy ra.” Giang Hạ không tin nói.

anh nhướn mày, “Chẳng lẽ anh sẽ lừa em?”

Giang Hạ cảm thấy chuyện này anh không cần thiết phải lừa, nhưng mà đã rất muộn, cô cũng nên về nhà nghỉ.

“Vây em về nhà ngủ.”

“Sớm như vậy sao?”

Giang Hạ nhìn đồng hồ, “Sắp mười giờ rồi, không còn sớm nữa. Ngày mai còn phải dậy sớm chạy bộ.”

Đột nhiên Trình Dật Tu cảm thấy rất thất sách, sớm biết vậy sẽ không rút dây ra, ít nhất cô còn có thể ở lại.

“Vây anh đưa em đi lên.”

Giang Hạ muốn nói vài bước như vậy không cần đưa đâu, nhưng mà anh đã đi tới cửa đối giày.

Lên tới lầu sáu, Trình Dật Tu nhìn cô mở cửa vào nhà.

“Ngủ ngon.” Giang Hạ nói với anh.

cô nhìn chăm chăm mắt anh, “không có chuyện gì chứ?”

Vây mà vài giây cô liền hiểu, nghĩ thầm mình chắc chắn chung đụng lâu với anh, bị anh làm cho nghĩ lệch lạc.

cô nhẹ nhàng hôn xuống mặt anh một cái, “Ngủ ngon.” nói xong lại sợ anh có yêu cầu gì đó, vội vàng đóng cửa chính lại.

Trình Dật Tu thở dài với cửa chính, thản nhiên đi xuống lầu.

Ngày hôm sau hai người cùng đi công viên chạy bộ, sau đó trở lại lầu năm ăn bữa sáng, cùng nhau đi làm. Lúc Giang Hạ ngồi trên xe, đột nhiên cảm giác được bảy giờ hai người bọn họ giống như hai vợ chồng, mỗi ngày cùng nhau ăn uống, còn làm chung ở cùng một chỗ. Cảm giác này, thật sự là rất kỳ diệu.

Trình Dật Tu chuyên tâm lái xe, nếu anh biết Giang Hạ đang suy nghĩ cái gì, nhất định sẽ bổ sung thêm một câu: Tại sao không có ở cùng?

Đến khách sạn, hai người trở lại vị trí của mình làm việc. Nghỉ ngơi hai ngày, tích lũy rất nhiều việc cần xử lý, cho nên làm tới trưa, hai người cũng không được gặp mặt.

Sau khi Giang Hạ tra xét dự định ghi lại, ngạc nhiên phát hiện xử lý xong tiệc cưới của Chu phu nhân, vậy mà bà ấy còn đặt một phòng riêng xa hoa.

không phải là bà ấy nói sau này sẽ không lui tới với khách sạn sao? Sao lại đặt phòng riêng?

Giang Hạ gọi Trần Yến lại, hỏi cô ấy. Trần Yến nói cô ấy cũng không biết, chỉ biết là Chu phu nhân lại ký hợp đồng với khách sạn lần nữa, sau này chắc chắn là khách hàng của khách sạn.

Giang Hạ cảm thấy kỳ quái, lại gọi điện thoại cho Hứa Lôi. Mới biết được hóa ra hợp đồng mới của Chu phu nhân, dĩ nhiên là do Hạ Bạch Tuyết ký trở về.

Lúc nào thì Hạ Bạch Tuyết tích cực như vậy? Trong lòng Giang Hạ mơ hồ có dự cảm xấu.

Lúc đến ăn cơm, Trình Dật Tu đến tìm cô, thấy bộ dáng cô rầu rĩ không vui, hỏi: “Sao thế, nhớ anh sao?”

Giang Hạ bị da mặt dày của anh đánh bại, “Ai nhớ anh?”

Trình Dật Tu bẹp miệng, “Nhưng mà anh nhớ em.” Dứt lời liền đem người ôm vào trong ngực, cúi đầu hôn lên.

Giang Hạ sợ hết hồn, đây là phòng làm việc, bất cứ lúc nào cũng có người tiến vào!

cô giãy giụa, anh không thả. Hôn cho đến khi cô yếu đuối trong lòng anh, anh mới buông ra.

Nếu không buông ra, anh sợ sẽ không chế không được.

Giang Hạ nằm trong lòng anh thở dốc, xấu hổ và giận dữ duỗi tay véo vào hông anh, chọc anh khê hừ một tiếng, cũng không biết là có phải anh cố ý hay không, liền ghé vào bên tai Giang Hạ hừ. Cúi đầu, âm thanh phát ra run run.

Lập tức Giang Hạ cảm thấy nửa người đều tê dại, hoảng hốt muốn thoát khỏi cái ôm của anh lại bị anh ấn chặt.

“anh buông tay, em muốn đi ăn cơm.”

anh ở bên tai cô thấp giọng trả lời: “Đợi một lát có được không, bộ dáng bây giờ của anh, không thể đi ra ngoài.”

cô kỳ quái, “Vì sao?” Dứt lời liền bị anh ôm chặt hơn, sau đó phát hiện nơi nào đó trong thân thể anh có chỗ khác thường.

“anh, sao anh có thể như vậy...” cô lại đỏ mặt.

“anh làm sao?”

Giang Hạ quyết định không để ý tới anh, thân thể cứng ngắc đợi anh khôi phục lại bình thường. Lúc hai người từ phòng làm việc đi ra, nhiều nhân viên phục vụ đều cười ái muội với bọn họ.

Giang Hạ cảm thấy chột dạ, bọn họ đều biết vừa rồi phát sinh chuyện gì trong phòng làm việc. Cúi đầu bước nhanh vào thang máy, sau đó Trình Dật Tu cùng vào.

Trong thang máy chỉ có hai người bọn họ, sau khi cửa đóng kín, đột nhiên Trình Dật Tu vươn tay về phía cô, dọa cô lùi về phía sau, “anh lại muốn làm gì!”

Về mặt Trình Dật Tu vô tội, nhấn số xuống tầng trệt.

Sau khi đến nhà hàng, Hứa Lôi đã chiếm được bàn đợi bọn họ, ba người ngồi một bàn, Giang Hạ và Trình Dật Tu ngồi cùng một bên.

Hứa Lôi ngồi đối diện, lơ đãng chọn đồ ăn, mắt không chớp nhìn hai người bọn họ dò xét.

Giang Hạ hỏi: “Sao chị nhìn chăm chăm bọn em thế?”

Hứa Lôi cười ha ha nói: “Nhìn hai người xem em có hơi thở của làm tình hay không.”

“Có sao?” Trình Dật Tu hỏi cô ấy.

“Có!” Hứa Lôi nói chắc chắn, tiến đến gần phía trước, “Hơn nữa còn rất nồng nặc!”

Giang Hạ đập một cước vào chân cô ấy ở dưới bàn, “Chị không thể yên lặng ăn cơm được sao?”

Trình Dật Tu cười hài lòng, đem đùi gà của mình gấp cho Giang Hạ. “Ăn nhiều một chút.”

đang ăn, bên cạnh Hứa Lôi một người không được hoan nghênh ngồi xuống, Hạ Bạch Tuyết.

cô ta ngồi đối diện Trình Dật Tu, sau khi chào hỏi ba người, mới hỏi Trình Dật Tu: “anh Dật Tu, hai ngày nghỉ ngơi anh đi nơi nào thế?”

Trình Dật Tu không nhìn cô ta, chỉ trả lời: “đi chơi.”

Hạ Bạch Tuyết ồ một tiếng, lại hỏi: “anh đi một mình sao?”

Lần này Hứa Lôi cướp trả lời, “không phải, hai người bọn họ đi.” cô ấy chỉ Giang Hạ và Trình Dật Tu, sau đó rất sung sướng đợi Hạ Bạch Tuyết biến sắc.

Quả nhiên sắc mặt Hạ Bạch Tuyết biến đổi, nhưng mà rất nhanh liền cười nói: “Nhất định là đi chơi rất vui vẻ.”

“Ừm, cùng người mình thích đi chơi, đương nhiên là vui vẻ.” Trình Dật Tu nói xong, hỏi Giang Hạ ăn nữa không.

Lúc Giang Hạ thấy Hạ Bạch Tuyết liền không muốn ăn, gật đầu. Hai người đứng dậy rời đi, Hứa Lôi thấy thế, cũng đứng dậy theo. Để cô một mình ăn cơm với Hạ Bạch Tuyết, cô sợ ăn vào sẽ đau bao tử.

Ba người trước sau rời đi, ai cũng không để ý trên mặt Hạ Bạch Tuyết không che dấu chút nào khiếp sợ và tức giận.

Buổi trưa hết bận, theo thói quen Giang Hạ muốn ở phòng làm việc nghỉ trưa. Mới vừa nằm úp sấp trên bàn Trình Dật Tu liền gọi điện đến. Hỏi cô có muốn đến ký túc xá của anh nghỉ ngơi hay không.

Trong ký túc xá có giường, tất nhiên thoải mái hơn gục xuống bàn. Hơn nữa lại rất gần, tất nhiên Giang Hạ muốn đi. Cùng Trình Dật Tu hẹn gặp ở lối ra, thu dọn túi xách liền ra khỏi phòng làm việc.

thật sự không nghĩ tới liền chạm mặt Hạ Bạch Tuyết.

“Quản lý Giang, muốn đi ra ngoài sao?”

Giang Hạ ừ một tiếng, “cô có chuyện gì không?”

Về mặt Hạ Bạch Tuyết xin lỗi nói: “Là như vậy, phòng buổi tối của Chu phu nhân, khách hàng có thể đến tương đối sớm. Bởi vì trước bữa ăn bọn họ muốn mở cuộc họp nhỏ, cho nên làm phiền quản lý Giang sắp xếp nhân viên trực buổi chiều. A, đúng rồi, quản lý Giang nhất định phải ở lại. Lần trước chuyện ở tiệc cưới lưu lại ấn tượng không được tốt lắm với Chu phu nhân, cô nên nắm chắc cơ hội lần này, để bà ấy thay đổi cách nhìn.”

Giang Hạ nói: “Quản lý Hạ thật sự là quan tâm, nhưng mà chuyện nhà hàng Trung Quốc tôi tự biết để làm tốt, không nhọc cô quan tâm.”

Hạ Bạch Tuyết cười nói: “Cũng đúng, dù sao bây giờ tôi chỉ là quản lý nhà hàng Tây, đúng là không nên quản. Nhưng mà tôi cũng muốn làm việc tốt với bộ phận ăn uống, mong quản lý Giang hiểu cho tôi.”

nói xong, có chút khiêu khích nhìn Giang Hạ một cái, xoay người rời đi.

Ý tứ trong lời nói của cô ta rõ ràng như vậy, sao Giang Hạ lại nghe không hiểu. Vị trí Tổng giám cô ta muốn ngồi sao?

Mặc dù lão Mã từng ám hiệu sau này sẽ cho cô thăng chức Tổng giám, nhưng mà chuyện tiệc cưới lần trước gây ra hỗn loạn, mất một khách hàng lớn là Chu phu nhân. Giang Hạ cũng biết, chỉ sợ cơ hội không lớn.

Nhưng mà cô không nghĩ tới sẽ là Hạ Bạch Tuyết. Lão Mã là người cẩn thận, nên biết Hạ Bạch Tuyết không thích hợp với vị trí này, cho nên cô suy nghĩ lão Mã sẽ để cho người khác.

Nhưng mà bộ dáng vừa rời của Hạ Bạch Tuyết, rõ ràng là đã tính trước.

cô hơi nhụt chí, nếu quả thật Hạ Bạch Tuyết làm Tổng giám, có phải cô nên suy nghĩ đổi công việc hay không.

Gọi điện thoại cho Trình Dật Tu, bên kia nhận điện thoại rất nhanh.

“Alo, tạm thời em có chút việc, buổi trưa phải trực, không qua được.”

Trình Dật Tu kỳ quái hỏi: “Trực hả? Trưởng bộ phận cũng cần trực trưa sao?”

“không phải, buổi trưa có khách hàng quan trọng muốn đến đây sớm, cho nên em phải ở lại.”

anh ừ một tiếng, “Vừa đúng lúc anh cũng đến chỗ Lưu Cương một chuyến, vậy buổi chiều gặp.”

Sau khi tắt điện thoại, Giang Hạ liền tìm nhân viên phục vụ trực ban, sắp xếp các cô bố trí phòng riêng, chuẩn bị trà nước.

Sau khi an bài xong tất cả, đã sắp hai giờ chiều. Giang Hạ thấy khách hàng còn chưa tới, quay về phòng làm việc nghỉ ngơi trước.

Nhưng ai biết đến tận xế chiều, Chu phu nhân cũng chưa đến.

Giang Hạ đắm đầu mình. Sao lại ngốc như vậy, tin tưởng lời Hạ Bạch Tuyết nói, cũng không biết đi xác minh một cái!

Quả nhiên, khách của Chu phu nhân, đến giờ dùng cơm mới tới. Hơn nữa căn bản không có ý định họp, làm hại nhân viên phục vụ luống cuống tay chân một lần nữa an bài.

Lúc Giang Hạ đi chiêu đãi, mới phát hiện cha Hạ Bạch Tuyết ở đây, Chu phu nhân ân cần chào hỏi.

Hiển nhiên đêm nay cha Hạ là chủ. cô đột nhiên hiểu, vì sao Hạ Bạch Tuyết có thể lấy lại được hợp đồng.

26. Chương 26: Ngọt Ngào

Edit: Yuurei Bana.

Mấy ngày sau, lão Mã triệu tập họp hội nghị thường kỳ, tuyên bố Hạ Bạch Tuyết chính thức thăng chức thành Tổng giám bộ phận ăn uống.

Sau khi tuyên bố, tất cả mọi người vỗ tay ăn mừng, Giang Hạ vỗ tay, trong tim lại đang rỉ máu. Ác mộng thành sự thật, có thể đoán được cuộc sống sau này của cô sẽ không được tốt.

Hạ Bạch Tuyết rộng rãi cảm nhận một phen, đơn giản là muốn phát triển bộ phận ăn uống, cùng nhau cố gắng. Cuối cùng, cô ta mời các vị đồng nghiệp đi làm hát karaoke. Còn cố ý chào hỏi Giang Hạ, bắt cô vô luận như thế nào, nhất định phải đi.

trên mặt Giang Hạ tươi cười đáp ứng, trong lòng mắng câu thô tục.

Vị trí Tổng giám người có sức cạnh tranh là cô, bây giờ đổi thành Hạ Bạch Tuyết. Nếu cô không đi, sẽ biến thành cô là người không rộng lượng, ghen tị với Hạ Bạch Tuyết.

không phải chỉ là ca hát thôi sao, không phải chỉ hát lệch thôi à, chuyện nhỏ. Dù sao sau lần trước, tất cả mọi người đều đã biết cô không biết hát.

Sau khi tan họp, Giang Hạ đi tìm Hứa Lôi cầm thực đơn dự định hôm nay. Mặc dù có thể tải trực tiếp ở trên mạng, nhưng mà trong lòng cô bị đè nén, mượn cớ đi tìm Hứa Lôi để biểu đạt.

Vài ngày nay Hứa Lôi đang chạy theo một khách hàng lớn. Hội nghị thường kỳ buồn tẻ nhàm chán này, cô ấy đều lấy lý do gặp khách hàng để không tham gia.

Lúc đến phòng làm việc của Hứa Lôi, Hứa Lôi đang nằm sắp trước máy vi tính nhìn gì đó. Nhìn thấy Giang Hạ, kinh ngạc kêu một tiếng, hỏi cô liên tục: “Có chuyện gì thế? không phải lão Mã ra ám hiệu là em sao, sao lại đổi thành Hạ Bạch Tuyết, chuyện này quá đột ngột!”

Giang Hạ ngồi gần bàn làm việc đối diện với cô ấy, ngồi nghiêng trên ghế dựa, nói: “Chị biết rồi sao?”

Hứa Lôi đi vòng quanh Giang Hạ, dựa vào mép bàn, “Phòng nhân sự đăng thông báo, chị có thể không biết sao?”

“Đừng hỏi em, em cũng không biết. Chắc là do chuyện Chu phu nhân lần trước, làm lão Mã thấy năng lực của em không đủ.”

Hứa Lôi cắt đứt lời cô nói, “Nếu năng lực của em không đủ, Hạ Bạch Tuyết kia được sao? Có phải lão Mã ăn chay nhiều quá rồi không?”

Giang Hạ không hiểu, hỏi cô: “Có ý gì?”

“Ăn nhiều quá, trong đầu toàn rau!”

“Phụt!” Thiếu chút nữa Giang Hạ cười phụt ra, “Chị cẩn thận bị lão Ma nghe thấy.”

Hứa Lôi lơ đãng, “Nghe thấy thì nghe thấy, nếu ông ta ở đây chị còn nói trước mặt ông ta ấy!”

Giang Hạ vừa định trêu ghẹo cô ấy vài câu, di động trong túi rung lên. Cầm lấy nhìn, “Lão Mã!” cô ra dấu bảo Hứa Lôi đừng lên tiếng, nhận điện thoại.

Hứa Lôi vừa nói bậy về lão Mã, lão Mã liền gọi điện tới, cô ấy lạnh cả sống lưng. Đợi Giang Hạ tắt điện thoại, vội vàng hỏi: “Sao thế, lão Mã nói cái gì?”

Giang Hạ nhún vai, “không nói gì, chỉ bảo em đến phòng làm việc của ông ấy.”

Về mặt Hứa Lôi đồng tình, “Chắc là muốn an ủi em một chút, sau đó khích lệ em cố gắng làm việc.”

Giang Hạ rơi lệ, sau khi cầm thực đơn dự tính, đi tìm lão Mã.

Hứa Lôi suy đoán không sai một chút nào, lão Mã thật sự là nói vài câu khích lệ an ủi cô, sau đó bày tỏ sau này cô còn có cơ hội tốt hơn.

Giang Hạ nghĩ mình phải tỏ ra hào phóng, nên nói vài câu dễ nghe. Nhưng mà cô thực sự làm không được, chỉ có thể yên lặng nghe, lúc thích hợp thì ừm một tiếng bày tỏ nghe lời ông ấy nói.

Lão Mã cũng đoán ra được cô mất mát, cuối cùng thở dài, nói: “Tiểu Giang à, kỳ thật vị trí Tổng giám này, tôi liên tục muốn hướng cho cô. Nhưng mà tôi chỉ là một tổng giám đốc, có một số việc, không phải tôi nói là được tính. Còn cô, làm tốt, là vàng rồi sẽ phát sáng!”

Lời lão Mã nói đến thế, sau khi Giang Hạ rời phòng tổng giám đốc bắt đầu suy nghĩ lời nói của ông ấy.

Khách sạn các cô làm chỉ là một chi nhánh của tập đoàn, mà tập đoàn chú trọng nhất, chủ yếu là bất động sản.

Còn nhớ lần trước xem websites, cha Hạ Bạch Tuyết làm việc, dường như là liên quan đến đất đai? Giang Hạ thở hắt ra, từ buổi sáng đến giờ tâm tình liên tục nghẹn khuất.

Buổi tối lúc sắp tan ca, Trình Dật Tu đến phòng làm việc của Giang Hạ. Hôm nay anh đi đến nơi khác mua nguyên liệu, vừa về đến nơi lại nghe nói Hạ Bạch Tuyết được thăng chức làm Tổng giám bộ phận ăn uống, lương trước tâm tình Giang Hạ chắc chắn không tốt, vội vàng chạy tới.

Lúc anh đến, Giang Hạ đang ở phòng làm việc thu dọn đồ trên bàn, chuẩn bị tan tầm. Trông thấy anh đến hơi ngạc nhiên mừng rỡ, “anh về rồi à?”

Trình Dật Tu thuận tay khóa trái cửa, “Vừa mới vào khách sạn, liền đi qua tìm em.” anh đi đến phía sau ôm cô, tựa đầu lên vai cô. “một ngày không gặp, nhớ anh không?”

“không nhớ.” Vài ngày chung sống, Giang Hạ phát hiện anh là người trong ngoài bất đồng. Bình thường nhìn rất đúng đắn, nhưng mà lúc một mình ở với cô thì cởi xuống ngực trang biến thành sói, hận không thể một ngụm ăn cô.

anh cắn nhẹ lên vành tai cô một cái, “Thực sự không nhớ sao?” Sau đó duỗi tay đến gần ngực cô, “một ngày nay anh nhớ em mà cơm ăn không vô, vậy mà em không nhớ tới anh. anh sờ xem trái tim em có phải làm bằng sắt hay không.”

Giang Hạ nhìn thấu ý đồ của anh, cảm móng vuốt của anh, “Nhớ anh nhớ anh nhớ anh, được chưa?”

“Nhớ anh thì nói ra ngoài miệng được không?” nói xong liền đem mặt tiến tới gần mặt cô, chu môi.

Giang Hạ: ...

Mặc kệ cô nói gì anh đều có lý do chiếm tiện nghi!

Mười phút sau, Trình Dật Tu đem áo khoác để lên cánh tay, che đi bộ vị nào đó, vẻ mặt đau khổ đi ra khỏi phòng làm việc của Giang Hạ, Giang Hạ đi theo phía sau anh mặt đỏ tới mang tai.

Hai người cùng nhau tan làm, vừa tới cổng ra nhân viên, điện thoại của Trình Dật Tu vang lên. Là Hạ Bạch Tuyết gọi tới.

anh không nhận, mặc nó vang lên.

Giang Hạ mở miệng: “Nhận đi, chắc là gọi anh đi hát, em cũng phải đi.”

Lúc này anh mới nhận, quả nhiên là mời anh đi hát, anh chỉ trả lời một tiếng rồi dập máy.

trên đường Trình Dật Tu hỏi chuyện Hạ Bạch Tuyết thắng chức, Giang Hạ đem chuyện từ đầu tới cuối lão Mã nói với cô. Oán hận nói: “Haizz, bây giờ em mới biết, có một số việc dù cố gắng đến mấy cũng là vô dụng. anh làm việc cần cù thật thà, nhưng mà cũng chỉ là tôm tép nhãi nhép. Đánh không lại những người đánh cá bắt anh bán lấy tiền, may mắn thì ném ra biển phóng sinh.”

Trình Dật Tu không nói gì, ánh sáng ngoài xe lướt qua mặt anh, làm khuôn mặt anh hơi dữ tợn.

anh cầm tay cô, rất chặt. “Hạ Hạ, nếu như không vui, vậy từ chức đi.”

Giang Hạ quay đầu nhìn anh, “không được, lúc này mà em từ chức, không phải là để người ta chế giễu sao?” Cho dù muốn đi, cô cũng phải ngẩng đầu mà đi, tuyệt đối không thối việc vì chuyện này.

Đến nơi, Trình Dật Tu cố ý nắm tay cô, cùng đi vào phòng riêng.

Bên trong phòng riêng mọi người đều chơi điên cuồng, uống rượu, chơi xúc xắc, còn có người uống nhiều ôm micro gào khóc thảm thiết. không có ai chú ý tới hai người bọn họ. Chỉ có duy nhất Hạ Bạch Tuyết nhìn thấy bọn họ, đứng dậy đến chào hỏi. Nhìn thấy hai người nắm tay nhau, nụ cười trên mặt trở nên cứng ngắc.

Nhưng mà chỉ một cái chớp mắt, rất nhanh vẻ mặt cô ta lại cao hứng nói: “anh Dật Tu, nghe nói hôm nay anh ra ngoài mua đồ, em còn sợ anh không về kịp. không nghĩ tới anh có thể đến, em rất vui!”

Trình Dật Tu gật đầu, “Chúc mừng cô thắng chức.”

Thấy Hạ Bạch Tuyết vì lời nói của anh mà cười thành một đóa hoa, anh lại nói tiếp: “Nhưng mà hôm nay tôi bồi Hạ Hạ đến, nếu như không phải cô ấy kiên trì muốn tới ăn mừng với cô, tôi chắc chắn sẽ về nhà nghỉ ngơi.”

Giang Hạ thật sự nhịn không được, bật cười.

Mặc cho Hạ Bạch Tuyết nhăn nhăn tốt đến mức nào, trên mặt lúc này không ngừng kéo căng. Cứng ngắc nói: “Tiểu Giang, cô cũng tới à.”

Giang Hạ ừ một tiếng.

Trước kia đều gọi cô là Giang Hạ, lúc này mới thắng chức, liền đổi giọng gọi thành Tiểu Giang. Mười phần kiêu ngạo.

Sau khi Trình Dật Tu chào hỏi mọi người, dắt Giang Hạ ngồi vào trong góc. anh không muốn người khác chen chúc bên cạnh Giang Hạ.

một lát sau, Hạ Bạch Tuyết lại tới, cầm micro bảo Trình Dật Tu hát. Giang Hạ nhìn ra được cô ta đã điều chỉnh tâm lý, trên mặt đã khôi phục lại dáng vẻ tươi cười trước kia.

Bên trong phòng riêng quá ồn, Trình Dật Tu tiến đến bên tai Giang Hạ, hỏi cô muốn nghe bài gì. Giang Hạ nhớ tới anh hát rất dễ nghe, vì vậy nói: “Bài nào cũng được, chỉ cần anh hát em đều thích nghe.”

Lời cô nói tất nhiên là khen Trình Dật Tu, anh vui vẻ hôn lên mặt cô, đứng dậy chuẩn bị hát bài cùng em trải qua năm tháng dài đằng đẳng.

Mà trong lúc này, Hạ Bạch Tuyết liên tục ở bên cạnh nhìn bọn họ. Giang Hạ thấy được tươi cười của cô ta lại trở nên cứng ngắc.

Đột nhiên trong lúc đó, tâm tình hôm nay Giang Hạ bị đè nén trở nên vui vẻ.

Tiếng hát của Trình Dật Tu vang lên, cô không chú ý đến Hạ Bạch Tuyết nữa, nghiêm túc nghe anh hát.

“Người đến người đi, không thích cũng phải thích, anh yên lặng tồn tại, không làm thế giới của em, chỉ làm bả vai của em...”

Bộ dáng anh ca hát làm cô si mê, giọng hát của anh cũng làm cô trầm mê. cô nghĩ, có thể quen biết anh, có thể thích anh, thật tốt.

Dường như cảm nhận được ánh mắt cô, đột nhiên Trình Dật Tu quay đầu, hát thâm tình với cô: “Tương lai dài đằng đằng, dài đằng đằng, còn có mong đợi. Làm bạn với em, mãi mãi, đến bạc đầu...”

Mọi người vốn đang âm ỉ, chẳng biết lúc nào phát hiện ra chuyện này, có người bắt đầu ồn ào: “Đầu bếp Trình đang thổ lộ với quản lý Giang kìa!”

Trình Dật Tu cười một tiếng, trong tiếng nhạc, trước mặt mọi người, nói với Giang Hạ: “Giang Hạ, tương lai anh sẽ luôn làm bạn bên cạnh em, chúng ta chậm rãi cùng nhau thay đổi đến già.”

Vành mắt Giang Hạ liền hồng, trong lòng giống như ăn kẹo ngọt, làm cô muốn khóc.

Trong sách từng nói, vui vẻ, hạnh phúc làm nước mắt chảy ra.

Mọi người càng thêm ồn ào, kêu hôn một cái. Giang Hạ hơi xấu hổ bảo bọn họ đừng âm ỉ.

Trình Dật Tu lại kéo người vào trong lòng, hôn lên.

Bên trong phòng riêng vì chuyện này mà sôi trào, một đám người hưng phấn kêu gào. Chỉ trừ hai người - - Hạ Bạch Tuyết và Chu Sâm.

27. Chương 27: Trời Sinh Một Đôi

Edit: Yuurei Bana.

Bởi vì Trình Dật Tu tỏ tình trước mặt mọi người, tất cả tâm tình xấu của Giang Hạ đều tan thành mây khói. Thẳng thắn, Hạ Bạch Tuyết gì đó, toàn bộ đều bị ném ra sau đầu. Chỉ còn lại ngọt ngào chưa tan.

Sau khi tan cuộc, có vài đồng nghiệp nam mời Trình Dật Tu ăn khuya, bị anh lấy lý do quá muộn từ chối.

Xe đến tiểu khu, Trình Dật Tu mang cái thùng ra. Giang Hạ tò mò hỏi: “Đây là cái gì?”

anh cố làm ra vẻ thần bí thừa nước đục thả câu, “Về nhà em sẽ biết.”

Lên tới tầng năm, anh để cái thùng lên bàn ăn, Giang Hạ không đợi được mở ra, lúc nhìn được thứ bên trong, ngạc nhiên nói: “A! Cá muối!”

anh sủng ái hỏi cô: “Thích ăn như thế nào, anh làm cho em nhé?”

cô không chút do dự nói; “Cơm chiên cá muối!”

Trình Dật Tu duỗi tay néo néo mặt cô, “Muộn như vậy không cần thiết phải nấu cơm, làm cháo nhé.”

“Được được được!” Chỉ cần có ăn, sao cũng được, hưởng chỉ còn có cá muối.

Thành phố T không có biển, bởi vậy hải sản thành đồ quý hiếm, quý thì không cần nói, vận chuyển đến sẽ không còn tươi mới. Hôm nay Trình Dật Tu đi ra ngoài mua hải sản, nhớ trong nhà còn có đồ tham ăn, cho nên cố ý chọn một thùng mang về.

Trình Dật Tu cầm cá muối đi đến phòng bếp rửa sạch, Giang Hạ cũng đi vào theo, đến gần nhìn anh làm như thế nào.

anh chọn cá muối rất lớn, Giang Hạ làm việc ở khách sạn đã lâu, chưa ăn thịt heo nhưng cũng nhìn qua heo chạy. Hỏi: “Cá muối này có phải rất quý không?” Dựa theo giá thị trường thành phố T, cá muối ngon như vậy, giá cũng phải trên hai ngàn.

anh rửa sạch nội tạng cá muối, cười nói: “không đắt, bờ biển tiện hơn rất nhiều.” Nếu cô biết một bát cháo cô ăn rất đắt, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến khẩu vị của cô.

Giang Hạ tin là thật, “Vậy sao? Có cơ hội em nhất định sẽ đến bờ biển ăn một bữa.”

“Được, khi nào muốn đi, anh đi cùng em.”

Lúc anh nói chuyện không nhìn về phía cô. Dáng người anh cao lớn mặc tạp dề chen lẫn trong phòng bếp, ánh sáng ấm áp chiếu lên người anh. anh cầm dao trong tay thuần thục đem cá muối cắt thành miếng, trên mặt khẽ cười, rất tự nhiên trả lời cô.

Đột nhiên Giang Hạ cảm thấy một màn này rất ấm áp, không kìm lòng nổi, nhón chân lên, hôn lên mặt anh một cái.

Trình Dật Tu sửng sốt. cô còn chưa từng chủ động hôn môi anh, cho dù là gò má. Dừng lại động tác trong tay, nhìn chằm chằm cô lẩm bẫm: “Hạ Hạ...”

Giang Hạ vừa nhìn ánh mắt anh khác thường, vội vàng lui về sau một bước, “anh nhanh nấu cơm đi, em đói bụng rồi.” nói xong chạy ra khỏi phòng bếp, đứng trong phòng khách cất giọng nói: “Cháo này cần phải nấu một lúc, em về nhà tắm trước.”

Trong phòng bếp Trình Dật Tu nhận mệnh tiếp tục làm việc, sau khi nghe được tiếng đóng cửa, thở dài cười khổ.

Giang Hạ về nhà tắm rửa xong, tìm bộ đồ ngủ bằng bông tay áo và quần đùi dài mặc vào. Bộ đồ ngủ này vốn là ra ngoài chơi cùng Trình Dật Tu nên tìm mua, ở bên ngoài mặc vào an toàn hơn được một chút. Ai biết đêm hôm đó bởi vì anh uống say, căn bản không có rửa mặt. Bộ đồ ngủ này không lôi ra, sau khi trở về liền cho vào ngăn tủ. Bởi vì một lát nữa còn phải xuống lầu ăn cháo, cho nên hôm nay cô mặc bộ này.

Sấy khô tóc, lại kì kèo một lát, Giang Hạ mới đi xuống lầu.

Lúc Trình Dật Tu mở cửa đang cầm khăn lông lau tóc, trên người chỉ mặc áo ba lỗ màu đen và quần dài rộng thùng thình. Lúc Giang Hạ đi qua người anh vào nhà, ngửi thấy mùi xà bông. Xem ra anh vừa mới tắm qua.

“Em tính thời gian xuống à?” anh hỏi.

“Hả?” Giang Hạ hơi sửng sốt.

anh lấy tay véo mũi cô, “Cháo vừa nấu xong em đã tới rồi, có phải có dị năng tham ăn đặc biệt hay không?”

Giang Hạ cầm tay anh, “anh chê em tham ăn à?”

Trình Dật Tu đóng kín cửa chính, khước miệng thấp thoáng nụ cười xấu xa. “Em ăn, anh sẽ làm, Hạ Hạ, em nói xem chúng ta có phải là trời sinh một đôi hay không?”

Giang Hạ: ...

“Cháo đâu, em đói.”

Trình Dật Tu bỏ khăn lông xuống đi đến phòng bếp lấy cháo. Bây giờ đã hơn mười một giờ, Giang Hạ ăn cơm lúc bốn giờ rưỡi, bây giờ bụng đã sớm rỗng. Ngửi thấy hương vị cháo thơm ngon, không khỏi chép chép miệng.

Trong cháo bỏ thêm gừng loại trừ vị tanh, hành lá cắt nhỏ. Múc một muống cho vào miệng, cá muối dai mềm và cháo trắng mềm dẻo, quả thực ăn rất ngon!

Giang Hạ ăn hai bát, lúc muốn ăn bát thứ ba thì bị Trình Dật Tu ngăn cản. “Muộn như thế, ăn nhiều quá không tốt với bao tử. Cá muối còn rất nhiều, ngày mai anh lại làm cho em.”

Giang Hạ sờ sờ bụng, thật sự là không ăn được nữa. Bữu môi nói: “Vây cũng được, ngày mai em muốn ăn thịt kho tàu với cá muối.” Cá muối phải ăn con to mới sảng khoái.

Trình Dật Tu duỗi tay vuốt mũi cô, “Được, cá muối thịt kho tàu!” Sau đó dọn dẹp bát đi phòng bếp rửa. Giang Hạ vội vàng đuổi theo.

“Để em làm, anh nấu cơm em rửa bát.” cô đoạt lấy bát, chen lấn bên cạnh bồn rửa bát Trình Dật Tu đang đứng.

Trình Dật Tu cũng không tranh cùng cô, đứng bên cạnh nhìn cô nghiêm túc rửa bát.

Tóc cô rất dài, sau khi tắm xong liền xõa ra, anh có thể ngửi thấy mùi dầu gội đầu thơm mát. anh tiến đến gần, muốn xem cô dùng dầu gội đầu nhãn hiệu gì, thơm như vậy. Bất ngờ chạm vào sợi tóc cô, tóc đen trơn mượt như nhung.

Xúc cảm này quá hoàn hảo, anh đem mặt dán lại gần. Sau khi Giang Hạ phát hiện, quay đầu lại nhìn anh, “anh sao thế?”

Tay anh từ phía sau nhốt chặt eo cô, “Em thật thơm.”

Tay Giang Hạ dính nước rửa bát, không thể kéo tay anh, chỉ có thể vịn vẹo eo bảo anh buông ra, “Buông ra, anh như vậy em rửa bát làm sao.”

Hai người đều mặc một bộ áo ngủ thật mỏng, cô vịn vẹo như thế, Trình Dật Tu vốn không có tâm tư gì trong mắt đột nhiên tối lại. “Vây thì đừng rửa.”

anh chui vào cổ cô, ngửi mùi hương trên người cô. Vô ý thức ôm cô càng chặt hơn.

Giang Hạ đỏ mặt, vội vàng rửa bọt trên tay đẩy anh ra.

Làm sao mà đẩy ra được. anh khẽ hôn lên gáy cô, thở bên tai cô, tê tê đại đại. Giang Hạ chỉ cảm thấy cả người mềm nhũn, ngay cả khí lực cũng không có, trong đầu mờ mịt, chỉ có thể ngã vào lòng anh.

“Hạ Hạ, Hạ Hạ...” anh nhẹ nhàng gọi tên cô, quay đầu cô lại, nhanh chóng hôn lên.

Giang Hạ vịn tay vào thành rửa bát, sau lưng bị anh ép chặt, nghiêng đầu hôn môi anh. Cảm nhận được anh nhiệt tình và xâm lược, lại vô lực phản kháng.

Trình Dật Tu không đè nén muốn đòi hỏi càng nhiều, hai tay chậm rãi hướng lên trên. Chạm đến nơi mềm mại làm anh khát vọng lại nóng lòng, giống như lửa cháy trên đồng cỏ, hận không thể cháy lan cả đồng cỏ.

Hô hấp của hai người hòa vào nhau, trên mặt Giang Hạ đỏ ửng, hơi thở đều nóng hổi. Trước ngực truyền đến cảm giác xa lạ, làm cho cô hoảng hốt, muốn ngăn cản, vừa mở miệng lại thành tiếng than nhẹ.

âm thanh này tựa như chất xúc tác, vốn là Trình Dật Tu đã dần quay lại biên giới, nay hoàn toàn mất lý trí. Gầm nhẹ một tiếng, đem cô bế lên, bước nhanh vào phòng.

Lúc chạm vào giường, Giang Hạ tỉnh táo lại. Trước khi anh nhào lên, cô lăn sang một bên giường.

“không, không được!” Hơi thở của cô gấp gáp, nhưng giọng nói rất kiên quyết.

Động tác Trình Dật Tu cứng tại chỗ, một chân đã để trên giường, một chân khác che khuất dưới giường, hai tay chống trên chân. Trong mắt tràn đầy khát vọng nhìn cô.

cô không dám nhìn anh, đứng dậy từ bên kia bò xuống giường. “Em, em phải về.” cô cúi đầu kéo kéo quần áo hơi nhăn, từ cuối giường vòng qua, muốn rời đi.

Làm sao Trình Dật Tu có thể để cô đi, nhanh chóng ngăn cô lại, “Xin lỗi Hạ Hạ, anh không muốn như vậy. Em đừng đi, ở cùng anh một lát được không?”

trên mặt Giang Hạ nóng lên, không dám ngẩng đầu nhìn anh, sợ mình nhìn thấy mắt anh sẽ bị mất hồn.

anh ôm lấy cô, ở bên tai cô nhẹ giọng cầu xin, “Hạ Hạ tốt, đừng đi lúc này...”

Trong giọng nói của anh mang theo khẩn cầu, làm Giang Hạ không đành lòng, thuận theo để anh lẳng lẳng ôm.

Trình Dật Tu cố gắng làm mình bình tĩnh lại, không dám ôm thật chặt, hai tay nhẹ nhàng ôm eo cô.

Đồ ngủ của Giang Hạ có túi, tay anh khó tránh khỏi đụng phải. Cảm giác bên trong có đồ gì đó hơi mỏng, kỳ quái lấy ra.

Trong phòng đèn sáng, hai người đều thấy rõ thứ anh cầm trên tay, hình vuông.

Vất vả lắm Trình Dật Tu mới dè ngọn lửa xuống lại cháy lên, giọng khàn khàn nói: “Hạ Hạ, hóa ra em... Chuẩn bị tốt rồi à?”

Giang Hạ nhìn đồ móc ra từ trong túi cô, quả thực muốn tìm khe dưới đất chui vào, “không phải, đây không phải là của em!” Sao trong túi cô lại có thứ này?

Trình Dật Tu nghe xong, ngọn lửa trong mắt càng tăng.

Thấy vẻ mặt anh không bình thường, Giang Hạ hoảng hốt bỏ chạy thực mạng, lần này cô chạy rất nhanh, Trình Dật Tu không thể bắt được.

Cửa chính “Bụp” một tiếng đóng lại, Trình Dật Tu bóp đồ trong tay, thở dài một hơi, ngã xuống giường.

Nhìn mà không ăn được, thật sự là...

Ngày hôm sau, Giang Hạ cố ý chạy bộ sớm, chỉ sợ gặp được anh sẽ lúng túng. Nhưng mà lúc xuống lầu, anh đã đứng ở hành lang tầng năm đợi.

Giang Hạ suy nghĩ cả đêm mà không nghĩ ra, trong túi của mình sao lại có vật này, gặp được anh lại không tự chủ được đổ mặt.

Cũng may anh không nói lại chuyện tối hôm qua, rất bình thường bởi cô cùng chạy bộ. Mới làm cô thoải mái.

Đến khách sạn, Giang Hạ đi gặp mặt nhân viên như mọi ngày, lại không thấy Trần Yến. Cho đến khi hội nghị thường kỳ xong, mới thấy cô ấy vội vã chạy tới.

Giang Hạ kỳ quái hỏi: “cô đi đâu vậy?”

Về mặt Trần Yến âm ỉ, “Quản lý Hạ muốn điều tôi đến nhà hàng Tây, tôi không muốn đi...”

28. Chương 28: Đổi Nơi Làm Việc

Edit: Yuurei Bana.

Trần Yến nói cho Giang Hạ, Hạ Bạch Tuyết gọi cô ấy đến phòng làm việc của Tổng giám, khen ngợi cô ấy một lúc, sau đó mới nhắc tới muốn chuyển cô ấy đến nhà hàng Tây làm quản lý.

Về mặt cô ấy buồn rầu, “Quản lý Giang, tôi không muốn đi, cô nói giúp tôi với quản lý Hạ, không, là Tổng giám Hạ. cô nói với cô ấy tôi đang làm việc tốt tại sao lại điều đến nhà hàng Tây? thật sự không biết cô ấy nghĩ thế nào.”

Lẽ ra Trần Yến đi qua làm quản lý, cũng là thăng chức, đây là chuyện tốt. Chỉ là trong khách sạn phức tạp, mỗi bộ phận đều thành một đoàn thể. Trần Yến vẫn luôn ở nhà hàng Trung Quốc, đột nhiên đi đến nhà hàng Tây, nhân viên bên kia chưa chắc đã công nhận cô ấy. Hướng chỉ bản thân cô ấy không quen thuộc với nhà hàng Tây lắm, đến lúc đó làm việc sẽ rất khó khăn. Hơn nữa khách sạn còn có quy củ bất thành văn, chức vị một ngành đều cùng một hồ củ cải, trên hồ trống, củ cải phía dưới thế đi lên. Hạ Bạch Tuyết làm Tổng giám, ban đầu cô ta làm quản lý, theo lý Điều Mộng sẽ lên làm quản lý nhà hàng Tây. Nếu như Trần Yến chiếm lấy cái hồ quản lý, Điều Mộng bên kia sẽ không phục.

Nên biết ở ngành ăn uống, rất nhiều công việc đều do nhân viên đi sắp xếp. Nếu như quan hệ giữa nhân viên và quản lý không đủ hòa hợp, không có việc gì liền tìm chuyện cho cô ấy, công việc quản lý sẽ rất khó làm.

Mà việc này, chỉ sợ Hạ Bạch Tuyết điều Trần Yến đi là có nguyên nhân. Trần Yến xem như là cánh tay trái bờ vai phải của Giang Hạ, nếu như cô ấy đi, nhất thời không có người thích hợp thay thế. Như vậy nhiều việc Giang Hạ phải tự thân làm.

Giang Hạ rất rõ ràng, nói cho cùng, Hạ Bạch Tuyết chỉ muốn gây phiền toái cho cô mà thôi.

cô vỗ bả vai Trần Yến, “cô có thể tưởng tượng tốt hơn, đi bên đó làm quản lý, đãi ngộ tốt hơn nhiều, cô thực sự muốn buông tay sao?”

Trần Yến kiên định nói: “Tôi thấy tốt lắm.”

Giang Hạ gật đầu, “Vậy cũng được, tôi đi qua tìm cô ấy nói một lát, nhưng tôi không đảm bảo cô ấy sẽ đồng ý.”

Trần Yến cảm ơn Giang Hạ rồi rời đi. Giang Hạ sửa sang thực đơn hôm nay, suy nghĩ một lát, đứng dậy đi đến phòng Tổng giám.

Lúc đến ngoài cửa Tổng giám, Giang Hạ thở dài. Phòng làm việc này cô từng muốn, nhưng mà cuối cùng không thể tiến vào chiếm giữ.

Đưa tay gõ cửa, bên trong vang lên giọng Hạ Bạch Tuyết ngọt ngào. “Mời vào.”

Giang Hạ đẩy cửa đi vào, Hạ Bạch Tuyết đang nhập gì đó trong máy tính. Ngẩng đầu thấy cô đến, cười đứng lên, chỉ ghé tiếp khách nói: “Tiểu Giang, tìm tôi có chuyện gì không? Ngồi xuống rồi nói.”

Hai người ngồi đối diện nhau, Giang Hạ đi thẳng vào vấn đề, nói: “Tổng giám Hạ, tôi nghe Trần Yến nói cô có ý muốn điều cô ấy đi nhà hàng Tây?”

Lúc Hạ Bạch Tuyết nghe từ trong miệng Giang Hạ ba chữ ‘Tổng giám Hạ’, tươi cười trên mặt càng sâu hơn. “Đúng vậy, Trần Yến làm việc nghiêm túc có trách nhiệm, tôi cảm thấy cô ấy có năng lực nhận chức quản lý nhà hàng Tây. Sao thế, quản lý Giang có ý kiến gì sao?”

trên mặt Giang Hạ cũng mang theo tươi cười, “Chuyện này cũng không phải, Trần Yến đi theo tôi lâu như thế, có cơ hội thăng chức, tôi đương nhiên mừng thay cô ấy. Chỉ là cô ấy luôn làm ở nhà hàng Trung Quốc, đối với nhà hàng Tây không hiểu rõ lắm. Đột nhiên đổi ngành, tôi sợ cô ấy làm việc phải cố gắng.”

Hạ Bạch Tuyết nghe, cười mà không nói, lấy điện thoại từ trong túi ra gọi. Giang Hạ nghe được cô ta nói: “Trần Yến sao, tôi là Hạ Bạch Tuyết, bây giờ cô đến phòng Tổng giám một chuyến.”

Tắt điện thoại, Hạ Bạch Tuyết nói với Giang Hạ: “Tôi đã gọi Trần Yến lại đây, nếu như cô ấy cũng cho rằng mình không thể đảm nhiệm chức quản lý nhà hàng Tây, tôi sẽ xem xét thay người.”

Giang Hạ nhìn ánh mắt cô ta mang theo trào phúng, trong đầu đột nhiên sáng lên.

cô không nên tới. Chuyện này, đối với cô mà nói, là mất đi cánh tay trái đắc lực, đối với Trần Yến mà nói là thăng chức. Nếu như cô ra mặt nói Trần Yến không thích hợp làm quản lý nhà hàng Tây, người khác sẽ nghĩ cô thế nào?

Mà Trần Yến thì sao, cho dù cô ấy thật sự không nghĩ đi nhà hàng Tây, cô ấy cũng không thể nói thẳng trước mặt Hạ Bạch Tuyết. Dù sao bây giờ Hạ Bạch Tuyết là Tổng giám. Trần Yến từ chối lần này, sau này còn cơ hội khác sao, chẳng lẽ cô ấy sẽ chỉ làm nhân viên không chuyển mình được?

Quả nhiên, sau khi Trần Yến đến, Hạ Bạch Tuyết chùng cầu ý kiến trước mặt cô ấy. Về mặt Trần Yến khó xử, ấy nãy nhìn Giang Hạ, sau đó gật đầu với Hạ Bạch Tuyết, bản thân không có ý kiến.

Hạ Bạch Tuyết hài lòng nhìn về phía Giang Hạ, “Quản lý Giang, cô cũng thấy rồi đấy, tôi nói Trần Yến có năng lực mà.” nói đến đây, cô ta dừng lại, sau đó cười gượng tiếp tục nói: “Đương nhiên, tôi cũng biết Trần Yến vừa đi, gánh nặng trên vai cô sẽ thiếu đi một người chia sẻ. Dù sao cô ấy thăng chức là chuyện tốt,

quản lý Giang cũng không thể giữ người lại nha. Nếu không mọi người còn tưởng rằng quản lý Giang không muốn cho nhân viên của mình phát triển đấy. Khanh khách...”

Giang Hạ nghe cô ta cười khanh khách, trong lòng dấy lên tức giận. Nhưng mà mình đánh cờ kém nhất, chuyện đều do cô, không thể trách ai được. Muốn trách thì chỉ có thể trách mình mấy năm rồi mà đầu óc không thông minh lên.

“Tổng giám Hạ, cô nghĩ nhiều rồi. Trần Yến làm cùng tôi lâu như thế, quan hệ rất tốt. Bây giờ có thể phát triển, tôi thật lòng mừng thay cho cô ấy. Còn người khác nghĩ thế nào, tôi không thêm để ý.”

Bộ dáng Hạ Bạch Tuyết rất cao hứng, nói ra: “Vậy sau này hai người chính là cùng cấp bậc, hợp tác giúp đỡ lẫn nhau, cùng nhau tiến bộ!”

“Nếu như Trần Yến đã dời đi, vị trí nhân viên chủ quản của nhà hàng Trung Quốc trống không. Tôi muốn để Tiểu Đằng sánh yếm hội đến thay thế, không biết ý Tổng giám Hạ thế nào?” Giang Hạ nói ra.

Tiểu Đằng là thợ chính của sảnh yếm hội, bình thường làm việc nghiêm túc có trách nhiệm. Nhưng mà anh ta đến khách sạn làm chưa được nửa năm, kinh nghiệm không thể bằng Trần Yến. Nhưng mà kinh nghiệm có thể tích lũy dần, Giang Hạ tin tưởng dựa vào cố gắng của anh ta, một thời gian ngắn sẽ thích ứng, hoàn toàn có thể đảm nhiệm vị trí nhân viên chủ quản.

Hạ Bạch Tuyết phủ quyết, “Mặc dù Tiểu Đằng làm việc nghiêm túc, nhưng dù sao anh ta cũng là con trai. Nhân viên chủ quản nhà hàng Trung Quốc không chỉ có năng lực, còn phải có khí chất bề ngoài, dù sao cũng phải tiếp xúc với khách hàng, ấn tượng rất quan trọng.”

Giang Hạ muốn chửi người. Ai quy định đàn ông không thể làm nhân viên chủ quản nhà hàng Trung Quốc? Chủ quản nhà người ta đều là đàn ông, hơn nữa khí chất Tiểu Đằng kém chỗ nào? cô ta rõ ràng nhằm vào mình. Nhưng mà quan cao đề chết người, cô ta là Tổng giám, có quyền điều động nhân sự bộ phận ăn uống.

Từ lúc Hạ Bạch Tuyết thăng chức đến nay, lần đầu tiên Giang Hạ có cảm giác thất bại.

Hạ Bạch Tuyết tiếp tục nói: “Như vậy đi, những ngày này quản lý Giang vất vả một chút. một lát nữa tôi sẽ thông báo với phòng nhân sự, bảo bọn họ nhanh chóng tìm một chủ quản thích hợp cho nhà hàng Trung Quốc.”

cô ta đã nói như thế, Giang Hạ chỉ có thể đáp ứng. Giao phong với Hạ Bạch Tuyết quá mệt mỏi, cô không thể chiến nổi nữa, lấy cớ có việc rời đi phòng Tổng giám.

Trần Yến theo cô cùng đi ra, sau khi vào thang máy, về mặt áy náy nói với Giang Hạ: “Thực xin lỗi quản lý Giang, vừa rồi tôi...”

Giang Hạ cười với cô ấy, “Tôi có thể hiểu, đến nhà hàng Tây làm việc cũng tốt.”

Trong lòng Trần Yến áy náy. Dù sao cũng là cô ấy bảo Giang Hạ đi biện hộ với Hạ Bạch Tuyết, nhưng mà cô ấy lại tự mình thay đổi hướng. Chuyện này dù là ai cũng không cao hứng nổi.

Giang Hạ nhìn về mặt cô ấy sầu khổ, khoác vai cô ấy nói: “Yên tâm đi, tôi không có tức giận. Nhưng mà sau này có tiệc cưới, cô phải điều thêm vài người cho tôi đó!” Từ trước đến nay quan hệ giữa cô và Trần Yến rất tốt, không thể để mưu kế nhỏ của Hạ Bạch Tuyết làm hỏng tình cảm của hai người.

Trần Yến mới cười nói: “cô yên tâm, nếu người không đủ, tôi đem mình cho cô mượn.”

Chưa có thông báo chính thức Trần Yến chuyển nơi làm việc, cho nên tạm thời Trần Yến vẫn làm ở nhà hàng Trung Quốc. Giang Hạ giao việc cần nói với thợ chính cho cô ấy, mình về phòng làm việc.

Mở cửa đã nhìn thấy Trình Dật Tu đang ngồi đợi cô.

“Sao anh lại tới đây?” cô hỏi.

Trình Dật Tu chỉ hộp cơm trên bàn làm việc. Cười nói: “Đến đưa cơm cho con mèo nhỏ thèm ăn.”

Giang Hạ mở hộp cơm ra nhìn, đúng là đồ ăn hôm qua cô muốn ăn. Ngạc nhiên mừng rỡ nói: “anh làm khi nào thế!”

Trình Dật Tu dùng đầu tay bảo cô chớ có lên tiếng, nhỏ giọng nói: “Xuyt! nhỏ giọng một chút, anh vùng trộm mở bếp ở nhà bếp, để người ta biết không được tốt lắm.”

Giang Hạ bị anh chọc cười, anh là một tổng trù, bình thường không cần dùng tới lò. Nếu như cơm này thật sự làm ở khách sạn, vậy thì toàn bộ người phòng bếp sẽ nói anh thiên vị. Hơn nữa cơm này bỏ trong hộp giữ nhiệt, vừa nhìn liền biết làm ở nhà mang đến.

cô xiên miếng cá muối cắn một miếng, hỏi anh: “anh ăn không?”

anh bĩu môi, “không, anh chỉ làm có một phần.”

Giang Hạ đẩy hộp cơm đến trước mặt anh, “anh cũng ăn.”

Trình Dật Tu không động, nhìn miếng cá trong tay cô, giống như chim nhỏ há miệng đợi đút.

Giang Hạ hiểu ý của anh, muốn cô đút!

cô làm như không nhìn thấy, cho vào trong miệng mình. anh thấy thế hôn môi cô, giành miếng cá muối trong miệng cô, hơn nữa còn lè lưỡi liếm nước canh trên môi cô.

Mặt Giang Hạ đỏ lên, “anh làm gì thế!”

anh nhai miếng cá muối, thỏa mãn nói: “Có hương vị của em, cá muối trở nên mỹ vị hơn.”

Giang Hạ: ...

không biết xấu hổ không biết xấu hổ không biết xấu hổ!

Bởi vì da mặt anh dày, một bữa cơm Giang Hạ ăn mặt đỏ tim đập dồn dập. Lại sợ bên ngoài có người xông vào, lại không bỏ được mỹ vị.

Cơm nước xong, Giang Hạ thu dọn hộp cơm. Trình Dật Tu lấy tờ giấy trên bàn lau khước miệng dính mỡ của cô, làm Giang Hạ xấu hổ, “anh không bận sao, sao còn chưa quay về làm việc?”

Trình Dật Tu đứng dậy, “Giờ anh đi. Đúng rồi, buổi chiều em có sắp xếp gì không?”

Giang Hạ lắc đầu, buổi chiều cô đều ở phòng làm việc nghỉ ngơi, cố gắng ít đi ra ngoài.

“Vậy thì buổi chiều anh đến đón em.”

Giang Hạ hỏi anh: “Muốn đi đâu à?”

anh nhận hộp cơm của cô, lại thất nút. “đi thì em sẽ biết.”

Giang Hạ ồ một tiếng, đưa anh ra cửa, tay vừa cầm nắm cửa đột nhiên bị anh trộm hương. Sau khi cô kịp phản ứng, mở cửa sải bước rời đi.

Giang Hạ đỏ mặt nhìn anh đi xa, sờ nơi bị anh hôn, nói nhỏ không biết xấu hổ. Trong lòng lại ngọt ngào. thật sự đúng với câu Hứa Lôi nói, thích một người, hạnh phúc và ngọt ngào giống như dòng sông chảy, làm người ta chết đuối trong đó.

Nhưng mà, buổi chiều anh muốn dẫn cô đi đâu?

29. Chương 29: Nhà

Edit: Yuurei Bana.

Đến chiều gần đến giờ nghỉ, Trình Dật Tu lại tới. Giang Hạ thu dọn xong đồ đạc, cùng anh rời khách sạn.

Dọc theo đường đi Giang Hạ đều tò mò hỏi anh muốn đi đâu, lúc nào anh cũng cười nói: “Đến nơi em sẽ biết.”

Giang Hạ hỏi không được, không để ý đến anh nữa, bĩu môi quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe.

Ồ, đường này không phải là đi về nhà sao?

cô quay đầu lại hỏi anh, “anh muốn dẫn em về nhà sao?”

anh hé miệng cười, nói: “Xem như là thế đi.”

Đúng là đúng, không phải là không phải, thần thần bí bí cái gì? Giang Hạ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ lần nữa. không nói thì thôi, cô không muốn biết rồi.

Xe thật sự lái đến tiểu khu nhà Giang Hạ, nhưng mà cũng không có dừng lại, chạy lòng vòng quanh Bình Hồ nửa vòng, đến bên kia công viên, lái vào một tiểu khu hạng sang mới khai phá.

Tiểu khu này cách nhà họ Hạ một cái hồ, tất nhiên cô biết. Hơn nữa bởi vì giá phòng ở đây cao trong thành phố T, nên cũng rất nổi.

Tiểu khu này gọi là Phong Viên, gần công viên Bình Hồ, bên ngoài là vài nhà cao tầng, bên trong gần Bình Hồ, tất cả đều là biệt thự. Cây cối tươi tốt, giống như hòa làm một thể với công viên.

“anh dẫn em đến nơi này làm gì?” Giang Hạ tò mò hỏi anh. Chẳng lẽ muốn gặp người nào sao?

Trình Dật Tu mang xe dừng trước biệt thự hai tầng, xuống xe mở cửa cho Giang Hạ. “Xuống xe trước, tí nữa em sẽ biết.”

Giang Hạ xuống xe nhìn xung quanh một lần, vị trí biệt thự này rất tốt, đối diện Bình Hồ, trước nhà còn có sân nhỏ, cỏ trải dài, đủ loại hoa và cây cảnh, xanh um tươi tốt.

Trình Dật Tu chỉ căn nhà kia, hỏi cô: “Thích nhà này sao?”

Giang Hạ gật đầu, chào ôi tòa biệt thự nhỏ kia, còn gần Bình Hồ, ai có thể không thích. “Là nhà ai thế? Bạn của anh sao?”

Trình Dật Tu dắt cô tiến vào sân nhỏ, ấn mật mã mở khóa mở cửa chính.

Giang Hạ thấy anh ấn mật mã mở khóa cũng sửng sốt.

Bên trong nhà còn chưa trùng tu, tường và mặt đất đều bằng xi măng. Tòa nhà này chọn thiết kế cao, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, chiếu sáng cả căn phòng.

Giang Hạ đứng trong ánh sáng đó, không thể tin miệng mở rộng. “Đây, đây là nhà anh sao?”

Trình Dật Tu đứng đối diện cô, dịu dàng nói: “Nếu như em thích, nơi này chính là nhà sau này của chúng ta.”

Giang Hạ nhìn bộ dáng anh không giống như nói đùa, tim đập nhanh hơn.

Đây xem như là anh cầu hôn sao?

“Nhưng mà, nhưng mà ba mẹ em còn chưa biết chuyện của anh...” cô cũng không biết đầu óc mình nghĩ gì, bật thốt lên câu này.

Trình Dật Tu đến gần một bước, hai tay chạm vào má cô, để mắt cô nhìn thẳng anh, “Nếu như em nguyện ý, đợt nghỉ lần sau chúng ta đi gặp chú và dì, có được không?”

Mặt Giang Hạ đỏ hồng, đại não vẫn còn bải công. trên mặt không ngăn được vui vẻ, lại hơi ngượng ngùng. Trình Dật Tu nhìn, chỉ cảm thấy mười năm trôi qua đều đáng giá. Nhưng lúc này, trong lòng anh lại hơi bất an.

Có đôi khi, đem hạnh phúc vững vàng bắt vào trong ngực, trái lại sẽ bất an. Bởi vì đã ném tư vị hạnh phúc, sẽ bị bệnh sợ hãi mất đi, so với chưa từng có càng làm người ta bất an hơn.

Bây giờ Trình Dật Tu đang trong tình huống này. anh hơi cúi đầu, bỏ hai tay vào trong túi quần bất an xoa ngón tay. Sau khi quyết định, anh ngẩng đầu lên, nói với cô: “Hạ Hạ, có một việc... anh muốn nói cho em.”

Về mặt anh rất nghiêm túc, trái tim Giang Hạ vốn còn cuồn cuộn bởi vì vẻ mặt anh mà bình tĩnh trở lại.

“Sao thế?” cô cẩn thận hỏi.

anh nhìn cô, trầm mặc một lát, rất lâu sau mới cúi đầu nói: “Hạ Hạ, anh bị cha mẹ vứt bỏ ở ven đường, là ông nội thu nhận anh.”

Giang Hạ sững sốt, lúc trước cô bồi Trình Dật Tu về nhà, từng nghĩ tới vì sao không thấy cha mẹ anh, thậm chí ngay cả ảnh chụp của cha mẹ anh cũng không có. Hơn nữa những lời mà ông nội Chương nói lúc say rượu, làm cho cô hiểu lầm có phải cha mẹ anh qua đời rồi không. không nghĩ tới, anh là cô nhi bị vứt bỏ.

Thấy cô không trả lời, trong lòng Trình Dật Tu bất an giống như bóng ma ở trong đêm tối, nhanh chóng cắn nuốt anh. “Có phải em... Ghét bỏ anh hay không?”

Giọng nói của anh hơi run, làm Giang Hạ đau lòng. cô đi tới, ôm anh. “Tại sao em phải ghét bỏ anh? Chuyện này không phải lỗi của anh.”

“Nhưng mà...” Thấy trong mắt cô có đau lòng, câu nói kế tiếp, đột nhiên Trình Dật Tu không nói ra miệng. Cuối cùng anh không có dũng khí nói rõ chuyện của mình cho cô.

Tất nhiên là chiếm được, anh không muốn mất đi. Cho dù lừa gạt cô cả đời, anh cũng không muốn thấy trong mắt cô có chút ghét bỏ.

anh đưa tay vuốt tóc cô, nuốt lại lời muốn nói. Sửa lại lời: “Cảm ơn em, Hạ Hạ.”

“không, phải là em cảm ơn anh, cảm ơn anh làm em hạnh phúc như thế.” cô kiễng chân, hôn lên môi anh.

Trình Dật Tu duỗi tay ấn chặt đầu cô, không cho cô rời đi. Nghiêng đầu ngậm lấy môi cô, dùng sức mút. Trong lòng anh có quá nhiều bất an và khao khát, chỉ có như thế, mới có thể làm cho anh thoáng an tâm. Giang Hạ bị anh giam cầm chặt chẽ, không thể động đậy. anh hôn vừa nhanh lại mạnh, có tính xâm lược hơn trước đây. cô vô lực phản kháng, mặc lưỡi anh xông vào trong miệng, quấn lấy cô triền miên, càn quét trong miệng cô. cô có thể cảm nhận được anh vội vàng, loại vội vàng này làm cô trầm luân, phát ra tiếng hừ nhẹ thỏa mãn.

Đây không thể nghi ngờ là tín hiệu khích lệ, làm Trình Dật Tu càng thêm nhanh hơn. Tay thuận theo quần áo đi vào trong đồ lót, lúc chạm vào da thịt, anh nhẹ nhàng run rẩy. Trong thân thể giống như có lửa, tất cả đều mạnh mẽ lao tới, làm anh khó nhịn. không tự chủ được thẳng lưng dán vào cô chặt hơn, làm cô cảm nhận được nhiệt tình của anh.

Giang Hạ cảm giác được anh khác thường, dùng chút nghị lực cuối cùng tránh cái hôn của anh, cúi đầu trước ngực anh, giọng nói buồn bực: “không được, không nên ở chỗ này...”

anh đương nhiên biết không thể ở chỗ này. Giọng nói khàn khàn hỏi cô: “Vậy chúng ta trở về có được không?”

Được đáp lại là cô dùng sức véo hông anh. anh than nhẹ một tiếng, không dám bức cô. Hôn nhẹ lên trán cô một cái, “đi thôi, anh dẫn em đi tham quan nhà chúng ta.”

cô ừ một tiếng, lui ra từ trong ngực anh, ánh mắt lại quét đến chỗ kia của anh, giống như là bị phỏng, vội vàng xoay người sang chỗ khác.

Trình Dật Tu khẽ cười, nắm tay cô, ghé vào tai cô nói: “Xấu hổ cái gì, sớm muộn gì nó cũng là của em.”

Mặt Giang Hạ đỏ bừng, tránh tay anh, dẫn đầu chạy tới tầng hai.

...

Nghỉ trưa hơn ba tiếng, hai người ở trong nhà mới hạnh phúc ngọt ngào cả buổi chiều. Sau khi quay lại khách sạn, tách nhau ra, trở lại vị trí của mỗi người.

trên mặt Giang Hạ không mất đi ngọt ngào, lúc nào không có người sẽ cười ngây ngô. Khiến cho mấy người Trần Yến nghi rằng cô bị làm sao.

Trạng thái này liên tục duy trì đến lúc đến nhà ăn nhân viên, cô tất nhiên ngồi cùng bàn Trình Dật Tu.

Chuyện hai người bọn họ bên nhau, từ sau khi hát ở ktv, đã là chuyện mọi người trong khách sạn đều biết. Cho nên bàn còn trống hai vị trí, cũng không có người lại gần.

Thức ăn hôm nay không tệ, Giang Hạ thích ăn thịt kho tàu và cá hổ. Trình Dật Tu đều gấp phần của mình cho cô. anh là quản lý nhà bếp, nhân viên phòng bếp thuộc quản lý của anh. Mà Giang Hạ dính hào quang của anh, cá hổ ở trong khay có không ít, trong khay đồ ăn của cô chất đầy thịt kho tàu và cá hổ, miệng ăn không ngừng.

“Tiểu Giang, có thể ngồi lui vào bên trong được không?”

Hai người đang ăn vui vẻ, đột nhiên có người không có mắt nhìn đứng bên cạnh bàn. không cần ngẩng đầu, Giang Hạ cũng có thể nghe ra giọng nói của Hạ Bạch Tuyết.

cô ung dung nuốt miếng cá trong miệng, không muốn nhường vị trí cho cô ta. Nhưng mà Hạ Bạch Tuyết đã để khay thức ăn của mình lên trên bàn, hơn nữa còn đẩy khay thức ăn của Giang Hạ vào bên trong.

“Cảm ơn Tiểu Giang, tôi muốn nói với cô về chuyện nhân viên chủ quản nhà hàng Trung Quốc.”

cô ta chủ động như thế, lại nhắc tới công việc. Giang Hạ chỉ có thể tâm bất cam tình bất nguyện dời vào vị trí bên trong. Hạ Bạch Tuyết ngồi xuống rất nhanh, đối mặt với Trình Dật Tu.

“anh Dật Tu, anh không thích ăn cá hổ sao? Em cũng không thích ăn.” nói xong quay đầu nhìn Giang Hạ, “Tiểu Giang có muốn ăn không, phần của tôi cũng cho cô.”

Sắc mặt Giang Hạ không thân thiện đem khay thức ăn vào trong lòng mình, “không cần, tôi ăn đủ rồi.”

Bộ dáng Hạ Bạch Tuyết rất thất vọng, “Như vậy à, vậy thì chỉ có thể lãng phí cá hổ này, rất đáng tiếc.” nói xong lại nói với Trình Dật Tu: “Đúng rồi anh Dật Tu, tuần này nghỉ ngơi, có muốn quay về...”

Trình Dật Tu ngắt lời cô ta, “Ngại quá, lúc nghỉ ngơi tôi muốn ở bên Giang Hạ.” anh nhìn chằm chằm cô ta, trong mắt mang theo nồng đậm ý cảnh cáo.

Hạ Bạch Tuyết bị anh nhìn chằm chằm thay đổi sắc mặt, môi khẽ mở, cuối cùng không nói gì nữa.

Giang Hạ ngồi vị trí bên trong, ngồi chéo với Trình Dật Tu, cho nên không thấy rõ ánh mắt anh. Chỉ thấy anh đẩy khay thức ăn vào bên trong, ngồi đối diện cô.

cô cười vui vẻ, có thể để Hạ Bạch Tuyết bị coi thường, vui vẻ hơn cô ăn cá hổ.

Có lẽ biểu hiện của Trình Dật Tu quá trực tiếp, không lưu lại mặt mũi cho Hạ Bạch Tuyết. cô ta bưng khay thức ăn lên, không được tự nhiên nói: “Tôi nhớ ra tôi còn chút việc phải làm, hai người từ từ ăn.”

Giang Hạ nhìn về phía cô ta, “không phải cô nói là có chuyện chủ quản cần nói sao?” cô ngạc nhiên phát hiện, Hạ Bạch Tuyết quanh năm mang nụ cười trên mặt, lúc này lại không cười, thậm chí còn trắng bệch.

Hạ Bạch Tuyết bị Giang Hạ đâm hạnh phúc vào mặt, nói câu: “Ngày mai nói sau.” Sau đó bước nhanh rời đi.

Giang Hạ nhìn Trình Dật Tu, anh đang cúi đầu ăn cơm. cô cầm đũa gõ khay thức ăn của anh.

“Chao ôi, anh nói xem có phải Hạ Bạch Tuyết thích anh không?” cô nhớ, từ lúc Trình Dật Tu tới khách sạn, Hạ Bạch Tuyết từng đưa ra tám hình hai người chụp chung. Lại hỏi: “Có phải hai người quen biết từ trước rồi không?”

anh ngẩng đầu, nghiêm túc nói: “anh chỉ thích em. Hơn nữa không tính là quen biết cô ta, chỉ là lúc trước gặp qua mấy lần.”

Giang Hạ ồ một tiếng. Lời nói của anh rất có kỹ xảo, dùng “Chỉ thích em” để lẩn tránh vấn đề thứ nhất.

Nhưng mà cô lại không có một chút tức giận. Bởi vì cô có thể cảm nhận được, anh thấy Hạ Bạch Tuyết rất phiền, thậm chí là chán ghét.

Trình Dật Tu hơi thất vọng, “Vì sao bộ dáng em không có một chút ghen nào thế?”

Giang Hạ gấp miếng cá hổ, “Sao em phải ghen?”

Trình Dật Tu: ...

Xem ra anh còn chưa đủ cố gắng.

30. Chương 30: Sinh Nhật

Edit: Yuurei Bana.

Về chuyện chủ quán nhà hàng Trung Quốc, một câu của Hạ Bạch Tuyết ngày mai nói sau, liền kéo đến ngày mai, mỗi lần Giang Hạ tìm cô ta hỏi, đều bị cô ta lấy cớ từ chối.

Giang Hạ cảm thấy chuyện này có gì đó không thích hợp, đầu thông minh hơn, chạy tới phòng nhân sự hỏi tiểu Lý. Nhưng mà lời nói của tiểu Lý làm Giang Hạ sững sờ.

Nhân sự không nhận được thông báo muốn tìm chủ quán!

Giang Hạ thật sự không biết nên nói gì cho phải, cô không biết rốt cuộc Hạ Bạch Tuyết nghĩ cái gì. Trần Yên đã đến nhà hàng Tây, không có chủ quán, cô bận hơn một chút, nhưng ngoài ra thì không có gì. Hạ Bạch Tuyết không nói chuyện này, thậm chí không thông báo cho phòng nhân sự, chẳng lẽ chỉ muốn cô mệt mỗi thôi sao?

Giang Hạ tức giận quay lại phòng làm việc, vừa mới vào cửa di động vang lên âm báo nhắc nhở có tin nhắn. Vừa mở ra nhìn, Trình Dật Tu gửi tới một tấm ảnh. Phóng to ảnh chụp, là ảnh chụp chứng minh thân phận anh.

Giang Hạ cảm thấy kỳ lạ, đang yên đang lành ảnh gửi ảnh chứng minh thư tới làm gì, chẳng lẽ gửi sai? đang định nhắn tin hỏi anh, đánh được mấy chữ trong đầu đột nhiên sáng lên. cô mở ảnh chụp lần nữa, phóng to hết mức. Nhìn phần ghi ngày sinh, rõ ràng là ngày mừng tám tháng sáu.

Ngày mừng tám tháng sáu? không phải là hôm nay sao!

Giang Hạ bật cười, người này cũng biết đùa đấy. Sinh nhật thì sinh nhật, nói thẳng ra là được, vậy mà còn quanh co lòng vòng gửi tấm hình tới.

Nhưng mà nghĩ lại mình làm bạn gái, thậm chí ngày sinh của anh cũng không biết, hình như cũng thất trách.

Suy nghĩ một lát, gửi tin nhắn qua cho anh: Ồ, anh gửi cho em cái này làm gì? Có phải gửi sai rồi không? anh trả lời rất nhanh: A, không có gì.

Giang Hạ nhìn mấy chữ này, có thể tưởng tượng ra được vẻ mặt thất vọng của anh. Che miệng cười một lúc lâu, lại gửi một tin: Nhưng mà ảnh anh trên chứng minh thư rất đẹp trai.

Lần này anh trả lời rất ngắn, chỉ có một chữ “Hả”.

Giang Hạ để điện thoại di động xuống, ôm bụng cười. Sau đó mới trả lời anh: Đúng rồi, khuya hôm nay Hứa Lôi hẹn em có việc, có khả năng là muộn mới trở về, anh không cần đợi em.

Lần này phải vài phút sau, anh mới gửi lại icon bĩu môi.

Giang Hạ tưởng tượng bộ dáng anh bên kia điện thoại, nhất định là bất đắc dĩ và tức ngực. Vừa muốn cười lại hơi đau lòng, nhện xuống xúc động muốn nói chúc anh sinh nhật vui vẻ, gọi điện thoại cho Hứa Lôi, bảo cô ấy buổi trưa ra ngoài dạo phố.

cô chưa bao giờ tặng quà cho người đàn ông nào ngoài cha cô, nên tặng anh cái gì đây? Quần áo? Ví tiền? Hình như rất bình thường, cô muốn đưa cho anh thứ gì đó độc nhất vô nhị.

Mãi đến trưa Giang Hạ cũng chưa nghĩ ra được gì, gần đến giờ nghỉ trưa cô sợ Trình Dật Tu đến tìm cô, kéo Hứa Lôi ra khỏi khách sạn sớm một chút.

Biết Giang Hạ muốn chọn quà sinh nhật cho Trình Dật Tu, Hứa Lôi liếc mắt cười bí ối với cô, “Chọn làm gì, mang em tặng cho anh ta là được, bảo đảm anh ta sẽ hài lòng!”

Giang Hạ liếc mắt nhìn cô ấy, “Chị đứng đắn một chút! Nghĩ giúp em xem, nên đưa gì thì tốt?”

“Em không đưa mình cho anh ta, thì còn có thể đưa cái gì, không phải ví tiền thì thất lưng.”

“không còn chủ ý gì khác sao?” Giang Hạ hỏi.

Hứa Lôi nhú mày suy nghĩ, “Cũng có, nếu em đã muốn cho anh ta ngạc nhiên, không bằng làm một việc ngạc nhiên lớn hơn, quay về trang trí nhà, hoa tươi, rượu đỏ bánh ngọt gì đó, lại mua một bộ đồ gợi cảm xinh đẹp...”

Còn chưa nói xong, Giang Hạ đập nhẹ lên vai cô ấy, “Sao chị nói đi nói lại vấn đề này thế!”

Hứa Lôi chao ôi một tiếng, “Em nghĩ cái gì thế, chị chỉ nói chuẩn bị bữa tối dưới nển cho anh ta, tự em hiểu sai lại còn trách chị hả?”

Giang Hạ bị cô ấy nói đỏ mặt, nhưng mà... Bữa tối dưới nển, hình như rất được.

“Nhưng mà dù sao cũng phải đưa quà, hay là chị đi cùng em đến trung tâm thương mại chọn quà nhé.”

“Được rồi! Em nói đi đâu liền đi đó. Nhưng mà em nên mua hoa tươi với bánh ngọt trước, bằng không xế chiều sẽ không kịp.” Hứa Lôi nhắc nhở cô.

“Đúng rồi!” Giang Hạ mở di động ra, lên mạng đặt hàng, tính toán thời gian, ba giờ chiều người ta sẽ mang đến.

Nhưng mà lúc chọn mua hoa tươi, cô hơi do dự, cuối cùng vẫn chọn hoa hồng. Suy nghĩ một lát, anh còn chưa tặng hoa cho cô, không nghĩ tới là cô tặng hoa trước.

Hai người tới trung tâm thương mại, Giang Hạ đi một vòng chưa tìm được thứ mình ưng ý, cuối cùng dưới đề nghị của Hứa Lôi, chọn thất lưng, thuận tiện chọn bình rượu đỏ.

Chọn xong hết quà, hai người vội vàng chạy về nhà. Vừa vặn hoa tươi và bánh ngọt mua trên mạng cũng đưa đến, Giang Hạ có ý muốn tặng cả bó hoa cho anh, không nghĩ tới thừa dịp cô dọn dẹp phòng, Hứa Lôi ngắt cánh hoa, chín mười chín đóa hoa hồng, cánh hoa vung khắp nơi trên bàn, thậm chí cả ghế sofa và trên giường.

Giang Hạ giật mình nói: “Chị làm gì đấy!”

Về mặt Hứa Lôi nhìn cô giống như người ngoài hành tinh, “Em nói gì thế, chẳng lẽ em muốn ôm bó hoa to như vậy nói với anh ta sinh nhật vui vẻ sao? Ngu ngốc!”

Giang Hạ nhìn cánh hoa trong phòng, “Có thể, nhưng mà như này...” Làm cho người ta mơ màng.

Hứa Lôi nhìn đồng hồ, nói với cô: “Nhanh không kịp mất, em mau thay quần áo mặc buổi tối ra xem!”

Giang Hạ cúi đầu nhìn áo T – shirt và quần jean trên người mình, “Mặc như này không được sao?”

Hứa Lôi liếc mắt, “Em cảm thấy em mặc như vậy, có hợp với cảnh tượng này không? Người ta là cô bé lọ lem tham gia vũ hội còn biết thay váy công chúa và đi giày thủy tinh đấy! Mau thay váy đẹp vào!” nói xong vỗ tay cô, “Đúng rồi! Mặc bộ sườn xám lần trước chị đưa cho em, rất hợp!”

Bộ kia sao? Giang Hạ hơi do dự, mặc bộ sườn xám kia, hơn nữa còn bố trí cánh hoa, không phải là đưa dê vào miệng cọp sao?

Hứa Lôi thấy cô như vậy, chạy vào phòng cô lấy sườn xám từ trong tủ ra, hỏi: “Em có giày hợp với bộ này không?”

nói xong cô ấy lại mở tủ giày Giang Hạ, bên trong hầu như đều là giày thể thao, hoặc hài, chỉ có hai đôi giày da là bình thường.

“Rốt cuộc là em có phải là con gái hay không? Trong tủ giày một đôi cao gót cũng không thấy!” Về mặt Hứa Lôi chỉ tiếc rên sất không thành thép, bây giờ đi mua sợ không kịp! Liếc đôi giày cao gót màu đỏ trên chân mình vừa mua, cô ấy khẽ cắn răng cởi ra, lấy đôi giày đế bằng từ trong tủ ra thay.

“Chị đây vì em làm bất cứ chuyện gì!” Hứa Lôi lẩm bẩm, còn Trình Dật Tu, sau chuyện này mà không làm một bữa tiệc thật lớn cảm ơn cô, cô sẽ bắt cóc Giang Hạ!

Hai người nhanh chóng sắp xếp xong, lúc đến khách sạn vừa vặn quẹt thẻ trước một phút.

Lúc Giang Hạ thở hồng hộc chạy đến phòng làm việc, mới phát hiện Trình Dật Tu đang đợi cô.

Thấy cô hoang mang rối loạn, mặt đầy mồ hôi, anh lấy tờ giấy lau trán thay cô. “Em đi đâu thế?”

“Em, em với Hứa Lôi ra ngoài, thiếu chút nữa không kịp quẹt thẻ.”

anh gật đầu, nhìn cô, dường như có lời muốn nói. Giang Hạ hỏi: “anh tìm em có việc gì sao?”

anh thở dài, “không có việc gì, nhớ em mà thôi.” nói xong cúi đầu hôn lên mặt cô.

Giang Hạ tránh đi, “Đều là mồ hôi...”

anh đuổi theo hôn một cái, “anh không chê.”

Giang Hạ sợ anh muốn làm gì đó, đẩy anh ra cửa, “Được rồi, anh nhanh về làm việc đi, không nhân viên nhà hàng thấy bây giờ.”

Trình Dật Tu bị cô đẩy tới cạnh cửa, trước khi ra cửa quay đầu hỏi cô, “Buổi tối em về nhà lúc mấy giờ?”

anh cúi đầu, mím môi, bộ dáng đáng thương. Trong lòng Giang Hạ mềm nhũn, thiếu chút nữa nói kế hoạch của mình ra. Nhưng mà cuối cùng vẫn nhịn xuống, “Em sẽ cố gắng về sớm một chút, về đến nhà em sẽ gọi cho anh.”

anh không cam lòng, lại nói: “Hay là sau khi kết thúc thì em gọi cho anh, anh đi đón em? Quá muộn một cô gái đi về không an toàn.”

Giang Hạ khoát tay, “không cần không cần, Hứa Lôi sẽ đưa em về.”

Nhìn Trình Dật Tu thất vọng đi xa, Giang Hạ thở dài một hơi. Nhìn bộ dáng kia của anh, cô thật sự không đành lòng, nhưng mà cô chuẩn bị để làm anh ngạc nhiên mà, không phải sao!

Dự định đêm nay không nhiều, lúc hơn bảy giờ, Giang Hạ ở trong phòng làm việc đứng ngồi không yên, đồ đạc đã sớm thu dọn xong, chỉ đợi giờ tan làm xông về nhà.

Sắp tám giờ Hứa Lôi chạy tới phòng làm việc của cô, thấy cô còn ngồi ở đó, kinh ngạc nói: “Sao em còn chưa đi!”

Giang Hạ chỉ đồng hồ treo tường trong phòng làm việc, “Chưa tới giờ.”

Hứa Lôi vỗ trán, “Em trốn một ca thì sao? Nhanh đi đi, chị nhìn chăm chăm cho em, có chuyện gì thì chị gọi cho em.”

Giang Hạ do dự chưa đến ba giây, cầm túi lên, “Được rồi, vất vả cho chị, hôm nào em mời chị ăn cơm!”

Giang Hạ vội vã thay quần áo, không quẹt thẻ, gọi xe về nhà. Vài ngày nay nhiệt độ đã đến ba mươi độ, về đến nhà toàn thân đầy mồ hôi, vội vàng vào nhà tắm tắm, thay bộ sườn xám kia, đứng ở trước gương xoay một vòng.

Chao ôi, quần áo này thật sự quá bó. cô chạy vào phòng mở tủ quần áo ra, nghĩ thay bộ khác, lại không thấy bộ thích hợp.

Nhìn đồng hồ đã sắp đến tám rưỡi, Trình Dật Tu sắp về. không lo lắng thay quần áo nữa, nhanh chóng đem thẻ chuẩn bị xong, nhét vào khe cửa phòng 501.

Lúc tám giờ rưỡi, Trình Dật Tu đứng giờ tan sở, lái xe về nhà. Lúc đến tiểu khu, thấy cửa hàng bánh ngọt vẫn còn mở cửa. đi đến cửa hàng, mới đi được vài bước, lại ngừng lại.

Thôi, một mình còn cần sinh nhật làm gì, dù sao qua nhiều năm như vậy rồi. anh đi đến cửa hàng tiện lợi, mua mấy lon bia.

Đến dưới lầu, ngẩng đầu nhìn cửa sổ tầng sáu chìm trong bóng tối, trong lòng buồn bực. Về nhà mở cửa, đèn anh đều ngại bật, đổi giày ngồi trên ghế sofa, mở lon bia uống một nửa.

31. Chương 31: Trợ Lý

Edit: Yuurei Bana.

Giang Hạ chuẩn bị xong mọi thứ thì tắt đèn, căng thẳng đợi Trình Dật Tu về nhà. Lúc nghe lầu dưới có động tĩnh, cô lại ngồi không yên, từ trên ghế đứng dậy, mở hé cửa ra nhìn, thăm dò lầu dưới.

Nhưng mà sau khi lầu dưới đóng cửa, thì không có động tĩnh gì nữa. Giang Hạ bất an ở trong nhà, chẳng lẽ anh không nhìn thấy thẻ sao? không đúng, cô dùng thẻ màu đỏ thắm, rất rõ ràng, không thể nào không nhìn thấy được.

Có lẽ anh muốn chuẩn bị một chút, thay quần áo gì đó chẳng hạn. cô nhẫn nại quay về ghế sofa tiếp tục đợi, đợi nửa tiếng, vẫn không thấy một chút động tĩnh.

Trời quá nóng, có lẽ anh muốn đi tắm. Nghĩ như vậy, nửa tiếng lại trôi qua.

Giang Hạ ngồi không yên, lấy điện thoại di động ra, nghĩ xem có nên nhắn tin cho anh hay không. Còn chưa nghĩ ra được nên viết cái gì, Trình Dật Tu đã nhắn tin tới: Hạ Hạ, em đang ở đâu?

Giang Hạ nhìn tin nhắn sững sờ ba giây, chẳng lẽ anh thực sự không nhìn thấy thẻ sao?

Vừa định nhắn tin lại, di động lại vang lên âm nhắc nhở có tin nhắn.

Hạ Hạ, đầu anh choáng váng, thật là khó chịu.

Hạ Hạ, anh nhớ em.

Hạ Hạ em mau về đi.

anh nhớ em.

anh nhớ em.

...

Liên tiếp nhận được mười mấy tin “anh nhớ em”. Màn hình liên tục kêu lên.

Giang Hạ dở khóc dở cười, phí nửa ngày chuẩn bị ngạc nhiên, toàn bộ đều vì anh mất mùa không thấy được thẻ mà không còn ngạc nhiên nữa.

Bất đắc dĩ nhắn lại tin nhắn cho anh “Em ở nhà”. Sau đó cô nghe cửa dưới lầu mở ra, lại “Bụp” một tiếng đóng kín.

cô vội vàng cầm bật lửa, đốt lên mấy ngọn nến mình chuẩn bị. Còn chưa đốt xong, cửa chính bị người ta gõ.

Bây quá nhiều ngọn nến, nhất thời không đốt xong. Lại nghe Trình Dật Tu ở bên ngoài thúc giục: “Hạ Hạ em ở nhà sao, mở cửa cho anh.”

“Đợi một lát, lập tức tới ngay!”

Nhanh chóng tắt xong tất cả ngọn nến, Giang Hạ sửa sang sườn xám trên người, mới đi đến cửa chính, hít một hơi thật sâu, mở cửa ra.

Cửa vừa mở, đầu tiên Trình Dật Tu nhìn Giang Hạ ngượng ngùng, sau đó nhìn những ngọn nến mờ nhạt ở phía sau cô, khắp nơi đều là hoa hồng, cùng với bánh ngọt trên bàn.

anh sững sờ tại chỗ, một lúc lâu sau mới hồi phục lại tinh thần. Giang Hạ động nhẹ vào cánh tay anh, “anh sao thế?”

anh nhìn về phía cô không thể tin, “Hạ Hạ, những thứ này... Chuẩn bị vì anh sao?”

Thấy cô gật đầu, trong thế giới của anh giống như có pháo hoa, sáng bừng trong nháy mắt, buồn bực lúc trước biến mất. anh hoan hô một tiếng, bế Giang Hạ lên, giơ lên cao.

Giang Hạ bị anh ôm hai chân cách xa mặt đất, kinh hô một tiếng, “anh làm sao thế, mau buông em xuống!”

Trình Dật Tu đặt cô xuống, nâng mặt cô lên, nói: “Hạ Hạ, cảm ơn em.” nói xong lại cúi đầu hôn cô.

Giang Hạ vội vàng tránh ra, “Cửa còn chưa đóng đấy!”

anh xoay người đi đóng cửa, Giang Hạ nhân cơ hội chạy tới bên cạnh bàn ăn. “Ước trước rồi ăn bánh ngọt!”

Trình Dật Tu nào có không thuận theo. Lúc trước anh còn ưu thương, cảm thấy bị Giang Hạ coi nhẹ, khó chịu muốn chết. Bây giờ giống như uống một bình mật ong, ngọt phát ngán.

trên bánh ngọt cắm hai mươi chín cây, Giang Hạ nhìn ngọn nến, bảo anh ước.

anh đi đến phía sau cô, ôm cô vào trong ngực, ước. “anh hy vọng, ngày này hàng năm đều trôi qua với em. không, sau này mỗi ngày, đều muốn trôi qua cùng em!”

Giang Hạ oán trách anh nói: “Tại sao phải nói ra, nói ra thì mất linh!”

cô oán trách làm lòng Trình Dật Tu ấm áp, kể từ khi ông nội qua đời, không có người nào trải qua sinh nhật cùng anh, cũng không có ai nói những lời làm ấm lòng anh như vậy.

anh ôm chặt cô, ghé vào tai cô nhỏ giọng nói: “Hạ Hạ, anh rất vui.”

Giang Hạ xấu hổ tránh cái ôm của anh, “Mau thôi nén!”

anh nhìn cô cười, “Cùng nhau thôi.”

Thổi ngọn nến, Giang Hạ cắt một phần bánh ngọt cho Trình Dật Tu. “Chúc anh sinh nhật vui vẻ!”

anh không có nhận, cầm tay Giang Hạ, gặm một miếng bánh ngọt. “Thực ngọt.”

Bên miệng anh dính một vòng bơ trắng, Giang Hạ buồn cười duỗi tay lau thay anh, lại không đề phòng bị anh ngậm ngón tay.

anh nhìn cô, dùng đầu lưỡi bao bọc đầu ngón tay cô, nhẹ nhàng hút. Đầu lưỡi anh giống như mang theo điện, làm ngón tay đến tim Giang Hạ nổi lên một trận tê dại.

Theo phản xạ cô rút tay về, mặt đỏ tím đập dồn dập không biết làm sao, nói lắp: “Em, em đi nấu mì trường thọ cho anh.” nói xong, trốn vào trong phòng bếp.

Trình Dật Tu theo cô vào phòng bếp, dựa vào cửa nhìn cô nấu mì trường thọ.

Tối nay cô mặc sườn xám rất vừa người, từ vị trí anh nhìn sang, eo thon đầy một nắm tay, bị tơ lụa vải vóc chặt chẽ bao vây, đủ để mỗi người đàn ông nổi điên.

Đáng chết là, cô còn mặc tất chân và đi giày cao gót.

Phát hiện được nơi nào đó trên thân thể mình có biến hóa, hơi thở của Trình Dật Tu trở nên thô hơn.

Giang Hạ vừa đem nồi nước để lên bếp, còn chưa bật lửa, liền bị anh nắm lấy cổ tay kéo vào trong lòng. “Hạ Hạ, đêm nay em thật đẹp.”

Giọng nói của anh khàn khàn mang theo đè nén. Ngọn đèn sáng ngời, chiếu vào đôi mắt tĩnh mịch của anh, giống như mắt sói trên thảo nguyên.

Giang Hạ bị anh nhìn như vậy, toàn thân dường như có lửa, nóng hổi. cô hơi sợ tình triều xa lạ dâng lên trong cơ thể, tránh ánh mắt anh, lại vừa vặn trông thấy vết hằn anh khế di chuyển.

Hôn môi đến đột ngột nhưng mà trong dự liệu của cô, Giang Hạ nhắm mắt lại, cảm nhận được anh nhiệt tình. Bàn tay anh cách một tầng lụa mỏng, chạy loạn trên eo cô, mỗi chỗ anh chạm vào, giống như châm mỗi lửa.

Tay Trình Dật Tu chạm đến khóa kéo bên eo cô, không do dự kéo ra, dò xét đi vào.

không có vài vóc ngăn cản, cô có thể cảm nhận được bàn tay của anh, xúc cảm xa lạ làm cô mất hồn. Hai tay không tự giác được để lên cổ anh, trong cổ họng bật ra tiếng hừ nhẹ.

...

Lúc Giang Hạ lấy lại tinh thần, hai người đã ở trên giường, sườn xám trên người bị nhẵn. cô hơi sợ, đẩy đầu người đang vùi đầu trước ngực cô.

anh ngẩng đầu, trong mắt đều là khát vọng. Mang theo khấn cầu nói: “Hạ Hạ, cho anh được không?”

Mặt Giang Hạ đỏ có thể nhỏ ra máu, cúi đầu cắn môi không nhìn anh.

anh thấy cô không trả lời coi như là cam chịu, cúi đầu tiếp tục, lại nghe cô nói: “Đợi chút, anh, anh có đồ bảo hộ hay không...”

cô vùi đầu vào trong chăn, giọng nói rầu rĩ. anh ngẩn người, đợi phản ứng kịp lời cô nói, hơi nhụt chí chui đầu vào trong gáy cô, cọ cọ sợi tóc cô.

“Thực xin lỗi, anh không biết em cho anh ngạc nhiên, anh, anh không có chuẩn bị...” Sớm biết vậy, anh nên mua một hộp tùy thân.

Trong lòng Giang Hạ vốn sợ, nghe anh nói không có chuẩn bị, dường như hoảng loạn đẩy anh từ trên người xuống.

anh không thuận theo, khó nhịn nhún eo, “Hạ Hạ, anh khó chịu... Giúp anh một chút được không?”

anh giống như đứa bé muốn ăn kẹo, được yêu thương lại chơi xấu, kéo tay cô vươn vào trong T-shirt, một đường xuống dưới.

(Tôi là một con cua nhỏ đáng yêu, a a a a a...)

Khi tất cả trở về bình tĩnh, anh thỏa mãn thở dài ở bên tai cô. Ánh nến phòng khách chiếu vào trong phòng, mờ nhạt bình an.

Giang Hạ không dám nhìn anh, vùi mặt trong lòng anh, cả khuôn mặt đỏ bừng. anh hôn đỉnh đầu cô, sung sướng nói: “Từ hôm nay trở đi anh chính là người của em, Hạ Hạ, em phải chịu trách nhiệm với anh.”

Giang Hạ véo vào hông anh, “không biết xấu hổ!”

Hai người dính nhau rất lâu, lúc Giang Hạ nhớ tới mì trường thọ, đã sắp mười hai giờ. cô vội vàng vào phòng bếp nấu tô mì trứng gà, uy hiếp anh ăn hết.

Lòng đỏ trứng sống, muối cho quá nhiều, mì cũng quá nát, nhưng mà Trình Dật Tu thỏa mãn ăn hết tất cả.

“Hạ Hạ, sau này ngày này hàng năm em nấu mì cho anh, có được không?”

Giang Hạ biết mình làm rất khó ăn, hiếm khi anh nể tình, cô đương nhiên đồng ý.

Ăn xong mì, Giang Hạ mang quà chuẩn bị đưa cho anh. Sau khi anh mở ra, cười nói: “Em tặng thất lưng cho anh, ý là buộc anh ở eo sao?”

Giang Hạ đỏ mặt, lúc chọn quà hình như nghe Hứa Lôi nói một câu như vậy, đưa thất lưng chính là muốn buộc người đàn ông kia.

anh đến gần tai cô, ái muội nói: “Vậy sau này thất lưng của anh, cũng chỉ có em mới có thể mở.”

Giang Hạ bắt lấy sơ hở trong lời nói của anh, “anh nói như vậy thì trước kia có người mở rồi sao?”

Về mặt anh đau khổ giơ tay lên, “Trước kia đều là như vừa rồi...”

Giang Hạ nhớ tới tình cảnh vừa rồi, rất nhanh hiểu được ý anh, đỏ mặt hừ anh một tiếng.

Ăn mì trường thọ, đưa quà, thấy qua mười hai giờ, Giang Hạ đuổi anh xuống lầu.

anh móc túi quần ra, “đi quá nhanh, quên mang chìa khóa...”

Giang Hạ: ...

Cuối cùng, Trình Dật Tu được như ý nguyện vào phòng Giang Hạ. Ban đêm rất dài, trong lòng ôm ôn hương nhuyễn ngọc, mặc dù khó ngủ, cũng rất thỏa mãn.

Ngày hôm sau, Giang Hạ bị hôn tỉnh, bị anh không biết xấu hổ mượn tay lần nữa, thời gian chạy bộ cũng đều muộn.

Đến khách sạn không bao lâu, Trần Yến chạy đến phòng làm việc của Giang Hạ, xin cô giúp đỡ.

Hóa ra khách sạn có một đoàn khảo sát mới đến, có hơn ba mươi người ngoài nghề, một ngày ba bữa bọn họ đều dùng cơm tây giải quyết, hôm nay là ngày thứ ba. Tất cả vốn rất bình thường, nhưng mà sáng sớm hôm nay chủ quản Diêu Mộng đột nhiên gọi điện thoại tới xin nghỉ bệnh. cô ấy xin nghỉ cũng không có gì, nhưng mà ngay sau đó, nhân viên phục vụ nhà hàng Tây liên tục gọi điện xin nghỉ, hôm nay đi làm cộng thêm phục vụ sinh chỉ có năm người.

Trần Yến đi tìm Hạ Bạch Tuyết, Hạ Bạch Tuyết mang vấn đề khó khăn đá cho cô ấy, “cô là quản lý nhà hàng Tây, gặp chuyện này đương nhiên là cô phải tự mình giải quyết!”

Bữa sáng là tự giải quyết, cho nên có thể ứng phó, lúc đến cơm trưa, năm người căn bản không ứng phó được. cô chỉ có thể tìm Giang Hạ mượn người.

Nhân viên phục vụ cùng xin nghỉ, rõ ràng là bãi công. Mà các cô ấy làm như thế, rõ ràng là bất mãn với việc Trần Yến làm quản lý. Giang Hạ đề nghị: “Chuyện này, tốt nhất là cô nên nói một tiếng với lão Mã.”

Lần đầu tiên Trần Yến nhậm chức, bị chuyện này làm cho sốt ruột, cau mày nói: “Tôi biết, vừa rồi đã đến phòng làm việc của lão Mã, ông ấy còn chưa tới.”

Giang Hạ vỗ bả vai cô ấy, “cô làm tốt chuyện của mình là được, thiếu vài người sao? Tôi đi sắp xếp.”

Trần Yến mượn năm người, Giang Hạ thở dài, quay về phòng làm việc của mình. Sắp đến mười giờ rưỡi, Trình Dật Tu gửi tin nhắn tới, hỏi cô có đi nhà ăn nhân viên ăn cơm không.

Giang Hạ nhìn đồng hồ, cũng sắp đến giờ, liền gửi tin nhắn “Được” qua cho anh.

Lúc đến nhà ăn, Trình Dật Tu đã lấy hai phần cơm đợi cô. Nhưng mà mới mấy tiếng không gặp, anh lại giống như vài năm không gặp, ánh mắt liên tục dính lên người cô.

Giang Hạ đá chân anh dưới bàn, nhỏ giọng nói: “Ăn cơm!”

anh ồ một tiếng, xúc cơm, sau đó tiếp tục nhìn chăm chăm cô.

Nhân viên trong nhà ăn rất nhiều, đi tới đi lui, luôn có vài người chú ý đến bọn họ, sau đó cười ám muội một tiếng.

Giang Hạ bị bọn họ nhìn chăm chăm trên mặt phỉm hồng, giống như làm chuyện gì xấu. nói với Trình Dật Tu: “anh cứ nhìn chăm chăm em, em sẽ không ăn nữa.”

Lúc này anh mới dời ánh mắt, “anh cảm thấy hôm nay em xinh đẹp hơn.”

Giang Hạ cúi đầu không để ý tới anh, lại nghe anh nói: “Buổi trưa đi cùng anh đến ký túc xá lấy chìa khóa dự bị nhé.”

“anh tự mình đi lấy, cần em đi làm gì?”

anh cười một tiếng, trêu đùa nói: “Nếu em không đi cùng anh, anh sẽ không đi lấy, dù sao buổi tối có thể đến nhà em ngủ.”

Giang Hạ: ...

Buổi trưa tan tầm, Giang Hạ ngoan ngoãn bồi anh đến ký túc xá. Lần đầu tiên cô đến ký túc xá của anh, có ba phòng, trùng tu rất mới, cũng đầy đủ đồ dùng gia dụng.

“Nơi tốt như thế, cách khách sạn lại gần, anh không ở thật lãng phí.”

Trình Dật Tu tìm được chìa khóa dự bị trong ngăn kéo, “Nếu em cảm thấy tiện, có thể chuyển đến ở.”

Giang Hạ bĩu môi, “Em không cần, ký túc xá của em em còn không ở ấy.”

nói đến việc này, đột nhiên Giang Hạ nhớ tới một chuyện, hỏi anh: “Sao lúc trước anh lại thuê phòng dưới lầu nhà em?”

anh dừng lại một lát, nói: “Chỉ là cảm thấy bên kia cách công viên gần, tiện cho việc chạy bộ.”

Giang Hạ ồ một tiếng, cô cũng cảm thấy mặc dù ký túc xá gần hơn nhiều, nhưng mà bên đây quá ẩm ỉ. Cho nên thà ở nhà mình còn hơn.

Cầm chìa khóa, Trình Dật Tu nhìn đồng hồ còn sớm, hỏi cô có muốn nghỉ ngơi một lát không. Giang Hạ nghĩ trở về cũng không có việc gì làm, vì vậy hai người ngồi trên ghế sofa, chọn lấy phim xem.

Phim điện ảnh tình cảm, không thể thiếu hôn môi và một chút thân mật. Mỗi lần tivi xuất hiện cảnh đó, Trình Dật Tu lại nhìn về phía cô.

Giang Hạ bị anh nhìn không được tự nhiên, lấy cớ buồn ngủ, chạy tới ghế sofa khác muốn ngủ. Nhưng mà rất nhanh cô phát hiện mình đã sai, bởi vì anh cũng theo tới, ôm cô chen chúc trên ghế sofa, còn tìm được cớ tốt - - “Sợ em bị té.”

Buổi chiều lúc làm việc, Giang Hạ mới biết buổi trưa lão Mã rất tức giận. Hóa ra đám người Diêu Mộng cùng nhau từ chức, mà lý do từ chức là làm việc ở khách sạn không được thăng chức.

Hóa ra chuyện Trần Yến lên làm quản lý nhà hàng Tây, lão Mã không rõ ràng lắm. Chuyện điều động trong phòng nhân sự vốn do Tổng giám quyết định. Lão Mã không quen thuộc nhân viên lắm, cho nên sau khi Hạ Bạch Tuyết đánh báo cáo, lão Mã chỉ cho là cô ấy từ nhân viên nhà hàng Tây thăng chức lên, không nhìn kỹ liền ký tên. Bây giờ xảy ra chuyện, ông cũng không thể đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên đầu Hạ Bạch Tuyết, vì vậy kìm nén một bụng lửa giận, Tổng giám đốc gọi thư ký vào mắng vánh mặt đều hồng.

Chuyện này không liên quan gì đến Giang Hạ, cho nên cô cũng chỉ nghe một chút liền bỏ qua. không nghĩ tới buổi tối trước khi tan việc lão Mã gọi điện thoại bảo cô qua.

Lão Mã kéo cô nói hơn nửa tiếng, lúc đi ra khỏi phòng tổng giám đốc, Giang Hạ bắt đầu suy nghĩ. Ý của Lão Mã đại khái là mặc dù năng lực của Hạ Bạch Tuyết không đủ, nhưng vì cha Hạ, tạm thời ông không thể giáng cấp cô ta. Nhưng mà bộ phận ăn uống lớn như vậy, không thể có sai lầm. Cho nên ông cho Giang Hạ chức chưa bao giờ có - - Trợ lý tổng giám.

Trợ lý tổng giám nghe rất oai, có thể nói trắng ra là cô làm chân chạy việc, gánh vác trách nhiệm thay Hạ Bạch Tuyết.

Lão Mã bảo cô về nhà suy nghĩ, ngày mai trả lời ông. Nhưng mà Giang Hạ vừa ra khỏi phòng làm việc lại muốn xoay người đi vào, nói cho ông ta biết cô không làm!

cô bị điên mới làm trợ lý cho Hạ Bạch Tuyết!

32. Chương 32: Khách Không Mời Mà Đến

Edit: Yuurei Bana.

trên đường về nhà, Giang Hạ nói chuyện làm trợ lý cho Trình Dật Tu nghe. cô cảm thấy hôm nay lúc lão Mã nói chuyện này mặc dù thái độ ôn hòa, nhưng thực ra là không để cho cô từ chối.

cô dựa vào ghế ngồi, mặt mày ủ rũ. “Em muốn từ chức, làm sao bây giờ?”

“Từ chức thôi.” anh nói, “Còn nhớ rõ nhà hàng Ưc Hạ anh đưa em đi lần trước không? Hình như chỗ đó tuyển quản lý, em có thể đến đó thử.”

Tinh thần Giang Hạ tỉnh táo, “thật sao?”

Trình Dật Tu nhún mày nhìn cô, “Chẳng lẽ anh đùa em sao?”

“Vây nghĩ trưa ngày mai em đến thử một lát nhé?” cô thật sự thích phong cách của Ưc Hạ. Hơn nữa, nhân sự nhà hàng rất đơn giản, nếu như có thể nộp đơn vào vị trí quản lý, công việc sẽ thoải mái hơn bây giờ nhiều.

Đến tiểu khu, Trình Dật Tu dừng xe xong, bảo Giang Hạ đợi anh một lát, anh đi đến cửa hàng tiện lợi.

Giang Hạ cho rằng anh muốn mua đồ dùng hàng ngày, một lát sau đã thấy anh tay không đi ra.

“Sao anh không mua gì thế?” cô thấy lạ hỏi.

Trình Dật Tu cười thần bí, nắm tay cô trở về, “Có mua, em muốn xem không?”

Thấy Giang Hạ gật đầu, anh nắm tay cô cho vào trong túi quần.

Giang Hạ sờ thấy cái hộp lớn hình chữ nhật cỡ bàn tay, nói: “Thuốc lá à! Hình như em chưa thấy anh hút thuốc lá bao giờ.”

“không hút nữa, bỏ rồi.”

“Vây anh mua làm gì?”

Thấy hai người tiến vào hành lang, anh đến gần tai cô nhỏ giọng nói: “Bởi vì nó không phải là thuốc lá.”

“Vây là cái gì?”

“Em đoán xem.”

Giang Hạ lười chơi đoán chữ với anh, muốn lấy cái hộp trong túi quần anh ra, lại bị anh đè tay lại.

“Đừng nóng vội, trở về lại cho em xem.”

“Bây giờ em muốn xem.”

Bấp đầu Trình Dật Tu bị cô sờ loạn, cười ngăn cản cô. Giang Hạ thấy anh sợ ngứa, thay đổi chiến lược, không cứng rắn cướp đoạt mà trêu anh.

Trình Dật Tu cười thiếu chút nữa sặc khí, bước lên cầu thang giống như bò, né tránh công kích của cô, Giang Hạ không dừng tay, đuổi theo anh gái. anh không chịu nổi, ôm cô vào trong ngực, siết chặt hai cánh tay cô không cho cô lộn xộn, tay kia giải ngứa cô.

Giang Hạ sợ ngứa, không đánh lại được anh, cầu xin tha thứ bảo anh buông tay. Hai người cười đùa lên tới tầng năm, đã thấy một vị phu nhân đứng ngoài cửa phòng 501.

Fu nhân chừng hơn năm mươi tuổi, mặc áo sơ mi màu đen rộng thùng thình và quần rộng rãi, trong tay cầm túi xách hàng hiệu. Tóc buộc sau gáy, làn da bảo dưỡng rất tốt, đồ trang sức trang nhã, khuôn mặt xinh đẹp. Có thể nhìn ra được lúc còn trẻ là mỹ nhân.

Dường như một giây nhìn thấy vị phu nhân kia, Giang Hạ cảm nhận được Trình Dật Tu trở nên cứng ngắc, tay nắm tay cô tăng thêm lực đạo, bóp làm cô đau.

cô chạm nhẹ vào tay anh, nhỏ giọng nói: “anh sao thế?”

Trình Dật Tu giống như mới hồi phục tinh thần lại, buông tay cô ra, “không có việc gì, em đi về trước đi, một lát nữa anh tới tìm em.”

Giang Hạ nhìn sắc mặt anh không được tốt, có hơi không yên lòng. Lại nghe vị phu nhân kia nói: “A Tu, không giới thiệu một chút sao?”

trên mặt Trình Dật Tu lập tức bao phủ một tầng tức giận, không để ý phu nhân kia, quay lưng về phía bà ấy an ủi Giang Hạ, “Ngoan, nghe lời anh nói, đi về nhà trước đi.”

Mặc dù Giang Hạ tò mò thân phận phu nhân kia, nhưng mà thấy bộ dáng này của Trình Dật Tu, cô chỉ có thể nhịn xuống tò mò trong lòng, ngoan ngoãn lên lầu.

Trình Dật Tu vẫn nhìn Giang Hạ lên lầu, cho đến khi nghe được tiếng đóng cửa, anh mới xoay người, mở cửa chính ra.

anh không chào hỏi, phu nhân kia vào cùng.

anh nhìn chằm chằm bà ta, trong mắt mang theo hận ý. “Bà tới làm gì?”

Liễu Thời Phân đánh giá căn phòng, tự ngồi xuống ghế sofa. “Mẹ là mẹ con, đến gặp con trai còn cần lý do sao?”

Trình Dật Tu cười lạnh một tiếng, “A, tôi chỉ là cô nhi, làm gì có mẹ. Bà đừng quên, tôi họ Trình.”

Liễu Thời Phân bị những lời lạnh lùng của anh đâm vào, quay đầu nhìn về phía anh, “đã nói bao nhiêu lần rồi, chuyện năm đó mẹ cũng bị ép. Nếu như có thể, ai nỡ vứt bỏ con trai mình sinh ra chứ? Con cho rằng những năm gần đây mẹ sống dễ chịu sao?”

Trình Dật Tu dựa vào tường, chằm chọc nhìn bà. “Tôi thấy bà sống rất tốt. Có chồng có con gái, một nhà ba người hạnh phúc vui vẻ. Xin lỗi mắt tôi bị mù, thật sự không nhìn ra được bà không dễ chịu chỗ nào.”

Liễu Thời Phân nổi cáu, trừng mắt nhìn anh một lúc lâu không nói nên lời. Ném túi xách lên ghế sofa.

“Hôm nay mẹ tới không phải nói chuyện này với con. cô bé vừa rồi có phải là người con thích hay không? Mẹ nói cho con biết, yêu đương vui đùa thì có thể. Muốn kết hôn, con chỉ có thể cưới tiểu Tuyết!”

Trình Dật Tu bật cười, “Tôi cũng nói cho bà biết, cuộc đời này, tôi không cưới ai ngoài cô ấy!”

“Con dám!”

“Bà xem tôi có dám hay không!”

Liễu Thời Phân tức giận thay đổi sắc mặt, đứng dậy, chỉ anh nói: “Con thử xem, con cứ việc thử đi. Mẹ muốn nhìn một chút, đợi nó biết rõ tất cả về con, còn có thể gả cho con hay không!”

Trình Dật Tu thay đổi sắc mặt, tiến lên hai bước, lạnh lùng hỏi: “Bà có ý gì?”

Thái độ Liễu Thời Phân lập tức mềm nhũn, khuyên nhủ: “Mẹ chỉ muốn nói cho con biết, cho dù cô gái không quan tâm con lớn lên, nhưng cha mẹ nó không thể nào không quan tâm. Con và nó sẽ không có kết quả tốt. A Tu, nghe lời mẹ, cưới tiểu Tuyết, sau này cả nhà đều là của con nhé?”

Trình Dật Tu phẫn nộ đỏ tròng mắt, nhìn chằm chằm bà nói từng câu từng chữ: “Tôi nói cho bà biết, nếu như thân phận tôi bị vạch trần, vậy những năm gần đây ông ta cố gắng duy trì hình tượng cũng coi như xong. Bà cần phải suy nghĩ cho kỹ, rốt cuộc là tôi quan trọng, hay là những ngày an nhàn của bà quan trọng!”

Đối mặt với uy hiếp của anh, tính tình tốt của Liễu Thời Phân đã dùng hết, tức giận nói: “Ông ấy là cha con!”

“Tôi không có cha mẹ!”

Liễu Thời Phân tức ngực, nhưng mà bà nhớ tới mục đích mình tới đây. Ngồi lại ghế sofa, giọng nói hòa hoãn hơn.

“A Tu, mẹ biết, những năm gần đây bố mẹ bạc đãi con. Nhưng mà con cũng đặt mình vào hoàn cảnh của người khác nghĩ cho bố mẹ được không? Tình hình năm đó, nếu như mẹ không đưa con đi, có khả năng mẹ con chúng ta đều không sống được đến ngày hôm nay. Sau này tình hình tốt hơn, không phải là mẹ liền đi tìm con sao? Là ông nội con gạt bố mẹ, mới bỏ lỡ nhiều năm như vậy...”

không đợi bà nói xong, Trình Dật Tu cười lạnh nói: “Được, tôi thông cảm cho các người. Bây giờ người cũng tìm được rồi, vậy tôi trở về nhận tổ quy tông nhé?”

Liều Thời Phân thay đổi sắc mặt, “A Tu, con có thể hận mẹ, nhưng mà dù sao mẹ cũng là mẹ ruột của con. Mẹ cầu xin con nể tình có một phần huyết thống, chuyện kết hôn không cần cãi nhau với mẹ được không? Dù sao chuyện này cũng vì tốt cho con.”

Trái tim Trình Dật Tu giống như băng, đông lạnh đến chết lặng. Đến lúc này, bà còn không biết xấu hổ luôn miệng nói vì tốt cho anh. Bà thật sự coi anh là đứa bé trẻ người non dạ năm đó, tiểu tử ngốc chỉ muốn tìm kiếm chút quan tâm sao?

anh mở cửa chính ra, cố gắng duy trì bình tĩnh, “Mời bà rời đi, tôi không muốn gặp lại bà.”

Trong lòng Liều Thời Phân hiểu, hôm nay không khuyên được anh. Cầm túi đi tới cửa, “A Tu, con nghĩ cho kĩ. Chỉ cần con đồng ý, bất cứ lúc nào bố mẹ cũng hoan nghênh con về nhà.”

Trình Dật Tu không mở miệng, bịch một tiếng đóng cửa chính lại trước mặt bà.

Sau khi Giang Hạ về đến nhà, dựng thẳng lưng tai áp vào cánh cửa nghe, không nghe được động tĩnh gì. một lát sau, nghe thấy lầu dưới có tiếng cãi vã. Nhưng rốt cuộc nói chuyện gì, cô nghe không rõ.

cô đứng ngồi không yên, suy đoán thân phận vị phu nhân kia.

Là người thân của anh sao? Nhưng mà cô từng nghe anh nói, ông nội anh không có con gái, sớm thành người xa lạ với người thân. Hơn nữa nhìn nét mặt của anh, cũng không giống là người thân.

Là bạn bè sao? Tuổi cũng hơi lớn.

Suy nghĩ rất lâu không nghĩ ra được gì, lúc này Giang Hạ mới phát hiện, mình hiểu quá ít về anh.

không biết bao lâu, Giang Hạ nghe được tiếng lầu dưới đóng cửa, theo phản xạ có điều kiện nhảy dựng lên, muốn mở cửa xuống lầu. Đến bên cạnh cửa lại dừng bước chân.

anh từng nói sẽ đi lên tìm cô, cứ đợi anh đã. Nhưng mà đến khi cô tắm xong, sấy khô tóc, anh vẫn chưa đi lên. Nhìn đồng hồ, gần mười một giờ.

Chỉ cần nghĩ đến bộ dáng vừa rời cửa của anh, trong đầu Giang Hạ lại bất an. Thay giày đi xuống lầu tìm anh.

Sau khi gõ cửa, Trình Dật Tu không giống như ngày thường ra mở cửa luôn, mà đợi một lúc.

Trong phòng không bật đèn, chìm vào trong bóng tối. Giang Hạ từ bên ngoài ánh đèn tiến vào trong bóng tối, không thích ứng lắm, duỗi tay vịn cánh tay anh.

“anh không sao chứ?” cô hỏi.

anh không lên tiếng, đóng cửa ôm cô vào trong lòng, cúi người đầu tựa vào vai cô, giống như đứa bé tìm kiếm an ủi. Chuyện này càng làm cô bất an, đưa tay khẽ vuốt lưng anh.

Rất lâu sau, anh mới ngẩng đầu lên, giọng nói khàn khàn: “Hạ Hạ, đêm nay ở cùng anh được không, anh không muốn ở một mình.”

Trong bóng đêm Giang Hạ đưa tay sờ bả vai mình, chỗ đó ẩm ướt. Trong nháy mắt trái tim đau đớn, rốt cuộc là có chuyện gì, làm anh thương tâm như vậy.

một đêm này, Trình Dật Tu không nói gì cả, chỉ ôm chặt cô vào trong ngực, giống như sợ cô biến mất.

Ngày hôm sau, khi Giang Hạ tỉnh lại, Trình Dật Tu đã không ở bên cạnh. cô men theo mùi thơm của thức ăn đến phòng bếp, thấy anh đang đeo tạp dề đứng bên cạnh bếp, đang rán trứng gà, phát ra tiếng vang nhỏ. Nắng sớm chiếu qua cửa kính, chiếu vào căn phòng.

Nghe được tiếng động, anh quay đầu lại cười với cô, “Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.”

cô đi đến phía sau anh, đến trước mặt anh ấn xuống một cái hôn môi, anh hôn trả lại.

“đi đánh răng rửa mặt, bữa sáng sắp xong rồi.” anh nói.

Sắc mặt anh tự nhiên, không thấy bóng dáng chút bi thương, giống như tối hôm qua phu nhân kia không có xuất hiện.

Giang Hạ đi đến phòng vệ sinh. trên bồn rửa tay, bày kem đánh răng và bàn chải đánh răng mới, chén súc miệng cũng mới tinh. Đặt cùng một chỗ với anh, cùng kiểu dáng, một xanh một hồng.

Lúc đánh răng, cô nhìn mình trong gương. Đầu tóc rối bời, mắt buồn ngủ lim dim, không khác bình thường lắm. Nhưng trong lòng lại như cái đu dây, đung đưa tới lui, làm cô không yên tĩnh.

cô biết, là vì chuyện tối hôm qua. Mặc dù cô không biết phu nhân kia là ai, nhưng khi nhìn anh thương tâm như vậy, cô đau lòng. Cho nên, nếu như anh không nói, cô sẽ không hỏi. Chỉ là chuyện này đã xảy ra, không có khả năng không để ý được. Trong lòng cô, hi vọng anh sẽ nói rõ cho cô, mặc kệ là chuyện gì, cô cũng muốn chia sẻ với anh.

Lúc ăn bữa sáng, Trình Dật Tu phát hiện được tâm tư của Giang Hạ, trứng ốp lết trong đĩa anh bị anh xé linh tinh.

“Hạ Hạ, em không có gì muốn hỏi anh sao?”

Giang Hạ ngẩng đầu lên, cười nói: “Em đợi anh.” Đợi anh tự nói, anh không nói, em không hỏi.

anh hiểu được ý của cô, “Cảm ơn em Hạ Hạ, lúc thích hợp, anh sẽ nói tất cả mọi chuyện cho em biết.” Bây giờ, anh không dám, không dám nói chuyện trước đây cho cô, anh sợ mất cô.

Lúc nghỉ trưa, Giang Hạ đi tới Úc Hạ nộp đơn. Vốn dĩ chỉ muốn thử một lần, không nghĩ tới kết quả thuận lợi ngoài dự đoán. Đối phương nói ra đãi ngộ còn tốt hơn công việc bây giờ của cô.

Từ Úc Hạ đi ra, cô vui vẻ chạy tới chỗ ven đường nơi Trình Dật Tu đang đợi cô, “Bọn họ quyết định chọn em! Vậy mà thuận lợi!”

Trình Dật Tu cười chúc mừng cô, “Thuận lợi là được. Em định khi nào thì qua đó làm?”

cô đáp: “Bởi vì còn phải từ chức khách sạn kia, cho nên phải làm việc mấy ngày. Tháng sau em mới làm bên này.”

anh tự tay thay cô gạt sợi tóc bị gió thổi loạn, “Nếu nói như vậy, không phải là em có thể nghỉ ngơi vài ngày sao?”

cô tính toán một lát, “Đợi nghỉ làm ở khách sạn kia, sẽ có vài ngày nhàn rỗi.”

anh nhìn cô, nói: “Vậy chúng ta đi thăm chú dì được không?”

33. Chương 33: Từ Chức

Edit: Yuurei Bana.

Trình Dật Tu muốn sớm lấy cô vào cửa, anh không chắc chắn Liễu Thời Phân có thực sự nói cho Giang Hạ biết tất cả hay không. Đêm dài lắm mộng, phải kết hôn anh mới yên tâm.

Giang Hạ hơi đỏ mặt, gặp cha mẹ, đại biểu cho thừa nhận anh là bạn trai, sau đó tiến vào bàn luận kết hôn.

“anh nghĩ hay lắm à? Mẹ em ấy... Bà ấy rất nghiêm khắc, hơn nữa hơi cổ hủ. Hay là em về trước nói với bọn họ một tiếng, bảo bọn họ chuẩn bị tâm lý. Sau đó dẫn anh cùng về nhé?”

Trình Dật Tu rất kiên định, “anh nghĩ kĩ rồi, con rể xấu cũng phải gặp mẹ vợ tương lai. Gặp sớm một chút, cưới em sớm về nhà mới tốt.”

Giang Hạ đỏ mặt nhỏ giọng nói: “Em còn chưa nói muốn gả cho anh đấy!” nói xong, xoay người lên xe.

Trình Dật Tu thấy thế, cũng mở cửa xe lên theo. Hai người đều ngồi vào chỗ của mình, anh tiến đến cô, bên trong mắt đào hòa chứa ý cười ái muội: “anh đã là người của em, em không gả cho anh thì gả cho ai?”

Giang Hạ cứng họng, đẩy anh ra. “Nhanh lái xe đi, nếu không sẽ đến muộn đó!”

Bởi vì cô xấu hổ mà Trình Dật Tu cười ra tiếng, thay cô buộc dây an toàn, nhân cơ hội hôn trộm cô một cái.

Buổi chiều lúc đi làm, lão Mã gọi Giang Hạ vào văn phòng, hỏi cô suy nghĩ thế nào.

Giang Hạ mang đơn từ chức đã chuẩn bị ra. Tất nhiên là lão Mã không nghĩ tới cô sẽ từ chức, chân thành giữ lại rất lâu.

Nhưng trái tim Giang Hạ đã quyết, không nói đến cô đã tìm được đường lui. Coi như không có, cô cũng không muốn ở lại chỗ này để Hạ Bạch Tuyết đè ép.

Sau khi đi ra từ phòng lão Mã, Giang Hạ cảm thấy thoải mái. Nhắn tin cho Trình Dật Tu: Em đã giao thư từ chức cho Mã tổng rồi.

Trình Dật Tu cười tủm tỉm, hỏi cô: Ông ấy đồng ý sao?

Giang Hạ nhún “Đồng ý” qua.

Trình Dật Tu: Vậy tối nay chúng ta đi ăn mừng nhé? Vì em từ chức thuận lợi.

Giang Hạ cười nhẹ: Từ chức có gì tốt mà ăn mừng.

Trình Dật Tu: Vậy thì ăn mừng em tìm được công việc mới.

Giang Hạ: Được rồi, muốn ăn mừng như thế nào?

Trình Dật Tu: Đến lúc đó em sẽ biết.

Giang Hạ không nghĩ tới, chuyện mình từ chức lan đi rất nhanh. Chỉ có mấy tiếng, cô đã được các đồng nghiệp vấn an.

Trần Yến tất nhiên cũng biết, rảnh liền chạy tới phòng làm việc của Giang Hạ, hỏi tin đồn cô từ chức có phải là thật không.

Sau khi nghe Giang Hạ chắc chắn, vẻ mặt Trần Yến như đưa đám nói: “Nếu cô đi, sau này tôi còn có thể sống yên với lão yêu tinh được sao!”

Kể từ sau chuyện từ chức tập thể ở nhà hàng Tây, Trần Yến đối xứng hô với Hạ Bạch Tuyết từ quản lý Hạ, Tổng giám Hạ, đổi thành lão yêu tinh.

Giang Hạ an ủi cô ấy, “cô cứ làm phần việc của mình, cô ta sẽ không có lý do làm phiền cô, yên tâm đi.”

Thực ra, Giang Hạ biết Hạ Bạch Tuyết chỉ nhằm vào cô mà thôi, cô đi, Hạ Bạch Tuyết sẽ không làm khó dễ Trần Yến.

Giang Hạ cũng không nói cho Trần Yến biết cô đã tìm được việc mới, cho nên Trần Yến tò mò vì sao cô lại từ chức.

cô ấy nhìn chằm chằm bụng Giang Hạ, lén lút hỏi: “không phải là phụng tử thành hôn, cho nên mới vội vã từ chức đấy chứ?”

Ngay từ đầu Giang Hạ không hiểu ý của cô ấy, lúc ánh mắt cô ấy nhìn về phía bụng cô, cô mới bừng tỉnh đại ngộ. “cô nói gì đó? Làm gì có chuyện này.”

Trần Yến trêu ghẹo: “Sao lại không có, cô và đầu bếp Trình ở chung lâu như vậy, mang thai là chuyện rất bình thường. Yên tâm, chuyện này tôi sẽ không nói lung tung.”

Giang Hạ hơi phiền muộn, “cô nói bậy gì đó, tôi ở cùng anh ấy khi nào?”

Trần Yến hơi sững sờ, “Hai người không ở chung à? Nhưng mà Chu Sâm nói với tôi, chính tai anh ta nghe đầu bếp Trình nói, nói hai người ở cùng một chỗ.”

Lần này đến lượt Giang Hạ sững sờ, “cô không nhớ lầm đấy chứ?”

Trần Yến khẳng định: “không thể nhớ lầm được. cô cũng biết rồi đấy, Chu Sâm có ý với cô, vốn muốn theo đuổi cô, bởi vì câu nói này của đầu bếp Trình mà từ bỏ ý niệm trong đầu. Ngày đó anh ta nói rất thương tâm.”

Giang Hạ trầm mặc, hỏi: “cô còn nhớ chuyện này vào lúc nào không?”

Trần Yến suy nghĩ một lát, “Chính là lần trước cô trở về gặp ba mẹ hai ngày, không rõ là cách nhau mấy ngày, tôi cũng không nhớ rõ.”

Giang Hạ cũng yên lặng suy nghĩ một lát, khi đó Trình Dật Tu vừa đến khách sạn không lâu, hơn nữa cô cũng không ở cùng anh!

Trần Yến vừa đi, Giang Hạ ôm đầu. “không biết xấu hổ! không biết xấu hổ! Tồn hại danh dự của em! không biết xấu hổ!”

Muộn mới tan làm, Trình Dật Tu sờ đồ trong túi, tâm tình sung sướng đi tới phòng làm việc đợi cô.

Bởi vì từ chức, Giang Hạ muốn sửa sang lại ghi chép, đợi người nhận đến giao cho xong, cho nên tan làm hơi muộn.

Lúc Trình Dật Tu đến cô còn chưa sắp xếp xong. Kỳ thật cô có thể để mai làm, nhưng hôm nay tâm tình cô khó chịu, cho nên cố ý kéo dài thời gian.

Trình Dật Tu tới gần nhìn thoáng qua, “Còn bao lâu nữa mới làm xong?”

Giang Hạ không ngẩng đầu, “Sắp rồi.”

Trình Dật Tu chỉ có thể ngồi đợi, sợ quấy rầy cô nên không dám nói chuyện với cô. Làm hơn nửa tiếng, anh nâng cổ tay nhìn đồng hồ, hơn chín giờ.

“Hạ Hạ, anh đói bụng, ngày mai lại làm có được không?”Giang Hạ vẫn không nhìn anh, “VẬY anh về trước đi.”

Trình Dật Tu lại trì hoãn, phát hiện có chỗ không đúng. rõ ràng là tức giận!

Cẩn thận suy nghĩ một lát, hình như mình không chọc giận cô. Có thể mâu thuẫn với người khác.

“Em sao thế, có phải ai làm em tức giận không?”

Giang Hạ hừ một tiếng.

Trình Dật Tu ngồi không yên, đứng dậy đến bên cô, đem văn kiện trong tay cô cầm lấy. “không phải là ngày mai em sẽ đi, sao vội vã làm gì?”

Giang Hạ đoạt lại văn kiện trong tay anh nhưng không được, chỉ có thể mặc anh.

Trình Dật Tu cắt đồ xong, theo thói quen nắm lấy tay cô. Giang Hạ nghiêng người, tránh đi.

Trình Dật Tu: ...

không đúng, đây là tức giận với anh!

Nhưng mà anh nghĩ bề đầu cũng không nghĩ ra, rốt cuộc mình làm cô tức giận lúc nào, rõ ràng lúc xế chiều còn tốt mà?

trên đường trở về, Trình Dật Tu liên tục tìm đề tài nói chuyện với Giang Hạ, nhưng mà cô lạnh lùng, nếu không thì ừm một tiếng, không thì quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe.

Trong lòng Trình Dật Tu giống như nuôi một ổ kiến, cắn làm anh khó chịu, lại không biết vấn đề nằm ở đâu.

Đến tiểu khu, sau khi xuống xe anh cố gắng nắm tay Giang Hạ, lại bị cô né như cũ.

“Hạ Hạ, em sao thế?”

Giang Hạ làm như không có việc gì, “không có làm sao.”

Trình Dật Tu hơi ảm ức, đến tầng năm, anh nói: “Hạ Hạ, hôm nay sư phụ gửi cho anh ít nguyên liệu, anh làm cho em nồi lẩu nhé?”

Giang Hạ không dừng bước, đi lên tầng sáu. “Muộn rồi, ăn lẩu sẽ mọc mụn. anh tự ăn đi.”

Trình Dật Tu đi theo đến tầng sáu, đợi cô mở cửa, anh chen đi vào.

“Hạ Hạ, hôm nay em sao vậy, em tức giận anh vì cái gì em nói cho anh biết, anh thay đổi, có được không?”

Giang Hạ bật đèn thay giày, bỏ túi xách đi vào phòng bếp uống nước - - không thèm đếm xỉa đến anh.

Trình Dật Tu hiểu được tính nghiêm trọng của vấn đề, trong lòng hơi sợ, cầm lấy tay cô. “Hạ Hạ, em đừng như vậy, em như vậy làm anh sợ hãi.”

Giang Hạ trừng anh, “Trình Dật Tu, ở trong lòng anh em là hạng người gì?”

“Trong lòng anh em chính là cô gái tốt nhất trên đời.”

“Cho nên anh có thể làm hồng danh dự của em sao?”

“anh không có!” anh lập tức phản bác, anh làm hồng danh dự của cô khi nào?

Giang Hạ bực mình, “không có sao anh lại nói với Chu Sâm chúng ta ở chung, còn từ rất lâu rồi nữa chứ!”

Trình Dật Tu vô ý thức muốn phủ nhận, nhưng mà rất nhanh anh liền nhớ tới, dường như anh đã từng nói như vậy. Lúc cô còn chưa thích anh.

Nhìn anh chần chừ Giang Hạ biết Trần Yến nói sự thật, tức giận kéo tay anh ra, xoay người đi vào phòng khách.

Trình Dật Tu đuổi tới, “Hạ Hạ anh có lỗi với em, khi đó anh thích em, anh sợ hấn ta tranh với anh, cho nên mới...”

cô tin lời anh mới là lạ, “Khi đó anh mới biết em được vài ngày?”

Trình Dật Tu cứng họng, chuyện này dường như không nói rõ được.

Giang Hạ mở cửa chính ra bảo anh ra ngoài. anh không thuận theo, cô liền kéo cánh tay anh đẩy ra ngoài.

Trình Dật Tu bị đẩy đến ngoài cửa, nhìn cửa chính đóng lại trước mắt anh. Trái tim anh cũng tan nát theo tiếng vang.

anh gõ cửa, bên trong không có người đáp lại. Chưa từ bỏ ý định tiếp tục gõ, không gõ mở được cửa chính phòng 601, trái lại gõ mở cửa phòng 602, phu nhân bên trong tức giận nói: “Gõ cái gì mà gõ, cậu đang quấy rối hàng xóm đấy có biết không?”

Trình Dật Tu chán nản đi xuống lầu, cầm lấy di động gọi điện thoại cho Giang Hạ, từ chối không nhận. Lại gọi, trong điện thoại truyền đến giọng nữ: Thực xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.

Cho anh vào danh sách đen sao? Trong lúc nhất thời trái tim hoảng hốt không biết nên làm thế nào cho phải.

Lúc này Giang Hạ ở trên lầu cũng không được tốt, không phải cô giận Trình Dật Tu, mà giận chính mình. rõ ràng mình phải tức giận, nhưng mà nhìn bộ dáng đáng thương của anh, vậy mà cô đau lòng! Nếu như vừa rồi không kịp thời đuổi anh ra ngoài, cô sợ mình sẽ tha thứ cho anh, sau đó vui vẻ xuống lầu ăn lẩu với anh.

Giang Hạ thầm mắng mình không có tiền đồ, sau khi thấy anh gọi điện thoại đến không chút nghĩ ngợi từ chối không nhận. Lại vang lên, cô thuận tay cho vào danh sách đen.

Ném di động xuống đi tắm rửa, tắm xong lên giường chuẩn bị đi ngủ, trong lòng giống như không nở, giống như là thiếu gì đó.

Đánh không lại ý niệm trong đầu, cô mở di động ra, hủy bỏ danh sách đen. Nhưng mà anh không gọi nữa, mở tin nhắn, cũng không có động tĩnh.

Giang Hạ nổi cáu, ném điện thoại lên tủ đầu giường, tắt đèn ngủ!

Nhưng mà trong lòng có chuyện, không thể nào ngủ được, lặn qua lặn lại đến nửa đêm, đầu óc thanh tỉnh rất nhanh. Hơn nữa, bởi vì buổi tối không ăn gì đó, không chịu được đói bụng.

Lúc rồi rẩm có nên rời giường đi mua thức ăn không, di động trên đầu giường lại vang lên.

cô cầm lấy di động rất nhanh, vừa nhìn, là Trình Dật Tu gọi tới.

cô phồng má, lại không kéo căng được, khóe miệng nhịn không được khẽ nhếch lên. Sau khi kết nối, bên kia không có âm thanh.

cô không nói chuyện, đợi anh mở miệng trước. Mãi một lúc lâu mới nghe được bên kia truyền đến âm thanh rên rỉ, thở dài

34. Chương 34: Nửa Bình Tương Ớt

Edit: Yuurei Bana.

Giọng nói của anh rất thống khổ, Giang Hạ lo lắng, ngồi dậy, hỏi: “anh sao thế?”

Bên kia truyền đến giọng khàn khàn của anh, “Hạ Hạ, hình như anh bị bệnh... Đau dạ dày.”

Vừa dứt lời, Giang Hạ liền nghe bên kia truyền tới tiếng rên khác.

cô khản trương ngồi thẳng người, lập tức nghĩ tới mình còn đang giận anh. nói: “Đau dạ dày sao anh không uống thuốc, gọi cho em làm gì, em không phải là bác sĩ.”

Bên kia yên lặng một lúc, “thật xin lỗi, chỉ là trong nhà hết thuốc rồi, không có việc gì, em ngủ đi.”

nói xong anh lại tắt điện thoại, Giang Hạ không dám tin nhìn chằm chằm di động nhắc nhở kết thúc trò chuyện.

Hơn nửa đêm anh gọi điện thoại đến quấy rầy, sau đó không hiểu được treo máy?

Bực mình ném điện thoại lên tủ đầu giường, tiếp tục ngủ. Nhưng mà vốn tỉnh táo, sẽ càng ngủ không được, giống như trong lòng có nhiều cỏ dại mọc.

Lăn vài vòng trên giường, Giang Hạ bò dậy. Bật đèn, tìm thuốc đau bao tử trước kia mẹ uống còn, nhìn hạn sử dụng.

Còn may, chưa hết hạn. cô cầm thuốc đi xuống lầu gõ cửa, cửa mở ra rất nhanh, Trình Dật Tu mặc áo ba lỗ và quần cộc, đầu tóc lộn xộn. một tay che bụng, sắc mặt rất kém.

Giang Hạ đứng ở ngoài cửa, đưa thuốc cho anh, “Này, thuốc đau dạ dày!”

Trình Dật Tu nhận, vẻ mặt cảm động. “Cảm ơn em Hạ Hạ, muộn như vậy còn bắt em đưa thuốc cho anh...”

anh hình như rất đau, lời nói cũng hữu khí vô lực. Giang Hạ dẫn lòng, xoay người định đi, đã thấy anh đột nhiên ngồi xổm xuống, che bụng, đau đớn.

Dưới chân dường như mọc rễ, đi không nổi. “Đau dạ dày thì nằm trên giường, ngồi đây làm gì.”

anh không di chuyển, cúi đầu nói: “anh không sao, em mau trở về ngủ đi.”

Giang Hạ làm sao đi được, cắn môi, đóng cửa vào nhà, đỡ lấy anh.

Trình Dật Tu phối hợp đứng lên, được cô dìu vào phòng ngủ. Giang Hạ đỡ anh nằm lên giường xong muốn rời đi, anh vội vươn tay kéo lấy cô. “Hạ Hạ, có thể lấy nước nóng giúp anh được không...”

Giang Hạ tức giận nhét tay anh vào trong chăn, “Nằm yên đừng động!”

Nghe được tiếng Giang Hạ nấu nước ở phòng bếp, Trình Dật Tu cười rộ lên. Nhưng mà cười xong lại đau dạ dày.

anh cuộn tròn người, che bụng, đau đớn làm mồ hôi trên trán chảy ra.

Mẹ kiếp! Xem ra vừa rồi ăn ớt quá nhiều!

anh có bệnh, ăn cay xong liền đau dạ dày.

Giang Hạ nấu nước nóng, lúc bưng chén nước vào phòng thấy sắc mặt anh tái nhợt. Chẳng quan tâm tức giận gì nữa, thay anh lau mồ hôi trên trán.

“Sao lại đau như vậy, hay là đi bệnh viện nhé?”

Trình Dật Tu nhận chén nước, “không cần, đây là bệnh cũ, uống thuốc xong ngủ một giấc là được, đi bệnh viện lăn qua lăn lại sẽ đau hơn.”

Nuốt viên thuốc, Trình Dật Tu cầm tay Giang Hạ không thả, đáng thương cầu xin: “Hạ Hạ, tay em rất ấm, giúp anh che bụng có được không?”

Giang Hạ rút tay về, “Em phải đi về ngủ, ngày mai còn phải đi làm nữa.”

anh cúi đầu ồ một tiếng, không nói gì nữa, cả người co lại trong chăn cuộn tròn. Như vậy, giống như còn mèo nhỏ bị thương, trong ánh mắt đều lộ ra nước, làm cho người ta nhìn không được muốn an ủi.

Giang Hạ thở dài, ngồi xuống bên giường.”Em chạm vào anh một lát, anh nhanh ngủ đi!”

Trình Dật Tu vui vẻ dịch vào bên trong, “Ngồi như vậy không thoải mái, em cởi giày ngồi vào đây.”

Ngồi như vậy đúng là không thoải mái, vì thế Giang Hạ cởi dép lê ngồi bên cạnh anh.

cô mặc váy ngủ, chân dài nhỏ lộ ra bên ngoài, dưới ánh đèn, trắng sáng đập vào mắt người ta. Trình Dật Tu âm thầm nhìn vài lần, sau đó mang chân đưa qua, đắp chăn thay cô. “Buổi tối lạnh...”

Giang Hạ ngồi vào chỗ của mình, tay phải bị anh cầm, kéo chạm vào bụng anh. Tay anh lạnh buốt, trên bụng cũng không nóng.

Giang Hạ chạm vào bụng anh, nhớ tới lúc trước mẹ bị đau dạ dày, lúc nào cha cũng thay mẹ xoa bụng theo kim đồng hồ, như vậy có thể thoải mái hơn rất nhiều. Vì vậy cô cũng nhẹ nhàng xoa, thấy anh còn mở to mắt nhìn cô, tức giận nói: “anh còn không nhanh ngủ đi.”

Trình Dật Tu nằm, Giang Hạ ngồi. Đầu anh vừa vịn để sát eo cô. anh giống như con chó nhỏ tìm đồ ăn, cọ sát eo cô. Thở mẫn nói: “Hạ Hạ, em thật tốt.”

Giang Hạ quay đầu không để ý tới anh, động tác trong tay cũng không dừng lại, thời gian lâu cánh tay cũng hơi mỏi.

Trình Dật Tu nhắc nhở đúng lúc: “Em ngồi như vậy cánh tay sẽ đau, không bằng nằm xuống, có thể thoải mái hơn một chút.”

Vừa rồi anh liên tục không lên tiếng, trong phòng yên tĩnh một lát, Giang Hạ đã hơi buồn ngủ. Nghe anh nói như thế, không nghĩ nhiều nằm xuống, rồi ngủ. Anh nhân cơ hội để cánh tay cho cô gối lên, để cô nghiêng người quay mặt về phía mình. Bởi vì cô ngủ, tay cũng từ bụng anh trượt dần xuống dưới. Mà dường như cô không phát hiện ra, vẫn xoa vòng tròn. Bàn tay mềm mại dường như không có xương, mỗi một vòng vân vê, đều châm mỗi lửa ở trong thân thể anh.

Đột nhiên anh có cảm giác tự mình khiêng đá đập chân mình...

Ban đêm tháng sáu vẫn có chút cảm giác lạnh, sau khi nằm ngủ bị anh ôm, quanh thân đều là hương vị của anh, Giang Hạ có cảm giác an tâm, ngủ dần sâu hơn. Chỉ là vẫn còn thấy anh xoa bụng. Hoàn toàn không có phát hiện được người bên cạnh đang nhìn trần nhà, vẻ mặt nhẩn nại, cũng không phát hiện được cách tay cô không xa lắm, có thứ gì đó lặng lẽ biến hóa.

Ngày hôm sau, khi Giang Hạ tỉnh lại, sưng sốt một lát mới nhớ tới chuyện tối hôm qua.

cô vẫn còn giận anh cơ mà? Sao cứ làm hòa như vậy được, còn ngủ ở trong ngực anh nữa chứ!

Quay đầu nhìn người vẫn còn ngủ say, cô lại thầm mắng mình không có tiền đồ. Muốn thừa dịp anh vẫn còn ngủ mà rời đi. Lại phát hiện anh dùng tay chân ôm cô vào trong ngực.

cô cúi đầu nhìn bàn tay vẫn còn đặt ở trước ngực mình, đúng lúc bao bọc vị trí nào đó, mặt đột nhiên hồng lên.

thật sự là không biết xấu hổ, ngủ thiếp đi mà vẫn còn không quên sàm sỡ cô!

cô đẩy tay anh ra, khẽ ngồi dậy, chuẩn bị đẩy hai chân dài của anh. Người ngủ say dường như có cảm giác, cọ xát vào người cô, cánh tay dài nhắc lên, lại đè lên ngực cô.

Giang Hạ nhìn, thở dài, chuẩn bị cố gắng. Lại cảm giác được phía dưới có gì đó khác thường, cho tay vào trong chăn sờ, mới phát hiện váy ngủ của mình đã bị vén đến tận hông, mà anh còn không biết xấu hổ, dán chặt vào lưng cô, nhẹ nhàng cọ.

Bây giờ cô chỉ cách anh một tầng vải, có thể cảm nhận được cơ thể nóng hổi của anh.

Trong nháy mắt tim đập rối loạn, chẳng quan tâm sẽ làm anh tỉnh giấc, gỡ tay anh ra đứng dậy.

Lúc này Trình Dật Tu mới chậm rãi tỉnh lại, mơ hồ nói: “Ừm... Hạ Hạ em sao thế?”

Giọng anh khàn khàn, mang theo lười biếng khi tỉnh ngủ, còn có âm “Ừm”, dường như có ma lực biến thành một con sâu, chui vào lỗ tai Giang Hạ, sau đó hóa thành vô số con sâu ngo ngoáy trong cơ thể cô, làm toàn thân cô run rẩy.

cô giống như bị hạ chú, không nhúc nhích được. Trình Dật Tu nhắc cánh tay dài lên, ôm cô trở về giường. Đến gần tai cô hôn một lát, nói nỉ non: “Còn sớm mà, ngủ thêm một lát nữa.”

Toàn thân Giang Hạ cứng ngắc bị anh ôm, thật lâu sau mới tìm được đầu lưỡi của mình. “Em, em còn muốn chạy bộ, sắp không kịp nữa rồi.”

một tay anh ôm cô, một tay khẽ vuốt cô. Dụ dỗ ở bên tai cô, “Hôm nay nghỉ một ngày được không, hay là buổi tối anh chạy với em nhé?”

Bây giờ trong đầu Giang Hạ rất loạn, đã mất đi năng lực suy nghĩ. Tay anh ở bên hông cô mang theo từng đợt tê dại, làm cho thân thể vốn cứng ngắc của cô mềm nhũn.

“Hạ Hạ...” anh nhỏ giọng gọi, sau đó ngậm lấy vành tai cô, đầu lưỡi khi có khi không khẽ liếm lấy.

Giang Hạ phát hiện mình không chống cự lại được giọng nói của anh, mỗi lần anh gọi tên cô, thân thể cô lại mềm nhũn. rõ ràng biết nếu cứ tiếp tục sẽ phát sinh chuyện gì, nhưng mà cô không muốn ngăn cản, mà muốn càng nhiều hơn, muốn nghe anh gọi tên cô.

“Hạ Hạ, hôm nay anh có chuẩn bị, cho anh được không?” anh kéo tay cô đi xuống, để cô cảm nhận anh không nhịn nổi nữa.

Trong tay Giang Hạ là lửa nóng, trên mặt hồng sấp nhỏ ra máu, vùi đầu vào trong lòng anh, cô không nói tức là ngầm đồng ý.

anh nhanh chóng đứng dậy đi ra ngoài lấy đồ trong túi áo mà anh đã chuẩn bị, Giang Hạ bởi vì anh rời đi, hít lấy không khí tươi mới. Sau đó, cô phát hiện bụng dưới truyền đến cảm giác quen thuộc.

Trình Dật Tu tìm được đồ, nhanh chóng cởi áo đến bên cạnh cô.

Giang Hạ đưa tay ngăn anh lại, không được tự nhiên nói: “Hình như em... Hình như dì cả của em đến.”

Trong nháy mắt Trình Dật Tu hóa đá...

Giang Hạ đến phòng vệ sinh xác nhận, đúng là dì cả đến. Trình Dật Tu giống như rơi từ trên đỉnh núi xuống đáy cốc, vừa ấm ức vừa đau khổ.

Bây giờ anh để trần, chỉ mặc chiếc quần cộc, ngồi trên giường, đôi mắt đào hoa tràn đầy ai oán.

Giang Hạ không thể nói ‘Lần sau lại đền bù tổn thất cho anh’, nói lấp: “anh... dạ dày của anh không còn đau nữa... vậy... vậy em đi về trước.”

nói xong đỏ mặt chạy ra ngoài, để lại một mình Trình Dật Tu ở trong phòng đắm xuống giường.

Nửa chai tương ớt, mắt không rời!

Đến lúc đi làm, Giang Hạ đứng giờ ra cửa, cô thấy Trình Dật Tu đứng ở hành lang đợi cô.

Cũng may, anh đã khôi phục lại bình thường, không nói về chuyện phát sinh lúc trước. Nhưng mà động tác lại càng thân mật hơn, lúc trước chỉ nắm tay cô, hôm nay nhất định phải ôm eo cô.

Đến lúc lên xe, Giang Hạ ăn sandwich Trình Dật Tu làm cho cô. Lúc đợi đèn đỏ, anh đột nhiên quay đầu nói với cô: “anh chuẩn bị tìm công ty thiết kế phòng, em thích phong cách gì?”

Thiếu chút nữa Giang Hạ bị nghẹn, “Sao vội vã như vậy?”

anh mút môi rồi nói: “không nhanh trang hoàng thì kết hôn với em làm sao, sớm biết vậy lúc trước cần phải trang hoàng phòng luôn, bây giờ không cần phải đợi.”

Kết hôn xong là anh có thể danh chính ngôn thuận. Bây giờ, một ngày anh cũng không đợi nổi nữa!

35. Chương 35: Mặt Dày

Edit: Yuurei Bana.

Sau khi đến khách sạn, Giang Hạ nhận điện thoại của Hứa Lôi, câu đầu tiên chính là chúc mừng cô thoát khỏi bể khổ.

Mấy ngày nay Hứa Lôi mượn danh nghĩa đi với khách hàng, ra ngoài lêu lổng với Lục Ly, Giang Hạ rất ít khi gặp cô ấy ở khách sạn. Nhưng mà cô ấy làm việc rất tốt, cho dù người khác không ưa cô ấy cũng không thể làm gì. Dù sao làm tiêu thụ, chính là dùng năng lực để nói chuyện.

“Ngày nào em nghỉ, chị mời em đi chơi một chuyến, coi như là quà chia tay.” Hứa Lôi ở bên kia điện thoại không đứng đắn nói.

Giang Hạ cười nói: “nói cứ như là sau này không gặp em nữa ấy. Hơn nữa em vừa mới từ chức, người tiếp nhận còn chưa tới, sao có thể nghỉ được.”

Hứa Lôi ở bên kia haizz một tiếng, “Vậy thì đợi em chuyển giao thì đi, nhớ nói với đầu bếp Trình nhà em một tiếng, chị dự định đi hai ngày. Đến lúc đó chị dẫn em đi sơn trang Tuyền Khê chơi đùa hai ngày!”

Sơn trang Tuyền Khê là ôn tuyền nổi tiếng nhất thành phố T, đương nhiên chi phí cũng rất cao. cô trên đùa, “Chị phát tài à, không tiếc mời em đi đến chỗ đó chơi à?”

Hứa Lôi cười ha ha: “Chị được chiêu đãi, miễn phí! Chị chỉ tốt với mỗi em thôi đấy, Lục Ly cũng không mang theo đâu, chỉ nghĩ đến mình em thôi.”

Giang Hạ hơi động tâm, cô còn chưa đi sơn trang Tuyền Khê bao giờ. “Vậy cũng được, đợi em kết thúc ở bên này, sẽ điện thoại cho chị.”

“Được, chị đợi điện thoại của em!”

Buổi trưa lúc ăn cơm, Giang Hạ nói chuyện này cho Trình Dật Tu. anh nhẩn mây, ầm ục nói: “không phải là em nói muốn dẫn anh về gặp ba mẹ sao...”

Giang Hạ hừ một tiếng rồi nói: “Ai là ba mẹ anh! Hơn nữa em đi hai ngày, đợi em trở về thì gặp ba mẹ, còn kịp.”

Trình Dật Tu ồ một tiếng, “Vậy anh có thể đi cùng được không?”

“Em và Hứa Lôi đi với nhau, anh đi làm gì? cô ấy không mang Lục Ly đi theo đâu đấy.”

Trình Dật Tu biết Lục Ly chính là người đánh nhau với anh lần trước, bây giờ hơi hối hận vì lúc trước không lưu lại số điện thoại, còn có thể thương lượng với anh ta một chút, xem tách hai cô gái này thế nào.

Ăn cơm xong, Giang Hạ trở về làm việc, đã thấy Hạ Bạch Tuyết đang ở phòng làm việc đợi cô, nghĩ thầm khó trách vừa rồi không thấy cô ta ở nhà ăn nhân viên.

“Tổng giám Hạ, cô tìm tôi có việc gì sao?” Hạ Bạch Tuyết ngồi chỗ của Giang Hạ, Giang Hạ chỉ có thể đứng ở đó.

cô phát hiện hôm nay Hạ Bạch Tuyết không giống bình thường, trên mặt thiếu đi nụ cười ngọt ngào, cả người cô ta nhìn hơi cay nghiệt.

“cô đóng cửa lại, tôi có lời muốn nói với cô.” Hạ Bạch Tuyết nói.

Giang Hạ nghĩ cô có chuyện gì thì nói đi, quản cái cửa làm gì. Nhưng mà nghĩ tới sắp rồi đi, có một số việc, trước khi đi phải xử lý xong, vì vậy đóng cửa lại.

“cô biết vì sao tôi tới tìm cô không?”

Giang Hạ ôm cánh tay nhìn cô ta, “Tôi không phải là con sâu trong bụng cô, làm sao biết cô có chuyện gì? Hơn nữa chuyện của cô tôi không có một chút hứng thú nào.”

Hạ Bạch Tuyết cười, “Xem ra cô muốn rời đi, tôi nói cho cô biết. Đừng... si tâm vọng tưởng với anh Dật Tu, anh ấy chỉ vui đùa với cô một chút mà thôi. Cho nên sau khi cô rời khách sạn đừng dây dưa với anh ấy nữa, đến lúc đó đỡ phải xấu mặt!”

Giang Hạ bị lời cô ta nói chọc cười, cô nhìn giống đứa bé ba tuổi à, mà tin chuyện ma quỷ của cô ta? Vốn muốn trước khi đi trả lại chuyện Hạ Bạch Tuyết làm hai năm trước, nhưng bây giờ cô đột nhiên cảm thấy không cần thiết nữa.

Não người này căn bản không bình thường, cần gì so đo với một người không bình thường chứ?

“Hạ Bạch Tuyết, tôi thật sự thương hại cô. Nhìn thái độ của đầu bếp Trình đối với cô, tôi ầm ục thay cô, nhưng mà cô còn có thể bắt khuất, bây giờ lại còn nói ra những lời này. Tôi thật sự bội phục cô, thực sự! Dù sao da mặt dày không phải ai cũng có thể luyện ra được.” Khó trách lúc nào cũng không đầu lại được cô ta, xem ra da mặt mình không đủ dày.

Hạ Bạch Tuyết không nghĩ tới Giang Hạ sẽ nói như vậy, tức giận đứng lên, “cô nghĩ rằng tôi nói với cô những lời này để tìm cảm giác siêu việt sao? Tôi đến để nói cho cô biết. Cuộc đời này ngoại trừ tôi ra, anh ấy không thể cười người nào khác!”

“Tôi cười ai khi nào thì đến lượt cô định đoạt thế?”

Cửa phòng làm việc bị mở ra, sắc mặt Trình Dật Tu không thân thiện nhìn chằm chằm Hạ Bạch Tuyết, giọng nói tức giận.

Giang Hạ thấy vẻ mặt Hạ Bạch Tuyết từ phần nộ chuyển sang khiếp sợ, sau đó là kinh hoàng, rất giống biến sắc trong kịch.

“anh Dật Tu, sao anh lại tới đây?” trên mặt Hạ Bạch Tuyết biến mất kinh hoàng, lại mỉm cười ngọt ngào lần nữa, giống như người rỗng Giang Hạ vừa rồi, không phải là cô ta.

Trình Dật Tu rất ghét khuôn mặt tươi cười của cô ta, lạnh lùng nói: “Tổng giám Hạ, mời cô sau này đừng quấy rầy Giang Hạ. Ngoại trừ công việc, không cần xuất hiện trước mặt tôi.”

Hạ Bạch Tuyết âm ức hốc mắt đều hồng, “anh Dật Tu, anh biết không phải là mình muốn...”

“Đủ rồi!” Trình Dật Tu ngắt lời cô ta, nâng cổ tay nhìn đồng hồ. “Bây giờ là thời gian làm việc, Tổng giám Hạ không cần làm việc sao?” anh quay lưng về phía Giang Hạ, lạnh lùng nhìn chằm chằm cô ta.

Hạ Bạch Tuyết bị anh nhìn chằm chằm toàn thân nổi da gà, nuốt trở lại những lời muốn nói lúc trước, khe quay đầu tránh đi ánh mắt anh, không được tự nhiên thay mình tìm bậc thang. “anh không nói thì em quên mất, có phần văn kiện cần Mã tổng phê duyệt. Vậy em đi trước, tạm biệt anh Dật Tu.”

Sau khi Hạ Bạch Tuyết rời đi, Giang Hạ vẫn duy trì tư thế ôm cánh tay, liếc mắt nhìn Trình Dật Tu.

Lạnh lùng trong mắt Trình Dật Tu đã sớm biến mất, biến thành âm ức. Chuyện ngày hôm qua qua đi, bây giờ anh rất nhạy cảm với phản ứng của Giang Hạ, không cần cô nói, chủ động đến bên cô, nói: “Trước kia cô ta làm đồng nghiệp mấy ngày với anh ở thành phố A, cho nên quen biết. Nhưng mà anh thực sự không có ý gì với cô ta, Hạ Hạ em đừng nghĩ nhiều.” Mặc dù không nói toàn bộ, nhưng ít ra là chân thật, cho nên anh không cho rằng mình đang nói dối.

Giang Hạ lườm anh một cái, “thật sao?” Kỳ thật cô biết Trình Dật Tu không có ý gì, nhưng mà trong lòng vẫn không thoải mái. Dù sao một cô gái mặt dày mày dạn quần lấy người đàn ông của mình, dù là ai trong lòng cũng không thể vui vẻ.

“thật, Hạ Hạ, em phải tin anh, trong tim anh chỉ có mình em.” anh ôm eo cô, cúi đầu cọ trước ngực cô, mượn làm nũng chiếm tiện nghi.

Cửa phòng làm việc vẫn còn khép hờ, Giang Hạ bị anh cọ đổ mặt, đẩy anh ra. “anh không cần mặt mũi nữa à, để người ta thấy thì làm sao còn đứng đắn nữa!”

anh đứng thẳng người, nghiêm túc nói: “anh vốn đứng đắn, cần gì phải nguy trang?”

Giang Hạ: ...

Người này không phải là bị tâm thần phân liệt đấy chứ!

Khuya về nhà, Giang Hạ ăn lẩu mỹ vị. Đây vốn là Trình Dật Tu chuẩn bị ăn mừng cô thuận lợi từ chức tìm được công việc mới, nhưng mà vì giận dữ, không được ăn.

Giang Hạ thích ăn cay, nhưng mà Trình Dật Tu không thể ăn, chỉ có thể mở to mắt trông mong ngồi bên cạnh thay cô nhúng món ăn.

Nghe anh nói nguyên liệu do sư phụ anh tự tay điều chế, Giang Hạ hận không thể uống sạch nước. Chao ôi, may mà dính chút hào quang của Trình Dật Tu, không thì cuộc đời này cô sẽ không ăn được món ăn do sư phụ anh nấu. “Ăn ngon không?” anh hỏi cô, lấy tờ giấy lau khóe miệng cho cô.

Giang Hạ ăn vội vàng, không rảnh trả lời, dùng sức gật đầu bày tỏ ăn ngon.

“Nguyên liệu này anh cũng biết làm, nếu em thích ăn lần sau anh làm cho em.”

Lúc này Giang Hạ mới mở miệng, “Được, em thích ăn lẩu nhất!”

“Em còn thích ăn cái gì, sau này anh đều làm cho em, được không?”

Giang Hạ gật đầu.

“Hạ Hạ, anh có tốt với em không?”

Tiếp tục gật đầu.

“Vậy tối nay ở cùng anh nhé?”

Theo quán tính gật đầu.

Trình Dật Tu thực hiện được nở nụ cười, Giang Hạ ý thức được không đúng, trong miệng vẫn còn nhét miếng thịt trâu béo mập, mơ hồ hỏi: “Vừa rồi anh nói cái gì?”

“Em vừa đồng ý tối nay ở cùng anh.”

Giang Hạ thầm nói người này thực ngây thơ, xoay người tiếp tục ăn. Ăn no cô sẽ rời đi, không tin anh dám cứng rắn cản cô!

Cả bàn đồ ăn, hầu như bị cô quét sạch, thật sự là ăn không nổi nữa, mới đứng lên, đi tới đi lui trong phòng khách để tiêu thực.

Trình Dật Tu dọn xong bàn ăn, thấy thời gian không còn sớm, cầm khăn lông đồ ngủ đi tắm rửa, cảm giác tắm sớm ngủ sớm...

Trước khi tiến vào phòng vệ sinh vẫn không quên uy hiếp Giang Hạ, “Em nói phải giữ lời, nếu không sau này đừng mơ anh làm lẩu cho em ăn!”

Giang Hạ khoát tay với anh, “anh nhanh đi tắm đi.”

Đợi tiếng nước chảy vang lên trong phòng vệ sinh, Giang Hạ rón rén cầm lấy túi xách, mở cửa chính ra, lại bụp một tiếng đóng kín. Như một làn khói chạy về nhà mình.

Trình Dật Tu nghe được tiếng đóng cửa, kéo cửa nhà tắm nhìn về phía phòng khách, nào có bóng dáng của Giang Hạ.

Tiểu bại hoại này!

Năm phút sau, cửa nhà Giang Hạ bị người ta gõ, cô hạ quyết tâm không mở cửa.

“Hạ Hạ, bình nước nóng nhà anh bị hỏng, anh đến mượn phòng tắm.”

Giang Hạ tin anh mới là lạ.

“thật đấy Hạ Hạ, không tin em nhìn xem, trên tóc anh còn xà phòng chưa xối sạch đâu. Hạ Hạ tốt, em nhanh mở cửa ra, không lát nữa dì đối diện mở cửa lại bảo anh bị bệnh thần kinh.”

Giang Hạ bán tin bán nghi đi tới cạnh cửa, đến gần mắt mèo nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy trên đầu anh quả thực ướt! Cánh tay còn để trần...

Sao có thể khéo như vậy, sao bình nước nóng nhà anh hỏng đúng ngày hôm nay thế? đang muốn mở miệng đuổi anh đi, lại nghe bên ngoài truyền đến tiếng phụ nhân sợ hãi kêu: “A, thần kinh ở chỗ nào đến đây!”

cô vội vàng mở cửa, tóm Trình Dật Tu vào.

Trình Dật Tu vừa vào nhà liền đóng cửa, động tác nhanh chóng mang Giang Hạ chống đỡ trên tường: “Tiểu bại hoại này, dám chạy trốn, em xem anh phạt em thế nào!”

Dứt lời liền cúi đầu hôn, tay không an phận sờ loạn khắp nơi. anh từ phòng tắm đi ra, chỉ mặc quần ngắn ở nhà, ôm người dĩ nhiên là có phản ứng. Nghĩ đến bây giờ cô không tiện, nhụt chí dừng lại động tác, vùi đầu ở gáy cô thở dài.

Lúc nào anh cũng tự khiêng đá đập chân mình thế!!!

Giang Hạ nghe được anh thở dài, không phúc hậu bật cười. Chọc anh phản kích: “Em còn cười còn cười, đều là tại em!”

cô bĩu môi, “không phải em gọi anh đi lên.”

Môi cô bị anh hôn đỏ thắm sáng bóng, chu như thế, thật sự là khảo nghiệm tính tự chủ của anh. Ảo não gào khóc, xoay người vào phòng tắm dội.

Tắm xong anh lại nhảy lên giường Giang Hạ, sống chết không chịu đi. Giang Hạ hết cách với anh, ôm chần ra ghế sofa ngủ, anh chạy tới ôm cả người cả chần về giường ngủ cả đêm. Hơn nữa vài ngày liên tiếp, anh đều nghỉ cách ngủ lại ở tầng sáu, Giang Hạ bị anh cạy xát không còn cách nào khác.

Năm ngày sau, lão Mã tìm được quản lý nhà hàng từ nơi khác có kinh nghiệm tới, Giang Hạ bàn giao công việc chính thức rồi chức vị. Sau khi Hứa Lôi biết được, hẹn Giang Hạ hôm sau đi đến sơn trang. Để tiện cho ngày mai xuất hành, đêm nay ngủ nhà Giang Hạ, sáng mai sẽ xuất phát. Giang Hạ vui vẻ đồng ý, cô đang lo không thoát được Trình Dật Tu da mặt dày.

Bởi vì người tiếp nhận đến sớm, mà tháng sau Giang Hạ mới đi làm ở nhà hàng Úc Hạ, cho nên cô có gần nửa tháng ngày nghỉ. Từ khi làm việc tới nay, cô còn chưa có nghỉ ngơi lâu như vậy, tâm tình rất tốt, vừa hát vừa dọn hành lý.

Trình Dật Tu ngồi ở trên giường nhìn cô thu dọn, một bụng ầm ứ. anh cố ý lên mạng tra, rồi tính ngày. Hôm nay cô rất tiện, nhưng mà cô lại muốn bỏ lại anh...

Lúc Hứa Lôi đến, đã thấy bộ dáng Trình Dật Tu ầm ứ, trong lòng không nhịn được cười. Thừa dịp Giang Hạ đi tắm, tiến đến lỗ tai anh hỏi: “Đầu bếp Trình, không phải là anh còn chưa thu phục được Giang Hạ đấy chứ?”

Trình Dật Tu lạnh lùng liếc mắt nhìn cô.

Hứa Lôi cười một tiếng đi ra, sau đó ngồi sang một bên, rút hai tấm thẻ ra, “Haizz, đáng tiếc thẻ này chỉ có một đêm, vất vả lắm Hạ Hạ mới có ngày nghỉ, nếu có thể chơi thêm vài ngày thì tốt biết bao.”

Trình Dật Tu nghe ra chút ý tứ trong lời nói đó, “Thẻ này của cô được mấy phòng?”

Hứa Lôi dựng một ngón tay, “một phòng.”

“Tôi bỏ tiền trả thêm một phòng, thêm hai tối, mang người kia của cô đi cùng, thế nào?”

Hứa Lôi vỗ tay một cái, “Đồng ý! Tôi thích kết bạn với những người như anh, thẳng thắn.”

cô ấy tặng bốc Trình Dật Tu, sau đó vui vẻ gọi điện thoại cho Lục Ly.

Trình Dật Tu cười đắc ý, sau đó thừa dịp không có người, đem thứ anh sớm nhìn thấy, bộ nội y màu đen ở sâu trong ngăn kéo, nhét vào hành lý Giang Hạ, mang nội y cô đã chuẩn bị bỏ vào trong ngăn tủ giấu kỹ. Kéo khóa lên, tất cả đều hoàn mỹ.

36. Chương 36: Đi Sơn Trang

Edit: Yuurei Bana.

Sáng hôm sau, Giang Hạ vừa mới thu dọn xong, cửa chính có người gõ. cô tưởng rằng là Trình Dật Tu, đang định đi mở cửa, lại thấy Hứa Lôi chạy như bay tới.

Ngoài cửa dĩ nhiên là Lục Ly phong trần mệt mỏi, vẻ mặt giống như ngủ không ngon, trong tay còn cầm túi hành lý.

Sau khi Giang Hạ chào hỏi Lục Ly, tóm Hứa Lôi vào phòng, hỏi: “Sao cậu ta lại đến, không phải là chị nói chỉ có hai chúng ta đi sơn trang sao?”

Về mặt Hứa Lôi đứng đắn nói dối, “Vốn chỉ có hai chúng ta đi, Lục Ly đi công tác, chị tưởng anh ấy không trở lại, không nghĩ tới cả đêm anh ấy trở về.”

Giang Hạ hiểu, không trách được nghĩ đến cô trước tiên, hóa ra Lục Ly không ở nhà. Quả nhiên là trọng sắc khinh bạn không thể tin tưởng.

“Nếu như cậu ta đã vội về như vậy, vậy hai người đi chơi đi, em không đi theo làm bóng đèn nữa.” Chỉ có hai vé, cô không muốn đi tham gia náo nhiệt.

“Đừng!” Hứa Lôi nói, “đi cùng đi, gọi đầu bếp Trình, nhiều người càng vui!” Tối qua cô đã bàn bạc xong với Trình Dật Tu, dù gì cũng phải bốn người cùng đi.

Giang Hạ hơi do dự, “Hôm nay anh ấy phải đi làm.”

Hứa Lôi ngắt lời cô, “không phải là anh ta có ngày nghỉ sao, nghỉ ngày nào cũng được mà? Nhanh nhanh nhanh, nhanh xuống lầu nói với anh ta, bảo anh ta nhanh dọn dẹp.”

Giang Hạ bị Hứa Lôi đẩy ra cửa, đến lầu dưới vừa chuẩn bị gõ cửa, cửa chính liền mở ra.

Trình Dật Tu đã làm xong bữa sáng, đang muốn đi lên lầu bảo các cô. Nhìn thấy Giang Hạ ở cửa, biết Hứa Lôi khuyến khích cô mời mình đi sơn trang. Cố ý làm bộ đáng kinh ngạc, “Sao em lại ở đây, không lẽ em ngủ được hương thơm của bữa sáng?”

Giang Hạ tức giận lườm anh một cái, nói thẳng: “Hứa Lôi mời anh đi sơn trang chơi, bảo em tới hỏi anh xem anh có muốn đi không.”

Trình Dật Tu nhú mày khó xử, “VẬY à, anh rất muốn đi, đáng tiếc... Hôm nay anh phải đi làm.”

Kỳ thật Giang Hạ rất muốn anh đi cùng, đỡ phải đến lúc đó hai người trêu đùa, cô ở bên cạnh lúng túng. Nghe anh nói không đi được, trong lòng hơi mất mát. “Vậy thì thôi, em trở về nói với chị ấy.”

Thấy cô định rời đi, Trình Dật Tu kéo tay cô lại, cười nói: “Hạ Hạ, anh không đi có phải em rất thất vọng không?”

Giang Hạ bị đoán trúng tâm tư, nói mạnh miệng: “Còn lâu em mới thất vọng, anh không đi em còn tự do chơi đùa!”

“thật sao?”

“thật!”

Trình Dật Tu thở dài, che ngực nói: “Haizz, hóa ra em chán ghét anh như vậy, làm sao bây giờ, tim anh đau quá!”

Giang Hạ bật cười một tiếng, “Được rồi, anh là đàn ông đừng làm bộ làm tịch như em gái nữa.”

Trình Dật Tu kéo cô vào trong nhà, đóng kín cửa chính, chui vào ngực cô làm nũng, “Vậy rốt cuộc em có muốn anh đi không?”

Giang Hạ không chịu nổi anh cứ như vậy, rõ ràng bình thường rất nghiêm túc, làm nũng với cô là con gái mà còn không biết xấu hổ.

cô đẩy anh ra, đỏ mặt nói: “Muốn anh đi thì sao, anh lại không đi được.”

anh hôn một cái lên mặt cô, cười nói: “đi được, chỉ cần em muốn anh đi thì anh sẽ đi. Bây giờ anh sẽ gọi điện thoại xin nghỉ.”

Trình Dật Tu đi gọi điện thoại, Giang Hạ lợi dụng thời gian rảnh đi lên lầu gọi Hứa Lôi xuống lầu ăn sáng.

Lúc ăn cơm Giang Hạ còn đang suy nghĩ, may mà bữa sáng hôm nay làm đủ nhiều, bằng không không có phần của Lục Ly sẽ lúng túng.

Trình Dật Tu và Lục Ly coi như là không đánh nhau thì không quen biết, nhưng mà lần gặp lại này, không có chút mang thù nào, giống như anh em thân thiết nhiều năm, tán gẫu rất nhiều chuyện.

Cơm nước xong, đoàn người xuất phát, Giang Hạ thấy Trình Dật Tu xách túi hành lý, hèn gì: “Sao anh thu dọn đồ nhanh thế?”

anh nhú mày, “anh là một đại nam nhân, mang mấy bộ quần áo là được rồi, đương nhiên là nhanh.”

Giang Hạ bĩu môi, nói dường như cũng rất có lý.

Sơn trang Tuyền Khê xây ở trong núi, tòa nhà đều giả cổ. Ngoại trừ phòng khách là bình thường, còn các phòng khác đều tàn nát ở trong mỗi núi.

Thế của Hứa Lôi chỉ có thể được phòng bình thường, nhưng mà có Trình Dật Tu coi tiền như rác ở đây, chỗ ở của bọn họ từ phòng bình thường thăng cấp thành nhà gỗ nhỏ.

Bốn người hai phòng, phục vụ sinh đưa bọn họ đến nhà gỗ giữa sườn núi rồi đi trở về, nói nếu có chuyện gì có thể gọi điện thoại.

Hai gian nhà gỗ cách nhau không xa, nhưng mà cây cối rất nhiều, cản trở mắt, cho nên trong một phòng nhìn không được quang cảnh phòng khác.

Trình Dật Tu và Lục Ly chủ động nhắc hành lý theo từng cô gái, tiến vào hai gian phòng khác nhau. Giang Hạ kéo lấy Hứa Lôi, “không phải là hai chúng ta ở cùng một phòng sao?”

Hứa Lôi chấp tay trước ngực, đáng thương nói: “Lục Ly nhà chị đi công tác nhiều ngày, em thương hai bọn chị, để cho hai người ở cùng một phòng đi mà.”

Giang Hạ: ...

cô phải làm sao bây giờ? Ở cùng Trình Dật Tu vài ngày anh càng có hành vi không biết xấu hổ, cô đột nhiên có hơi sợ hãi vào ban đêm.

Giang Hạ bị Trình Dật Tu kéo vào nhà gỗ. Nhà gỗ không lớn, ngoại trừ một phòng ngủ và phòng khách nhỏ, buồng vệ sinh phòng bếp, các loại đồ điện đều đầy đủ. Bên ngoài nhà gỗ, có một bồn tắm nước nóng đơn, xung quanh ngăn cách với bên ngoài.

Bởi vì Lục Ly làm đêm trở về gấp, cho nên muốn ngủ bù, tất nhiên Hứa Lôi muốn ở lại cùng anh ta. Vì vậy Giang Hạ và Trình Dật Tu đi cùng nhau.

Hai người tay trong tay đi dạo gần nhà gỗ, Trình Dật Tu đề nghị: “Hay là chúng ta đi ngâm nước nóng trước, không phải là phía Ôn Tuyền lúc mới đến sao?”

Giang Hạ thật sự muốn ngâm, nhưng mà không muốn ở cùng anh. Nhìn trong mắt anh hưng phấn có tia lửa, cô cảm giác mình giống như con cá nằm trên thớt, chỉ đợi anh đến...

“đi bộ trước đã, phong cảnh trong núi rất đẹp, nghe nói đỉnh núi còn có một bồn tắm nước nóng lớn, chúng ta đi xem một lát nhé?” cô đề nghị.

Trình Dật Tu ôm chặt cô, “Được, em nói thế nào thì thế đó.” Dù sao anh cũng không vội.

Hai người tay trong tay đi lên núi. Mặc dù ngọn núi này không lớn, nhưng mà rất được, khắp nơi đều có cảnh. Con đường rải đá xanh từ chân núi uốn lượn lên, dọc theo đường đi có đủ loại cây ăn quả. Nếu như là mùa xuân, sẽ là cánh đồng hoa. Nhưng mà lúc này cũng được, bởi vì trái cây đã chín.

Ở đây khách có thể hái trái miễn phí, hai người bọn họ vừa đi đường vừa hái vừa ăn, đi một lát lại dừng lại. Bởi vì trùng hợp hôm nay là cuối tuần, cho nên dọc đường có không ít người.

Đỉnh núi cũng có phòng trọ, còn có chỗ nghỉ chân. Khách ở dưới chân núi có thể nghỉ ngơi ở chỗ này, uống chén trà ăn đơn giản. Phía sau chỗ nghỉ chân, chính là con suối lớn nhất trong sơn trang, rất nhiều khách tới nơi này chơi. Chỉ là quá nhiều người, cho nên Giang Hạ không định ở chỗ này tham gia náo nhiệt.

Giang Hạ đi lên đây, hơi mệt mỏi. Trình Dật Tu bảo cô ngồi xuống, mình đến chỗ nghỉ ngơi mua đồ uống. Lúc trả tiền phát hiện bên cạnh có bán áo tắm, vì vậy giả vờ giả vịt xem đồ ở khu nam, sau đó lấy bộ đồ tắm nữ.

anh chọn áo tắm vải vóc ít, sợ Giang Hạ nhìn thấy, vội vàng gấp lại, giấu vào phía sau túi quần jean.

Hai người nghỉ ngơi nửa tiếng, Hứa Lôi gọi điện thoại đến, hỏi bọn họ đang ở đâu. Giang Hạ nói cô đang ở đỉnh núi.

Hứa Lôi ở bên kia điện thoại gào to nói: “Nhanh trở về đi, chị đói bụng, trở về ăn cơm!”

Buổi sáng ăn quá sớm, Giang Hạ cũng hơi đói, vì vậy tắt điện thoại bảo Trình Dật Tu xuống núi. Hai người vốn nắm tay sóng vai đi, dây giày Giang Hạ bị tuột, Trình Dật Tu tri kỷ ngồi xổm xuống giúp cô thắt dây giày. Lúc đứng lên, phát hiện ánh mắt của Giang Hạ không đúng.

“Sao thế?” anh không hiểu hỏi cô.

Giang Hạ đứng tại chỗ, “Trong túi anh giấu gì đó?”

Trình Dật Tu thầm nói không được rồi, nghiêng đầu sờ túi, phát hiện dây áo tắm lộ ra. Đồ thối, rủ xuống sau lưng anh...

anh chợt dạ lấy áo tắm ra đưa cho Giang Hạ, “Vừa rồi lúc đứng mua đồ thấy nên mua, vốn định lúc trở về mới tặng cho em.”

Giang Hạ nhận lấy vừa nhìn, hai cái cọng lại còn chưa bằng một cái khăn tay!

trên đường trở về, Giang Hạ ném cái áo tắm kia vào thùng rác. Về mặt Trình Dật Tu đau lòng nói: “Vài trăm đấy...”

Giang Hạ trừng anh, “Vậy anh nhặt về tự mình mặc!”

Trình Dật Tu vì mình thất sách mà hối hận, sao lại không cẩn thận để cô thấy được chứ?

Lúc trở lại nhà gỗ, Hứa Lôi đã kêu đồ ăn tối, đang đợi bọn họ trở về ăn cơm. Nhìn sắc mặt Giang Hạ không được tốt, lặng lẽ hỏi cô sao thế.

Giang Hạ không thể không biết xấu hổ nói về chiếc áo tắm kia, chỉ nói là mệt mỏi.

Ăn xong cơm nghỉ ngơi một lát, Hứa Lôi đề nghị đi ngâm nước nóng. Hai gian nhà gỗ mỗi gian đều có bồn tắm nước nóng, Giang Hạ kiên trì bảo Trình Dật Tu và Lục Ly ở một bên, mình và Hứa Lôi đến phòng khác.

Trình Dật Tu thất vọng muốn chết, nhưng mà không muốn làm cô tức giận, chỉ có thể ngoan ngoãn ở lại, cùng Lục Ly ngâm trong bồn, tán gẫu chuyện.

Cơm tối theo thường lệ gọi đến, ăn xong Hứa Lôi bắt đầu đuổi người, bảo bọn họ nhanh quay về phòng mình.

Sau khi trời tối, ngọn đèn đường trong núi đều sáng, còn có bảo vệ đi tuần tra. Bởi vì ăn quá no bụng, Giang Hạ kéo anh đi vài vòng quanh nhà tiêu thực, mới quay về nhà gỗ.

Chỉ có một phòng ngủ một giường lớn. Giang Hạ mở ngăn tủ ra, vậy mà không có chăn mền dự phòng, dường như đêm nay nhất định sẽ phát sinh chuyện gì đó.

Mặc dù hai người bọn họ đã rất thân mật, nhưng mà biết rõ chuyện sắp xảy ra, làm cho cô tâm hoảng ý loạn.

Phòng tắm ở trong phòng, Giang Hạ khóa Trình Dật Tu ở bên ngoài. Chậm rì rì mới tắm xong, lại phát hiện mình không mang nội y, thay vào đó là bộ nội y ren màu đen Hứa Lôi chọn thay cô...

không cần nghĩ, nhất định là tên trộm bên ngoài đổi!

không mặc bộ này thì không mặc đồ, cô vừa thẹn vừa phẫn nộ thay, lại mặc váy ngủ vào. Bây giờ cô có hơi hối hận vì mang váy ngủ...

Trình Dật Tu ở bên ngoài nóng lòng, nhưng cũng không có thúc giục cô. Mở phim truyền hình ra không yên lòng dựa vào ghế sofa đợi.

Vất vả lắm mới đợi được người đi ra, thấy tóc cô ướt, giọt nước lướt qua cái cổ thon dài, thấm ướt váy ngủ. Nhớ tới tối hôm qua anh động tay động chân vào hành lý, nói cách khác bên trong cô mặc chính là...

Thân thể trong nháy mắt có lửa bốc lên, ánh mắt dần tối lại, cổ họng bởi vì ngọn lửa hừng hực mà trở nên khàn khàn.

“Hạ Hạ...” anh đi đến gần cô, muốn ôm lấy người. Lại bị Giang Hạ tránh đi qua.

“anh, anh nhanh đi tắm đi.”

Giang Hạ cúi đầu không dám nhìn anh, hai gò má nóng hổi.

Trình Dật Tu đến gần tai cô, giọng bình tĩnh, khàn khàn nói: “Đợi anh.”

Giang Hạ chịu không nổi lời anh nói, mặt đỏ tím đập dồn dập cùng lúc, hoài nghi anh biết rõ điểm này, cho nên cố ý trêu chọc cô.

Trình Dật Tu lấy tốc độ nhanh nhất chạy vào nhà tắm tắm rửa. Giang Hạ đang sấy tóc, nghe được động tĩnh quay đầu lại nhìn, thấy bên hông anh chỉ quấn chiếc khăn tắm, lộ ra cơ bụng rắn chắc cùng nửa người như ẩn như hiện. Quanh thân còn có hơi nước, trong mắt đen láy có chứa lửa.

Trong nháy mắt tim đập loạn lên, quay đầu lại không dám nhìn nữa. Đường như không khí trong phòng đều bị mất hết vì anh xuất hiện, khó chịu làm cô không thở được.

Trình Dật Tu đi đến phía sau cô, lấy máy sấy tóc trong tay cô thay cô sấy tóc.

anh không lên tiếng, nhưng đủ để cho Giang Hạ căng thẳng. Hô hấp không ổn định cảm nhận tay anh xuyên qua mái tóc cô, một lần, lại một lần, dường như không dừng lại. Giống như lông vũ, trêu đùa trái tim cô, làm tim cô ngứa.

“Bụp” một tiếng, máy sấy bị ném lên ghế sofa.

Giang Hạ bị anh ôm từ phía sau, miệng và mũi đều là hơi thở của anh, làm cô mất hồn. Vành tai bị đôi môi ẩm ướt của anh khẽ cắn lại thả ra, thả ra lại khẽ cắn, giống như nhắm nháp cao lương mỹ vị, một ngụm nuốt vào không tha.

Rất lâu sau, giọng nói trầm thấp của anh vang lên bên tai cô. “Hạ Hạ, đêm nay mọi thứ đã chuẩn bị tốt rồi.”

Ban đêm trong núi, trăng sáng sao thưa, tiếng côn trùng tiếng ếch kêu, còn có những đôi yêu nhau ở trong núi. Xa xa là đèn thành phố sáng trưng, giống như một nơi sáng chói khác trên bầu trời.

Tối nay, tiếng gió không dừng lại. Tối nay, ngọn đèn không tắt.

37. Chương 37: Trật Chân

Edit: Yuurei Bana.

Ngày hôm sau, Giang Hạ tỉnh lại trong tiếng mưa rơi lộp độp. Bên cạnh giường đối diện một cái cửa sổ, gió chui qua rèm cửa sổ màu trắng, ngoài cửa sổ thực vật trải qua lễ rửa tội, xanh chói mắt.

Hơi nhích người, phát hiện toàn thân đau giống như bị nghiền nát. Nhớ tới đêm qua anh điên cuồng và vội vàng, không tự chủ lại đỏ mặt.

Quay đầu nhìn người nằm trên gối. anh còn ngủ say, lông mi thật dài, khóe miệng khẽ nhếch, dường như đang mơ giấc mơ đẹp.

Nhấc cánh tay anh đè lên, muốn đứng dậy tắm rửa, còn chưa ngồi dậy bị anh kéo trở về giường. Quay đầu lại nhìn, người vừa rồi còn đang ngủ say giờ phút này trong mắt chứa ý cười nhìn cô, “Chào buổi sáng, Hạ Hạ.”

Giang Hạ đỏ mặt rúc vào trong lòng anh, “Chào buổi sáng.”

anh hôn lên trán cô nụ hôn chào buổi sáng. “Buổi sáng vừa mở mắt có thể nhìn thấy em, cảm giác này thật tuyệt.”

Trong đầu Giang Hạ cũng nghĩ như vậy, nhưng mà cô không có ý định nói ra. Hai người lẳng lặng ôm nhau, nghe tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ.

Sáng sớm, yên tĩnh, ngọt ngào, lại ấm áp. Cho đến khi... cô phát hiện nơi nào đó của anh lại không an phận cọt xát, hù dọa cô dịch sang bên cạnh.

“Em muốn rời giường...” cô khấn trương nói. Tối hôm qua từng chuyện vẫn còn in trong đầu cô, cô thật sự có hơi sợ sự nhiệt tình của anh.

“Hạ Hạ... Hạ Hạ tốt...” anh kéo âm cuối làm nũng, trong mắt tràn đầy khao khát.

“không được.” cô kiên quyết từ chối, bây giờ toàn thân cô đều đau giống như có xe tải đi qua, không thể cùng anh lăn qua lăn lại lần nữa.

Trình Dật Tu cũng biết tối hôm qua mình quá điên cuồng, phải để cho cô nghỉ ngơi thật tốt, nhưng mà đối mặt với cô... anh không thể nhịn được. Cuối cùng đành phải lui bước cầu xin cô, dùng tay giúp anh.

Hai người triển miên cả buổi sáng, cho đến khi đói bụng, Trình Dật Tu mới thả cô rời giường.

Về mặt Trình Dật Tu hôm đó nói: “Về sau trước khi ngủ cho em ăn no bụng, rồi ngủ thẳng đến giữa trưa luôn.”

Giang Hạ tức giận trừng mắt liếc anh một cái. “Nếu vậy không bằng chúng ta mở một nhà hàng ở dưới chân núi.”

Trình Dật Tu cười đáp ứng.

Trời mưa phong cảnh rừng núi có khác, mưa nhỏ giọt tí tách rơi trên đường đá, lọt vào tầm mắt đều là màu xanh. Hai người cùng che chung ô cùng nhau đi dưới chân núi.

Cả đường đi đều không có gặp người nào, lúc sắp đến nhà hàng, ở ngay ngã ba có một người chạy ra từ bên trong.

Người đến không có bung dù, tay giơ lên đầu cản mưa, lao đến chỗ Giang Hạ. Giang Hạ né tránh không kịp, bị đụng một cái, dưới chân bị trượt ngã xuống, may mà Trình Dật Tu kéo lấy cô.

“Em không sao chứ?” Trình Dật Tu đỡ cô vội vàng hỏi.

Giang Hạ lắc đầu, “Em không sao.”

Người đàn ông đụng phải cô cũng dừng bước lại, liên tục xin lỗi. Giang Hạ khoát tay bảo mình không có việc gì, người đàn ông kia chậm rãi rời đi.

Trình Dật Tu nắm tay Giang Hạ tiếp tục đi về phía nhà hàng, chưa đi được hai bước, Giang Hạ phát hiện mắt cá chân dường như hơi đau, giống như bị kim châm.

Thấy cô dừng lại, Trình Dật Tu ân cần hỏi: “Sao thế?”

“Mắt cá chân có hơi đau...”

Trình Dật Tu đưa dù che mưa cho Giang Hạ, mình thì ngồi xổm xuống kiểm tra mắt cá chân của cô, quả nhiên chỗ đó có dấu hiệu sưng đỏ.

“Chắc là vừa rồi bị trật.” anh nói, “anh đưa em đi bệnh viện.”

Giang Hạ cảm thấy trật chân cũng không phải là chuyện lớn gì, từ chối: “không cần, lúc trước em cũng từng bị trật rồi, một lát thì tốt. đi ăn cơm trước đã, em đói bụng rồi.”

Trình Dật Tu không lay chuyển được cô, đành phải dẫn cô đi đến nhà hàng ăn cơm trước. Nhưng mà quyết định không chịu cho cô tự mình đi, công cô đi đến nhà hàng.

Lúc đến nhà ăn hấp dẫn rất nhiều ánh mắt, Giang Hạ then thùng bảo anh thả mình xuống, nhảy lò cò đến vị trí. Mới vừa ngồi vững, lại nghe được có người gọi tên cô.

“Giang Hạ?”

Giang Hạ nhìn lại, chỉ thấy phía sau cô bàn ăn khác cách không xa, một người đàn ông hào hoa phong nhã đang ngồi. Sau khi cô nhìn rõ mặt người kia, trong nháy mắt hoảng hốt.

“Cố Vân Thành?” Là người lấy đi nụ hôn đầu của cô lúc học trung học...

Keng một tiếng, chuyện này đều giống như trong phim, trôi qua trong đầu cô.

Lúc trước tình yêu đầu tiên, tình cảm mông lung làm cho cô nghĩ rằng đó chính là tình yêu. Ai ngờ phần tình cảm yếu ớt đó chỉ cần nhẹ gõ một cái liền phá thành mảnh nhỏ. Sau khi bị mẹ cô phát hiện, Giang Hạ bị quản thúc không được phép một mình ra cửa, mà khi Cố Vân Thành tốt nghiệp trung học lại đi đến thành phố khác, hai người không còn liên lạc nữa. không nghĩ tới sau nhiều năm, vậy mà gặp nhau ở chỗ này lần nữa.

Xa cách nhiều năm, Giang Hạ sớm đã mất đi loại rung động với anh ta năm đó, chẳng qua là cảm thấy... Có hơi lúng túng chút.

Cố Vân Thành tiến đến gần có ý nắm tay cùng cô, “đã lâu không gặp.”

Giang Hạ đưa tay, cố gắng trả lời tự nhiên: “đã lâu không gặp.”

Trình Dật Tu đứng bên cạnh phát giác được tín hiệu nguy hiểm, đi đến ôm eo Giang Hạ, hỏi: “Hạ Hạ, vị này là?”

anh thay Giang Hạ hóa giải lúng túng, cô chỉ Cố Vân Thành giới thiệu: “Đây là bạn học trung học của em, Cố Vân Thành.” Lại chỉ Trình Dật Tu, “anh ấy là...”

Còn chưa nói xong, Trình Dật Tu đã vươn tay về phía Cố Vân Thành, tự giới thiệu mình: “Tôi là chồng sắp cưới của cô ấy, Trình Dật Tu.”

Cố Vân Thành không nắm tay anh, chỉ gạt đầu, nói với Giang Hạ: “không nghĩ tới em đã đính hôn, thời gian trôi qua thực nhanh.” Trình Dật Tu thu tay lại, không có chút lúng túng nào. Sững ái hôn trán Giang Hạ một cái. “Nếu là bạn học, lúc chúng ta kết hôn, đừng quên đưa tấm thiệp mời cho bạn học cũ này.”

Trong nhà ăn khách sạn có không ít người, Giang Hạ bị anh ôm eo hôn môi, trên mặt ửng hồng, xấu hổ đẩy anh.

Động tác này làm trái tim Trình Dật Tu nhanh chóng rớt xuống. anh phát hiện ánh mắt người đối diện nhìn Giang Hạ không giống bạn học bình thường, cho nên đề phòng mười phần.

Vậy mà Hạ Hạ đẩy anh... thật đau lòng.

Cố Vân Thành đưa danh thiếp cho Giang Hạ, “trên tấm danh thiếp này có số điện thoại của anh, có tiện lưu lại số liên lạc không?”

Giang Hạ nhận danh thiếp, nhìn chữ trên danh thiếp. Văn phòng luật Hạ Thành. Hóa ra anh ta làm luật sư.

đang do dự có nên cho anh ta số không, lại nghe anh ta nói: “anh mới về thành phố T không lâu, chính là muốn tìm vài bạn học gặp mặt, nếu em có số những bạn học khác, cho anh đi.”

anh ta đã nói như thế, Giang Hạ không cho số dường như có hơi khác lạ, vì vậy lấy điện thoại ra gọi số trên danh thiếp.

Trong lúc này, trên mặt Trình Dật Tu cũng treo nụ cười hào phóng, ôm Giang Hạ không chịu buông ra, cho nên cũng thấy được nội dung trên danh thiếp.

A, sự Vụ Sở Hạ Thành, anh ta vậy mà dùng tên Giang Hạ, người này quả nhiên rắp tâm bất lương!

Bạn học có thể trao đổi số điện thoại, là chuyện bình thường, anh không có lý do không cho Giang Hạ cho số. Chỉ có thể tươi cười, trong lòng ầm ứ, nhìn Cố Vân Thành lưu số điện thoại vào trong máy.

Cũng may Cố Vân Thành không ở lâu, sau khi lấy được số điện thoại thì rời đi.

Giang Hạ thở ra, anh ta không đi, cô sẽ lúng túng chết mất. Sau khi ngồi xuống, lại phát hiện người bên cạnh cúi đầu rầu rĩ không vui. Đụng tay anh một cái, “anh sao thế?”

anh ngẩng đầu lên: “Hạ Hạ, hôm nay chúng ta đi gặp ba mẹ nhé. không định ngày kết hôn, anh sợ anh vì sầu lo quá độ mà ngày càng già hơn.”

Giang Hạ bật cười, “anh nói bậy bạ gì đấy.” Nhưng mà trong lòng lại hơi chột dạ, sợ anh nhìn ra được gì đó. Chuyện đã qua lâu như vậy, cô cũng không muốn làm anh hiểu lầm.

Da mặt Trình Dật Tu dày đến gần tai cô, “Nếu như già quá nhanh, sẽ không còn thể lực hầu hạ em.”

trên mặt Giang Hạ đỏ bừng, “Ở nơi công cộng anh có thể đứng gần một chút được không...”

Trình Dật Tu thích nhìn mặt cô đỏ, cầm lấy tay cô hôn một cái, mới kêu nhân viên phục vụ đến để chọn món.

Ăn một bữa cơm mất nửa tiếng, Giang Hạ vừa lòng thỏa mãn sờ bụng đứng dậy, dưới chân lại lảo đảo thiếu chút nữa ngã xuống.

Vừa rồi mắt cá chân bị trật không có chuyển biến tốt đẹp, trái lại càng đau hơn, dùng sức một chút cũng không được.

Trình Dật Tu vội vàng kiểm tra cho cô, chỉ thấy cổ chân vừa rồi hơi sưng đỏ, bây giờ sưng lên rất to.

“Như vậy không được rồi, nhanh đi bệnh viện.” Lần này anh không để Giang Hạ từ chối, công cô đến bãi đậu xe. Cũng may chìa khóa anh để trong người, không lại phải trở về phòng lấy.

Giang Hạ không tình nguyện nói: “Từ nơi này đi đến bệnh viện, mất hai tiếng, quá xa.”

Trình Dật Tu cúi người buộc dây an toàn thay cô, khởi động xe. “Vậy thì không quay lại nữa, anh sẽ gọi điện thoại cho Hứa Lôi, bảo cô ấy mang hành lý đến.”

Giang Hạ bĩu môi, vất vả lắm mới được đi ra ngoài chơi một chuyến, bởi vì trật chân mà phải về sớm, thật sự là rất mất hứng.

Trình Dật Tu nhìn thấy, đưa tay véo mặt cô, “Nếu em thấy chưa chơi đủ, đợi vết thương ở chân em tốt hơn, anh lại dẫn em đến.”

Cứ nghĩ không có vấn đề gì lớn, không nghĩ tới sau khi bác sĩ kiểm tra, nói là bị thương ở bên trong dây chằng số ba, sau này bởi vì dây chằng bị lỏng làm mất cá chân không ổn định, sẽ thường xuyên bị trật.

Trình Dật Tu căng thẳng hỏi có cần phải bó thạch cao không, bác sĩ cười nói, “Cái đó thì không cần, trở về dùng thuốc, cố gắng không sử dụng chân bị thương, ba ngày sau tới kiểm tra lại.”

Bác sĩ nói một câu ‘không sử dụng chân bị thương’ thành thánh chỉ của Trình Dật Tu. không chịu để Giang Hạ đi nhiều một bước, từ trên xuống dưới ở trong bệnh viện đều muốn công cô. Làm Giang Hạ xấu hổ không dám ngẩng đầu nhìn người khác.

Sau khi về nhà, Trình Dật Tu nghe theo lời dặn của bác sĩ, sau khi chườm nước nóng cho Giang Hạ, lại bôi thuốc. Bảo cô ngoan ngoãn ngồi trên ghế sofa xem tivi, không cho đi đâu.

Giang Hạ không còn gì để nói, chỉ trật chân mà thôi, anh còn coi trọng như vậy...

Giang Hạ gọi điện thoại cho Hứa Lôi, nhờ cô ấy chuyển hành lý. Sau khi Hứa Lôi nghe xong, nói buổi chiều sẽ trở lại. Giang Hạ vội vàng ngăn cản, “Đừng đừng đừng, chỉ bị trật chân mà thôi, không phải là chuyện lớn gì. Chị và Lục Ly cứ chơi thật vui, đừng lo lắng cho em.”

Có Trình Dật Tu ở đây, cô không có tự do, cũng không muốn có thêm Hứa Lôi tới nhắc cô.

Từ bệnh viện trở về, Trình Dật Tu thuận tiện đi siêu thị một chuyến, mua chút đồ ăn mang về. Ở trong phòng bếp làm cơm trưa. Giang Hạ ngồi được mùi xương, có hơi thèm ăn. Vì vậy nhảy lò cò vào phòng bếp, Trình Dật Tu thấy thế, giống như khuyên bảo đứa bé búng nhẹ trên trán cô, “Sao em lại không nghe lời thế, không phải là bảo em ngồi yên đừng động sao!” nói xong khẽ cúi xuống, ôm người trở về ghế sofa.

Giang Hạ bĩu môi, “Em ngồi thấy mùi thơm cho nên hơi đói, hơn nữa em cũng không dùng chân bị thương, em nhảy đến đó mà.”

Trình Dật Tu tức giận xoa đỉnh đầu cô. “Em còn nói nữa, nhảy lò cò không ổn định, nhỡ ngã thì làm sao?”

Giang Hạ phản bác, “Vậy cũng không thể bắt em ngồi im, đi nhà vệ sinh thì phải làm sao? Tắm rửa làm sao nữa?”

Trình Dật Tu nghe vậy, cúi người đến trước mặt cô, đôi mắt đào hoa mỉm cười nhìn cô, “Yên tâm, có anh ở đây. anh hầu hạ em ăn ngủ, đi nhà cầu tắm rửa.”

anh nói chuyện quá đúng đắn, làm cho Giang Hạ mãi mới phản ứng tới ý trong lời nói của anh, lấy gối ôm trong tay ném về phía anh. “không biết xấu hổ!”

Trình Dật Tu cười né tránh, quay về phòng bếp tiếp tục nấu cơm.

Giang Hạ thấy nhàm chán cầm lấy điều khiển đổi kênh, lúc này di động lại vang lên. Cầm lấy nhìn, người gọi điện thoại đến dĩ nhiên là Cố Vân Thành.

38. Chương 38: Bắt Quả Tang

Edit: Yuurei Bana.

Giang Hạ do dự có nên nhận điện thoại không, Trình Dật Tu ở trong phòng bếp nghe được tiếng chuông, bưng chén canh ngô hầm xương đi ra, hỏi cô: “Điện thoại của ai thế, sao không nghe máy?” Sau đó nghiêng người nhìn di động trên ghế sofa, ba chữ Cố Vân Thành đập vào mắt anh.

anh ngồi xuống bên cạnh Giang Hạ, dùng muỗng khuấy chén canh, để cho nó nguội bớt.

Cuối cùng Giang Hạ vẫn cầm di động lên, dù sao bây giờ cô và Cố Vân Thành chỉ là quan hệ bạn học cũ, không cần tránh anh ta.

Điện thoại vừa kết nối, bên kia truyền đến giọng nói của Cố Vân Thành, “Hạ Hạ, đêm mai có rảnh không?” một tiếng Hạ Hạ làm Giang Hạ rất lúng túng, cô nói: “Có chuyện gì không?”

“Ồ, là như vậy, anh liên lạc với vài bạn học, đêm mai hẹn gặp mặt, em có thể tới không?”

Bình thường Giang Hạ vì công việc bận rộn, ít có cơ hội tụ họp với bạn học. Lần này vừa đúng lúc nghỉ ngơi, nhưng mà...

cô nhìn Trình Dật Tu ngồi bên cạnh, anh vẫn khuấy chén canh, bộ dáng không để ý tới cô nói gì.

cô suy nghĩ một lát, nói: “thật sự là không đúng lúc, hôm nay tôi bị trật chân, không tiện ra cửa.”

Trình Dật Tu ngồi bên cạnh khuấy canh nghe cô nói như thế, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Cố Vân Thành quan tâm hỏi: “Bị trật nghiêm trọng không? Hay là anh đi gặp em xem một chút nhé?”

Giang Hạ vội nói: “không cần không cần, chỉ bị trật chân mà thôi, bác sĩ nói nghỉ ngơi vài ngày là được rồi.”

Cố Vân Thành trầm mặc, “Vậy em nghỉ ngơi cho tốt, lần sau có cơ hội lại tụ họp.”

Giang Hạ nói tạm biệt, mới vừa tắt điện thoại. một thìa canh đưa tới gần miệng.

“không nóng, uống đi.”

Giang Hạ mở miệng uống xong, thấy anh lại múc một muống đưa tới. cô đưa tay giành lại bát, “Em tự mình ăn được.”

cô bị trật chân chứ không phải trật tay, còn cần anh đút sao?

Trình Dật Tu ngồi bên cạnh nhìn cô ăn, “Ăn ngon không?”

“Ăn ngon!”

“Vậy thì ăn nhiều một chút, em gầy quá.”

Giang Hạ phản bác, “Em gầy chỗ nào, thời gian này không kiên trì chạy bộ, eo đã thô một vòng rồi đấy!”

Về mặt Trình Dật Tu không tin, nhéo nhéo eo cô, “Béo chỗ nào, rõ ràng là gầy như vậy, anh muốn nhiều thịt hơn.” nói xong kề sát vào tai cô, nhẹ giọng nói: “anh thích nhiều thịt.”

Giang Hạ uống canh suýt chút nữa phun ra ngoài, đỏ mặt nói: “anh có để cho em ăn canh không!”

Trình Dật Tu nghe lời cô nói rồi đi, vui vẻ vào phòng bếp mang đồ ăn đã nấu xong bưng ra. Sau đó ôm Giang Hạ đi đến bàn ăn ngồi xuống.

Giang Hạ cảm thấy chân mình bị trật biến thành tàn tật, đi đâu cũng phải anh ôm, công. May mà ngày mai anh phải đi làm, nếu không ngày ngày bị anh nhìn như thế, cô sợ mình sẽ hỏng mất.

Trình Dật Tu lại nói ra vào lúc đó: “Vừa rồi anh vừa gọi cho Mã tổng xin nghỉ một tuần, đợi em đi bệnh viện kiểm tra lại xong, chúng ta đi thăm ba mẹ.”

“Hả?! anh xin nghỉ? Vì sao?” cô hoàn toàn súp đổ...

Trình Dật Tu nói: “Có thể xin nghỉ vì cái gì, đương nhiên là vì chăm sóc em rồi.”

Giang Hạ vội vàng từ chối, “không cần không cần, em chỉ bị trật chân mà thôi, đâu cần người khác chăm sóc, anh cứ đi làm đi.”

Trình Dật Tu để đĩa xuống, “anh nguyện ý chăm sóc em, không được sao?”

Giang Hạ: ...

Bây giờ cô có hơi hối hận vì thích anh, làm sao bây giờ?

Cơm nước xong, Trình Dật Tu chăm chỉ rửa chén quét nhà, nghiêm nhiên là một người đàn ông đạt tiêu chuẩn gia đình. Đột nhiên Giang Hạ nhớ tới lần đầu tiên đụng phải anh ở công viên, rõ ràng là khí chất tràn đầy lạnh lùng. Nhưng mà bây giờ...

Nhưng mà trong lòng ấm áp, nghĩ lại như vậy cũng rất tốt, ít nhất một việc cô cũng không cần làm, còn có người hầu hạ vui chơi giải trí.

Vừa nghĩ đến ăn uống, đột nhiên Giang Hạ muốn đi nhà vệ sinh, nhất định là vì uống quá nhiều canh. cô nhìn xung quanh, muốn tìm gì đó thay thế cái gậy, nhưng mà không có.

Trình Dật Tu thấy thế, hỏi cô: “Em tìm gì thế?”

Giang Hạ nói: “Em muốn đi nhà vệ sinh...”

Trình Dật Tu nhin không được bật cười, ném khăn lau trong tay, cúi người, ôm cô đi đến nhà vệ sinh.

Buổi chiều Trình Dật Tu ra ngoài mua đồ dùng hàng ngày, dặn dò Giang Hạ không nên chạy loạn, lại mang đồ ăn đặt gần chỗ tay cô có thể với tới, mới yên tâm rời đi.

Giang Hạ cảm thấy, cô từ người tàn tật biến thành người trí tuệ chậm phát triển.

Trình Dật Tu đi siêu thị trước, sau đó đi đến một khách sạn hoàng kim đối diện. Sắp đến sinh nhật Giang Hạ, hôm đó anh sẽ chính thức cầu hôn cô.

Lúc về nhà, mang chiếc nhẫn giấu vào trong túi trước ngực, cảm nhận tim đập ổn định hơn bình thường.

Trình Dật Tu lấy cố chăm sóc người bệnh, liên tục ở tầng sáu, không có trở về nhà. Nhưng mà Giang Hạ lấy cố chân đau làm bìa đỡ đạn, cho nên ba ngày rồi mà anh không được ăn mặn. Mỗi đêm chỉ có thể ôm người, vừa thống khổ lại hạnh phúc dày vò.

Đến ngày thứ ba, Giang Hạ đi bệnh viện kiểm tra lại. đã đỡ sưng hơn, chỉ là vẫn không thể dùng lực. Bác sĩ xem xong nói cần được nghỉ ngơi vài ngày.

Giang Hạ ngồi yên méo miệng, mấy ngày như vậy nữa, cô sẽ biến thành heo mất!

Vì không để mình tiếp tục làm trư, sau khi từ bệnh viện đi ra, Giang Hạ kiên quyết yêu cầu Trình Dật Tu đi đến hiệu thuốc mua hộ cô cái gậy. Có gậy cô có thể tự do hoạt động, không cần bị anh công trên lưng, cũng không lại bị anh nhân cơ hội chấm dứt.

Vài ngày nay cô đã hiểu được nguyên nhân anh tích cực chủ động yêu cầu chăm sóc cô, a, chăm sóc chỗ nào, rõ ràng vài phút là muốn ăn cô!

Trình Dật Tu chỉ có thể thỏa hiệp, bảo cô đợi ở trên xe, mình đi đến hiệu thuốc cách đó không xa. Giang Hạ đợi ở trong xe khoảng mười phút, đã thấy anh tay không trở về.

“Sao anh còn chưa mua hả?” cô hỏi.

anh lau mồ hôi trên trán, “Tiệm thuốc không có bán gậy.”

Hôm nay nhiệt độ là ba mươi độ, bây giờ đúng lúc mặt trời độc nhất. Nhìn anh nóng toàn thân đầy mồ hôi, Giang Hạ cũng không nỡ bảo anh đi chỗ khác mua. “không có thì thôi, anh nhanh lên xe đi.”

Bên trong xe mở điều hòa, lúc Trình Dật Tu đi vào, thư thái thở dài. “Hôm nay nóng thật.”

Giang Hạ cầm tờ khăn giấy thay anh lau mồ hôi, “Vắt vả cho anh.”

Trình Dật Tu hơi chột dạ nói: “không khổ cực.”

trên đường trở về, Hứa Lôi gọi điện thoại cho Giang Hạ. cô ấy từ sơn trang về luôn nhà Lục Ly, cho nên hôm nay mới mang hành lý đến cho bọn họ.

Lúc bọn họ đến tiểu khu, Hứa Lôi đã chờ ở dưới lầu. Trình Dật Tu công Giang Hạ lên lầu trước, sau đó mới xuống lấy hành lý.

Hứa Lôi nói, “Người không biết còn tưởng rằng em ngã gãy chân đấy.”

Giang Hạ đưa cho cô ấy một quả táo, “Cầm lấy chặn cái mỏ quạ của chị lại.”

Hứa Lôi ngoan ngoãn dùng trái táo chặn miệng.

Bởi vì Lục Ly không có ở nhà, Hứa Lôi không muốn trở về quá sớm, cho nên chưa ăn cơm tối còn chưa rời đi.

Vì cảm ơn cô ấy tổ chức đến sơn trang, lần này Trình Dật Tu không có hẹp hòi, cố ý làm bữa tiệc lớn để bày tỏ lòng biết ơn.

Hứa Lôi ở đây cả một buổi chiều chính là vì bữa cơm này, sau khi ăn uống no say, không đợi người đuổi, cô tự giác vẫy tay tạm biệt.

Dọn dẹp xong, tắm rửa xong. Hai người lại ngồi trên ghế sofa xem phim điện ảnh. Vài ngày nay Giang Hạ không thể ra cửa, nghẹn khó chịu, chỉ có thể dựa vào phim truyền hình để giết thời gian.

một người xem quá nhàm chán, cho nên Trình Dật Tu thành gối ôm hình người của cô. Ngồi trong lòng anh, tựa vào bắp vai anh, ngồi một lát nằm lên bắp đùi anh.

Trình Dật Tu vốn nghiêm túc gọt táo cho cô, sau đó dần dần toàn thân cảm thấy không bình thường.

cô gối lên đùi anh, còn không an phận nhích tới nhích lui. Sau khi tắm rửa, anh chỉ mặc quần ngủ bằng bông mỏng...

Nơi nào đó rất nhanh liền có phản ứng, chỉ là người khởi xướng lại không biết chút nào, bị nội dung phim chọc cho cười ha ha.

anh không có tâm tư gọt trái cây, sau khi để qua một bên, tay rơi xuống eo cô, khẽ vuốt.

Từ đầu Giang Hạ không có để ý, cho đến khi tiếng hít thở của anh càng ngày càng gấp, càng ngày càng nặng, mới phát hiện mình đã rơi vào khốn cảnh, nhưng không có đường để chạy.

một cái hôn, dường như khiến Giang Hạ hít thở không thông. Vất vả lắm thừa dịp anh rời đi một lát, miệng mở to hít lấy không khí. Đèn trong phòng khách đã sớm tắt, chỉ còn lại ánh sáng màn hình TV lúc sáng lúc tối, chiếu vào mắt anh.

Hơi thở Giang Hạ còn chưa vững vàng, lại bị anh hôn. Người cũng bị anh bế lên, giạng chân ngồi lên chân anh. Dưới móng cảm nhận được khác thường, cô khẽ di chuyển muốn tránh đi, lại chọc anh hừ nhẹ bên tai.

Cảm giác như có như không này, giống như thống khổ lại khó nhin, đầu Giang Hạ trống rỗng, tất cả đều là hừ nhẹ phiêu trên đám mây. Hai tay ôm lấy cổ anh, buông tha chống cự.

Trình Dật Tu được khích lệ, ôm cô gần sát mình hơn, không để lại một kẽ hở. một tay ôm sau lưng cô, một tay chui vào trong áo ngủ, trêu chọc xung quanh.

Lửa nóng này làm Giang Hạ khó nhin, bản năng muốn được nhiều hơn, thân thể hết sức thành thực nhẹ nhàng cọ chỗ mỗi lửa.

Hành động của cô không thể nghi ngờ đã đè chết cọng rơm cuối cùng của Trình Dật Tu, cũng kìm nén không được, kêu lên một tiếng đau đớn, ôm người thuận thế ngã lên ghế sofa. Thấy mắt cô toàn sương mù, môi đỏ mọng hé mở, phảng phất như ánh sáng duy nhất trong đêm tối, gọi anh đi về phía trước.

Nhanh chóng đứng dậy, cởi xuống áo ba lỗ trên người vội vàng đè lên.

“A!!” Dường như cùng một lúc, Giang Hạ kêu đau. “Chân! Chân!”

Hóa ra anh quá mức vội vàng, chân dài không cẩn thận đụng phải chân bị thương của cô.

Trình Dật Tu thấy cô đau sắc mặt đều thay đổi, tất cả lửa trong mắt đều bị dập tắt, căng thẳng nâng chân cô lên xoa nhẹ. “Có phải rất đau không, xin lỗi Hạ Hạ, đều tại anh không tốt.”

thật sự rất đau, nhưng mà sao cô nữ trách anh, “không có việc gì, chỉ là vừa rồi đè vào nên có hơi đau.”

Trình Dật Tu thấy khoe mắt cô đều chảy ra nước mắt, vừa tự trách, vừa đuổi tay thay cô lau nước mắt.

Giang Hạ nắm lấy tay anh hôn một cái không buông ra, dựa vào lòng anh, “thật sự không đau.”

anh vẫn không yên lòng, “Ngày mai lại đi tới bệnh viện một chuyến, sao thuốc này lại dùng không hiệu quả, bảo bác sĩ kê thuốc khác...”

Giang Hạ không muốn đi bệnh viện, ngửa đầu dùng môi chặn miệng anh.

Vừa mới dập tắt lửa, dần dần lại cháy lên. Nhưng anh sợ làm cô đau, nhin xuống. “Đợi vết thương ở chân em khỏi đã.” Nếu giống như vừa rồi một lần dùng ngay, anh sợ mình sẽ mắc bệnh...

Lần đầu tiên Giang Hạ chủ động bị anh từ chối, mắt mặt vùi vào lòng anh không chịu ngẩng đầu.

Mà anh cũng không dám lộn xộn nữa, rất sợ lửa cháy mạnh quá không dập được. Hai người cứ như vậy lẳng lặng ôm nhau trong bóng đêm, cảm nhận tiếng tim đập của đối phương.

Đột nhiên, cửa chính truyền đến tiếng chìa khóa di chuyển. Giang Hạ còn chưa kịp phản ứng, đột nhiên trong phòng sáng lên. Sau đó có vật gì đó rơi xuống.

Ở cửa chính, Dư Quỳnh Hoa không thể tin nhìn người đang ôm con gái, người đàn ông để trần, một lát sau mới phản ứng, tức giận nói: “Con đang làm gì thế?”

39. Chương 39: Phẩm Chất Bất Lương

Giang Hạ bị dọa nhảy dựng lên, chân đau cũng chẳng quan tâm. Mãi mới nói được: “Mẹ, sao mẹ lại trở về?”

Trước đây Dư Quỳnh Hoa làm chủ nhiệm lớp, rất nghiêm khắc với học trò, cũng rất nghiêm túc và là người có trách nhiệm. Thường xuyên bởi vì một nhọc hoặc tức giận mà phát bệnh, cũng vì vậy mà ba thường khuyên mẹ nghỉ hưu sớm. Lúc Giang Hạ học trung học mặc dù không học lớp bà, nhưng cuộc sống bị Dư Quỳnh Hoa quản rất nghiêm. Nhất là lần cùng Cố Vân Thành, sau đó Dư Quỳnh Hoa nghiêm khắc dạy bảo cô không được yêu sớm, đi học tan học đều đi cùng nhau, thậm chí ngay cả khi học cũng ở ngoài cửa sổ giám sát. Giang Hạ bởi vì lần đó mà trong lòng có bóng ma, chính là không dám tâm sự với mẹ, nhất là chuyện tình cảm. Cho nên mỗi lần Trình Dật Tu nhắc tới gặp ba mẹ, cô đều theo bản năng kiểm soát từ chối.

Lần này bị mẹ bắt quả tang, cô hoang mang lo sợ, căn bản đã quên mất mấy ngày nữa mình hai mươi sáu tuổi, sớm qua tuổi yêu sớm.

Sau khi Trình Dật Tu kịp phản ứng, đầu tiên là lấy áo trên ghế sofa mặc vào. Sau đó nói với Dư Quỳnh Hoa: “Chào dì.”

Dư Quỳnh Hoa không trả lời anh, sắc mặt không tốt quan sát anh từ trên xuống dưới. Lớn lên phong nhã, vóc dáng cũng cao. Bà biết tuổi bây giờ của Hạ Hạ, nói chuyện yêu đương rất bình thường, nhưng mà tiểu tử này điều kiện bề ngoài quá tốt, bà sợ Hạ Hạ bị anh ta lừa gạt.

Bà hỏi Giang Hạ: “Cậu ta là ai?”

Giang Hạ nắm chặt tay, vẻ mặt căng thẳng. “anh ấy, anh ấy là bạn trai con.”

Trình Dật Tu cũng biết vừa rồi mình bị bắt gặp như vậy, chắc chắn sẽ không lưu lại ấn tượng tốt, cho nên cố gắng văn hời, nghiêm túc giới thiệu mình: “Chào dì, cháu là Trình Dật Tu.”

Dư Quỳnh Hoa vẫn không để ý đến anh, nói với Giang Hạ: “Muộn như vậy, bảo cậu ấy về đi.”

Giang Hạ ngăn người mới phản ứng, vội vàng đồng ý. Kiễng chân bị thương, đẩy Trình Dật Tu ra cửa: “anh, anh đi về trước đi.”

Tình huống bây giờ kém hơn nhiều tình cảnh Trình Dật Tu dự đoán gặp mặt, không muốn cứ đi như vậy, lại sợ cứng rắn quá sẽ lưu lại ấn tượng tệ hơn cho mẹ vợ tương lai. Chỉ có thể lễ phép chào tạm biệt Dư Quỳnh Hoa.

Mở cửa, đúng lúc gặp ba Giang dừng xe xong lên nhà. Ba Giang thấy con gái kéo một người ra, tò mò hỏi: “Hạ Hạ, đây là?”

Giang Hạ gọi một tiếng ba, “Đây, đây là bạn con.” cô không dám nói bạn trai nữa, sợ Dư Quỳnh Hoa ở trong phòng nghe thấy, sẽ tức giận hơn.

Trình Dật Tu nghe được chữ bạn, có hơi khó chịu. trên mặt vẫn tươi cười chào hỏi ba Giang: “Chào chú, cháu là Trình Dật Tu, ở tầng dưới ạ.”

Mặc dù ba Giang bình thường không làm chủ trong nhà, nhưng ánh mắt nhìn người rất chuẩn. Liếc thấy con gái và tiểu tử đi ra này giống như không phải bạn bè bình thường. Ồ một tiếng, cười ha ha nói: “Ở tầng dưới thì chính là hàng xóm, lại là bạn của Hạ Hạ, có rảnh thì thường xuyên đến chơi nhé.”

Trình Dật Tu vừa mới bị mẹ vợ gây khó dễ, lại thấy cha vợ sáng suốt thì vui mừng. Tương đối kích động nói: “Cảm ơn chú, sau này cháu sẽ thường xuyên quấy rầy.”

Dư Quỳnh Hoa ở trong phòng nghe thấy bọn họ nói chuyện, không vui nói với ba Giang: “Ông không vào nhà đi, đứng ở cửa làm gì? Hạ Hạ con cũng quay về!”

Ba Giang vui vẻ mang đồ vào phòng, Giang Hạ và Trình Dật Tu nghe ông khuyên mẹ Giang: “Khuya rồi, nóng giận gì thế, cẩn thận chọc đến thân thể mình.”

Giang Hạ xoay người muốn vào phòng, Trình Dật Tu giữ chặt cô, nhỏ giọng nói: “Hạ Hạ, nhớ nói mấy lời hay với mẹ em thay anh nhé. Còn nữa, chú ý chân em một chút.”

Giang Hạ gật đầu, “Em biết rồi, anh mau về nhà đi.”

Sau khi đóng kín cửa, Trình Dật Tu đứng ở ngoài cửa, ảo não muốn đâm cho mình vài quả đấm.

Sao lại đen đui như vậy, lại bị bắt gặp dưới loại tình huống này!

Sau khi Giang Hạ trở về phòng, thấy ở cửa rơi mấy quả dưa chuột, biết là vừa rồi mẹ mở cửa làm rơi. Ngồi xổm xuống, nhặt từng quả bỏ vào trong túi.

Dư Quỳnh Hoa ngồi trên ghế sofa, nghe được động tĩnh, bảo Giang Hạ qua đó ngồi. Giang Hạ đi tới đó, ngồi xuống ghế sofa.

Dư Quỳnh Hoa thấy con gái đi đường không tiện, hỏi: “Chân con sao thế?”

“A, mấy hôm trước không cẩn thận bị trật.” Giang Hạ như học sinh ngồi ở đó, hai tay để lên đùi. nói xong lại nói: “anh ấy, anh ấy chính là vì chăm sóc cho con, cho nên mới ở lại...”

Dư Quỳnh Hoa nhìn chân con gái, thấy đã đỡ sưng, nhìn không có vấn đề gì lớn, mới an tâm ngồi trở lại. Vẫn không vui nói: “Chăm sóc con? Chăm sóc con còn cần phải ở lại muộn như vậy sao? Còn cần cởi quần áo nữa à?”

Giang Hạ cúi đầu không lên tiếng, cũng không biết nên nói thế nào. Lại nghe mẹ cô nói: “Hạ Hạ, con nói thật cho mẹ, có phải các con đã... đã ngủ với nhau rồi không?”

Giang Hạ nghe trong lòng hốt hoảng, bật thốt lên phủ nhận: “không có!” Vừa rồi chỉ nhìn thấy bọn họ ôm nhau, mẹ đã tức giận như vậy, nếu như nói thật, Giang Hạ thực sự sợ mẹ mang gậy đuổi theo Trình Dật Tu đánh.

Dư Quỳnh Hoa tin tưởng con gái không dám làm chuyện như vậy, trước khi kết hôn sẽ không làm chuyện gì hồ đồ. Nghe cô phủ nhận cũng tin. “Vậy thì được rồi, nghe lời mẹ, tìm bạn trai, không thể nhìn bề ngoài. Người càng cao càng tốt, trái tim càng lãng nhãng. Cho dù cậu ta không lãng nhãng, nhờ đâu có một đồng cô gái bỏ nhà về phía cậu ta. Đến lúc đó con phải làm sao?”

Giang Hạ cúi đầu nhìn ngón tay chạm vào nhau, phản bác giống như tiếng muỗi kêu: “anh ấy không phải là người như vậy.”

Mặc dù giọng nói rất nhỏ, nhưng mà Dư Quỳnh Hoa ngồi xa vẫn nghe thấy. không vui nói: “Làm sao con biết cậu ta không phải là người như vậy? Hai người quen biết bao lâu rồi, con hiểu cậu ta à, cậu ta là người ở đâu, cha mẹ làm gì, chuyện này con biết không?”

nói liên tiếp vấn đề làm Giang Hạ ngậm miệng, trong lòng lại ảm ức, không chịu thua kém đồ mất.Ba Giang thu dọn xong đi ra từ phòng bếp, lại thấy mất con gái đỏ hồng, đau lòng cực kỳ. Ngồi bên cạnh Dư Quỳnh Hoa khuyên giải: “Bây giờ Hạ Hạ lớn rồi, nói chuyện yêu đương không phải là rất bình thường sao? anh thấy tiểu tử kia không tệ, bộ dáng cũng rất lạnh lợi.”

Dư Quỳnh Hoa trừng mắt liếc ông một cái, “Mới gặp mặt lần đầu, ông đã nhìn ra người khác không tệ từ đâu chứ? Tôi nói cho ông biết Giang Văn Nhạc, chuyện này liên quan đến hạnh phúc cả đời của Hạ Hạ, nếu ông dám làm loạn, tôi... tôi sẽ ly hôn với ông!”

Kết hôn nhiều năm như thế, Dư Quỳnh Hoa liên tục chiếm giữ vị trí chủ đạo trong nhà, mỗi lần tức giận đều nghĩ gì nói nấy, thậm chí là đánh ông vài cái, nhưng chưa bao giờ lấy chuyện ly hôn ra. Cho nên ba Giang ý thức được tính nghiêm trọng của việc này, ngoan ngoãn ngậm miệng. Nhưng mà, trong lòng ông vẫn cảm thấy, tiểu tử kia nhìn không tệ.

Dư Quỳnh Hoa lại tức giận nói: “Tôi thấy cậu ta không phải là người tốt gì, muộn như vậy ở cùng con gái mà cởi trần, trong lòng cậu ta có ý đồ bất lương! Nếu không phải chúng ta trở về đúng lúc, không biết là cậu ta muốn làm gì Hạ Hạ.”

“không phải như thế.” Giang Hạ giải thích: “anh ấy chính là vì thấy con trật chân mới tới chăm sóc con, hơn nữa anh ấy còn liên tục muốn đi gặp bố mẹ, là con không rảnh cho nên mới không đi.” Mặc dù lúc nói có hơi chột dạ, nhưng cô không muốn mẹ nghĩ xấu Trình Dật Tu như vậy.

Ba Giang còn chưa biết con gái trật chân, nghe cô nói như thế, vội vàng đứng dậy xem. “Sao lại trật chân, nghiêm trọng không con?”

Giang Hạ lắc đầu, “đã đỡ rồi ạ, không có việc gì.”

Dư Quỳnh Hoa lại càng cảm thấy con gái bị Trình Dật Tu lừa gạt, mới nói tốt cho cậu ta. “Tóm lại, nhân phẩm cậu ta như thế nào còn đợi khảo sát, trước khi mẹ và ba con kết luận, con không được phép lui tới với cậu ta!”

Giang Hạ vừa định mở miệng, lại thấy ba Giang nháy mắt với cô. “Hạ Hạ, nghe lời mẹ con nói, lúc nào bà ấy cũng muốn tốt cho con. Đừng cãi mẹ con.”

Giang Hạ cũng biết nói như vậy là vì tốt cho cô, nhưng mà cô thích Trình Dật Tu, cô không muốn rời xa anh. Nhưng cha ra ám hiệu, không thể để mẹ tức giận, cô nuốt lời muốn nói vào.

Mẹ cô có bệnh tim, không thể bị kích động, hơn nữa tính tình nóng nảy, một chút chuyện cũng dễ dàng nóng giận. Cho nên tiểu Giang không dám cãi lại bà, chỉ sợ những điều xấu sẽ đến.

Trái với lương tâm đồng ý yêu cầu của mẹ, Giang Hạ trở lại phòng gửi tin nhắn cho Trình Dật Tu, nói cho anh nghe thái độ của ba mẹ.

Trình Dật Tu ở tầng dưới nhìn tin nhắn, trong lòng ghen khuất. Nhưng chuyện này anh gấp cũng không có tác dụng. Sau này chỉ có thể biểu hiện tốt một chút, tranh thủ làm mẹ vợ thay đổi cái nhìn. Cũng may Hạ Hạ đứng về phía anh, làm lòng anh an tâm không ít.

anh gửi cho Giang Hạ một tin: không có việc gì, vàng thật không sợ lửa, bọn họ sẽ phát hiện ra anh tốt.

Đằng sau còn phối hợp một icon vẽ mặt kiêu ngạo.

Giang Hạ thấy, vốn rầu rĩ không vui trong nháy mắt trong lòng sáng sủa hơn. Gửi anh vẽ mặt ‘Cổ lên’.

anh nói đúng, mẹ Giang phản đối, cũng bởi vì lần đầu tiên nhìn thấy Trình Dật Tu chính là loại tình huống này, tất nhiên bà không có hảo cảm. Chỉ cần thời gian lâu dài, chung đụng lâu, bọn họ sẽ dần dần hiểu anh.

Ôm tâm tình này, Giang Hạ không còn phiền não ngủ ngon giấc. Sáng sớm hôm sau thức dậy, lại nghe thấy ba mẹ ở phòng khách nói chuyện.

“Giang Văn Nhạc, ông về thôn một chuyến, mang quần áo về đây.”

Ba Giang hiển nhiên rất kinh ngạc, hỏi: “Quần áo mang tới đây làm gì, không phải chúng ta quay về tham gia hôn lễ sao, nhiều nhất là hai ba ngày lại trở về.”

Mẹ Giang quả quyết: “không đi, tôi ở nhà cùng con gái, về thì mình ông về.”

Giang Hạ gửi tin nhắn cho Trình Dật Tu: Mẹ em muốn ở lại cùng em.

Trình Dật Tu: Vậy thì thật tốt, có cơ hội tiếp xúc, mới có thể làm mẹ anh hiểu rõ anh hơn.

Giang Hạ: Có biết xấu hổ không, còn mẹ anh nữa, anh đừng đùa nữa. anh nhanh nghĩ xem nên biểu hiện thế nào đi.

Trình Dật Tu: Em yên tâm, anh nghĩ ra cách rồi, em đợi đi!

Giang Hạ vừa rửa mặt xong, lại thấy cha đi mua đồ đã trở về, trong tay bưng bánh treo rán, còn có trứng gà, sữa đậu nành.

Nhưng mà, cái đĩa kia nhìn có vẻ quen mắt.

“Ba, bữa sáng ba lấy ở đâu thế?”

Ba Giang nhìn mẹ Giang đang dọn dẹp trong phòng, nháy mắt với Giang Hạ, lớn tiếng trả lời: “Mua ở ‘tầng dưới!’”

Giang Hạ: ...

Khó trách buổi sáng anh nói đã nghĩ ra được cách, hóa ra là chuẩn bị đồ ăn cho nhà bọn họ!

40. Chương 40: Gặp Riêng

Edit: Yuurei Bana.

Lúc ăn sáng, Dư Quỳnh Hoa liên tục khen cửa hàng bán đồ ăn sáng dưới tiểu khu có tiền bộ.

Bà gấp bánh trôi rán cho Giang Hạ, nói với ba Giang: “Giang Văn Nhạc, ông ăn rồi có cảm thấy bánh trôi rán này giống bánh trôi bán trước cửa công viên mười mấy năm trước không, cùng một hương vị.”

Giang Văn Nhạc gấp một miếng bánh trôi rán, cắn một miếng chậm rãi thưởng thức, “Ý, bà không nói tôi không nhớ ra được, hương vị này không khác biệt lắm đâu. Bánh trôi nhà khác đều là bánh nhân thịt thuần khiết, bánh nhà kia có thêm chân giò đông lạnh, cắn một miếng đều là nước canh.” nói xong lại nói với Giang Hạ: “Hạ Hạ, trước đây con thích ăn bánh trôi nhà kia nhất, mỗi lần ăn có thể ăn cả bàn lớn. Mẹ con sợ con ăn nhiều quá đau bụng, còn khuyên bảo con, con nhớ không?”

Giang Hạ lắc đầu, cô chỉ nhớ rõ bữa sáng nhà kia ăn rất ngon, còn chi tiết khác không nhớ rõ, dù sao thời gian cũng quá lâu rồi.

Ba Giang lại nói: “Tôi còn nhớ ông chủ nhà kia là một lão gia tử, còn mang theo đứa cháu, lớn hơn Hạ Hạ vài tuổi. Mỗi lần Hạ Hạ đến, tiểu tử kia dường như không thích con bé, khuôn mặt nhỏ nhắn còn trừng con bé nữa đấy. Khi đó tôi còn tưởng tiểu tử này ghét Hạ Hạ ăn quá nhiều. Ha ha ha...”

Giang Hạ: ...

Nhưng mà, vì sao Trình Dật Tu làm bánh trôi rán, sẽ giống hương vị cô ăn nhiều năm trước chứ? cô quyết định có cơ hội nhất định phải hỏi anh một chút.

Dư Quỳnh Hoa gật đầu, “Đây là mua nhà ai, ngày mai lại mua nhiều hơn chút.”

Ở thôn Long Tuyền kia, mua không được bữa sáng, mỗi ngày chỉ có thể ăn bữa sáng do ba Giang làm - - cháo với trứng luộc. Bà thật sự ăn chán rồi.

Ba Giang nghe vậy nhìn thoáng qua Giang Hạ, nói ra: “Nhà kia làm ăn rất ngon, không biết ngày mai còn có thể mua được nữa không.”

Giang Hạ nhận được tín hiệu của cha, vội hỏi: “Có thể, sáng mai con sẽ xếp hàng, nhất định sẽ mua về cho mẹ!”

Con gái hiếu thuận tất nhiên Dư Quỳnh Hoa cao hứng, mặt mày đều mang theo cười, nói: “Con có tâm là đủ rồi, chân còn chưa khỏi đâu đấy, đừng ra ngoài chạy loạn. Đúng rồi, con xin nghỉ chưa, hôm nay có cần đi làm không?”

Giang Hạ ồ một tiếng, nói chuyện mình đã tìm được công việc mới.

Ba Giang nghe xong: “Nếu đã mất hứng, từ chức cũng tốt. Vừa đúng lúc con có thể ở nhà nghỉ vài ngày, cha sẽ đi siêu thị mua giò heo, làm canh bồi bổ cho con.”

Giang Hạ ăn bánh trôi trong miệng còn chưa nuốt xuống, nghe ba Giang nói thiếu chút nữa nghẹn. “không cần đâu ba, chân của con sắp khỏi rồi, không cần bồi bổ nữa.” Mấy ngày nay ăn quen đồ Trình Dật Tu nấu, cô sợ đến lúc cha nấu canh cô không uống nổi một ngụm.

Ba Giang hiển nhiên không có hiểu ý nghĩ của con gái, chỉ nghĩ con gái sợ ông mệt mỏi, vui tươi hơn hỏi nói: “Dù sao cha cũng không có việc gì làm, hầm canh cũng chỉ là tiện tay.”

Giang Hạ: ...

Cơm nước xong không có việc gì, Dư Quỳnh Hoa đuổi ba Giang về thôn lấy hành lý. Giang Hạ trốn vào phòng gửi tin cho Trình Dật Tu: Mẹ em nói bánh treó rán ăn rất ngon, ngày mai còn muốn mua.

Trình Dật Tu gửi lại rất nhanh: sẽ có đầy đủ!

Giang Hạ: Có chuyện này rất lạ, vì sao ba mẹ em đều nói hương vị bánh treó rán giống hương vị quán ăn nhỏ trước cửa công viên nhiều năm trước, lần đầu tiên em ăn cũng cảm thấy như thế.

Bên kia di động, Trình Dật Tu đang ở trong phòng bếp sắp xếp thực đơn mới ra hôm nay, sau khi nhìn thấy tin nhắn của Giang Hạ, giao mọi chuyện lại cho bếp trưởng, xoay người quay về phòng làm việc.

Có nên nói cho cô biết không? Sau khi nói cho cô biết, tất nhiên cô sẽ hỏi nhiều chuyện hơn. không nói với cô, trong lòng anh lại có hơi mất mát.

Giang Hạ đợi đã lâu mà chưa có tin nhắn hồi âm, cho rằng anh đang bận. Ném di động lên giường đi đến phòng bếp rót nước, lúc đi qua phòng khách bị mẹ gọi lại.

“Hạ Hạ, con lại đây, mẹ có chuyện muốn nói với con.”

Giang Hạ bưng cái ly ngồi xuống ghế sofa, “Có chuyện gì ạ?”

Dư Quỳnh Hoa cầm lấy điều khiển tắt ti vi, hỏi: “Tiểu tử kia bao nhiêu tuổi, làm nghề gì? Cha mẹ cậu ta làm gì? Con nói cho mẹ một chút.”

Giang Hạ kịp phản ứng, bà nói ‘tiểu tử kia’ có phải là chỉ Trình Dật Tu, bỏ cái ly xuống, trong đầu sắp xếp từ ngữ, nghĩ xem nên nói thế nào để thay anh chiếm được hảo cảm.

“anh ấy lớn hơn con ba tuổi, là đầu bếp. anh ấy rất lợi hại, là đồ đệ chính của Đường Nhất, hơn nữa bây giờ anh là quản lý phòng bếp của khách sạn, thu nhập không tồi. Có xe, có nhà, chính là tiểu khu bên kia Bình Hồ, là biệt thự nhỏ, anh ấy nói dùng để làm nhà cưới. Hơn nữa anh ấy không có cha mẹ, sau này mẹ không cần lo lắng quan hệ mẹ chồng nàng dâu không tốt. Mẹ, kỳ thật anh ấy đối với con rất tốt, không phải là tất cả đàn ông có bộ dáng đẹp trai đều không đáng tin cậy.”

Nghe nói làm mẹ đều để ý đến kinh tế của đối phương, có nhà có xe ắt là điều kiện không thể thiếu. Cho nên Giang Hạ đem hết ‘Ưu điểm’ của Trình Dật Tu nói ra.

Chỉ tiếc Dư Quỳnh Hoa không phải là người dễ lừa gạt như vậy, rất nhanh bắt lấy mấu chốt trong lời nói của cô: “Cậu ta không có cha mẹ sao? Qua đời rồi à?”

Giang Hạ lắc đầu, “không phải, anh ấy là cô nhi, được ông nội nuôi dưỡng. Mấy năm trước ông nội cũng qua đời, cho nên bây giờ anh ấy chỉ có một mình.”

Dư Quỳnh Hoa nhíu mày, “nói như thế, một người thân cậu ta cũng không có. Nhỡ đâu sau này gặp chuyện gì, chẳng phải không có người thương lượng sao? không được không được, chỉ với điều này cậu ta đã không đủ tư cách. Hơn nữa, cậu ta không có ba không có mẹ, ông nội lại qua đời sớm, không có người quản thúc, tính tình chắc chắn lỗ mãng, Hạ Hạ con lại quá ngoan ngoãn, đến lúc đó có tranh chấp, con sẽ bị thiệt thòi!”

Giang Hạ vội la lên: “sẽ không, anh ấy rất tốt với người khác, có quan hệ rất tốt với đồng nghiệp, hơn nữa quen biết lâu như thế, tới bây giờ anh ấy chưa nói một lời nặng với con. Mẹ, mẹ đồng ý đi, ở chung vài ngày mẹ sẽ biết, anh ấy thực sự rất tốt.”

Dư Quỳnh Hoa thở dài, “Hạ Hạ à, con còn trẻ tuổi. Bây giờ hai người nói chuyện yêu đương, cậu ta dĩ nhiên tốt với con, nhưng mà cậu ta có mục đích. Ví dụ như tối hôm qua, nếu mẹ và ba con không trở về, nói không chừng con bị cậu ta...” nói đến đây bà dừng lại một lát, tiếp tục nói: “Tóm lại, trước hôn nhân người đàn ông muốn nhúng chàm, tuyệt đối không phải là người tốt. Cho nên lần này con nghe mẹ, mấy ngày nữa mẹ tụ họp với vài người bạn cũ, thay con giới thiệu người tốt.”

Giang Hạ cúi đầu, cô không dám nói bọn họ đã sớm làm chuyện đó, nhưng mà lại không thể để mẹ giới thiệu người khác. “Mẹ, dù sao con thích anh ấy, nếu mẹ không đồng ý thì coi như xong, cũng không cần giới thiệu cho con người khác. Sau này con không lấy chồng, ở nhà cùng ba và mẹ.”

Giang Hạ nói xong đứng dậy trở về phòng, Dư Quỳnh Hoa thấy vẻ mặt cô cô đơn, cũng không nói được lời gì nặng.

Giang Hạ quay về phòng, thấy di động lóe sáng, mở ra nhìn, là tin nhắn của Trình Dật Tu.

Hạ Hạ, kỳ thật anh thích em đã lâu rồi, lâu đến nỗi em quên anh năm đó.

cô mở tin nhắn ra coi, rõ ràng là hỏi anh về chuyện bánh treo, anh lại gửi như vậy, có ý gì. cô nhìn lại tin nhắn một lần.

Lâu đến nỗi em quên anh năm đó... Đột nhiên Giang Hạ nhớ ra, lúc ăn sáng cha có nhắc tới, đứa bé nam lúc nào cũng nghiêm mặt tròng cô, cháu nội ông lão quán ăn nhỏ kia, lớn hơn cô vài tuổi...Trình Dật Tu theo ông nội lớn lên, bảy tuổi chuyển đến thành phố T, ông nội anh cũng là đầu bếp...

Trái tim Giang Hạ thoáng dừng lại, chẳng lẽ?

cô nhắn rất nhanh, gửi nghi vấn mình qua: Quán ăn nhỏ năm đó, là ông nội anh mở sao? anh chính là đứa bé trai kia?

Trình Dật Tu trả lời rất nhanh: Cuối cùng em cũng nhớ tới anh.

“A!” Giang Hạ che miệng, không để tiếng kêu của mình truyền ra khỏi phòng. Đây, đây là chuyện rất khó tin, sao lại khéo như vậy, hóa ra rất lâu trước kia, bọn họ đã quen biết.

cô lại gửi tin nhắn: Có phải anh đã sớm nhận ra em rồi không?

Trình Dật Tu: anh chưa từng quên em.

Giang Hạ: Vậy vì sao lại không nói cho em?

Trình Dật Tu: không cần nói cho em biết, anh tự mình biết anh thích em là đủ rồi.

Giang Hạ: Vậy nếu như em không thích anh thì sao? anh cũng không nói à?

Trình Dật Tu: Ừm, không nói.

Giang Hạ: anh là đồ bại hoại, vậy mà không nói cho em! nói, còn có chuyện gì gạt em, em muốn biết toàn bộ!

Đầu bên kia di động, Trình Dật Tu suy nghĩ một lát, trả lời: không có.

Giang Hạ: Sao có thể, anh không muốn nói với em là anh nhỏ tuổi như vậy đã thích em, khi đó anh mới khoảng mười tuổi nhỉ!

Trình Dật Tu: anh trưởng thành sớm không được sao?

Giang Hạ: ...

Trình Dật Tu: Nhớ em, buổi tối có thể ra gặp mặt được không? Hoặc là anh đến nhà em, tặng thiệp cảm?”

Giang Hạ nhớ tới lời mẹ vừa nói, trả lời: Tạm thời anh đừng tới đây, bây giờ mẹ em có định kiến rất lớn với anh. Buổi tối có cơ hội, em xuống lầu tìm anh.

Trình Dật Tu: Đợi em hôn môi hôn môi.

Giang Hạ nhìn hai cái icon hôn môi, mặt lại đỏ. Người này đúng là không đứng đắn!

Ngã xuống giường, Giang Hạ nhìn tin nhắn lại lần nữa. Hóa ra trước đây bọn họ đã sớm quen nhau. Quanh đi quẩn lại nhiều năm như thế, vậy mà gặp lại nhau, thích nhau. không khỏi cảm thán, vận mệnh, thật sự là rất kỳ diệu.

Buổi trưa ba Giang từ trong thôn trở về, vừa mới làm xong cơm. Dư Quỳnh Hoa nhận được điện thoại của em gái, hẹn cả nhà bọn họ tham gia buổi tiệc chiêu đãi buổi tối.

Tối hôm qua Giang Hạ đã biết, lần này ba mẹ trở về chính là vì tham gia hôn lễ của em họ Tần Chân. Tần Chân còn nhỏ hơn cô hai tuổi, lại kết hôn trước cô, nghe nói là phụng tử thành hôn. cô nghĩ, nếu như mẹ mình cũng sáng suốt như dì thì tốt rồi, cô cũng sẽ lấy cố phụng tử thành hôn.

Nhưng mà nghĩ đến kết quả khi mình làm thế, đành phải buông tha cho chuyện này. cô sợ mẹ tức giận tái phát bệnh tim.

Hôn lễ định vào ngày mai, hôm nay mời người thân trong nhà đi ăn, đây là tập tục của thành phố T, trước hôn lễ một ngày, mời bà mối hai bên đi ăn cơm, để cảm ơn bà mối đã làm mối.

Chỉ là bây giờ đều tự do yêu đương, nào có bà mối nữa. Nhưng mà tập tục của thế hệ trước không thể thay đổi. Cho nên hai bên mời người nhà đến, đảm nhận nhân vật bà mối. Tần Chân mời bà mối chính là ba Giang.

Ăn xong cơm chưa, Dư Quỳnh Hoa đi thu dọn quần áo lấy từ trong thôn, ba Giang kích động lựa chọn quần áo mặc buổi tối. Đêm nay ông là nhân vật chính, nên phải ăn mặc chỉnh tề, không thể làm nhà gái mất mặt. Ông vui vẻ vì ông mai mối thành công, còn nhận được hồng bao lớn.

Hơn năm giờ chiều, ba Giang và mẹ Giang ra cửa, Giang Hạ lấy cớ chân không tiện, không đi cùng mọi người.

Dù sao hôm nay cũng không phải là hôn lễ chính thức, cô không đến cũng không sao. Cho nên Dư Quỳnh Hoa đồng ý, bảo cô ngoan ngoãn ở nhà đợi. Ba Giang sợ cô đói bụng, trước khi ra cửa vội vàng hầm xong canh, để cô làm cơm tối.

Sau khi Giang Hạ đưa ba mẹ ra cửa, ngửi móng heo ba hầm cách thủy. Dường như không cho gừng, mùi tanh nồng đậm, ngửi mùi thiếu chút nữa cô nôn ra.

May mà cha không có ở nhà, bằng không là sẽ nhìn chằm chằm cô uống canh.

Tìm chút trái cây và đồ ăn vặt làm cơm tối, sắp đến tám giờ, xem chừng Trình Dật Tu sắp tan làm. Giang Hạ gửi tin nhắn cho anh: Ba mẹ em ra ngoài rồi.

Nhưng mà đợi rất lâu không thấy tin nhắn trả lời, cho rằng đêm nay anh có việc bận. Mới vừa thả xuống chuẩn bị tìm thêm chút đồ ăn vặt, lại nghe cửa bị gõ vang.

Giang Hạ bị thương ở chân không thể quá dùng sức, nhảy lò cò đến cạnh cửa, nhìn qua mắt mèo, dĩ nhiên là Trình Dật Tu.

cô mở cửa cho anh vào, “Sao anh đến nhanh như vậy...”

âm thanh dần nhỏ, người bị anh ôm vào trong lòng, môi cũng bị chiếm lĩnh.

Chỉ mới không gặp một ngày mà thôi, mà anh đã nhớ cô đến phát điên. Hận không thể giấu cô vào trong túi áo mang theo bên người mới tốt.

Giang Hạ bị anh hôn hít thở sắp không thông, kéo tay anh đang chui vào trong quần áo cô. anh nhất quyết không tha cho tay đi vào, hơn nữa còn lớn mật hơn vừa rồi đánh tới ngực cô.

“anh rất nhớ em...” anh khẽ nỉ non.

Giang Hạ ừm một tiếng, tránh đi cái hôn của anh, thở gấp nói: “Mẹ của em sắp trở về rồi, nhớ đâu bị bắt gặp nữa, anh chết chắc đấy...”

41. Chương 41: Hôn Lễ

Edit: Yuurei Bana.

Nhớ lại mẹ Giang bắt mãi với anh, Trình Dật Tu ngoan ngoãn thu tay lại. Chuyện quan trọng trước mắt là thu phục mẹ vợ tương lai.

“Mẹ em thích cái gì? nói cho anh nghe một chút, để anh lấy thuốc đúng bệnh.”

Giang Hạ suy nghĩ một lát, “Mẹ em cũng không có thích cái gì, bà chính là người nghiêm túc. Nhưng mà làm giáo viên đã lâu, đặc biệt thích người chăm chỉ phần đầu.”

Trình Dật Tu ầm ức nói: “anh cũng rất chăm chỉ phần đầu mà. Em nhìn những ghi chép kia mà xem, đều là anh...” nói đến đây, đột nhiên anh nhớ tới, “Em mang ghi chép của anh cho mẹ em xem, để cho mẹ em biết anh chăm chỉ nhiều năm!”

Giang Hạ cảm thấy cách này không tệ, “Được, ngày mai em lấy ra.”

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, đã tám giờ mười phút, “anh nhanh về nhà đi, lát nữa mẹ em về mà bắt gặp, nhiều ghi chép cũng không có tác dụng đâu. Đúng rồi, đừng quên ngày mai làm bánh treo rán cho mẹ em nhé.”

nói đến bánh treo rán Giang Hạ lại hỏi anh: “anh thực sự là đứa bé nam ở cửa hàng bán đồ ăn sáng kia sao, sao em cảm thấy chuyện này không chân thực nhỉ?”

Trình Dật Tu véo mũi cô, “Vì sao lại không chân thực, anh nhớ thương em nhiều năm như thế, em nói như thế thật sự là làm anh thương tâm.”

Giang Hạ chu miệng, bất mãn với động tác của anh. “Vậy sao em lại không có ấn tượng với anh?” cô còn nhớ cửa hàng bán đồ ăn sáng ngừng kinh doanh lúc cô mười ba tuổi, chuyện trước đây không nhớ rõ là bình thường, mười ba mười bốn tuổi hẳn là có ấn tượng.

“Bởi vì đa số anh đều ở trong phòng bếp rửa chén. Phòng bếp có cái cửa sổ nhỏ, anh có thể nhìn thấy em từ cửa sổ, nhưng em không nhìn thấy anh.” Nhớ tới khi còn nhỏ đã từng ghen tị với cô, anh lại buồn cười.

Giang Hạ bình tĩnh, “Ồ, khó trách anh nói trước đây anh rửa chén nhiều nên sợ, hóa ra là từ khi đó. Về sau thế nào, cửa hàng bán đồ ăn sáng ngừng kinh doanh, anh đã đi đâu?” Giang Hạ muốn hỏi tiếp, cô muốn biết chuyện của anh, tất cả mọi chuyện.

Trình Dật Tu chỉ đồng hồ treo tường, dời đi sự chú ý của Giang Hạ. “Chú và dì sắp trở về rồi, anh không muốn lại thành kẻ xấu. Đợi lần sau có thời gian anh sẽ nói cho em.”

Giang Hạ vốn muốn dụ dỗ anh rời đi, không nghĩ tới trò chuyện một lát lại quên mất, vội nói: “Đúng rồi, anh nhanh về đi.”

Tay vừa chạm vào tay nắm cửa, lại nghe bên ngoài có tiếng bước chân, Giang Hạ nhìn qua mắt mèo, ba mẹ cô trở về!

Người khấn trương sẽ nhanh trí, cô khóa chốt an toàn, đẩy Trình Dật Tu nói: “Nhanh, anh đi vào phòng em trốn!” Lại bị mẹ bắt gặp, thật sự là không nói rõ được.

Trình Dật Tu nhanh chóng vào phòng Giang Hạ, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Ba Giang ở bên ngoài mở tới mở lui không được, gõ cửa gọi Giang Hạ.

Giang Hạ giả bộ không có việc gì mở chốt an toàn, “Ba mẹ, hai người về sớm thế?”

Dư Quỳnh Hoa kỳ lạ hỏi: “Con khóa chốt an toàn làm gì?”

Giang Hạ xoa tóc, “A, bình thường ba mẹ không ở nhà, một mình con toàn khóa chốt an toàn, quen rồi ạ.” cô giải thích hợp tình hợp lý, Dư Quỳnh Hoa không hoài nghi chút nào. “Đúng rồi đấy, con gái ở nhà một mình, cửa sổ phải đóng chặt. Bây giờ trộm với kẻ xấu quá nhiều.”

Ba Giang nhét kẹo cười vào trong tay Giang Hạ, “Hạ Hạ, con uống canh móng heo chưa?”

Giang Hạ sững sờ: “A, vừa rồi con ăn trái cây và đồ ăn vặt, quên mất canh móng heo...”

Ba Giang cười nói: “Lớn như vậy rồi còn ăn đồ ăn vặt, mấy thứ đó có thể no bụng sao, làm gì có dinh dưỡng hơn móng heo được? Đợi một lát, ba hâm nóng cho con!”

Ba Giang nói xong xoay người đi vào phòng bếp, vẻ mặt Giang Hạ đau khổ ngồi trên ghế sofa.

Dư Quỳnh Hoa hơi mệt, chuẩn bị đi tắm rồi nghỉ ngơi. Lật một lúc lâu, mới phát hiện ba Giang dọn hành lý không có đồ ngủ của bà. Oán giận nói thầm vài câu, hỏi Giang Hạ: “Hạ Hạ, con có thừa đồ ngủ không, cho mẹ mượn một bộ.”

Giang Hạ đang cầm bánh chocolate ăn, nghe thấy vậy liền nói: “Có, để con lấy cho mẹ.”

Dư Quỳnh Hoa xua tay, “không cần không cần, con ăn kẹo đi, mẹ tự đi lấy.”

Chocolate trong tay Giang Hạ rơi xuống đất, cô chạy đến cạnh cửa phòng mình. Vội vàng nói: “Mẹ! Phòng của con rất lộn xộn, để con lấy cho mẹ.”

Dáng vẻ khẩn trương của cô quá rõ ràng, Dư Quỳnh Hoa cười nói: “Nhìn con căng thẳng như vậy, trong phòng có giấu bảo bối gì sợ mẹ trông thấy sao?”

Giang Hạ cười khan nói: “không phải, phòng quá lộn xộn con sợ mẹ thấy lại muốn mắng con.”

Dư Quỳnh Hoa đưa tay điểm nhẹ lên trán cô, “Con đấy, lớn như vậy rồi còn không dọn phòng mình! Mẹ đi mở nước, con tìm xong thì mang cho mẹ.”

Giang Hạ gật đầu, nhìn mẹ vào phòng vệ sinh mới thở phào nhẹ nhõm, sau khi vào phòng lập tức khóa cửa lại. Quay đầu lại nhìn, Trình Dật Tu đâu rồi?

Phòng còn chưa tới mười mét vuông, một nơi không lớn lắm như thế, anh trốn đi đâu. Giang Hạ mở tủ ra, không có. Vén rèm cửa sổ ra, không có. Lại nằm sấp xuống sàn nhà nhìn gầm giường, vẫn không có.

Về mặt Giang Hạ đại ra, người biến mất rồi sao?

Trình Dật Tu đứng ở sau cái gương to nhìn cô tìm xung quanh, cô tìm không được về mặt giống như gặp quỷ, thật sự là nhìn không được bật cười.

Giang Hạ nghe được âm thanh quay đầu lại, mới phát hiện anh đứng phía sau cái gương to cạnh cửa. Vừa rồi cô vào phòng liền tìm trong phòng, trái lại không có chú ý tới cạnh cửa.

Thấy anh còn đang cười, vội vàng che miệng anh. “anh còn cười, để mẹ em nghe thấy thì làm sao bây giờ!”

Trình Dật Tu gật đầu, cố gắng nhịn cười. nhỏ giọng nói: “anh ra ngoài như thế nào đây?”

Giang Hạ lấy đồ ngủ treo trong tủ quần áo. “Đợi ba mẹ em ngủ rồi nói. Nếu bây giờ ra ngoài, nhất định sẽ bị bắt.”

Giang Hạ cầm đồ ngủ ra ngoài, Trình Dật Tu ở trong phòng đánh giá xung quanh, thấy khung ảnh đặt trên bàn. Ảnh chụp ba người trong gia đình, Giang Hạ mới mười bốn mười lăm tuổi, buộc tóc đuôi ngựa, trên mặt còn đáng vẻ của đứa bé mập, mày cong cong cười rộ lên.

anh cầm lấy tấm ảnh vuốt ve mặt Giang Hạ, nhớ tới nhiều năm trước, lúc mình sợ hãi mê mang trong bóng tối. anh lại gặp được cô, nha đầu béo thích ăn bánh dẻo rán. Nhưng mà đối với cô, anh chỉ là người không quen biết.

Nếu như không phải gặp nhau lần đó, anh không biết bây giờ mình sẽ ở phương nào, làm những thứ gì. Có lẽ sẽ tự mình cam chịu, trở thành người cận bã, rác rưởi...

Giang Hạ bưng chén canh móng heo cha nấu, thật sự là ăn không vô. Nhớ tới trong phòng mình còn có người đang trốn, vì vậy bưng bát canh vào phòng.

Trình Dật Tu nghe được tiếng mở cửa, bỏ khung ảnh xuống. Xoay người thấy cô bưng bát trong tay, hỏi: “Bây giờ em còn chưa ăn cơm sao?”

Giang Hạ để cái bát lên bàn, “nhỏ giọng một chút, ba em còn đang ở phòng khách đấy.”

Trình Dật Tu không tiếng động ồ một tiếng, sau đó trên tay có thêm đôi đũa.

“anh mau ăn hết những thứ này đi.” Giang Hạ nhỏ giọng phân phó anh.

Vẻ mặt Trình Dật Tu nghi ngờ, lại nghe Giang Hạ nói: “Ba em không bảo em ăn, nhưng mà em thực sự ăn không vô, lại không muốn lãng phí tâm ý của ông.” nói xong cô chỉ chén canh, ngược mặt lên nhìn anh, “Cho nên, chút ít này kính nhờ anh.”

Trình Dật Tu lắc đầu cười bất đắc dĩ, gấp miếng thịt heo cho vào trong miệng, một giây sau vẻ mặt anh liền cứng ngắt.

Móng heo hầm cách thủy cực kỳ nát, nhưng mà bên trong canh ngoại trừ muối, không có cho gia vị khác. Gia vị tối thiểu để loại bỏ vị tanh cũng không có, hơn nữa, móng heo hầm cách thủy luôn, không có chần qua, cho nên rất tanh.

Khó trách nha đầu này không ăn, anh cười khổ nuốt xuống, dưới sự giám sát của Giang Hạ, ăn xong hết bát canh.

Vì khen ngợi anh, Giang Hạ hôn lên mặt anh một cái coi như ban thưởng, sau đó ôm bát không vui vẻ chạy ra ngoài.

Lúc Giang Hạ đi ra, Dư Quỳnh Hoa đã trở về phòng nghỉ ngơi, ba Giang ở phòng bếp thu dọn, thấy Giang Hạ bưng bát không tới, vui vẻ nói: “Xem ra tay nghề ba có tiến bộ, con lại uống sạch bát canh. Ngày mai cha lại làm cho con.”

“không cần không cần đâu ạ.” Giang Hạ xua tay, “Chân con cũng sắp khỏi rồi, không cần bổ đâu ạ, ba đừng tốn sức làm nữa.”

Ba Giang nhận bát đi rửa, “Nấu đồ ăn bồi bổ cho con gái sao gọi là tốn sức chứ.” nói xong, lại nghĩ tới chuyện kia, hỏi Giang Hạ: “Đúng rồi, tiểu tử lều dười làm nghề gì, tài nấu nướng không tệ.”

Giang Hạ biết ba có ấn tượng tốt với Trình Dật Tu, mặc dù ở nhà ông không làm chủ, nhưng mà thi thoảng thổi gió bên gối, khuyên nhủ mẹ cũng không tồi.

Nghĩ tới đây, cô đi tới gần ôm cánh tay cha làm nũng. “Ba, anh ấy là đầu bếp, tay nghề tốt lắm. Con muốn kết hôn với anh ấy, sau này ba không cần cực khổ nấu cơm còn bị mẹ ghét bỏ, bảo đảm mỗi ngày đều đổi món ăn.”

Những lời này làm ba Giang động tâm, “Nhà chúng ta chính là thiếu một đầu bếp giỏi!”

Giang Hạ nhân cơ hội nịnh nọt, “Ba à, ba giúp con nói tốt với mẹ một chút. Mẹ luôn nói bộ dáng đẹp trai không đáng tin cậy, nhưng mà lúc trẻ ba cũng là ngọc thụ lâm phong, không phải là mẹ dựa vào rất vững chắc sao. Ba thay con khuyên nhủ mẹ đi, có được không ạ?”

Ba Giang được con gái tăng bốc lên tận trời cao, có hơi đắc ý. “Được, dù sao ba cũng cùng chiến tuyến với con. Con bảo tiểu tử kia, đúng rồi, tiểu tử kia tên là gì?”

“Trình Dật Tu ạ.”

Ba Giang gật đầu, “Ừm, con bảo Tu Tu thay đổi món ăn sớm một chút, đợi mẹ con ăn nghiệm, bố sẽ nói cho bà ấy biết mấy món đấy từ đâu đến. không phải người ta thường nói sao, muốn thu phục một người thì phải thu phục được dạ dày của người đó trước. Đối phó với mẹ vợ, cũng phải dùng cách này!”

Lúc Giang Hạ nghe được từ ‘Tu Tu’, thiếu chút nữa bật cười. “Được, con sẽ nói cho anh ấy biết.”

Sau khi về phòng, Giang Hạ nói chuyện này với Trình Dật Tu. Cục diện bây giờ là ba với một, hai người đều tin chắc, bắt được mẹ Giang chỉ là vấn đề thời gian.

Lúc sắp đến mười một giờ, Giang Hạ đến cửa phòng ngủ chính nghe, bên trong không có động tĩnh, chắc là ngủ rồi. Vì vậy quay về phòng mình, bảo Trình Dật Tu nhanh chóng đi về.

Trình Dật Tu nhếch môi, dựa vào giường Giang Hạ không chịu đi. “Để anh ở lại một lát, một tiếng đồng hồ thôi, có được không?”

Giang Hạ đứng bên cạnh giường chống nạnh, “không được.”

Trình Dật Tu nằm thành hình chữ đại dang tay dang chân trên giường, thở dài. “VẬY em kéo anh đi, anh dậy không nổi.”

Giang Hạ ngây ngốc kéo tay anh, lại bị anh tóm đến trong ngực.

“anh làm gì đấy!” cô sợ hãi nói.

Tay chân Trình Dật Tu đều cùng sử dụng vây chặt cô trong lòng, “Xuyt! Cẩn thận đánh thức ba mẹ.”

Giang Hạ không dám lên tiếng nữa, không tránh thoát được cái ôm của anh. Chỉ có thể mặc anh ôm. Cũng may anh không làm động tác gì quá đáng, chỉ yên lặng ôm cô, hôn lên trán cô một cái.

Trình Dật Tu đưa tay lấy chăn đắp lên cho cô, “Ngủ đi, đợi em ngủ anh sẽ rời đi.”

Lúc trước khi ba mẹ chưa trở lại, mỗi đêm Giang Hạ đều được anh ôm ngủ, mặc dù mới có vài ngày, cũng đã biến thành thói quen. Lúc ở trong lòng anh, khi ngủ cảm thấy rất an tâm.

“Vậy anh đừng ngủ thiếp đi, nhất định phải đi đó.” cô dặn dò.

anh vỗ nhẹ sau lưng cô, “Ừm, ngủ đi.”

Hôm sau khi Giang Hạ tỉnh lại, bên cạnh đã không còn người, cũng không biết anh rời đi lúc nào. không có bị mẹ phát hiện là tốt.

Hôm nay là ngày Tần Chân kết hôn, sáng sớm Giang Hạ nhận được điện thoại của Tần Chân, bảo cô phải sang sớm.

Bữa sáng theo thường lệ là ba Giang ‘Mua được’ từ tầng dưới, hôm nay ngoại trừ bánh trôi rán, còn có cả đậu mà Dư Quỳnh Hoa thích ăn, ăn ngon làm bà khen không dứt miệng.

Ăn cơm xong, ba người đi đến nhà họ Tần. Giang Hạ bởi vì chân chưa khỏi, cho nên chỉ mặc trang phục bình thường với giày thể thao.

Lúc đến nhà họ Tần, trong phòng sớm đã đầy ắp người, rất náo nhiệt. Tần Chân mặc váy lụa trắng chụp ảnh tự sướng với một đám chị em ở trong phòng. Nhìn thấy Giang Hạ đến, nhiệt tình bảo cô cùng tham dự.

Trước đây Giang Hạ và Tần Chân rất thích chơi với nhau, sau khi tốt nghiệp đại học Tần Chân đi nơi khác làm việc, hai người dần dần mất liên lạc, nhưng mà tình cảm vẫn còn. Hơn nữa lại là chị em họ, quan hệ máu mủ, dù thật lâu không gặp, cũng sẽ không có cảm giác không thân quen.

Tần Chân chụp rất nhiều ảnh chụp rồi gửi cho bạn, một lát sau nhận được ba lời khen và chúc phúc. Trong đó có một tin của chú rể, dĩ nhiên là hỏi vị mỹ nữ bên cạnh Tần Chân có phải tên là Giang Hạ không.

Giang Hạ mơ màng, cô căn bản không quen em rể tương lai này. Tần Chân cũng mơ màng, gửi lại một tin: Có phải anh thấy mỹ nữ lại hỏi hận không!

Chú rể rất nhanh gọi điện thoại qua để giải thích, hóa ra tin nhắn kia là anh ta hỏi thay một người bạn, nói là bạn anh ta quen Giang Hạ. Còn vị bạn kia là ai, anh ta lại không nói.

Mặc dù Giang Hạ có hơi hiếu kỳ, nhưng mà không có để ý lắm. Thành phố T là một nơi nhỏ, từ nhỏ cô đã sống ở nơi này, ngẫu nhiên có vài người quen biết cũng rất bình thường.

Sắp đến mười một giờ là lúc đoàn xe chú rể đến, giờ lành định là 11 giờ 18 phút. Lúc gõ cửa, chị em Tần Chân đều chặn cửa muốn hồng bao. Chân Giang Hạ không tiện nên không đi đến gần tham gia náo nhiệt, nhưng mà cô cũng có cách đặc biệt để lấy lì xì.

cô giấu giày Tần Chân, theo tập tục, cô dâu không mang giày là không thể xuống đất. Cho nên sau khi đoàn chú rể đi vào, nhiệm vụ quan trọng là tìm giày. Giang Hạ vui vẻ đứng bên cạnh nhìn, cùng em họ phụ họa muốn hồng bao.

Hồng bao đều lấy từ phù rể. Chú rể vung tay lên, gọi phù rể tới, bảo anh ta lấy hồng bao lớn cho Giang Hạ. Phù rể chen lấn từ trong đám người đi ra, Giang Hạ vừa nhìn người đến, ngốc rồi, dĩ nhiên là Cố Văn Thành!

42. Chương 42: Nguy Cơ

Edit: Yuurei Bana.

Cố Vân Thành cười chọn lấy hồng bao to nhất cho Giang Hạ, “Giày của cô dâu có thể giao ra rồi chứ?”

Nếu như đổi lại là phù rể khác, Giang Hạ chắc chắn sẽ nháo vài cái hồng bao mới bằng lòng dừng tay, nhưng mà là Cố Vân Thành, cô trừ lúng túng thì là lúng túng. Vì giảm bớt cơ hội tiếp xúc, sau khi cô cầm hồng bao liền chủ động đưa giày giấu ở bệ cửa sổ lấy ra.

Chú rể vui vẻ nhận giày đi vào cho cô dâu, nói với Cố Vân Thành: “Vẫn là phù rể của chúng ta mặt mũi lớn, một cái hồng bao đã thu phục được!”

Vừa rồi lúc đoàn chú rể đi trên đường, Cố Vân Thành đã nói quen biết Giang Hạ trong tấm ảnh. Chú rể mang một đám người đều là bạn, hôm nay lại là ngày vui, tất nhiên rất náo nhiệt, nói chuyện không cần kiêng kỵ. Cho nên lời chú rể vừa nói ra, mọi người ầm ĩ lên, trêu đùa Giang Hạ và Cố Vân Thành là một đôi.

Cố Vân Thành chỉ cười không nói, cũng không giải thích gì. Giang Hạ cũng rất lúng túng, chỉ có thể đứng ở xa, kéo dài khoảng cách với Cố Vân Thành.

Đến giờ lành, bên ngoài đốt pháo. Theo tập tục, cô dâu xuất giá, chị em nhà mẹ đẻ đưa đi, Giang Hạ là chị họ tất nhiên phải đi theo. Vốn là cô ngồi cùng hai em gái Tần Chân ở xe phía sau, cũng không biết ai dẫn đầu dự dõ, kéo cô ngồi xe phía trước, ngồi cùng phù rể Cố Vân Thành, phù dâu chân chính ngồi xe khác.

Ngoại trừ lái xe, trong xe chỉ có Giang Hạ và Cố Vân Thành. Trong lòng Giang Hạ có hơi không vui, nhưng mà là ngày vui của Tần Chân, cô cũng không thể quá nghiêm túc, phá hư bầu không khí.

Từ nhà họ Tần đến nhà chú rể, bình thường chỉ cần hai tiếng, nhưng hôm nay vì giữ nguyên đội hình đoàn xe, đi rất chậm.

Sau khi lên xe Giang Hạ không nói chuyện nhiều, thật sự là cũng không biết nên nói cái gì. Nếu như hai người chỉ là quan hệ bạn học cũ bình thường, còn có thể nói những điều tốt đẹp về thời gian còn đi học. Nhưng mà bọn họ từng qua lại một thời gian, sau khi lớn lên quay đầu lại nhìn, có lẽ cảm thấy rất ngấy thơ. Nhưng mà lúc ấy, phần tình cảm kia vô cùng chân thành thuần khiết. không nói đến chuyện quá khứ, nhiều năm như vậy bọn họ không có gặp nhau, cũng không có chuyện gì để nói.

Bên trong xe lâm vào trầm mặc, cuối cùng vẫn là Cố Vân Thành mở miệng trước. “Hạ Hạ, mấy năm nay em có khỏe không?”

Giang Hạ cúi đầu nghịch di động, cũng không nhìn anh ta. “Rất tốt.”

Cố Vân Thành cười, “Mấy người bạn của anh đều rất thích đùa, lúc nói chuyện không biết sâu cạn, em đừng để ý.”

Giang Hạ biết rõ mấy người bạn trong lời anh nói là mấy người ồn ào vừa rồi. Lắc đầu cười, “không sao, tôi không để ý.”

“Vậy em cũng không cần không tự nhiên như vậy, bạn học cũ nhiều năm gặp nhau, tâm sự đi.” Cố Vân Thành nói.

anh ta đã nói như thế, nếu Giang Hạ giả bộ nghịch di động, sẽ nghĩ rằng cô không bỏ được chuyện đã qua. Chỉ có thể cắt di động.

Cố Vân Thành cầm chai nước đưa cho cô: “Uống nước không?”

Giang Hạ nhận, nói cảm ơn. Lại nghe anh ta hỏi: “Hôm nay bạn trai em không tới sao?”

“Hôm nay anh ấy phải đi làm.”

Cố Vân Thành gật đầu, “Khi nào hai người kết hôn, đừng quên gửi thiệp mời cho anh nhé.”

Giang Hạ vừa uống một ngụm nước, thiếu chút nữa sặc. “Tạm thời còn chưa định ngày, nhưng mà anh yên tâm, sẽ không thiếu thiệp mời của anh.” Kỳ thật nếu như không phải lần trước ngẫu nhiên gặp, cô đã sớm

quen anh ta tồn tại. Cho dù bây giờ gặp, cô cũng không nghĩ tới muốn cùng anh ta quen biết, chớ nói kết hôn gửi anh ta thiệp mời, nhưng mà người ta chủ động nhắc tới, cô cũng không thể nói ‘Tôi sẽ không gửi cho anh’.

Cố Vân Thành nhìn cô một cái, nói nhỏ ‘Được’ sau đó bên trong xe khôi phục yên tĩnh. âm báo nhắc nhở tin nhắn vang lên, Giang Hạ mở ra nhìn, là tin nhắn Trình Dật Tu gửi tới: Bây giờ em đang ở đâu?

Giang Hạ trả lời: trên đường đi đến nhà chú rể.

Trình Dật Tu: Chân em còn chưa khỏi, đừng theo chân bọn họ ầm ĩ, cẩn thận lại làm bị thương.

Giang Hạ: Biết rồi, bà quản gia.

Trình Dật Tu: Bà quản gia quan tâm em, có phải em nên ban thưởng cho anh không? /Ngượng ngùng/

Giang Hạ: Ban thưởng cái gì?

Sau đó cô nhìn thấy trên màn hình nhắc nhở đối phương đang nhập giọng nói, một lát sau anh gửi tin nhắn bằng giọng nói đến.

Giang Hạ không mang tai nghe, chỉ có thể mở âm lượng nhỏ nhất, sau đó mở tin nhắn, lại nghe một âm thanh vang dội “Hôn!”

âm thanh quá mức vang dội, cho dù di động mở âm lượng nhỏ nhất, trong xe yên tĩnh đủ để hai người nghe rõ, người lái xe còn cười một tiếng.

Mặt Giang Hạ đỏ lên gửi tin nhắn qua: anh làm gì thế, bên trong xe còn có người khác đấy!”

Trình Dật Tu: không sao, cứ để các cô ấy hâm mộ anh. Nhanh, ban thưởng cho anh!

Giang Hạ: không có con gái, chỉ có con trai.

Vừa gửi tin nhắn đi, lại nghe Cố Vân Thành nói ra: “Xem ra quan hệ giữa em và bạn trai rất tốt.”

Giang Hạ đỏ mặt từ một tiếng, lại có âm thanh tin nhắn, không để ý tin nhắn Trình Dật Tu nữa, sợ anh lại đưa ra yêu cầu gì đó.

Bên trong xe yên tĩnh một lát, Cố Vân Thành nhỏ giọng nói: “Kỳ thật... Sau khi tốt nghiệp trung học anh có đi tìm em, bị giáo viên Dư ngăn cản.”

Giang Hạ ngẩn người, kịp phản ứng giáo viên Dư trong miệng anh chính là mẹ mình. Nhưng mà bây giờ anh ta nói cái này là có ý gì?

Cố Vân Thành cười tự giễu, quay đầu nhìn Giang Hạ. “Sau đó anh đi thành phố A học, mỗi lần nghỉ trở về đều thử liên lạc với em, nhưng mỗi lần đều không liên lạc được. đi đến tiểu khu nhà em, chưa một lần được gặp em.”

Giang Hạ cúi đầu, cầm di động vòng tới vòng lui. cô vẫn cho là năm đó anh ta bị mẹ khiển trách sau đó không có đi tìm cô, khi đó cô còn tan nát cõi lòng muốn chết. Nhưng mà qua nhiều năm như vậy, bây giờ nói chuyện này, còn có ý nghĩa gì?

Cố Vân Thành cũng cảm thấy bây giờ mình nói chuyện này cũng không còn ý nghĩa, cô cũng đã có vị hôn phu. Hít sâu một cái, nói: “Hạ Hạ, hy vọng em hạnh phúc.”

“Cảm ơn, cũng chúc anh hạnh phúc.” Giang Hạ mỉm cười nói. không nói chuyện này nữa, chỉ cho rằng là bạn học cũ bình thường, ngẫu nhiên liên lạc, tham gia hội bạn học, gặp mặt nói một câu ‘đã lâu không gặp’. Như này mới là kết cục tốt nhất của cô và Cố Vân Thành.

Đến phòng tân hôn, Giang Hạ không có ở cùng chỗ với Cố Vân Thành, cũng không đi đến gần đám người, ngồi một mình trên ghế mây ở sân thượng. Lấy điện thoại di động ra, nhìn Trình Dật Tu có gửi tin nhắn đến cho cô hay không.

Mới vừa mở ra nhìn, có hơn mười tin nhắn Trình Dật Tu gửi đến: Sao em không đi cùng đoàn chị em? Người đàn ông ngồi cùng em là ai? Hạ Hạ sao em không gửi tin nhắn lại cho anh/ ăm ực? Hạ Hạ, có phải em nói chuyện với người khác, quên mất anh rồi hay không/ ăm ực? Hạ Hạ, anh nhớ em /đáng thương/. Hạ Hạ, em không cần anh nữa sao? /khóc lớn/...

Giang Hạ nhìn anh tự biên tự diễn đau khổ vì bị vứt bỏ, nhin không được bật cười. Trả lời: Vừa rồi ở trên xe không có tiện nhắn tin.

Trình Dật Tu trả lời rất nhanh: anh còn tưởng rằng em không cần anh nữa...Giang Hạ gửi một nụ hôn qua, anh gửi lại hình trái tim qua rất nhanh.

một buổi trưa, Giang Hạ cùng Trình Dật Tu tán gẫu, cho đến khi di động sắp hết pin, mới cùng anh nói tạm biệt.

Đúng lúc cần phải lên đường đi khách sạn, lần này Giang Hạ ngồi sau xe chị em, tránh ngồi cùng Cố Vân Thành. Đến khách sạn không bao lâu, thân thích hai bên cùng đến gần đủ.

Ba Giang mẹ Giang là trưởng bối gần gũi của Tần Chân, ba Giang lại là bà mối, cho nên hai người ngồi bàn chủ cùng với cha mẹ hai bên, Giang Hạ ngồi cùng bàn chị em.

Sau khi nghi thức náo nhiệt xong, cô dâu chú rể bắt đầu mời rượu lần lượt. đi bàn chủ trước, Cố Vân Thành là phù rể, tất nhiên theo sau chú rể. Thấy hai vợ chồng Dư Quỳnh Hoa, còn lễ phép chào hỏi.

Nhưng mà anh ta thay đổi quá nhiều, hơn hẳn bộ dáng gầy yếu trẻ trung năm đó. Dư Quỳnh Hoa chỉ cảm thấy anh ta hơi quen, cũng không nhớ ra được là ai. Cho nên chỉ khách khí trả lời, cũng không có nói thêm cái gì. Đợi cô dâu chú rể mời rượu bàn khác. Bà mới nhỏ giọng hỏi Dư Phương Hoa ngồi bên cạnh: “Phù rể kia tên là gì thế? Chị nhìn thấy hơi quen.”

Dư Phương Hoa nhìn Cố Vân Thành, “Chị nói tiểu Cố à, cậu ta là bạn tốt của Quý Diệu, là luật sư, hình như tên đầy đủ là... Cố Vân Thành!” Quý Diệu chính là tên chú rể.

Cố Vân Thành! Tên này rất quen, Dư Quỳnh Hoa lại nhìn về phía Cố Vân Thành mấy lần. Khó trách bà nhìn quen thế, đây không phải là người mà lúc trước Hạ Hạ yêu sớm sao.

Bà quay đầu lại nhìn thoáng qua Giang Hạ đang vui đùa đùa bữa. Nhớ tới năm đó mình dùng gậy đánh uyên ương, Hạ Hạ không có vẻ tức giận. Bà lại chạm vào cánh tay Dư Quỳnh Hoa, hỏi: “Tiểu Cố kia, có bạn gái chưa?”

Dư Phương Hoa lắc đầu, “Hình như là không có, mấy ngày trước Quý Diệu còn nói đùa, nói bảo em thay cậu ấy giới thiệu.” nói đến đây, đột nhiên Dư Phương Hoa nhớ tới Giang Hạ, “Hạ Hạ nhà chị nói là bạn sao? Nếu như không phải là bạn, em thấy tiểu Cố này rất được. Sao thế, nếu như chị cảm thấy được, việc này cứ để cho em, em giặt dây bọn chúng!”

Hôm nay Dư Phương Hoa gả con gái nên tâm tình tốt, nghĩ tới nếu có thể hợp tác thành một đôi cũng là việc tốt. “Hạ Hạ nhà chị còn lớn hơn Chân Chân hai tuổi, chuyện kết hôn cũng nên giục đi.”

“Chuyện này không vội, đợi chị thăm dò ý của Hạ Hạ đã.” Dư Quỳnh Hoa trả lời. Lúc trước chia rẽ Hạ Hạ và Cố Vân Thành, bởi vì bọn họ quá nhỏ tuổi. Nhưng mà bà có ấn tượng không tệ với Cố Vân Thành, ba năm học, học tập rất nghiêm túc. Bây giờ trưởng thành cũng là tuấn tú lịch sự, mặc dù lớn lên cũng dễ nhìn, nhưng mà nhà nhận hơn tiểu tử tầng dưới, tiểu tử tầng dưới nhìn không đứng đắn. Đây cũng là nguyên nhân quan trọng bà không đồng ý cho Hạ Hạ và cậu ta lui tới. Loại người như vậy, Hạ Hạ đàn áp không được. Nhưng mà bà cũng không có nghĩ nhất định phải làm cho Giang Hạ và Cố Vân Thành gương vỡ lại lành, dù sao tình cảm còn cần phải nhìn duyên phận. Cho nên mới từ chối ý tốt của Dư Phương Hoa.

Nhưng mà Dư Phương Hoa để chuyện này trong lòng, sau khi tiệc rượu kết thúc, bà cố ý nói với con rể, bảo Cố Vân Thành đưa một nhà ba người Giang Hạ trở về.

Cố Vân Thành không uống rượu, cho dù hôm nay anh ta làm phù rể, cũng không uống một giọt rượu, trái lại đều lừa gạt anh em tốt. Cho nên lúc Quý Diệu nói cho anh ta chuyện này, anh ta liền đồng ý.

Giang Hạ biết được Cố Vân Thành muốn đưa bọn họ về nhà, kiếm cớ nói muốn nào động phòng mới trở về, bị Dư Quỳnh Hoa ngăn cản lại, “Chân cháu bị thương đấy, bây giờ người trẻ tuổi nháo động phòng rất điên

cuồng, cháu đừng làm chân bị thương!”

Giang Hạ chỉ có thể theo chân bọn họ trở về, Cổ Vân Thành lái xe, cô ngồi cạnh ghế lái. Ba Giang mẹ Giang ngồi ở phía sau.

Dọc đường đi Cổ Vân Thành đều nói chuyện với ba Giang mẹ Giang, nói về chuyện lúc đi học ở trường. một chút cũng không có bóng ma do bị Dư Quỳnh Hoa khiển trách, Dư Quỳnh Hoa rất hài lòng với chuyện này, cố ý hỏi: “Tiểu Cổ à, khi nào cháu kết hôn?”

Cổ Vân Thành nhìn Giang Hạ mới nói: “cô giáo Dư, bạn gái em còn chưa có, kết hôn với ai ạ?”

anh ta nhìn Giang Hạ, trùng hợp Dư Quỳnh Hoa ngồi ở phía sau nhìn thấy. Dư Quỳnh Hoa suy nghĩ một lát, nói ra: “Haizz, người trẻ tuổi bây giờ, ai cũng không vội kết hôn, cũng không thay cha mẹ nghĩ lại xem. Hạ Hạ cũng vậy, đến bây giờ bạn trai cũng không có, cô làm mẹ cũng sốt ruột thay cho nó, sớm biết như vậy, lúc trước không phá hủy hai đứa.”

Lời này vừa nói ra, hai người ngồi ở hàng trước đều sững sờ.

Giang Hạ hơi bất mãn, quay đầu lại nói: “Mẹ, mẹ nói cái gì thế?”

Cổ Vân Thành có hơi ngạc nhiên mừng rỡ hỏi Giang Hạ: “Hóa ra em không có bạn trai à?”

“Tôi có!”

Dư Quỳnh Hoa thấy Giang Hạ phản ứng kịch liệt, lại không nói gì nữa. Chuyện này phải từ từ, bà có một con gái như vậy, cũng không muốn bức cô. Nếu như không phải Trình Dật Tu thật sự là quá không hợp ý bà, bà cũng sẽ không chặn đòn ngang.

Ba Giang thấy tình hình không bình thường, vội vàng cười ha ha, hỏi chuyện làm việc của Cổ Vân Thành.

Ngoài miệng Cổ Vân Thành nói chuyện với ba Giang, trong lòng lại có tư tâm khác. Rốt cuộc Giang Hạ có bạn trai hay không?

Giang Hạ không lên tiếng nữa, trầm mặc quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Mãi cho đến khi xuống xe, đều không có nói câu nào.

cô không hiểu vì sao mẹ lại phải nói những lời kia trước mặt Cổ Vân Thành, rõ ràng cô đã nói, cô thích Trình Dật Tu. Hơn nữa thay đổi người thì thôi, hết lần này đến lần khác lại là Cổ Vân Thành. Lúc trước mẹ chia rẽ bọn họ, bây giờ lại muốn tác hợp.

Nếu như không phải chắc chắn là mẹ sinh ra mình, cô thực sự hoài nghi mẹ cố ý hành hạ cô, chỉ cần cô thích thì phá.

Cổ Vân Thành kiên trì muốn đưa bọn họ đến dưới lầu, Giang Hạ một mình đi về phía trước. Mới vừa đến tầng dưới, chạm mặt đúng phải Trình Dật Tu xuống lầu.

“Hạ Hạ!” anh vốn chuẩn bị xuống lầu mua ít đồ, không nghĩ tới đúng lúc gặp Giang Hạ trở về, cho nên có hơi bất ngờ. Đưa tay nắm lấy tay cô, lại phát hiện phía sau còn có ba người, đành phải thu tay đưa ra một nửa.

anh lễ phép chào hỏi: “Chú dì, hai người trở về ạ.” Sau khi thấy Cổ Vân Thành, mặc dù giật mình, nhưng mà vẫn cười gật đầu với anh ta.

Dư Quỳnh Hoa không để ý tới Trình Dật Tu, nói cảm ơn với Cổ Vân Thành: “Tiểu Cổ à, cảm ơn cháu đã đưa chúng ta về. Sau này có rảnh thì thường xuyên đến chơi nhé!”

“Nếu cô giáo Dư không chê, sau này em sẽ thường xuyên tới quấy rầy.” Cổ Vân Thành trả lời. anh ta cũng đã nhìn ra, Hạ Hạ có bạn trai, nhưng mà cô giáo Dư không hài lòng.

Trong ấn tượng của anh ta, Giang Hạ rất nghe lời cô giáo Dư. Lúc trước cô giáo Dư phản đối bọn họ yêu đương, Giang Hạ ngoan ngoãn nghe lời nói sẽ không liên lạc với anh ta nữa, ở trường gặp anh ta một câu cũng không dám nói. anh ta nhìn Trình Dật Tu có hơi đồng tình, nhìn tình huống trước mắt, rõ ràng cô giáo Dư thiên về mình, phát hiện này làm anh ta vui vẻ.

Dư Quỳnh Hoa và Cố Vân Thành nói chuyện rất vui vẻ, ba Giang cũng không dám ở trước mặt vợ không tuân theo ý chỉ của bà, chỉ có thể đồng tình nhìn Trình Dật Tu.

Trình Dật Tu mỉm cười đứng đợi một bên. Đợi Dư Quỳnh Hoa và Cố Vân Thành nói lời tạm biệt, lúc chuẩn bị đi lên tầng, anh mới lấy di động trong túi ra, mở chức năng đèn pin chiếu đường thay bọn họ.

“Đèn cảm ứng ở hành lang bị hư, chú và dì cẩn thận một chút.”

Ba người nhà họ Giang đi phía trước, anh đi phía sau giữ đèn di động. Ba Giang nói cảm ơn, Dư Quỳnh Hoa không nói một lời. Theo ý bà, tiểu tử này càng biết xử lý, lại càng giải thích tâm cơ của cậu ta.

Trình Dật Tu đưa bọn họ lên tầng sáu, trong lúc đó không có cơ hội nắm tay Giang Hạ. Trở lại tầng năm, anh nằm trên giường nhìn trần nhà suy nghĩ.

Vốn cho rằng tiếp xúc nhiều, biểu hiện thật tốt có thể tranh thủ tình cảm với mẹ vợ. Nhưng mà Cố Vân Thành xuất hiện làm anh có hơi sốt ruột, anh nhìn ra Cố Vân Thành có ý với Giang Hạ, hơn nữa rõ ràng mẹ vợ hài lòng với Cố Vân Thành. Cứ như vậy không thể được.

Dù sao chuyện này có quan hệ đến chuyện anh có thể thuận lợi cưới Giang Hạ được không, cho nên anh không dám những mảnh khoe cũ để đùa giỡn, sợ nhỡ đâu ngày nào đó bại lộ, chính là tự tìm khổ. Nghĩ tới nghĩ lui, trăn trở đến nửa đêm cũng không nghĩ ra được cách, trái lại càng tỉnh táo, ngủ không được.

Nhìn đồng hồ, đã hơn mười một giờ. Mặc dù rất muốn gửi tin cho Giang Hạ, vẫn nhịn được. Nhưng mà vừa để điện thoại xuống, nhạc chuông điện thoại dành riêng của Giang Hạ vang lên.

Vội vàng nhận, lại nghe thấy Giang Hạ căng thẳng nói: “anh ngủ chưa? Mẹ em đột nhiên thượng thổ hạ tả (tiêu chảy và nôn), anh có thể giúp em đưa mẹ đi bệnh viện không?”

anh vội vàng ngồi dậy, “Em đừng vội, anh lập tức tới ngay!”

43. Chương 43: Tài Sản

Edit: Yuurei Bana.

Cửa chính nhà họ Giang mở, Trình Dật Tu đi vào phòng.

Giang Hạ mặc áo khoác cho Dư Quỳnh Hoa xong, ba Giang cúi xuống chuẩn bị công bà xuống lầu. Trình Dật Tu vội vàng nói, “Chú, để cháu công cho ạ.”

Giang Văn Nhạc cũng không khách khí, “Vậy cháu cẩn thận một chút!”

Trình Dật Tu cúi xuống công Dư Quỳnh Hoa lên, ba Giang và Giang Hạ ở phía sau đỡ. Từ tầng sáu xuống tầng một, không dừng lại.

Trình Dật Tu dừng xe ở trước tiểu khu, ba Giang lại dừng ở gara. Cho nên anh công đến xe mình, để bà ở ghế sau.

Lúc này trên đường không có xe, anh đi xe đến bệnh viện gần nhất. Dừng xe anh lại xuống công bà đi đến phòng cấp cứu.

Giang Hạ và ba Giang ở bên cạnh chăm sóc Dư Quỳnh Hoa, chân chạy giao cho Trình Dật Tu, chạy từ trên xuống dưới n vòng, đợi đem người an trí ở phòng bệnh, cũng đã hai giờ sáng.

Cũng may không có vấn đề gì lớn, bác sĩ nói bị viêm ruột cấp tính. Nhưng mà thể chất của Dư Quỳnh Hoa không tốt, cho nên bác sĩ đề nghị nằm viện một tuần.

Dư Quỳnh Hoa đã ngủ, Trình Dật Tu nhìn đồng hồ, đã sắp hai giờ. Phòng bệnh chỉ có một giường chăm sóc, ba người đều không thể ở đây canh được. Vì vậy nói với ba Giang: “Chú cháu đưa chú trở về trước, cháu ở chỗ này cùng với Giang Hạ.”

Ba Giang không yên tâm, “Hay là hai đứa trở về đi, ba ở đây canh. Buổi sáng ngày mai Hạ Hạ đưa ít đồ dùng tới.”

Trình Dật Tu không có đẩy tới đẩy lui nữa, mắt nhìn Giang Hạ.

Giang Hạ nghĩ cũng cần phải về nhà lấy vài thứ, còn nấu chút cháo cho mẹ nữa, liền đồng ý.

“Vậy bọn con về trước, ba ngủ ở giường chăm sóc một lát đi, đừng để mệt mỏi.”

Ba Giang đưa bọn họ ra phòng bệnh, bảo bọn họ đi đường cẩn thận.

Sau khi lên xe, Trình Dật Tu thay Giang Hạ cài dây an toàn, thấy cô hơi mệt mỏi, thay cô hạ thấp ghế xuống.

“Mệt thì ngủ trước đi, về đến nhà thì anh gọi em.”

Giang Hạ thật sự mệt mỏi, ừ một tiếng, lại hỏi: “anh buồn ngủ không, em nói chuyện với anh.”

anh khẽ hôn lên mắt cô, “không cần, em ngủ đi.”

Thấy cô cuối cùng cũng nhắm mắt lại, Trình Dật Tu mới thu hồi ánh mắt, khởi động xe. Vài ngày nay không thể tự do gặp mặt cô, trong lòng anh rất buồn bực, rất khó chịu.

Xe đi rất chậm, lúc đến tiểu khu Giang Hạ đã ngủ sâu. Trình Dật Tu dừng xe xong, mở cửa ghế trước nhẹ giọng đánh thức cô; “Hạ Hạ, Hạ Hạ, về đến nhà rồi.”

Giang Hạ xoa mắt tỉnh lại, xuống xe lại thấy anh cúi xuống đưa lưng về phía mình, “anh làm gì thế?”

Trình Dật Tu quay đầu lại, “Công em.”

Giang Hạ kéo anh đứng thẳng, “không cần, chân em gần khỏi rồi, chỉ cần không quá dùng sức sẽ không đau. Em tự mình đi được.”

Trình Dật Tu thở dài, đưa tay vuốt gò má cô, trong mắt mang theo quyến luyến. “không phải là vì chân em không tiện mới công em, vì anh công em, làm trong lòng anh hiểu em còn là của anh, còn ở bên cạnh anh.”

Trong giọng nói của anh tiết lộ anh bất an, Giang Hạ vẫn cho là mẹ phản đối anh cũng không có để trong lòng. Bấy giờ mới biết, hóa ra anh vẫn để ý, thậm chí là sợ hãi.

cô khẽ hôn môi anh một cái, “Em vĩnh viễn là của anh.” nói xong lại cảm thấy tỏ tình như vậy quá buồn nôn, đỏ mặt nắm lấy bắp vai anh xoay sang chỗ khác, “Thấp một chút, như vậy công em làm sao được.”

Trong lòng Trình Dật Tu thoải mái, cười cúi xuống, thoải mái công cô lên. “Về nhà thôi!”

đi thẳng đến tầng sáu, anh không để Giang Hạ xuống đất, nhận chìa khóa mở cửa, mang cô đến giường.

Đèn phòng ngủ không bật, chỉ có ánh đèn từ phòng khách chiếu qua khe cửa. Trình Dật Tu thay cô đắp chăn, đột nhiên không muốn buông tay, ôm cô vào trong ngực dự dõ nói: “Mau ngủ đi, đợi em ngủ xong anh lại đi.”

Giang Hạ được anh ôm chặt vào trong ngực, ngửi được mùi hương quen thuộc trên người anh, cũng không buông tay được. Kéo chăn đắp cho anh, nhỏ giọng nói: “Ngủ ở đây đi, quá muộn rồi.”

Trình Dật Tu nghe thấy, vừa lòng thỏa mãn hôn nhẹ mặt cô, “Vậy thì cùng nhau ngủ.”

Người trong lòng không có trả lời, không lâu sau vang lên tiếng hít thở có quy luật. anh cúi đầu nhìn, đã ngủ rồi.

không tiếng động thở dài, trong lòng ôm ôn hương nhuyển ngọc không thể làm gì, thật sự là hành hạ. anh lại không buông tay được.

Cứ như vậy ôm rất lâu, nhìn đồng hồ đã sắp bốn giờ, anh mới nhẹ nhàng đứng dậy rời đi. Mặc dù không bỏ được, nhưng mà anh muốn nấu cháo cho mẹ vợ.

Ngày hôm sau Giang Hạ được Trình Dật Tu đánh thức, nói đánh thức không bằng nói hôn tỉnh lại mới chính xác. trên mặt, trên cổ đều được anh ấn xuống vô số cái hôn, giống như lông vũ quét qua, tê tê đại đại.

Thấy cô tỉnh lại, anh cười nói: “Chào buổi sáng.”

Giang Hạ dùng chân che nửa gương mặt, chỉ lộ ra con mắt. “Chào buổi sáng...” cô còn chưa đánh răng rửa mặt, anh còn hôn miệng được.

Trình Dật Tu kéo cô ngồi dậy, “Nhanh đi rửa mặt đi, một lát nữa còn phải đến bệnh viện đấy.”

Giang Hạ nhìn đồng hồ, đã sắp đến bảy giờ. “Hồng rồi, em quên nấu cháo!”

Trình Dật Tu cười vuốt mũi cô, “Em nấu cháo có thể ăn được không?” Giang Hạ bĩu môi không để ý tới anh, nghĩ lát nữa chỉ có thể mua cháo ở trên đường mang đến bệnh viện. Nhưng mà lúc đi đến phòng vệ sinh ngang qua phòng khách, lại phát hiện trên bàn ăn đã có bữa sáng, còn có hai hộp giữ nhiệt.

cô ngạc nhiên quay đầu nhìn Trình Dật Tu ở phía sau: “Những thứ này là anh làm sao?”

Về mặt anh ngạc nhiên, “A! không phải là em mộng du rồi làm đấy chứ?”

Giang Hạ nghe ra được anh đang trêu mình, nhưng mà cô không có tức giận, vui vẻ nhào vào ngực anh, hai tay ôm lên cổ anh. Hôn một cái vang dội.

anh đưa mặt mình đến gần cô, “không đủ!”

Giang Hạ lại hôn vài cái, lại phát hiện trong mắt anh đầy tia máu. Vội vàng lui ra, “không phải là anh không ngủ cả đêm đấy chứ?”

Trình Dật Tu lấy tay dụi mắt, “rõ ràng như vậy sao?”

Giang Hạ nắm lấy tay anh không cho dụi, đau lòng nói: “Đừng dụi nữa, càng dụi càng đỏ.”

anh cười nói: “Có phải đau lòng thay anh hay không?”

Giang Hạ trừng anh, “Còn cười, nhanh đi về ngủ đi!”

anh lắc đầu, “không sao, một lát nữa còn phải đến bệnh viện. Làm cho mẹ anh nhìn xem một chút đôi mắt đỏ của anh mà đau lòng.”

Giang Hạ tức giận đập vào ngực anh một cái, “thì ra một đêm anh không ngủ là vì cố ý cho mẹ em xem à?” nói xong lại nói thầm nho nhỏ: “Có cần phải liều mạng như vậy không.”

Trình Dật Tu hôn lên môi cô một cái, “Phải, chỉ cần có thể nịnh nọt mẹ anh, chịu đựng cả đêm tính là gì. Nhanh đi rửa mặt nếu không không kịp mất.”

Lúc hai người tới bệnh viện, mẹ Giang đã rời giường. Truyền dịch một đêm, bây giờ bà đã khá hơn nhiều, đang ở trong phòng bệnh lác đầu.

Giang Hạ quét một vòng, không thấy cha, hỏi: “Mẹ, ba đâu rồi ạ?”

Dư Quỳnh Hoa thấy Trình Dật Tu sau lưng Giang Hạ, sắc mặt không được tốt xoay người sang chỗ khác. “Ba con đi mua bữa sáng.”

Trình Dật Tu mang đồ dùng hàng ngày đặt lên bàn, chào Dư Quỳnh Hoa, “Dì, hôm nay dì có đỡ hơn chút nào không ạ?”

Dư Quỳnh Hoa ừ một tiếng xem như trả lời, hỏi Giang Hạ: “Trong tay còn cầm gì thế?”

Giang Hạ vội vàng mở bình giữ nhiệt ra, “Bác sĩ nói mẹ phải ăn cháo để tốt cho dạ dày, đây là cháo củ từ khi Trình Dật Tu về nhà nấu cho mẹ. Mẹ mau ăn đi ạ.” nói xong múc một chén đưa cho Dư Quỳnh Hoa, nắm lấy cơ hội nói tốt cho Trình Dật Tu, “Trở về quá muộn, anh ấy dùng nồi đất nấu ba bốn tiếng, một đêm còn chưa có ngủ đâu ạ.”

Dư Quỳnh Hoa liếc mắt nhìn Trình Dật Tu ở cuối giường, trong mắt tia máu quá rõ ràng, đúng là cả đêm không ngủ. Gật đầu về phía anh, giọng nói có hơi cứng nhắc: “Cảm ơn cậu.” Buổi sáng bà nghe Giang Văn Nhạc nói, tối hôm qua nhờ có tiểu tử này đưa bà đến bệnh viện, chạy trước chạy sau, bác sĩ còn cho rằng cậu ta là con ruột bà. Nhưng mà trong lòng bà chưa có kết quả, nói cho cùng không có cha mẹ, lại lớn lên không có người quan tâm, bây giờ rất tốt với Giang Hạ, thực sự kết hôn, cậu ta còn có thể làm được nữa không?

Trình Dật Tu phát hiện thái độ của mẹ vợ hôm nay với anh có hơi thay đổi, vui vẻ trong lòng có hơi khấn trương. “Dì, đây đều là cháu làm. Cháu không có cha mẹ, dì là mẹ Hạ Hạ, chính là mẹ cháu, sau này cháu sẽ coi dì và chú làm ba mẹ.”

Dư Quỳnh Hoa mới ăn hai miếng cháo, lời anh nói làm bà hoảng sợ. “Cậu không cần được voi đòi tiên, tôi còn chưa đồng ý đâu!”

Trình Dật Tu vội vàng đưa khăn giấy cho Dư Quỳnh Hoa, “Dì à, cháu biết dì không hài lòng về cháu, thân thể của cháu không có cách nào thay đổi. Nhưng mà chuyện khác, chỉ cần dì nói ra cháu có thể làm.” nói đến đây, anh liếc mắt nhìn về mặt Dư Quỳnh Hoa, thấy bà không tức giận, xoay người lấy phần văn kiện từ trong túi ra, đặt bên cạnh Dư Quỳnh Hoa.

“Dì, bên trong có bất động sản và toàn bộ tiền cháu để dành được. Nếu dì không yên tâm, hôm nay cháu có thể đem nhà, xe chuyển cho Giang Hạ, tiền gửi ngân hàng cũng chuyển vào tài khoản ngân hàng của cô ấy, sau này tiền lương cũng gửi vào thẻ cô ấy. Còn có thể lập hiệp nghị trước hôn nhân, chỉ cần cháu có lỗi với Giang Hạ, cháu sẽ ra đi với hai bàn tay trắng.”

Dư Quỳnh Hoa nhìn phần văn kiện kia, sửng sốt. Cậu ta làm như thế, chẳng khác gì đem toàn bộ tài sản cho Giang Hạ. Nhưng phàm là người có đầu óc, sẽ không làm như vậy.

Giang Hạ cũng rất giật mình, lúc trước Trình Dật Tu cũng không nói chuyện này với cô. anh đột nhiên nói ra, cô hơi giật mình, trong lòng dâng lên cảm động và đau lòng. anh không chỗ nương tựa, lại nguyện ý không chút do dự cho cô toàn bộ. anh rất tin tưởng cô, mới dám làm như vậy.

Trong phòng bệnh nhất thời an tĩnh lại, đúng lúc ba Giang trở về. Trông thấy Giang Hạ và Trình Dật Tu ở đây, cười nói với bọn họ: “Sao hai đứa đến sớm thế, ăn sáng chưa? Đúng lúc ba cũng mua không ít.”

Giang Hạ và Dư Quỳnh Hoa đều mơ màng, chỉ có Trình Dật Tu gọi một tiếng chú, “Cháu và Hạ Hạ đã ăn rồi ạ, cũng mang phần của chú và dì đến.”

Ba Giang nhìn hộp giữ nhiệt để trên bàn, “Vậy thì tốt quá, chú thấy bữa sáng ở bệnh viện quá nhiều dầu mỡ, sợ dì cháu ăn không quen.”

nói xong lại phát hiện về mặt Dư Quỳnh Hoa khác lạ, cho rằng bà lại khó xử với Trình Dật Tu, đang nghĩ ngợi nói thay Trình Dật Tu vài lời tốt đẹp, lại nghe bà nói với Giang Hạ: “Cậu ấy còn phải đi làm, con đưa cậu ta đi ra ngoài trước đi.”

Câu này đương nhiên là chỉ Trình Dật Tu, Giang Hạ vâng một tiếng, kéo tay Trình Dật Tu ra ngoài. Trình Dật Tu vội vàng chào mẹ Giang, “Dì cháu đi trước, buổi trưa tan làm cháu sẽ đến thăm dì.” Lại nói tạm biệt ba Giang.

Giang Hạ kéo Giang Hạ đến hành lang mới dừng lại, đổ mắt hỏi anh: “Vì sao anh lại nói với mẹ em như vậy? Em không cần những thứ đó, đó là những thứ anh khổ sở kiếm được, dựa vào đâu anh phải cho em?” Kỳ thật trong lòng cô hiểu Trình Dật Tu làm như thế, chỉ là muốn mẹ yên tâm. Nhưng mà cô ảm ức thay anh, khó chịu thay anh. anh chỉ thích cô mà thôi, không có làm gì sai, vì sao nhất định phải đẩy anh vào hoàn cảnh như vậy, nhún nhường như thế, mới có thể làm người ta yên tâm sao?

Hai mươi sáu năm qua, lần đầu tiên cô có hơi oán giận Dư Quỳnh Hoa. Cho dù năm đó chia rẽ cô với Cố Văn Thành, cô cũng không có oán giận mẹ, bởi vì cô biết, vì mẹ muốn tốt cho cô. Nhưng mà lần này, cô thực sự oán giận, cho dù là vì tốt cho cô, cô cũng không muốn Trình Dật Tu bị bức thành như vậy. một người không có cha mẹ, mười mấy tuổi chỉ có một mình, anh cần cảm giác an toàn hơn ai khác, nhưng mà bây giờ anh đem tất cả cho cô, sao cô có thể chịu đựng được?

Trình Dật Tu thở dài, ôm cô vào trong lòng. “Hạ Hạ, chẳng lẽ em muốn vứt bỏ anh sao?”

Giang Hạ lắc đầu, giọng nói hơi nghẹn ngào, cũng rất kiên định. “không, em sẽ không.”

anh cười, “Sao lại không, dù sao chúng ta cũng sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ, những thứ này đều là vật ngoài thân, có nghĩa gì với anh đâu? Hơn nữa, nếu như anh không thể cưới em, những thứ kia có ích lợi gì?”

Giang Hạ ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt ghét bỏ. “anh ngốc à, anh có nhà có xe có tiền gửi nhân hàng, lớn lên lại đẹp trai như vậy, còn không cưới được vợ sao?”

Trình Dật Tu giả bộ hiểu ra, “Đúng vậy, nếu em đã nói như thế, em nói xem bây giờ anh đổi ý có còn kịp không nhỉ?”

“anh dám!”

44. Chương 44: Hẹn Hò

Edit: Yuurei Bana.

Đưa Trình Dật Tu đi, lúc Giang Hạ quay lại phòng bệnh, thấy Dư Quỳnh Hoa đang xem văn kiện đến xuất thần, ba Giang ở bên cạnh lăm bầm: “Tiểu tử này không tệ, nếu như là người khác, ai có thể giao toàn bộ tài sản ra chứ. Tôi thấy bà cũng đừng lo lắng nữa, chỉ cần Hạ Hạ thích là được. Bà đau lòng con gái, nhưng bà có thể đau lòng cả đời không? Đợi hai chúng ta không còn nữa, không phải là chỉ còn mình con sao?”

Giang Hạ đi tới, mang cháo trên tủ đầu giường bưng cho Dư Quỳnh Hoa, “Cháo này rất tốt cho dạ dày, thừa dịp còn nóng mẹ mau ăn đi.”

Dư Quỳnh Hoa nhìn mắt con gái rõ ràng đã khóc, nhận bát cháo, muốn nói gì đó cuối cùng không nói ra miệng, chỉ thở dài.

Giang Hạ nắm tay, dừng khí nổi lên nói: “Mẹ, con thực sự thích anh ấy, mẹ đồng ý đi.”

Dư Quỳnh Hoa không lên tiếng, ăn từng miếng cháo. Ăn xong cháo, đưa văn kiện cho Giang Hạ, “Con mang cái này trả lại cho cậu ta, Dư Quỳnh Hoa không phải bán con gái, cần những thứ này của cậu ta làm gì.”

Giọng nói của bà nghiêm túc hơn, Giang Hạ nhất thời không kịp phản ứng, “Mẹ, anh ấy đã làm đến bước này, mẹ còn muốn thế nào nữa ạ?”

Ba Giang đứng bên cạnh vội nói: “Nha đầu ngốc, mẹ con đồng ý rồi!”

“Hà?” Giang Hạ sửng sốt, nhớ lại câu Dư Quỳnh Hoa nói vừa rồi, vui mừng nói: “Mẹ đồng ý rồi sao?”

Dư Quỳnh Hoa nghiêm mặt, “Mẹ không nói là đồng ý, nhân phẩm cậu ta như thế nào còn cần đợi quan sát, con không được phép gần gũi với cậu ta quá!”

Lần này Giang Hạ nghe rõ, ý là có cơ hội, kết quả là muốn nhìn biểu hiện của Trình Dật Tu. cô vui vẻ vỗ tay, “Mẹ cứ yên tâm đi, ở chung lâu mẹ nhất định sẽ thích anh ấy!”

Dư Quỳnh Hoa đẩy tay cô ôm bà ra, “Con là con gái, đừng bị những lời ngon ngọt của đàn ông lừa, trước khi kết hôn không được phép thân mật với anh ta quá, nhớ kỹ chưa?”

Bây giờ Giang Hạ chỉ muốn dụ dỗ mẹ vui vẻ, cái khác đều không quan trọng, “Nhớ kỹ ạ!”

Dư Quỳnh Hoa cảm thấy con gái tuyệt đối không để ý, không yên tâm nói: “không được, con bảo đảm cho mẹ.”

Giang Hạ đứng dậy, tay phải để trước ngực: “Con bảo đảm nhất định sẽ nghe lời mẹ nói!”

Lúc này Dư Quỳnh Hoa mới lộ ra vui vẻ, đưa bát không cho cô, “Cháo này không tệ, cho mẹ bát nữa.”

Giang Hạ làm theo. Hầu hạ Dư Quỳnh Hoa ăn cháo xong, mới chạy đến hành lang vụng trộm gọi điện thoại cho Trình Dật Tu báo tin tức tốt này cho anh, điện thoại vừa kết nối, cô liền nói: “Mẹ em đồng ý rồi!”

Trình Dật Tu vừa tới khách sạn, xe còn chưa đỗ xong lại nhận điện thoại của cô, nghe được câu ‘Mẹ em đồng ý rồi’, cả người dường như bay lên.

“thật sao?”

Giang Hạ có thể nghe ra trong giọng nói của anh có ngạc nhiên, nói chắc chắn: “thật, mẹ em không phản đối, nhưng mà có thể kết hôn hay không, còn phải xem biểu hiện của anh. Cho nên đầu bếp Trình, anh cần phải biểu hiện thật tốt!”

Trình Dật Tu dựa vào ghế lái, vài ngày lo lắng cũng buông lỏng. “Hạ Hạ, cảm ơn em, anh nhất định sẽ biểu hiện thật tốt.”

Khóe miệng Giang Hạ khẽ cười không áp chế được, “Cảm ơn em cái gì, em lại không làm cái gì...”

“Cảm ơn em liên tục ở bên cạnh anh, Hạ Hạ, anh yêu em.”

Giang Hạ vì ba chữ này mà đỏ mặt, lần đầu tiên anh đứng đắn nói ra ba chữ này. Trả lời em cũng yêu anh xong, tắt điện thoại rất nhanh.

Buổi trưa Trình Dật Tu tan việc lại đến bệnh viện, lúc đến Dư Quỳnh Hoa đang nằm trên giường bệnh truyền nước biển, nhìn anh đến không còn như trước. Trình Dật Tu chào hỏi bà, bà cũng trả lời.

Trình Dật Tu mang hộp giữ nhiệt đặt lên bàn, “Đây là canh cháu hầm cách thủy, dì đói bụng thì ăn một chút, rất tốt với dạ dày.”

Bà Giang đoạt lấy mở ra ngửi, “Quả nhiên làm đầu bếp có khác, buổi trưa mua thức ăn ở ngoài dì thấy khó ăn, mới ăn có vài miếng. Canh của cháu đến rất đúng lúc.”

Trình Dật Tu cười nói: “Thức ăn bên ngoài quá nhiều dầu mỡ, bây giờ bao tử của dì không tốt, thật sự là không thích hợp ăn những thứ đó. một lát nữa cháu trở về sẽ làm đồ ăn dễ tiêu hóa.”

Dư Quỳnh Hoa nhìn con gái đứng bên cạnh Trình Dật Tu, trong lòng thở dài. “không cần, cậu phải đi làm, đừng phiền toái như vậy.”

Trình Dật Tu nói: “không phiền ạ, bây giờ cháu về nhà làm trước, đến lúc ăn cơm tối đun nóng lên là được ạ.”

anh nói xong cũng chuẩn bị rời đi, Giang Hạ thấy thế, cũng muốn theo anh về, tìm lý do nói với Giang Hạ: “Mẹ, điện thoại di động của con không còn pin, trở về lấy sạc pin, đợi anh ấy làm xong cơm thì cùng nhau tới.”

Dư Quỳnh Hoa nhú mày, “Để cho ba con về lấy, con ở lại đây trò chuyện với mẹ.”

Trình Dật Tu đưa mắt an ủi Giang Hạ, “Vậy cháu và chú đi về trước, dì nghỉ ngơi đi ạ.”

Bọn họ vừa đi, Dư Quỳnh Hoa không nhịn được dạy bảo con gái, “không phải buổi sáng con mới đảm bảo với mẹ, không được phép quá mức gần gũi. Mới có nửa ngày, con đã quên rồi sao?”

Giang Hạ khóc thét một tiếng, “Mẹ, con chỉ trở về cầm đồ mà thôi.” cô không nghĩ tới mẹ nói không được phép gần gũi là trong phạm vi này...

“Vậy cũng không được, hai đứa không thể đơn độc ở cùng một chỗ.”

Giang Hạ: ...

Dư Quỳnh Hoa là người có nguyên tắc rất cao, nói được làm được. Buổi tối hôm đó lúc Trình Dật Tu tan tầm tới, bà yêu cầu đêm nay Giang Hạ ở bệnh viện chăm sóc, bảo ba Giang đi nhờ xe Trình Dật Tu về nhà.

Trong đầu Trình Dật Tu thất vọng muốn chết, nhưng mà nghĩ tới bây giờ nhiệm vụ chủ yếu là biểu hiện thật tốt, cho nên trên mặt không dám biểu lộ chút xíu bất mãn nào. Dặn dò Giang Hạ buổi tối nghỉ ngơi thật tốt sau đó trở về với ba Giang.

Ban đêm lần qua lần lại không ngủ được, lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn cho Giang Hạ: Em ngủ chưa?

Giang Hạ ở trong bệnh viện rất nhàm chán, nhận được tin nhắn của Trình Dật Tu, mắt nhìn Dư Quỳnh Hoa, thấy bà đã ngủ, mới an tâm gửi tin nhắn đi, gửi cho anh một tin: Chưa, em không ngủ được.

Trình Dật Tu: Có phải nhớ anh mới không ngủ được?

Giang Hạ gửi icon khinh bỉ qua.

Trình Dật Tu: anh rất nhớ em, muốn ôm em ngủ.

Mặt Giang Hạ đỏ lên: Mẹ em không cho em ở một mình với anh...

Trình Dật Tu nhìn câu này mà ngây ngốc, không cho ở một mình với anh, chẳng phải là muốn anh nín hổng sao.

Trong đầu lóe sáng, gửi tin lại cho cô: Vài ngày nay em có gọi điện cho Hứa Lôi hay không, nghe nói cô ấy sắp kết hôn, em là chị em tốt có phải nên đi chúc mừng không?

Giang Hạ không hiểu sao anh đột nhiên nhắc tới Hứa Lôi, trả lời: Chị ấy gọi điện cho em, đã định ngày vào tháng mười, bây giờ còn sớm.

Trình Dật Tu: Hồng bao có thể đưa sớm.

Giang Hạ cảm thấy kỳ lạ: Đột nhiên anh nói cái này làm gì?

Trình Dật Tu: Đưa hồng bao xong đi đến ký túc xá đợi anh...

Chuyện này tuyệt đối là có ý xấu xa, trong nháy mắt Giang Hạ hiểu được, đỏ mặt gửi quả bom sang.

Trình Dật Tu: Em muốn ‘ép’ anh à? Chuyện này hơi khó khăn, vài ngày tích góp từng tí một thì hơi nhiều, dăm ba lần thì ép không sạch...

Giang Hạ đỏ mặt: anh có thể đứng đắn một chút được không!

Trình Dật Tu: anh rất đứng đắn, đều nói thật.

Giang Hạ phát hiện cô không thể mặt dày hơn anh, căn bản không phải cùng một cấp bậc. Sau khi đỏ mặt gửi lại câu ngủ ngon thì tắt điện thoại.

Sáng ngày hôm sau, lúc Trình Dật Tu đến bệnh viện, thừa dịp Dư Quỳnh Hoa không chú ý, nhét chìa khóa cho Giang Hạ.

Giang Hạ biết đây là chìa khóa ký túc xá của anh, sợ bị mẹ phát hiện, nắm chặt trong tay không nói gì, chỉ lén đập anh một cái.

Vậy mà sáng sớm đã nhét chìa khóa cho cô...

Trình Dật Tu vì muốn biểu hiện thật tốt, đưa bữa sáng thăm hỏi ân cần vài câu liền rời đi. Giang Hạ cho mẹ ăn xong, lại thu dọn hộp cơm, cho đến khi y tá đến thay bình, mới thăm dò nói: “Mẹ, chị Hứa Lôi gọi điện thoại cho con nói là sắp kết hôn, hẹn con hôm nay ra ngoài dạo phố mua ít đồ, con muốn đi ra ngoài một lát.”

Hứa Lôi ba Giang và Dư Quỳnh Hoa đều biết, biết cô ấy sắp kết hôn, ba Giang còn suy nghĩ mình có nên đưa hồng bao hay không.

Vì bây giờ Trình Dật Tu đang làm việc, cho nên Dư Quỳnh Hoa không có nghĩ tới anh, rất yên tâm mà đồng ý, chỉ bảo cô để ý chân một chút, đừng đi đường nhiều.

Kỳ thật chân Giang Hạ đã khỏi rồi, nhảy hai cái cũng không có vấn đề gì. Nhưng mà cô nói dối, trong lòng có hơi bối rối, thuận miệng đồng ý, cầm túi xách liền đi ra ngoài.

Ra bệnh viện, Giang Hạ cảm giác mình giống như chim nhỏ thoát khỏi lồng, bước chân nhẹ nhàng. Lúc đến ký túc xá của Trình Dật Tu, mới hơn mười giờ, tính ra phải ba giờ nữa anh mới có thể tan tầm, Giang Hạ nhàm chán đi dạo trong phòng một vòng, mở phim ra xem.

Tối hôm qua cô ở bệnh viện ngủ không được ngon giấc, dựa vào ghế sofa mềm mại, nghe âm thanh tivi, mơ màng màng ngủ mất. Khi tỉnh lại, cô đã ngủ trên giường, trên người còn có thêm một người.

“Tỉnh rồi sao?”

Giang Hạ đỏ mặt đưa tay đẩy anh, sắp bị đè chết, có thể không tỉnh sao...

Nhưng mà căn bản đẩy không được, anh chỉ hơi chống người, nhìn cô trong mắt có chứa lửa, “Hạ Hạ, em đã nói muốn ép khô anh...”

“Em khi nào thì nói...” nói còn chưa xong, toàn bộ bị anh nuốt vào trong miệng.

Kể từ lần đó ở sơn trang, anh liên tục không có cơ hội muốn cô, thân thể đã sớm nghẹn ra thành một đồng lửa, động tác cũng nóng vội hơn. Quần áo rất nhanh bị anh ném sang một bên.

Hai người gần như khỏa thân, da thịt tiếp xúc làm Giang Hạ run rẩy. Cảm nhận lửa nóng dưới thân anh vội vàng tìm kiếm ngọn nguồn, khí thể mạnh mẽ. cô có hơi sợ hãi cầu xin: “anh nhẹ chút...”

một chữ cuối cùng kèm theo anh tiến vào, biến thành run rẩy hừ nhẹ, âm thanh dường như chạm tới màng nhĩ của Trình Dật Tu, phát ra làm anh mê muội nhanh chóng xông tới, chỉ muốn nghe âm thanh yêu kiều làm người ta nổi điên.

Làm xong tất cả, Giang Hạ vô lực nằm sấp ở trong lòng anh không muốn nhúc nhích. Ba lần, vậy mà anh muốn ba lần.

Trình Dật Tu ôm cô, đưa tay vuốt tóc cô. “anh đã tìm công ty thiết kế, ngày mai cùng anh đi xem bản thiết kế nhé?”

Giang Hạ vô lực ừ một tiếng, bây giờ toàn thân cô một chút khí lực cũng không có, chỉ muốn ngủ một giấc. Chuông điện thoại di động đúng lúc vang lên.

E là mẹ gọi tới, cô vội vàng đứng dậy lấy di động từ trong áo, trên màn hình hiển thị tên Hứa Lôi.

Mới vừa nhận, giọng Hứa Lôi truyền tới, “Giang Hạ, mẹ em ở tầng mấy?”

Trong đầu Giang Hạ chuông cảnh báo vang lên mãnh liệt, “Chị đang ở đâu?”

“Chị ở khu nội trú, nghe đầu bếp Trình nói mẹ em bị bệnh, qua thăm mà quên mất số phòng bệnh.”

Giang Hạ bị dọa ngồi dậy, “Đừng! Chị đừng đi!”

Bên kia Hứa Lôi dường như bất mãn, “Vì sao, nói thế nào thì mẹ em cũng là trưởng bối, bị bệnh chị đến thăm một chút cũng không được sao. Chị nhớ hình như là ở tầng 13 đúng không? Chao ôi, chị đã đến tầng 13, là phòng nào thế?”

Giang Hạ sốt ruột không biết giải thích cho cô ấy thế nào, chỉ mạnh mẽ kêu: “Đừng đi đừng đi, bây giờ chị nhanh xuống lầu!”

Trình Dật Tu cũng nghe thấy giọng Hứa Lôi, thấy Giang Hạ sốt ruột không nói rõ, lấy di động qua, nói đơn giản: “Hứa Lôi, mẹ Giang Hạ cho rằng bây giờ cô ấy đang ở với cô.”

Hứa Lôi vừa nghe, hiểu ra. Hóa ra là mượn danh nghĩa của cô để hẹn hò, khó trách nói như vậy.

cô che loa cười trộm, xoay người chuẩn bị đi xuống lầu, đã thấy ba mẹ Giang từ trong thang máy đi ra.

Đầu bên kia điện thoại, Giang Hạ và Trình Dật Tu chỉ nghe được một câu: Hồng rồi!

45. Chương 45: Hoảng Sợ

Edit: Yuurei Bana.

Ba Giang mẹ Giang vừa ra khỏi thang máy liền thấy Hứa Lôi, Hứa Lôi thấy trốn không được, chỉ có thể cười tiến lên chào hỏi.

“Chào chú dì, hai người đi đâu về thế ạ?”

Dư Quỳnh Hoa nói: “Còn không phải là ở lâu trong phòng bệnh ngột ngạt, nên dì phải xuống dưới lầu hít thở. Cháu và Hạ Hạ đi dạo phố về rồi sao? Nghe nói cháu sắp kết hôn, dì chúc mừng cháu.”

Hứa Lôi nói cảm ơn, đi theo bọn họ vào phòng bệnh. Ba Giang trở về phòng bệnh không thấy Giang Hạ, hỏi Hứa Lôi: “Hạ Hạ không cùng cháu trở về sao?”

Hứa Lôi đem trái cây trong tay để lên bàn, mượn trống rỗng để suy nghĩ lý do. Lớn tiếng nói: “Em ấy có trở về với cháu, vừa rồi lúc ở dưới lầu nói muốn đi siêu thị mua ít đồ, bảo cháu đi lên trước.”

Ba Giang ồ một tiếng, bảo Hứa Lôi ngồi xuống. Hứa Lôi nhìn đi động vẫn còn đang duy trì cuộc trò chuyện, âm thầm khen chính mình.

Bên kia Giang Hạ nghe Hứa Lôi lấy cớ, vội vàng mặc quần áo muốn chạy về bệnh viện. Tất nhiên Trình Dật Tu cũng dùng tốc độ nhanh nhất mặc xong quần áo. Hai người nhanh chóng lên xe.

trên đường đi Giang Hạ phát hiện tóc mình còn rối, vội vàng soi gương sửa sang lại. Nghĩ thầm đều do ý chí của mình không kiên định, nói vài câu liền bị anh dụ dỗ đi ra. Oán giận nhìn anh một cái, “Lần sau không được phép bảo em đi ra ngoài nữa.”

Trình Dật Tu mím môi khổ mà không nói được, nếu như có thể quang minh chính đại, anh làm sao nghĩ lên lên lút lút.

Cũng may cách bệnh viện không xa, lái xe hai mươi mấy phút là đến. Sau khi Giang Hạ xuống xe liền trực tiếp đi vào bên trong. Trình Dật Tu kéo lấy tay cô, lấy mấy hộp sữa từ phía sau, còn có một túi khăn giấy, nước rửa tay và các loại đồ dùng hàng ngày.

“không phải là Hứa Lôi nói em đi siêu thị sao, em tay không trở về chẳng phải sẽ làm dì hoài nghi.”

Giang Hạ vội vàng nhận, nhìn túi trong tay đề tên siêu thị, mà siêu thị này lại gần với bệnh viện. “Tại sao anh lại có những thứ này?”

Trình Dật Tu giúp cô mang đồ, đưa cô đến cửa thang máy. “Buổi sáng lúc rời đi bệnh viện còn sớm, đứng lúc trong nhà có đồ dùng hết, đi siêu thị gần bệnh viện một chuyến mua chút đồ buổi tối mang về nhà. Ai biết lại có tác dụng.” nói xong lại nhìn Giang Hạ, “Em nói xem anh có thần thông hay không.”

Giang Hạ bĩu môi, “anh còn nói không biết xấu hổ, không phải là đều tại anh à.”

cô chu môi, mặt đỏ hồng. Trình Dật Tu nhìn thấy trái tim ngứa ngáy, cúi đầu hôn lên.

Giang Hạ bị dọa sợ lùi ra sau một bước, đúng lúc thang máy mở, không chút suy nghĩ chạy vào. Trình Dật Tu vội vàng đưa túi đồ cầm trên tay cho cô.

Giang Hạ trừng mắt liếc anh một cái, nhận túi đồ đứng tận cùng bên trong thang máy. Trong bệnh viện thang máy lúc nào cũng chen lấn chật kín cả người. Giang Hạ bị chen lấn đến góc xó, mới thở một hơi, trên mặt đỏ hồng.

Người này thật sự là càng lúc càng lớn mật, nhiều người như vậy, anh cũng dám hôn cô!

Đến phòng bệnh, mẹ Giang nhắc tới cô: “Chạy đi mua cái gì mà lâu như vậy.”

Giang Hạ chợt dạ liếc Hứa Lôi một cái, đem đồ trong tay bỏ xuống. nói ra lý do đã sớm nghĩ kỹ: “Mua chút đồ dùng ạ. Siêu thị rất nhiều người, xếp hàng ở quầy thu ngân đều phải mất mười phút.”

Mẹ Giang nhìn cô đỏ mặt, cho rằng cô nóng, “Nhanh đi rửa mặt, nhìn mặt con hồng kìa.”

Giang Hạ dạ một tiếng, tiến vào phòng vệ sinh giặt sạch khăn rửa mặt. Soi gương làm mặt quỷ. Nguy hiểm thật, may mắn không có bị vạch trần!

Hứa Lôi ngồi được một lát, nói tạm biệt ba Giang mẹ Giang, tất nhiên Giang Hạ muốn đưa cô ra ngoài.

Vừa ra khỏi phòng bệnh, Hứa Lôi như tên trộm hỏi Giang Hạ, “Thành thật khai ra, hai người làm cái gì? Dùng tên chị mà không nói trước. May mà chị gọi điện thoại cho em, bằng không có thể bị lộ.”

Thấy Giang Hạ ấp úng không trả lời, Hứa Lôi hiểu rõ nói: “nói cho đầu bếp Trình nhà em, anh ta lại thiếu chị một bữa cơm!”

Đúng lúc thang máy đến, Giang Hạ vừa nói biết rồi vừa đẩy người tiến vào thang máy, vẫy tay tạm biệt.

Cửa thang máy mới vừa đóng kín, di động lại vang lên. Là Trình Dật Tu gọi tới.

anh vừa mới rời đi lại gọi điện thoại làm gì? Giang Hạ vừa nhận, lại nghe giọng nói gấp gáp của anh: “Hạ Hạ, trong túi có thứ mà ba mẹ em không thể trông thấy, em mau giấu đi.”

Vừa rời Giang Hạ cũng nhìn đồ trong túi, không thấy gì đặc biệt, kỳ lạ hỏi anh: “Thứ gì mà không thể để cho ba mẹ em nhìn thấy ạ?”

Trình Dật Tu trầm mặc hai giây, mới nhỏ giọng nói: “... BCS.”

“A!” Giang Hạ hô nhỏ một tiếng, bây giờ nếu anh ở bên cạnh cô, cô nhất định sẽ véo eo anh sưng lên!

Tắt điện thoại đi vào phòng bệnh, khéo như vậy, ba Giang nhàn rồi không có chuyện gì làm đang lật đồ trong túi, xem con gái mua những thứ gì.

Giang Hạ chạy tới lấy túi, “Ba, ba muốn lấy cái gì con lấy cho ba.”

cô chạy một đường tới đây, ba Giang cầm bình nước rửa tay đi ra, “Con gấp cái gì, chạy nhanh như thế?” Lại nhìn nước rửa tay, “Nước rửa tay này mua rất đúng lúc, vi khuẩn trong bệnh viện rất nhiều.”Giang Hạ chột dạ nói: “Con không có chạy.” Sau đó giả bộ tìm khăn giấy trong túi, sau khi thấy cái hộp màu sắc rực rỡ, thừa dịp ba mẹ không chú ý vụng trộm nhét vào trong túi. Lúc này mới an tâm hơn.

Buổi tối ba Giang chủ động bảo Giang Hạ về nhà, mình thì ở lại bệnh viện chăm sóc. Dư Quỳnh Hoa biết Giang Hạ quen giường, tối hôm qua một đêm đều không ngủ ngon, cũng không nỡ để cô ở lại phòng bệnh. Dẫn dỏ cô sau khi về nhà đừng chạy lung tung, ở nhà ngủ một giấc thật ngon.

Giang Hạ đương nhiên biết nói cô đừng chạy loạn, là chỉ không được chạy xuống tầng dưới, gật đầu đồng ý.

Lúc rời bệnh viện mới hơn bảy giờ, Trình Dật Tu còn chưa tàn lăm. Bởi vì cô đang tức giận trong túi còn hộp bcs, cho nên cũng không gọi điện thoại cho anh. Về đến nhà tắm một cái liền lên giường ngủ, nhưng mà sớm quá nên không ngủ được, lại nghịch di động ở trên giường.

Lúc hơn chín giờ Trình Dật Tu đến gõ cửa. Giang Hạ cách cửa hỏi anh có chuyện gì. Nhưng mà anh không nói câu nào, chỉ gõ cửa.

Giang Hạ cho rằng người đến không phải là Trình Dật Tu, tiến đến mắt mèo nhìn ra ngoài, chỉ thấy một mảng đồ rực, nhưng không nhìn thấy người. Tim đập loạn, không phải là người xấu đấy chứ?

Tin tức thường xuyên nói có người xấu gõ cửa, hành hung cướp bóc gì đó. Giang Hạ thông minh, không có đáp lại. Lấy di động ra nhìn đồng hồ, xem chừng lúc này Trình Dật Tu đã trở về, tìm số điện thoại của anh gọi đi. một lát sau, cô nghe được tiếng chuông quen thuộc cách cánh cửa.

cô mở cửa, “Trình Dật Tu, anh không lên tiếng làm em sợ...” Mở cửa ra, trong nháy mắt cô nhìn thấy bó hoa hồng cực lớn. Lời trách cứ nói ra lại mất đi khí thế.

Trình Dật Tu mang hoa để xuống thấp, lộ mặt ra. Cười nói: “anh lên tiếng, em cũng sẽ không mở cửa cho anh.”

Giang Hạ bĩu môi cho anh vào phòng, “anh còn không biết xấu hổ mà nói, hôm này em sợ sắp bị bệnh tim rồi.”

Trình Dật Tu nhét hoa vào trong ngực cô, cúi đầu hôn lên môi cô. “Cho nên bây giờ anh tới nói xin lỗi, em có thể tha thứ cho anh không?”

Kỳ thật một giây kia Giang Hạ nhìn thấy anh đã bớt giận, làm cô cảm thấy mình thật sự là không có cốt khí, sao anh tùy tiện nói vài câu với cô, lại cười với cô một cái, cô đều thỏa hiệp chứ?

Hoa hồng trong tay kiều diễm, to như vậy, tính trước tính sau, đây là lần thứ hai cô nhận được hoa. Khi đó học đại học có người tặng hoa cho cô, nhưng mà cô chưa từng nhận. Một là mẹ Giang quản rất nghiêm, thứ hai là cô không thích người kia, cho nên không muốn tùy tiện nhận. Với cô mà nói, hoa hồng tượng trưng cho tình yêu, không phải là quà tặng dùng trong ngày lễ. Chỉ người thích lẫn nhau mới có thể tặng, mới có thể giải thích ý nghĩa của tình yêu.

Mà lần đầu tiên nhận được, chính là bó hoa tiền không có xuất xứ. Cho rằng người gửi sớm muộn gì cũng xuất hiện, không nghĩ tới đã lâu như thế, vậy mà một chút động tĩnh cũng không có. Nếu không phải thấy bó hoa hồng này, cô sẽ quên mất bó hoa tiền mặt giấu trong tủ.

một bó hoa lớn như thế, trong nhà không có bình hoa thích hợp, Giang Hạ tìm vài cái lọ, nghĩ phải mua bình hoa đẹp mới được.

Trình Dật Tu ngồi trên ghế sofa nhìn cô bận rộn xong, vẫy tay gọi cô qua.

“Hôm nay nhà thiết kế gửi đồ cho anh, em tới xem một chút thích loại nào.”

Giang Hạ đi tới gần ngồi xuống, Trình Dật Tu ôm cô vào trong ngực. Mở di động ra, đưa ảnh cho cô xem.

Giang Hạ không có kinh nghiệm trang trí, nhìn một lượt, cảm thấy phong cách nào cũng không tề. Chọn tới chọn lui, chọn một bộ thiết kế rất ấm áp.

Xem hết bản thiết kế, Giang Hạ còn nhớ chuyện mua bình hoa, lấy di động của Trình Dật Tu đi dạo Mỗ Bảo, nhìn xem có bình hoa nào đẹp không.

Sau khi Trình Dật Tu mang di động cho cô, hai tay không chịu để yên, thừa dịp sự chú ý của cô đều đặt toàn bộ vào di động, lén lén lút lút chui vào trong quần áo cô.

Bình hoa Mỗ Bảo rất nhiều loại, nhiều hơn ở ngoài cửa hàng. Giang Hạ rất thích hai cái, không biết nên chọn lựa cái nào. Hỏi anh: “anh xem có phải hai cái này rất được đúng không?”

Tâm tư Trình Dật Tu không đặt lên bình hoa, liếc nhìn di động một cái, “Nếu em thích, mua cả hai cái đi. Đợi sau này kết hôn em có thể bày ra.”

Giang Hạ nghĩ lại cũng đúng, “Vậy thì lấy hai cái!” nói xong lại muốn dùng tài khoản mình để mua. Lại phát hiện mình không đủ tiền.

Trình Dật Tu thấy thế, lấy di động qua, “Dùng của anh đi.”

Giang Hạ nhìn ngón tay anh nhảy múa trên màn hình, hệ thống nhắc nhở đăng ký thành công. Sau đó, đột nhiên phát hiện tên của anh nhìn quen quen.

Ngũ vị? Hình như cô đã thấy cái tên này ở đâu rồi? Giang Hạ nhíu mày suy nghĩ thật lâu, cuối cùng nhớ tới bó hoa tiền kia.

“Là anh sao?”

Trình Dật Tu vừa nhìn bình hoa, sững sờ nói: “Cái gì?”

Giang Hạ đứng lên, một tay chống nạnh, một tay chỉ vào anh. “Bó hoa tiền kia là anh đưa?”

Trình Dật Tu không nghĩ tới đột nhiên cô sẽ nhắc tới cái này, vẻ mặt chột dạ đã bán đứng mình.

“Sao anh lại nhảm chán như vậy, vậy mà đưa hoa tiền cho em. Hơn nữa, khi đó em còn chưa thích anh đâu đấy! Tại sao anh lại tặng hoa cho em?”

Trình Dật Tu thấy tình hình không đúng, đưa tay kéo cô vào trong ngực, cúi đầu che miệng cô.

Có một số việc, có thể giải quyết trong hòa bình, cùng với giải quyết trong hòa bình...

46. Chương 46: Chuyện Cũ

Edit: Yuurei Bana.

Ngày hôm sau, Giang Hạ nằm trên giường không dậy nổi, hai chân dường như không phải là của mình, không làm được gì.

Lúc Trình Dật Tu làm xong bữa sáng đến gọi cô, đã nhìn thấy mặt cô chôn trong gối, ôm chăn không nhúc nhích. Cái lưng trơn bóng lộ ra ngoài chăn, xương bướm xinh đẹp hơi lộ ra, lưng không có một vết sẹo, đường cong trường bào xuống dưới, ẩn vào trong chăn chỗ đột nhiên nhô cao.

Ánh mắt anh tối lại, đưa tay chạm lên đường cong. Giang Hạ phát hiện sau lưng khác thường, theo phản xạ chui vào trong chăn. “anh lại muốn làm gì?”

Trình Dật Tu bị dáng vẻ khấn trương của cô chọc cười, tiến đến hôn mặt cô một cái. “Bảo em rời giường mà thôi, căng thẳng như thế làm gì?”

Giang Hạ đỏ mặt trừng mắt liếc anh một cái. anh còn không biết xấu hổ mà hỏi, ngày hôm qua đem cô lăn qua lăn lại...

“Em muốn rời giường, anh ra ngoài đi.”

Trình Dật Tu cũng biết tối hôm qua làm cô mệt muốn chết rồi, dập tắt tâm tư ngoan ngoãn xoay người ra ngoài. Giang Hạ mặc quần áo tử tế ra khỏi phòng, mới phát hiện vậy mà anh đứng ở bên cửa.

“anh ở đây làm gì?”

Trình Dật Tu nhếch môi cười, trả lời nghi vấn của cô: “Hôm nay anh nghỉ.”

Giang Hạ ồ một tiếng, đi vào phòng vệ sinh. Lại nghe anh nói: “một lát đi bệnh viện về, chúng ta đi làm thủ tục đi.”

Giang Hạ đang nói không chủ định, nghe vậy tay run lên, “Xử lý thủ tục gì?”

“Sang tên nhà.”

“không phải mẹ em đã nói không cần sao, làm sao còn tìm phiền toái. Hơn nữa phí sang tên thật sự rất đắt.”

Trình Dật Tu đi theo cô đến phòng vệ sinh, dựa vào cửa. “Mẹ em nói không cần là chuyện của mẹ em, anh nguyện ý là chuyện của anh.” Xử lý chuyện này sớm một chút thì sẽ sớm kết hôn.

Giang Hạ không muốn đi, cảm thấy sau khi sang tên, trên lưng cô giống như có thêm một ngọn núi. Nhưng mà thái độ Trình Dật Tu kiên quyết, trước khi ra cửa còn buộc cô mang giấy chứng nhận.

Đến bệnh viện, Trình Dật Tu không có nói chuyện sang tên trước mặt ba mẹ Giang, viện cố mang Giang Hạ đến cục quản lý bất động sản. Dọc đường đi Giang Hạ đều có ý đồ bảo anh buông tha cho dự định này, nhưng mà căn bản không có tác dụng.

ở đại sảnh cục quản lý bất động sản có rất nhiều người, hai người đến muộn, phía trước có mười mấy người, chỉ có thể ngồi ở chỗ nghỉ để đợi gọi tên. Sau nửa tiếng, người phía trước giảm bớt ba bốn người.

bởi vì trời nóng, Giang Hạ uống không ít nước, sau khi nói với Trình Dật Tu, đứng dậy đi tìm phòng vệ sinh. không nghĩ tới lại gặp được người quen - - Hạ Bạch Tuyết.

Hạ Bạch Tuyết đi cùng một người phụ nữ trung niên, phu nhân kia quay lưng về phía Giang Hạ, cho nên cô không nhìn thấy mặt.

Giang Hạ cũng không muốn đối mặt với Hạ Bạch Tuyết, rẽ vào phòng vệ sinh. Lúc cô từ phòng vệ sinh đi ra, đụng phải bà vai người tiến vào.

“thật xin lỗi.” Giang Hạ theo thói quen mở miệng xin lỗi, lại phát hiện người này có hơi quen mắt. Nhìn quần áo đúng là phu nhân vừa rồi ở cùng Hạ Bạch Tuyết.

Liều Thời Phân bị đung vào, không vui nhú mày. Nghe được đối phương nói xin lỗi, bà ta ngẩng đầu nhìn cô một cái, cũng cảm thấy người này có hơi quen mắt, lại nhất thời không nghĩ ra được đã gặp ở đâu.

Hai người không nói thêm lời nào, một người vào một người ra. Nhưng mà không đi được bao xa, đột nhiên Giang Hạ nhớ ra đã gặp nhau ở nơi nào. Đột nhiên trong lòng có hơi buồn bực, vì sao Hạ Bạch Tuyết sẽ ở cùng vị phu nhân đi tìm Trình Dật Tu chứ? Hơn nữa đến nay anh còn không nói cho cô biết, rốt cuộc phu nhân kia là ai.

Lúc đi đến khu nghỉ ngơi, lại trông thấy Hạ Bạch Tuyết đang ngồi chỗ cô vừa ngồi, nói chuyện với Trình Dật Tu. Bọn họ quay lưng về phía cô, cho nên không có phát hiện cô đứng đằng sau.

“anh Dật Tu, anh tranh thủ về nhà một chuyến đi. Vài ngày nay trong lòng mẹ không dễ chịu, đã gầy hơn nhiều.” Giọng Hạ Bạch Tuyết dịu dàng, một chữ lại một chữ bay vào trong lỗ tai Giang Hạ.

Trình Dật Tu hừ lạnh một tiếng, “Chuyện này có quan hệ gì tới tôi?”

Hạ Bạch Tuyết đưa tay chạm vào tay anh, “anh Dật Tu, em biết anh không thích em, những chuyện trước kia em làm đều rất ngây thơ. Nhưng mà em cũng muốn làm mẹ vui vẻ, đúng lúc hôm nay mẹ cũng tới, một lát nữa anh nói chuyện với mẹ nhé.”

Trình Dật Tu nhú mày, “Bà ta cũng tới?”

Hạ Bạch Tuyết cho rằng anh thay đổi, vui vẻ gật đầu, “Vừa mới đi vào nhà vệ sinh, lập tức sẽ trở lại.”

Nhà vệ sinh, Giang Hạ cũng đi nhà vệ sinh! Trình Dật Tu nhanh chóng đứng dậy, chuẩn bị đi tìm Giang Hạ, không nghĩ tới quay người lại thấy cô đứng ở phía sau.

Trong nháy mắt Trình Dật Tu thay đổi sắc mặt, nhanh chóng vòng qua ghế dài, nắm tay cô đi ra ngoài. “Hôm nay quá nhiều người, chúng ta về nhà trước đi, lần sau lại đến xử lý.”

Giang Hạ không lên tiếng, tùy ý để anh dắt đi. Đường như anh rất khẩn trương, nắm tay cô không tự giác được dùng chút lực, nắm cổ tay làm cổ đau.

Lúc ra cửa chính, Giang Hạ quay đầu nhìn Hạ Bạch Tuyết vẫn còn đứng chỗ đó. Về mặt cô ta kỳ lạ, cười mà như không cười.

trên đường trở về, Giang Hạ nhìn ngoài cửa sổ, nghĩ tới Hạ Bạch Tuyết nói những lời kia. cô hiểu đại khái, Hạ Bạch Tuyết và Trình Dật Tu, tuyệt không phải là quan hệ đồng nghiệp bình thường. Còn có phu nhân kia, Hạ Bạch Tuyết gọi là mẹ. Mà Trình Dật Tu cũng bởi vì phu nhân kia đến thăm, đau lòng đến rơi lệ.

Tâm trạng Trình Dật Tu không ổn định lái xe, thỉnh thoảng quay đầu nhìn Giang Hạ một cái. anh biết trong lòng cô có hoài nghi. Có một số việc, anh vốn định lừa gạt cô cả đời. Nhưng đến lúc không lừa được, anh chọn lựa thẳng thắn. anh không muốn trong lòng cô có một chút hiểu lầm nào.

“Hạ Hạ, buổi tối trở về, anh có lời muốn nói với em.”

Giang Hạ quay đầu nhìn anh, mặc dù anh không còn khẩn trương giống vừa rồi, nhưng cô có thể nhìn ra, anh nhú mày bên trong chôn giấu nhiều sầu lo.

cô gật đầu, “Được.” Mặc dù không có hỏi, nhưng kỳ thật trong lòng cô thật sự muốn biết. Dù sao cô đã chuẩn bị chung sống với anh cả đời, không muốn hai người thân mật nhất mà còn tồn tại bí mật.

Trình Dật Tu đưa Giang Hạ quay lại bệnh viện, trước lúc đi đã chào hỏi qua ba mẹ Giang, bảo cô làm xong việc sẽ đưa cô quay về bệnh viện.

anh không đi lên, đưa cô đến rồi đi, thay đổi hướng đến chỗ quản lý bất động sản. Lúc đuổi tới, tìm được Hạ Bạch Tuyết và Liều Thời Phân ở phòng nghiệp vụ.

anh đến khu nghỉ ngơi, đợi hai người làm xong, lúc hai người đi qua, nói với Liều Thời Phân: “Tôi có lời muốn nói với bà.”

Liễu Thời Phân cười, “Đúng lúc mẹ cũng có chuyện muốn nói với con, tìm một chỗ ngồi đi.” Vừa rồi Hạ Bạch Tuyết đã nói chuyện gặp Trình Dật Tu và Giang Hạ cho bà biết, bà vốn chuẩn bị gọi điện cho Trình Dật Tu ra, không nghĩ tới anh sẽ chủ động xuất hiện.

Trình Dật Tu có chút không kiên nhẫn, chỉ vườn hoa nhỏ ngoài cao ốc, “không cần tìm chỗ, cứ nơi đó đi.” nói xong rời đi.

Trong vườn hoa nhỏ có cái đình, sau khi Trình Dật Tu vào đình, xoay người đối mặt với Liễu Thời Phân và Hạ Bạch Tuyết, nói thẳng: “Tôi muốn kết hôn với Giang Hạ. Cho nên các người hãy từ bỏ ý niệm nhàm chán trong đầu đi, sau này đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa.”

Liễu Thời Phân cười, ở cục quản lý gặp anh và Giang Hạ, bà cũng đoán được chuyện kết hôn. “Con biết hôm nay mẹ đến đây làm gì không?”

Ánh mắt Trình Dật Tu lướt qua bà, nhìn về phía xe chạy trên đường. “Tôi không biết, cũng không muốn biết. Chỉ là đến nói cho các người biết một tiếng, đừng xuất hiện trong cuộc sống của tôi, nếu không tôi không dám cam đoan sẽ không làm chuyện gì.”

“Dật Tu!” Về mặt anh quá lạnh lùng, làm Liễu Thời Phân có hơi thiếu kiên nhẫn, “Con tiện nhân kia sinh con trai cho ba con, còn vọng tưởng muốn danh phận. Hôm nay mẹ tới đây chính là muốn chuyển nhà trên danh nghĩa của mẹ cho tiểu Tuyết, tương lai con và tiểu Tuyết kết hôn, chút ít tiền này đều là của hai đứa. Dật Tu, mẹ làm tất cả mọi chuyện đều là vì con, nếu con đau lòng mẹ, liền nghe lời mẹ, kết hôn với tiểu Tuyết. Đến lúc đó sinh đứa bé nhà họ Hạ, cũng chính là huyết mạch danh chính ngôn thuận nhà họ Hạ, ba con sẽ không để tâm đến dã chủng bên ngoài kia!”

Trình Dật Tu nở nụ cười, “Hóa ra ông ta lại có thêm con ngoài giá thú, thật sự không biết ông ta loại những người khác như thế nào để bỏ lên vị trí hiện tại. Nhưng mà nói đến cũng thật buồn cười, con ruột không thể thừa nhận, nuôi lớn con gái lại không phải là con ruột mình. A, chắc là báo ứng của ông ta.”

Hạ Bạch Tuyết đứng bên cạnh nghe được lời anh nói, sắc mặt thay đổi, nhưng không mở miệng, ngoan ngoãn đứng sau lưng Liễu Thời Phân.

Liễu Thời Phân tiếp tục nói: “Chuyện này cũng không thể toàn bộ trách ba con. Năm đó lúc tìm con trở về, đường làm quan của ông ấy đang thăng tiến, thân phận của con nếu để cho người kia biết, thì tiền đồ của ông ấy sẽ hỏng mất, cho nên mới không để con lại. Nhưng mà ông ấy cũng bảo mẹ sắp xếp trường học và chỗ ở, là con không muốn đi. Hơn nữa nếu không phải con gây chuyện sinh sự, còn tiền... Tiền vào chỗ đó, những năm trước vị kia về hưu, chúng ta đón con trở về, cũng không trễ nãi đến ngày hôm nay.”

Trình Dật Tu lạnh lùng nhìn bà, “Vậy tại sao bây giờ tôi nhất định phải trở về, là vì ông ta có con, bà sợ không tranh được sao? Đừng, năm đó vợ cả còn bị khí thế của bà đè bẹp, một tiểu tam thì có gì mà bà phải sợ? Nhưng mà tôi khuyên bà, bà muốn thế nào, thì đó là chuyện của bà, đừng dính dáng gì đến tôi. Tôi với bà, với tất cả các người, không có vấn đề gì!”

Từ lúc bị bọn họ từ chối ở ngoài cửa, anh không có nghĩ tới lại tiến vào cửa nhà đó một bước. Bên trong cánh cửa đó, quá dơ bẩn!

Liễu Thời Phân còn muốn nói tiếp cái gì đó, Trình Dật Tu bỏ lại một câu, “Đừng tới tìm tôi nữa, nếu không tôi sẽ làm cho một nhà các người đều không an tĩnh!” Sải bước rời đi.

Giữa trưa mặt trời chiếu sáng làm người ta chói mắt, Trình Dật Tu trở về trong xe, ngực có hơi khó chịu. Khởi động xe, mở điều hòa, gió mát thổi từ từ đến mặt, mới tốt hơn một chút.

anh lấy điện thoại di động ra gọi cho Lưu Cương. Bên kia bắt máy rất nhanh, anh nói: “Lưu Cương, người kia có con ngoài giá thú ở bên ngoài, anh giúp em tra một chút, xem có thể chụp mấy tấm hình được không.”

Bên kia Lưu Cương trầm mặc một lát, mới nói: “Bọn họ lại đi tìm chú?”

Trình Dật Tu ừ một tiếng, “Xem ra nếu em không làm gì đó chắc chắn, phiền toái này sẽ không giải quyết được.”

“Chú nghĩ đúng lắm, con ngoài giá thú cũng không phải là chuyện nhỏ, bây giờ tra ra chuyện này, lộ ra ngoài có thể thu được không ít.”

anh khẽ cười một tiếng, nói: “anh cảm thấy em đối với bọn họ, còn có thể có tình cảm gì đó không?”
“Vây được, anh sẽ tìm người theo dõi, có tin tức gì sẽ điện cho chú.”

47. Chương 47: Phiên Ngoại Chen Vào

Edit: Yuurei Bana.

Tôi là Trình Dật Tu, nghề nghiệp đầu bếp, tuổi hai mươi chín. Tôi không có người thân, chỉ có ông nội nhưng ông đã mất lúc tôi mười bảy tuổi.

Lúc còn rất nhỏ, tôi biết mình là đứa bé bị cha mẹ vứt bỏ nhưng được ông nội yêu thương, làm tôi tuổi nhỏ vô ưu vô lo, cho nên tôi không nghĩ về chuyện của ba mẹ. Cho đến khi bảy tuổi năm ấy, ông nội mang theo tôi dời đến thành phố T.

Ở một quán ăn nhỏ đơn sơ, lần đầu tiên tôi gặp được Giang Hạ. Trước đây cô như cái bánh bao, tròn vo, trắng nõn mềm mại. Lúc nào cô cũng được cha mẹ cho ăn mặc như công chúa, mặc những bộ váy xinh đẹp, đi giày hồng, trong túi cô, lúc nào cũng có giấu những viên kẹo mà tôi chưa từng ăn.

cô thường xuyên cùng ba mẹ đi ăn sáng. Tôi nhớ được cô đặc biệt thích ăn bánh chảo rán, lúc còn rất nhỏ có thể ăn được một đĩa lớn. Mỗi lần mẹ cô trách cô ăn quá nhiều, ba cô sẽ che chở cô, nói có thể ăn là phúc.

Chắc là từ lúc đó trở đi, tôi bắt đầu hiếu kỳ về cha mẹ mình. Tôi bắt đầu nghĩ, vì sao bọn họ lại vứt bỏ tôi? Có phải bọn họ đi khắp nơi tìm tôi không? Nếu như bọn họ tìm được tôi, có phải cũng sẽ giống cha mẹ cô, yêu thương tôi.

Nhưng mà tôi cũng chỉ vụng trộm nghĩ mà ghen tị, tôi không dám hỏi ông nội về chuyện của cha mẹ.

Dần dần, tôi bắt đầu ghen tị với cô, ghen tị cô có cha mẹ yêu thương, mà tôi không có. Mỗi lần cô đến, tôi sẽ thừa dịp thu dọn bàn tròng mắt nhìn cô, hoặc làm bộ như không cẩn thận giẫm lên giày mới của cô, nhưng mà cô căn bản không có để ý. Ngẫu nhiên chú ý tới, sẽ cười ngọt ngào với tôi.

Sau đó, tôi lớn thêm vài tuổi, bạn học trong trường bắt đầu cười nhạo tôi không có cha mẹ, mỗi người đều rời xa tôi. Lúc nào tôi cũng không có bạn, mỗi ngày ngoại trừ đi học, chính là ở trong quán ăn nhỏ giúp ông nội rửa bát. Thời thơ ấu tĩnh mịch, Giang Hạ, là người duy nhất miễn cưỡng có thể coi là bạn tôi, mặc dù cô chưa bao giờ chú ý tới sự tồn tại của tôi.

Tôi lại không nghĩ thơ ghen tị cô nữa, mà là hâm mộ. Hâm mộ cô mỗi ngày đều có thể vui vẻ ở cùng cha mẹ. Mỗi khi tôi ở trong phòng bếp chật chội âm u, lúc nhìn thấy một nhà ba người nhà cô qua cánh cửa sổ nhỏ nhỏ, tôi liền tưởng như chính mình cùng cha mẹ ở cùng một chỗ, chắc chắn cũng sẽ như bọn họ, hạnh phúc vui vẻ.

Tôi dựa vào tưởng tượng này, bổ sung vào chỗ trống không có cha mẹ, vượt qua cô độc lúc nhỏ.

Sau đó, tôi trưởng thành. Hai chữ cha mẹ không còn trong cuộc sống của tôi, tôi không còn ảo tưởng có một ngày, bọn họ sẽ đột nhiên xuất hiện.

Mà Giang Hạ, cũng không còn là đối tượng mà tôi ghen tị hâm mộ. Niên thiếu của tôi, giống như trong một đêm lớn lên. Bắt đầu hiếu kỳ nam nữ khác biệt, bắt đầu cùng những nam sinh khác, vụng trộm phân xét nữ sinh trong lớp, ai xinh đẹp, ai xấu. Kỳ lạ là, trường học nhiều nữ sinh như vậy, tôi lại không thấy ai xinh đẹp hơn Giang Hạ.

không biết kể từ khi nào, tôi núp sau cửa sổ, chứng kiến cả nhà ba người bọn họ hạnh phúc, mà ngực cô cũng lặng lẽ phát sinh biến hóa. Cho đến sáng sớm ngày nào đó, tôi từ trong mộng tỉnh lại, dưới thân rất chặt vật.

Làm tôi ngượng ngùng là, trong mộng, tôi nhìn thấy Giang Hạ.

Giấc mộng này làm tôi xấu hổ khi gặp người khác, một đoạn thời gian dài, tôi không đi quán ăn nhỏ giúp đỡ. Cho đến khi tôi phát hiện, cho dù không nhìn thấy cô, cô sẽ xuất hiện trong mơ. Mấy ngày đó, tôi học được nhớ.

Tôi không đánh lại được ma quỷ trong lòng, lúc lần nữa trở lại quán ăn nhỏ giúp đỡ, tôi phát hiện cô đã trưởng thành. Mặc dù trên mặt còn mang theo dáng vẻ đứa bé mập, nhưng mà vóc dáng cô như măng mùa xuân sau cơn mưa, lớn vụt lên, thậm chí vượt qua tôi.

Phát hiện này làm tôi tự ti, càng không dám xuất hiện trước mặt cô. Mỗi ngày chỉ núp sau cánh cửa sổ nhỏ, ôm tâm tư không thể lộ ra ngoài ánh sáng, đợi cô xuất hiện. Nếu như có thể đợi được, ngày đó không hiểu sao sẽ vui vẻ. Nếu như đợi không được, trong lòng giường như thiếu gì đó, mơ hồ mất mát.

Khi đó, tôi không biết đó chính là thích.

Tôi trưởng thành, sống trong sự chờ đợi Giang Hạ, ngày từng ngày trôi qua, một mình vui vẻ, một mình mất mát. Cho đến một ngày, ông nội bị bệnh, bệnh rất nặng.

Trước khi ông nội hấp hối, viết một số điện thoại vào tờ giấy, bảo tôi đi tìm cha mẹ. Khi đó tôi mới biết được, hóa ra cha mẹ tôi từng đi tìm tôi, chỉ là ông nội không muốn để tôi rời đi.

Dưới sự giúp đỡ của ông nội Chương, tôi xử lý hậu sự của ông nội, quán ăn nhỏ cũng đóng cửa ngừng kinh doanh. Ngày đóng cửa đó, tôi ở cửa ngoài quán ăn nhỏ từ sáng đến tối, lại không đợi được cô.

Ông nội cho số điện thoại, chính là số thành phố T. Tôi gọi điện, nghe điện thoại lại là bảo mẫu. Sau khi tôi hỏi địa chỉ, một giây cũng không dừng lại đi đến đó.

Tôi đứng bên ngoài tòa nhà xinh đẹp, không dám đi vào. Cha tôi, sẽ giống như cha Giang Hạ yêu thương sung ái tôi sao? Mẹ tôi, sẽ giống như mẹ Giang Hạ, mặc dù nghiêm khắc nhưng cùng rất quan tâm tôi sao?

Bên trong sách giáo khoa có một câu, gọi là ‘Cận hương tình khiếp’ (lâu không trở về quê, đến gần quê nhà lại cảm thấy hồi hộp lo lắng). Tôi vẫn luôn không hiểu câu này, vì sao về gần đến nhà rồi mà còn hồi hộp lo lắng. Vào lúc đó, tôi đột nhiên hiểu.

Tôi ở bên ngoài đợi một ngày, mãi cho đến chiều tà, một chiếc xe màu đen có rèm che lái tới, dừng lại trước ngôi nhà. Tôi núp sau cây tùng, thấy một người đàn ông khí chất nho nhã xuống xe. Ông ta mỉm cười cúi đầu nói gì đó với lái xe, vẫy tay tạm biệt.

Tâm tình tôi lúc đó, không có cách nào hình dung. Đó là cha tôi sao? Hóa ra ông cao lớn như vậy, hóa ra ông dịu dàng như vậy. Ông trong tưởng tượng về cha của tôi, giống y như đúc.

Chân tôi không nghe sai khiến chạy ra ngoài, tôi rốt cuộc tìm được cha mẹ, tôi có thể giống như Hạ Hạ, có được cha mẹ yêu thương quan tâm. Tôi có thể giống như những người khác, mang theo cha mẹ tham gia họp phụ huynh. Tôi không phải là đứa bé bị vứt bỏ.

“Ba!”

Giọng nói thanh thúy làm tôi dừng tại chỗ. Trong tòa nhà có một thân ảnh màu trắng giống như bướm bướm, bay vào trong ngực người đàn ông: “Ba, ba cho con quyển sách đó sao?”

Đó là một cô gái xinh đẹp giống như Giang Hạ. cô ta gọi ông là ba. Ở sau lưng cô ấy, còn có một vị phụ nhân cũng xinh đẹp như vậy, cười nhìn bọn họ.

Tôi đứng sững tại chỗ, tôi nghĩ, có khả năng tôi tìm sai chỗ.

Nhưng mà phụ nhân kia nhìn thấy tôi, bà đi về phía tôi, nhìn tôi trong mắt đều là khiếp sợ.

“Con là... Dật Tu?”

Tôi gật đầu. “Hai người. là cha mẹ còn sao?”

Trong nháy mắt, vẻ mặt của ba người bọn họ, làm tôi cả đời khó quên. không có bất ngờ mừng rỡ, không có lúng túng, không có kích động. không có một chút tâm tình mất mát khi nhìn thấy người thân nhiều năm thất lạc.

Trong nháy mắt đó, trái tim tôi rơi xuống đáy cốc. Tôi giống như một tai nạn đột nhiên phủ xuống, đánh vỡ bức tranh hạnh phúc vừa rồi.

Khi đó tôi nghĩ, có lẽ tôi không nên tới. Mỗi người đều có cuộc sống của chính mình, bọn họ là cha mẹ tôi, nhưng mà bọn họ cũng có cuộc sống của mình. Bị vứt bỏ, nghĩa là tôi đã rời khỏi quỹ đạo cuộc sống của bọn họ, tự nhiên xuất hiện, chỉ biết đánh vỡ yên tĩnh đang tốt đẹp.

Tôi xoay người, nghĩ bọn họ cần yên tĩnh. Nhưng mà cha gọi tôi, dẫn tôi vào trong nhà.

Trong nhà đều là những thứ tôi chưa thấy bao giờ. Ánh đèn sáng ngời, ghế sofa mềm mại bằng da thật, sàn nhà không có một chút bụi, đèn dương cầm đen nhánh bóng loáng, giống như là một thế giới khác.

Tôi ngồi trên ghế sofa, sợ hãi. Bọn họ đi vào phòng, trong phòng khách chỉ còn lại tôi và cô bé kia.

cô bé đó gọi tôi là anh, nói cho tôi biết cô tên là Hạ Bạch Tuyết. cô ấy còn nói cho tôi biết, cô ấy chỉ là con gái nuôi của nhà họ Hạ, cũng không phải là ruột thịt.

Trong phòng truyền đến tiếng cãi nhau, có tên tôi trong đó. Tôi cố gắng nghe rõ xem bọn họ đang tranh luận cái gì, vì cách cánh cửa cho nên không nghe rõ.

Bé gái giống như búp bê đột nhiên cười, cười rất kỳ lạ. “anh có thể đi đến nghe lén, em thường xuyên nghe lén ba mẹ nói chuyện, có thể biết rất nhiều bí mật.”

Có lẽ một ngày trải qua quá phức tạp, làm tôi thực sự muốn biết sự thật. Hay có lẽ đợi quá lâu, khác xa cảnh tượng trong tưởng tượng, làm tôi không thể nào tiếp nhận.

Ma xui quỷ khiến, tôi đi nghe lén. Nghe được sự thật vĩnh viễn tôi cũng không muốn biết.

Con ngoài giá thú, dã chủng, hóa ra đây là cách gọi tôi.

Mẹ tôi là Liễu Thời Phân. Lúc sinh hạ tôi, bà còn chưa lập gia đình. Tại thời điểm đó, đây là một chuyện không về vang gì, lời đồn đại sẽ làm bà cả đời không ngẩng đầu lên được.

Cha của tôi Hạ Trung Viễn. Dựa vào quyền thế của cha vợ, thăng chức liên tiếp. Nếu như chuyện này bị vạch trần, ông ta sẽ mất đi tất cả.

Cho nên bọn họ lựa chọn vứt bỏ tôi.

Chỉ vì chuyện này, vĩnh viễn không thể để người nào biết. Vợ Hạ Trung Viễn phát hiện chuyện này, lại lựa chọn im lặng. Tôi nghĩ, hẳn bà là người phụ nữ truyền thống lại lương thiện. Bà đem tất cả sai lầm đều quy thành mình không thể sinh con, dung túng cho hai người đáng ghê tởm kia, tiêu hao hết sinh mạng mình ở trong thống khổ.

Thời gian xa cách sáu năm, Hạ Trung Viễn và Liễu Thời Phân được như ý nguyện ở cùng một chỗ. Mà bọn họ cũng nhận được báo ứng xứng đáng - - Liễu Thời Phân mất đi năng lực sinh con. Cho nên bà mới tìm kiếm khắp nơi tung tích của tôi, bà cần một đứa con trai, cũng cố thân phận Hạ phu nhân. Tư tâm này ông nội giấu giếm, để cho tôi và bà gặp thoáng qua. Rơi vào đường cùng, bà nhận nuôi Hạ Bạch Tuyết.

Mà tôi chủ động đến, lại không mang đến cho bọn họ chút mừng rỡ. Bởi vì Hạ Trung Viễn còn chưa rời bỏ ủng hộ của cha vợ cũ, tôi tồn tại, chính là chứng cứ lúc trước ở bên ngoài của ông ta.

Liễu Thời Phân không thể sinh con, bà muốn tôi củng cố địa vị của mình. Mà Hạ Trung Viễn sợ thân phận của tôi bại lộ, phá hủy tiền đồ của ông ta. Ý kiến không đồng nhất, bọn họ vì thế mà khắc khẩu.

Vào lúc đó, tôi không rõ trong lòng có cảm nhận gì. Chỉ hy vọng tất cả chuyện này là giấc mộng, khi tỉnh lại, ông nội vẫn còn ở đây, tôi vẫn núp sau cửa sổ, mỗi ngày đợi Giang Hạ lớn lên.

Cuối cùng bọn họ quyết định để tôi ở lại, lấy thân phận là con bạn bè. Liễu Thời Phân nói cho tôi biết, ở trước mặt người ngoài, tôi chỉ có thể gọi bọn họ là chú dì. Tôi luôn mong muốn tìm được cha mẹ, bảo tôi gọi bọn họ là chú dì. Khác xa so với tưởng tượng của tôi, đây không phải là thứ tôi muốn.

Tôi chỉ ở nhà đó một đêm, ngày hôm sau im lặng rời đi, không có trở về đây nữa. Về sau Liễu Thời Phân từng tới tìm tôi, bảo tôi nghe theo sắp xếp của bọn họ đi thành phố khác học, sau khi học xong trở về, cưới Hạ Bạch Tuyết làm vợ, lấy thân phận ở rể kéo dài hương khói nhà họ Hạ.

Chuyện này đối với tôi mà nói, không thể nghi ngờ là chuyện thật đáng cười. Tôi giống như nỗi điên đuổi bà đi, đuổi người phụ nữ sinh ra tôi mà vứt bỏ.

48. Chương 48: Hồng Bét

Edit: Yuurei Bana.

Buổi chiều Trình Dật Tu ở nhà đã làm xong bữa tối, mang một phần đi đến bệnh viện. Lúc đến đúng lúc Giang Hạ chuẩn bị ra ngoài, hai người gặp nhau trước cửa thang máy.

Trình Dật Tu hỏi cô: “Em đi đâu thế?”

Giang Hạ đang cúi đầu nhìn di động, đột nhiên nghe được giọng anh ngẩng đầu lên, “Ý, sao anh lại tới đây?”

Trình Dật Tu nâng hộp cơm trong tay, “Đến đưa cơm cho ba mẹ.”

Giang Hạ ồ một tiếng, trên mặt có hơi khó xử, “Cái đó, Cố Vân Thành đến, em đi mua chai nước cho anh ta.” Kỳ thật trong phòng bệnh có nước, cô chỉ thấy lúng túng khi ở trong đây, muốn mượn cơ ra ngoài mà thôi. không nghĩ tới Trình Dật Tu lại đến.

Trình Dật Tu nhú mày, “Vậy anh đi cùng em.”

Giang Hạ nghĩ tới bây giờ anh vào phòng bệnh cũng lúng túng, gật đầu, cùng tiến vào thang máy. Trong thang máy nhiều người, có mùi mồ hôi. Trình Dật Tu vòng cổ vào trong ngực, hỏi cô: “Đói không?”

Chóp mũi Giang Hạ chạm vào ngực anh, ngửi mùi thơm thức ăn nhàn nhạt trên người anh. nhỏ giọng nói: “Vốn là không đói bụng, bây giờ ngửi mùi trên người anh cũng có hơi đói.”

Dứt lời, Giang Hạ cảm nhận được lồng ngực anh chấn động, ngẩng đầu đã nhìn thấy anh cười xấu xa. Lập tức phản ứng lời nói của mình vừa rồi còn có nghĩa khác, đưa tay véo hông anh. “anh cười cái gì!”

Trình Dật Tu cúi đầu đến gần tai cô, “Em muốn ăn anh, anh rất vui.”

Trong thang máy có nhiều người, Giang Hạ rất sợ những lời anh nói bị người khác nghe thấy cho nên căng thẳng nhìn xung quanh. nhỏ giọng uy hiếp anh: “Ở nơi công cộng anh chú ý một chút cho em!”

đi xuống lầu, Trình Dật Tu cố ý mang cô đi siêu thị xa nhất. Có thể lẽ mề thêm một lát, anh không muốn đi lên nhìn Cố Vân Thành làm người ta chán ghét.

Trùng hợp là Giang Hạ cũng ôm tâm tư như vậy, vì vậy hai người tới siêu thị, không chỉ mua nước, còn mua chút đồ ăn vặt và trái cây, đợi xếp hàng tính tiền đi ra, đã hơn nửa tiếng.

Lúc bọn họ lẽ mề trở lại phòng bệnh, đúng lúc gặp ba Giang đưa Cố Vân Thành đi ra.

Giang Hạ xin lỗi lấy chai nước từ trong túi ra đưa cho anh ta, “anh muốn đi sao? thật ngại quá, tôi vừa đến siêu thị lại nhện không được mua thêm chút đồ.”

Cố Vân Thành nhận chai nước, cười nói: “không sao, tạm thời anh có chút việc nên đi về trước, lần sau sẽ trở lại thăm em và dì.”

Giang Hạ nghĩ thầm anh bận thì lần sau đừng tới nữa. Nhưng mà lời này nói ra thì quá không có tình người, cô không thể nói ra miệng.

Nhưng mà Trình Dật Tu lại đem tiếng lòng của cô nói ra. “Cố tiên sinh bận như vậy, không cần phiền toái đâu. Hạ Hạ và dì có tôi chăm sóc rồi. Chú nói xem có đúng không ạ?”

Ba Giang bị điểm tên, bắt đắc dĩ cười ha ha hai tiếng. “Đúng đúng, vài ngày nay nhờ có tiểu Tu, một ngày mang theo ba bữa cơm khác nhau. Nếu không phải có cháu, chú thật sự không biết làm cái gì cho dì ăn, miệng của bà ấy quá kén chọn.”

Trình Dật Tu đoán được ba Giang đang cùng phe với mình, ánh mắt đặc ý nhìn Cố Vân Thành. Kỳ thật anh không biết, vừa rồi ở trong phòng bệnh, Dư Quỳnh Hoa đã rất uyển chuyển nói cho Cố Vân Thành, Giang Hạ đã có bạn trai. Cho nên bây giờ anh dùng ánh mắt này nhìn, làm Cố Vân Thành tổn thương lần hai.

Cố Vân Thành cười, không để ý đến Trình Dật Tu, sau khi chào Giang Hạ và ba Giang, xoay người đi vào thang máy.

Nhìn anh ta vào thang máy, ba Giang vỗ vai Trình Dật Tu, “Tiểu tử, bây giờ dám lợi dụng chú.” nói xong lại nhận hộp cơm trong tay anh, “Hôm nay làm món gì?”

Trình Dật Tu cười nói: “Cháu làm hai phần khác nhau, phần thanh đạm là của dì. Phần kia là của chú, có thịt bò cay Tứ Xuyên.”

Ba Giang thích ăn cay, bình thường nấu cơm đều phải chú ý đến khẩu vị của Dư Quỳnh Hoa, đồ ăn đều thiên về thanh đạm. Ông ngửi hương vị cay trong hộp cơm, hài lòng quay về phòng bệnh.

Đợi ba Giang mẹ Giang ăn xong, Trình Dật Tu và Giang Hạ chuẩn bị về nhà. Dư Quỳnh Hoa theo thường lệ không yên tâm dặn dò Giang Hạ vài câu, bảo cô không được phép chạy linh tinh.

Giang Hạ có hơi chột dạ đồng ý. Nghĩ từ nhỏ cô đã là cô gái ngoan, nhưng mà từ khi ở cùng Trình Dật Tu, cô càng ngày càng không nghe lời mẹ nói.

Trở lại tiểu khu, Trình Dật Tu nắm tay Giang Hạ vào phòng 501. Giang Hạ cũng không phản đối, anh dẫn nói muốn nói cho cô một chuyện.

Hai người ăn cơm tối, Trình Dật Tu không để cô rửa chén, tự mình vào phòng bếp rửa sạch, lại cắt trái cây cho cô mới trở lại phòng khách.

Trong tivi đang chiếu phim Hàn mà vài ngày trước Giang Hạ xem. anh ngồi xuống cạnh cô, lấy chiếc nhẫn từ trong ví đã chuẩn bị từ vài ngày trước để trong lòng bàn tay.

“Hạ Hạ, có một số việc anh muốn nói cho em.”

Mặc dù mắt Giang Hạ nhìn chăm chăm phim truyền hình, kỳ thật căn bản không có nhìn. Từ trên đường về cô đã phát hiện Trình Dật Tu có gì đó là lạ, mặc dù cũng thường trêu đùa giống như bình thường nhưng lúc nào cũng nhũm mày.

cô giả bộ không thèm để ý, ừ một tiếng, mắt nhìn chăm chăm phim truyền hình. “anh nói đi.”

Trình Dật Tu nắm chặt chiếc nhẫn kia, có hơi khấn trương. Sau đó hít sâu một hơi, đưa chiếc nhẫn đến trước mặt cô.

Giang Hạ nhìn thấy chiếc nhẫn, giật mình há to miệng. “anh... anh muốn cầu hôn sao?”

Trình Dật Tu lắc đầu, nắm lấy tay cô, đeo nhẫn vào ngón áp út của cô. “không phải cầu hôn, anh chỉ muốn nhìn em đeo nó lên.” Cho dù cô không chấp nhận anh, nhưng ít nhất cô đã từng đeo chiếc nhẫn của anh.

Giang Hạ có hơi mơ màng, gì mà không phải cầu hôn, không cầu hôn anh mang nhẫn kim cương tới làm chi?

“Hạ Hạ, có một số việc, anh muốn lừa gạt em cả đời. Nhưng mà anh sợ không gạt được, sợ em biết được chuyện này từ trong miệng người khác sẽ hận anh. Cho nên anh lựa chọn thẳng thắn.”

anh ôm cô vào trong lòng, “Trước khi nói, anh muốn nói cho em. Hạ Hạ, anh yêu em.”

Bộ dáng anh làm Giang Hạ có hơi sợ hãi, cô không biết vì sao anh cần thận trọng như thế. cô không muốn vì bất cứ chuyện gì mà tách ra khỏi anh, nhưng mà cô cũng không muốn trong hai người tồn tại bí mật. Trong lòng có hơi mâu thuẫn, cho nên không biết nên nói cái gì, chỉ yên lặng đưa tay vòng qua hông anh.

Trình Dật Tu hôn lên tóc cô, “Hạ Hạ, anh nói dối em. anh là cô nhi, nhưng mười mấy năm trước anh đã tìm được cha mẹ ruột. Bọn họ ở thành phố T, em cũng đã gặp.”

Giang Hạ ngẩng đầu, giật mình nhìn anh. “Vậy vì sao anh không...” cô muốn hỏi anh, vì sao anh không nhận cha mẹ. nói một nửa lại bị anh ngắt lời.

“Em nghe anh từ từ nói, anh sẽ nói cho em biết tất cả.”

Giang Hạ kiểm chế tò mò trong lòng, tiến sát vào lòng anh một lần nữa, lặng lẽ nghe anh nói tiếp. Nhưng mà cô không nghĩ tới, sau đó cô nghe được truyện làm cô đau lòng.

Trình Dật Tu nói ra toàn bộ thân thế của mình, kể cả trước đây ghen tị với cô, hãm mộ và thâm mến, nói ra toàn bộ.

Thân thế của anh làm Giang Hạ khiếp sợ, hóa ra người lần trước tới tìm anh, là mẹ ruột. Mặc dù anh nói như nước chảy mây trôi, nhất là bộ dáng không quan tâm đến người thân. Nhưng mà đêm hôm đó anh đau lòng như vậy, kỳ thật trong lòng anh còn khát vọng đến tình thân. Hơn nữa, vì tiền đồ danh lợi không nhận con trai, cha mẹ như vậy là lần đầu tiên cô nghe nói đến.

cô không biết tại sao Trình Dật Tu phải gạt cô chuyện này, cô không biết chuyện này anh có lỗi gì, sau khi nghe xong, cô trừ đau lòng còn có đau lòng.

cô nghiêm túc nhìn anh, “anh muốn nói chính là chuyện này sao? Nhưng mà em không để ý thân thế của anh, anh là cô nhi cũng được, có cha mẹ cũng được, đối với em mà nói anh chính là anh, không có gì có thể thay đổi được. Nếu như anh lo lắng chuyện này, vậy bây giờ em có thể chắc chắn nói cho anh biết, em không quan tâm.”

Trình Dật Tu tránh ánh mắt cô, “không phải. Lúc trước anh không nói thân thế của anh cho em biết, chẳng qua là cảm thấy không cần thiết. Bởi vì cuộc sống của anh sẽ không có bọn họ xuất hiện. anh muốn nói với em chuyện khác.” Trong tâm tư của anh, anh nói trước cho cô biết thân thế của anh, là muốn cô đau lòng thay anh.

Giang Hạ phát hiện anh hơi khẩn trương, cô trầm mặc, sau đó dựa vào bả vai anh, “anh nói từ từ, em từ từ nghe.”

Trình Dật Tu nắm tay cô đeo chiếc nhẫn, “Hạ Hạ, mẹ em đã từng nói, người không có cha mẹ quản thúc, phẩm chất nhất định không tốt. Kỳ thật mẹ em nói không sai, sau khi ông nội anh qua đời được mấy ngày, một lần nữa anh mất đi phương hướng, đi lên đường nghiêng.”

Giang Hạ không lên tiếng, nghe anh nói tiếp. Chỉ cần anh không giết người phóng hỏa, người xấu tội ác tà trời, những chuyện đã qua cô có thể bao dung.

“Khi đó, anh cảm thấy mình là người dư thừa, không có người để ý đến anh, cũng không có người quản thúc. anh bắt đầu trốn học, ra ngoài trường cùng một đám người không có lý tưởng, số tiền ông nội để lại bị anh tiêu hết rất nhanh, phòng cũng không thuê nổi. Lúc đó anh quen biết Lưu Cương, cha mẹ anh ấy làm việc ở bên ngoài, hàng năm trong nhà chỉ có mình anh ấy, cho nên anh chuyển tới nhà anh ấy ở. Lưu Cương lớn hơn anh vài tuổi, anh ấy biết rõ chuyện cha mẹ anh nên khuyên anh không cần để ý. Mỗi ngày mang theo anh cùng những nhóm bạn của anh ấy sống phóng túng, đều là những người trẻ tuổi không hiểu chuyện, cả ngày nói nhảm khí anh em. Từ nhỏ anh đã không có bạn bè, đột nhiên có nhiều anh em như vậy, anh cảm thấy cha mẹ gì đó, không có quan trọng như vậy. không có thì không có, anh còn có anh em bạn bè, sống vui vẻ như cũ.”

“Cả ngày anh theo bọn họ ở cùng một chỗ, lúc thiếu tiền đi theo bọn họ kiếm tiền. Kiếm tiền xong lại đi tiêu, tiêu xong lại đi kiếm, cảm giác mình rất phóng khoáng. Trường học cũng không đi, giáo viên nhìn thấy anh thì đau đầu, ước gì anh trốn học. Cứ như vậy lẩn lộn nửa năm, cho đến khi có một lần, Lưu Cương nói với anh muốn đi kiếm tiền, hỏi anh có đi hay không. anh không hề nghĩ ngợi đồng ý.”

“Sau đó anh mới biết, lần đó là đi trộm cắp. Trước đó Lưu Cương cũng không biết, cho nên mới kêu anh đi cùng. Đến nơi đó, thủ lĩnh để bọn anh canh chừng ở bên ngoài, anh và Lưu Cương sợ chân nhũn ra. Phát hiện có người đi tới, động cũng không dám động, chớ nói là đi thông báo cho người khác. Người đi vào trộm đồ đều bị bắt, Lưu Cương hồi phục lại tinh thần kéo tay anh chạy, nhưng mà vẫn không thể chạy trốn. anh nhìn thấy Lưu Cương bị người ta đánh gần chết, khó chịu liền xông tới túm anh ấy chạy. Sau đó anh bị bắt, mà anh ấy chạy thoát.”

Trình Dật Tu liên tục nói, không dám cúi đầu nhìn vẻ mặt Giang Hạ, anh không thể chịu nổi, anh sợ cô không tiếp nhận.

“anh bị bắt, phán quyết nửa năm. Lưu Cương chạy trốn một thời gian, sau đó biết được anh bị phạt, cảm thấy là anh ấy hại anh. anh ấy nhớ tới anh đã nói thân thể với anh ấy, vì vậy đi đến nhà họ Hạ, hy vọng nhà họ Hạ có thể giúp anh. Sau đó, Liễu Thời Phân đến, nhưng mà bà ta đến chỉ nói cho anh biết, bảo anh không cần nói chuyện thân thể của mình, không thể để cho bất luận kẻ nào biết rõ anh là con trai của Hạ Trung Viễn.”

Cảm nhận được Giang Hạ ôm chặt anh hơn, anh dừng một lát, tiếp tục nói: “Ồ trong đó nửa năm, anh mới xem xét lại mình đã làm cái gì. anh tự nói với mình không thể dằn độn như vậy, như thế sẽ tự phá hủy chính mình. Cho nên sau khi rời khỏi đây, anh không có ý định liên lạc với những người bạn trước đây, muốn bắt đầu một lần nữa. Nhưng mà anh nghĩ quá ngây thơ, cho rằng chỉ cần mình cố gắng sẽ thay đổi tốt. Thực tế là, trong người anh không có đồng nào, không có chỗ nào để đi, trường học đã sớm đuổi việc anh. Ngày được ra ngoài, anh ăn cơm cũng là vấn đề. anh muốn tìm việc, nhưng công việc không phải nhất thời có tìm được, huống chi còn có tiền án. Cả ngày đó, anh đi lêu lổng trên đường. Khi đó anh rất hận mình, là tự mình làm mình đi tới đường cùng. Thậm chí anh nghĩ, cứ như vậy thôi, cuộc sống của anh chỉ có như vậy. Từ khi sinh ra đã bị vứt bỏ, nhất định cuộc sống sẽ là bi kịch. Lúc anh đã tuyệt vọng, chuẩn bị tự mình cam chịu đi tìm những bạn bè trước kia, anh gặp được em, Hạ Hạ, em đứng đối diện đợi đèn xanh đèn đỏ.”

Giang Hạ ngẩng đầu nhìn anh, cô không có một chút ấn tượng, không nhớ rõ gặp mặt anh lúc nào. Nhưng mà cô không lên tiếng, nghe anh nói tiếp.

“Em ngăn người đứng ở ven đường, đèn xanh sáng cũng không có qua đường. anh đi qua, trông thấy mắt em đỏ hồng, hình như vừa khóc xong, không tự chủ được đi theo sau em. Đường như em không có chỗ để đi, liên tục đi bên đường, anh cứ đi theo phía sau em như vậy. Sau đó, em đứng bên ngoài máy gấp thú cạp siêu thị, em gấp mãi không được, tức giận giậm chân. không biết vì sao, nhìn em như vậy anh đột nhiên cười, trước đây không lâu anh còn đau lòng như không có ngày mai.”

Giang Hạ ngồi thẳng người, “A, em nhớ ra rồi!”

Năm ấy cô thiếu chút nữa đốt phòng bếp, mặc dù lửa trong chảo được cô dập, nhưng mà đồ đạc trong phòng bếp lúc cô luống cuống tay chân, làm rơi vải. Vỡ đĩa vỡ bát, chai nước tương, chai dầu bị cô làm đổ, trên nền gạch khắp nơi đều là mỡ đông. cô bị dọa khóc, vừa nghĩ mẹ trở về nhất định sẽ trách cô, hạ quyết tâm, lấy tiền tiết kiệm chạy ra khỏi nhà.

cô không muốn rời nhà trốn đi, chỉ là muốn mẹ trở về không tìm được cô, nhất thời sốt ruột nói không chừng sẽ không vì chuyện phòng bếp mà không giận cô. cô ở bên ngoài một đêm, đợi mẹ hết giận thì trở về. Nhưng mà trời sắp tối cô lại hối hận, cô chỉ có một mình không dám đi những quán nhỏ. đang rối rắm có muốn về nhà không, đã nhìn thấy ven đường có máy gấp thú, cô không hề nghĩ ngợi qua đó chơi. Bắt đầu nghĩ chơi thêm một lúc, tính về nhà trễ chút. thật sự không nghĩ đến cho vào bảy tám lần, không gấp được con nào, cô quyết tâm phải gấp được một con nhưng không gấp được. Sau đó có người giúp cô, nhẹ nhàng lấy con gấu cô thích.

“Người giúp em gấp con gấu là anh sao?” Nhìn anh gật đầu, Giang Hạ hơi không tin tưởng lớn mắt, “Thực sự là anh, quá là đúng dịp!” Khó trách, lần trước ở rạp chiếu phim gấp gấu, cô cảm thấy cảnh này rất quen thuộc, giống như đã từng trải qua, hóa ra là thật.

“Em còn nhớ không, vì cảm ơn anh, em mời anh uống chai nước.”

Giang Hạ gật đầu, “Hình như có chút ấn tượng.”

Trình Dật Tu nhìn cô, “Hạ Hạ, em có tin vào vận mệnh không? Lúc anh tuyệt vọng, mê mang nhất, hết lần này đến lần khác anh gặp em. Em làm anh nhớ tới ông nội anh, nhớ tới ước mơ lúc nhỏ của anh, chính là làm đầu bếp như ông nội.” nói xong anh cười, “Kỳ diệu nhất là, em đưa anh chai nước kia, vậy mà trùng trùng. Mặc dù chỉ có mấy trăm tệ, nhưng khi đó đối với anh, giống như là than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.”

Giang Hạ sửng sốt, “thật sao? thật sự trùng trùng?”

anh gật đầu, “Bởi vì có tiền thưởng, anh không có đi tìm bọn Lưu Cương nữa. Dừng khoảng tiền kia để thuê nhà đặt chân, sau đó đến quán vỉa hè ở chợ đêm học việc. Sau đó đại sư phụ muốn đi thành phố A,

hỏi anh có muốn đi ra ngoài xông xáo không, dù sao anh không có vợ bạn, liền đi theo. Sau đó có cơ duyên làm học trò của Đường Nhất.”

Giang Hạ che miệng, có chút không thể tin. Chuyện này... Quá kỳ diệu!

Trình Dật Tu lo lắng đợi phản ứng của cô, đã thấy cô không lên tiếng một lúc lâu, hơi khẩn trương nói: “Hạ Hạ, em có để ý những chuyện cũ này không?” Kỳ thật bất luận cô để ý hay không, anh sẽ không dễ dàng buông tay. anh sớm đã coi cô như sinh mạng.

Lúc đầu Giang Hạ có hơi khiếp sợ, nhưng bây giờ đã bình tĩnh trở lại. Chuyện xấu đã qua không có nghĩa là xấu cả cuộc đời anh, thành tích bây giờ của anh đủ để chứng minh mấy năm nay anh có bao nhiêu cố gắng. Hơn nữa cô không phải là một người nghĩ nhiều, làm việc theo trái tim. Bây giờ trái tim cô thích anh, hơn nữa tương lai cô chắc chắn sẽ luôn thích anh. Cho nên mấy chuyện quá khứ đã qua, tại sao phải để ý?

cô có thể cảm nhận được anh căng thẳng, muốn an ủi nhưng mà lời thổ lộ này quá buồn nôn nên không nói nên lời. Vì vậy lựa chọn phương pháp hữu hiệu nhất, ôm cổ của anh, hôn lên môi anh.

Trình Dật Tu chỉ sợ hãi hai giây, sau đó đỡ gáy cô chiếm lấy quyền chủ động.

anh luôn không chịu đựng được, liên tục rối rắm có nên kể cho cô không, thậm chí nghĩ tới lừa gạt cô cả đời, nhưng mà cô lại dùng phương thức này nói cho anh biết, cô căn bản không quan tâm. Trong lòng cảm thấy rất ấm áp, anh nghĩ, cuộc đời này anh sẽ cho cô tất cả hạnh phúc.

Giang Hạ bị anh hôn sắp không thở được, chợt nhớ tới chuyện kia, vội vàng tránh anh ra.

Hơi thở của Trình Dật Tu không ổn định, anh nhìn cô, căng thẳng cho rằng cô đổi ý.

“Chuyện anh vừa mới nói cho em, ngàn vạn lần đừng để cho mẹ em biết!” Nếu như mẹ biết thì hỏng bét!

49. Chương 49: Hôn Sự

Vài ngày sau, cuối cùng Dư Quỳnh Hoa có thể xuất viện, trùng hợp là sinh nhật Giang Hạ. Trình Dật Tu cố ý xin nghỉ một ngày, sáng sớm đi bệnh viện đón người.

Bởi vì Dư Quỳnh Hoa còn phải truyền nốt lần cuối, cho nên buổi chiều mới làm được thủ tục xuất viện, về đến nhà đã ba giờ chiều. Ở bệnh viện một tuần, về đến nhà Dư Quỳnh Hoa cảm thấy tinh thần rất tốt. Bảo ba Giang ra ngoài mua thức ăn, nấu bàn tiệc sinh nhật cho Giang Hạ.

Có Trình Dật Tu ở đây, nấu cơm đương nhiên không cần ba Giang động thủ. Quay về tầng năm lấy nguyên liệu đã đi mua từ sáng tinh mơ, lại vào phòng bếp. Ba Giang ôm thái độ học tập làm trợ thủ cho anh.

Giang Hạ gọi điện cho Hứa Lôi, bảo cô mang Lục Ly tới dùng cơm. Có cơm ăn đương nhiên Hứa Lôi không bỏ qua, chưa đến một tiếng sau đã mang theo Lục Ly xuất hiện ở cửa nhà Giang Hạ.

Đây là lần đầu tiên Dư Quỳnh Hoa nhìn thấy Lục Ly, rất khách khí chiêu đãi. Hứa Lôi vào phòng bếp chào ba Giang và Trình Dật Tu xong kéo Giang Hạ vào phòng nói nhỏ.

cô lấy thiệp mời đỏ thắm từ trong túi ra cho Giang Hạ, “Chị sắp kết hôn, em là phù dâu!”

Giang Hạ nhận thiệp mời, bên trên ghi là mười tám tháng bảy, “không phải là chị nói định vào tháng mười sao, sao lại đổi ngày thế?”

Hứa Lôi chỉ bụng mình, “không có cách nào, không cần thận trọng thưởng. Nếu đợi đến tháng mười, áo cưới cũng mặc không nổi.”

Giang Hạ đưa tay sờ bụng cô, kinh ngạc nói: “Chị mang thai à?”

Thấy Hứa Lôi gật đầu, Giang Hạ có hơi hâm mộ. Mặc dù mẹ đồng ý cho cô yêu Trình Dật Tu, nhưng mà chuyện kết hôn dường như còn rất xa xôi.

Hứa Lôi lục quả ô mai mang theo, ngậm lấy một viên. “Em thì sao, em với Trình Dật Tu có dự định gì?”

Giang Hạ thở dài, “Em không biết nữa, mẹ em nói còn phải xem biểu hiện của anh ấy.”

“Sao hai người không động não chút, giống như chị ấy, chỉ sợ đến lúc đó mẹ em giục hai người kết hôn ấy.”

Giang Hạ lắc đầu, “Chị không hiểu tính mẹ em, em chưa kết hôn mà đã có con, chắc chắn sẽ làm mẹ em tức nhập viện.”

“Nhưng mà em cũng không còn nhỏ nữa, đã hai mươi sáu rồi, mẹ em không vội sao?” Bây giờ có rất nhiều cô gái hai mươi ba hai mươi bốn bị người trong nhà thúc giục xem mắt kết hôn, cô không tin mẹ Giang không muốn sớm ôm cháu ngoại. “Hay là như vậy, đợi tí nữa lúc ăn cơm, chị cố ý nói chuyện kết hôn, gõ trống cổ vũ. Lại bảo đầu bếp Trình nhân cơ hội trưng cầu thái độ của mẹ em. Thế nào?”

Giang Hạ suy nghĩ một lát, cảm thấy cũng được, “Vậy chị phải đúng mực đấy, nếu sắc mặt mẹ em không tốt, chị phải nhanh chóng chuyển đề tài.”

Hứa Lôi đưa tay làm dấu ok, ra ngoài cùng Lục Ly, Giang Hạ đi vào phòng bếp tìm Trình Dật Tu.

Trình Dật Tu đang làm cá. Dùng dao mổ giữa hai bên xương sống, lại đem cá cắt thành lát mỏng, dường như trong suốt. Ba Giang đứng bên cạnh nhìn khen không dứt miệng, khen kỹ thuật của anh rất giỏi.

Giang Hạ kéo tay áo cha, “Ba ra ngoài nói chuyện với Lục Ly đi, con ở đây giúp cho.”

Ba Giang nhìn ra con gái muốn ông rời đi nói nhỏ. “Được, hai đứa cứ làm đi, ba đi ra ngoài nghỉ ngơi.” Ra khỏi phòng bếp còn cố ý lẩm bẩm: “Khói dầu quá nặng.” Sau đó đóng cửa lại.

Trình Dật Tu nhìn thấy cửa phòng bếp đóng kín, hỏi Giang Hạ: “Ba em ngoại trừ thích ăn cay, còn thích gì, sau này anh làm cho ba em ăn.” Ba vợ này thật sự quá tri kỷ.

Giang Hạ bóc tỏi nói, “Chỉ cần ăn ngon, ba em đều thích.”

Trình Dật Tu tiếp tục làm cá, “Em vào đây là có lời muốn nói với anh sao?”

cô gạt đầu, đem lời Hứa Lôi nói với anh. “anh nhìn vẻ mặt của mẹ em, nếu thấy mẹ em tức giận thì đừng nói ra, nhớ kỹ nhé?”

Lúc nói chuyện, Giang Hạ liên tục cúi đầu bóc tỏi, mãi không nghe thấy anh trả lời ngẩng đầu lên. Sau đó bị anh đánh bất ngờ thành công.

Giang Hạ sợ hết hồn, lùi về phía sau. Chỉ vào cửa nói: “anh dọa chết em rồi, bị mẹ em trông thấy thì thảm!”

Trình Dật Tu khoa trương đá lông nheo, “Em yên tâm, em đã không thể đợi được muốn gả cho anh, anh nhất định sẽ cố gắng hoàn thành tâm nguyện của em.” Kỳ thật anh cũng đã chuẩn bị thừa dịp hôm nào có cơ hội nói lại chuyện kết hôn với Dư Quỳnh Hoa. không nghĩ tới cô cũng tích cực với chuyện kết hôn như vậy, làm anh rất vui vẻ.

Buổi tối đồ ăn rất phong phú, Trình Dật Tu nấu hơn mười món, đủ loại khẩu vị. Mọi người ngồi xuống bàn, Dư Quỳnh Hoa ân chuẩn cho ba Giang mở chai rượu trắng.

Ba Giang vì huyết áp cao, bình thường nghiêm cấm uống rượu. không nghĩ tới hôm nay được ân chuẩn, đem rượu ngon mình cất kỹ lấy ra, rót một chén đầy cho Lục Ly và Trình Dật Tu. Lúc đến lượt mình, rất tự giác rót nửa non chén.

Mấy người còn lại uống nước hoa quả, Hứa Lôi dẫn đầu nâng chén, “Chúc Giang Hạ hai mươi sáu tuổi sinh nhật vui vẻ!”

Sau khi mọi người cùng nhau nâng chén, ba Giang bảo Hứa Lôi và Lục Ly dùng bữa, “Ăn nhiều một chút, đây đều là những món đầu bếp làm” nói xong lấy bát Dư Quỳnh Hoa, thay bà múc bát canh cá.

Canh cá màu trắng sữa, làm đẹp rất cầu kỳ và hành lá cắt nhỏ, nhìn rất mê người. Hứa Lôi cũng múc cho mình một bát, không nghĩ tới vừa ngửi được mùi lại cảm thấy dạ dày cồn cào, nhin không được che miệng ọe một cái.

Lục Ly lo lắng đưa khăn giấy cho cô, “Sao thế, có phải khó chịu không?” nói xong muốn đỡ cô đi đến phòng vệ sinh.

Hứa Lôi xua tay, lấy một viên ô mai từ trong túi ngậm vào miệng, dạ dày mới thoải mái hơn. Xin lỗi với mọi người: “Ngại quá, cháu nghĩ thấy mùi này liên nhẹn không được.”

Dư Quỳnh Hoa là người từng trải, vừa nhìn là biết cô mang thai, nhất thời trong lòng có hơi mâu thuẫn. Sao tuổi trẻ bây giờ đều như vậy, Tần Chân cũng vậy, Hứa Lôi cũng vậy, mỗi người đều chưa kết hôn mà đã có con. Bà lại nhìn Giang Hạ và Trình Dật Tu. Mấy ngày nay mặc dù bà cạnh chừng rất chặt, nhưng hai đứa luôn luôn ở cùng một chỗ, tên tiểu tử kia lại không phải là đèn đã cạn dầu, nhờ đâu...

Hứa Lôi chú ý tới vẻ mặt Dư Quỳnh Hoa, nói: “Dì à, tháng sau cháu và Lục Ly kết hôn, đến lúc đó dì và chú nhất định phải tới đó.”

Dư Quỳnh Hoa nói chúc mừng, lại nghe Hứa Lôi nói nhỏ với Giang Hạ: “Hạ Hạ, em phải làm phù dâu cho chị đấy. Đúng rồi, em và đầu bếp Trình dự định khi nào thì kết hôn? Nếu quá muộn, lúc đó bụng chị to rồi không đi được đâu.”

Giang Hạ hơi chột dạ nhìn Dư Quỳnh Hoa, thấy bà đang nhìn mình, nói quanh co: “Bọn em... Tạm thời bọn em còn chưa tính chuyện đó...”

“Cái gì?” Vẻ mặt kinh ngạc của Hứa Lôi có hơi khoa trương, nói với Trình Dật Tu: “Đầu bếp Trình không được rồi, hôm nay Hạ Hạ đã hai mươi sáu rồi, anh muốn cô ấy thành gái lỡ thì sao?”

Trình Dật Tu nhìn về phía Dư Quỳnh Hoa, hơi khấn trương đứng dậy, thành khẩn nói: “Chú dì, hôm nay là sinh nhật Hạ Hạ. Thừa dịp này, cháu muốn bảo đảm với hai người, cháu sẽ đối xử tốt với Hạ Hạ cả đời. Mặc dù cháu không đại phú đại quý, nhưng mà cháu sẽ cố gắng, làm cho cô ấy vô tư vô lo. Chú dì cứ yên tâm gả cô ấy cho cháu.”

Dư Quỳnh Hoa không nghĩ tới anh sẽ đột nhiên nhắc tới chuyện kết hôn, nhưng mà chuyện này cũng nên chuẩn bị. Bà không muốn có một ngày con gái lớn bụng nói với bà ‘Mẹ, con có thai rồi’.

Trình Dật Tu lo lắng chờ đợi thái độ của Dư Quỳnh Hoa, Giang Hạ cũng căng thẳng như vậy, lòng bàn tay chảy ra mồ hôi.

Dư Quỳnh Hoa uống một ngụm nước trái cây, “Kết hôn là chuyện lớn, chuẩn bị rất rườm rà, hơn nữa phòng của cháu còn chưa sửa sang xong, dăm ba tháng cũng không kịp. Đợi sang năm đi, hai tháng đầu ngày lạnh nhiều.”

Trình Dật Tu cho là mình không nghe rõ, sững sờ nhìn về phía Giang Hạ. Giang Hạ cũng thất thần, cô tưởng rằng mẹ sẽ còn kéo dài một thời gian, không nghĩ tới đồng ý dứt khoát như vậy.

Hứa Lôi giơ cốc lên cao, “Hôm nay đúng là ngày tốt, cạn chén cạn chén!”

Trái tim Trình Dật Tu vẫn còn đang đập nhanh. Tay có hơi run giơ chén lên, “Cảm ơn chú dì, cháu nhất định sẽ chăm sóc Hạ Hạ thật tốt.”

Có lẽ quá kích động, ngày thường anh không uống nhiều rượu, uống sạch một ly rượu trắng vào trong bụng.

Ăn xong cơm tối, Hứa Lôi và Lục Ly trở về. Trình Dật Tu uống hơi nhiều, mặt đỏ hồng, nhưng mà nói chuyện hành động rất bình thường, không giống say rượu. Giúp ba Giang thu dọn xong mới tạm biệt xuống lầu.

Từ khi Dư Quỳnh Hoa đồng ý cho hôn sự của bọn họ, đến bây giờ anh đều chóng mặt, cũng không biết rốt cuộc là say hay là quá hưng phấn. Xuống dưới lầu rửa mặt bằng nước lạnh, vẫn không bình tĩnh được.

Cuối cùng anh cũng có thể kết hôn với Giang Hạ. Năm năm qua, anh nhớ tới Giang Hạ vô số lần, chưa từng nghĩ tới có thể ở cùng với cô. không phải là không muốn, mà là không dám, dù sao đối với Giang Hạ mà nói, anh chỉ là người không quen biết. Đến bây giờ anh vẫn cảm thấy mọi chuyện xảy ra ở thành phố T, tựa như giấc mộng.

Xoa mặt, tự nói với mình đây không phải là mơ, là sự thật. Tim lại bắt đầu đập nhanh, bây giờ anh rất nhớ Giang Hạ, muốn cho cô biết anh rất vui vẻ.

Cầm lấy di động gửi tin nhắn cho cô: Hạ Hạ, bây giờ anh muốn gặp em, anh rất rất nhớ em.

ở tầng trên Giang Hạ cũng đang ở trong phòng len lén vui sướng. Nhận được tin nhắn, mở cửa phòng nhìn. Ba mẹ còn đang nói chuyện ở phòng khách, nói chuyện kết hôn của cô.

cô gửi tin nhắn lại cho anh: không được, ba mẹ còn đang ở phòng khách, em không ra được.

Trình Dật Tu trả lời rất nhanh: anh chờ em.

Bây giờ Giang Hạ cũng rất nhớ anh, nhưng mà chuyện kết hôn vừa định ra, cô không muốn lúc này mẹ phát hiện ra cái gì đó. Chỉ có thể kiềm chế đợi ở trong phòng. Nhưng mà đợi đến hơn mười giờ, bọn họ còn chưa trở về phòng nghỉ ngơi.

cô nằm ở trên giường đợi, rồi ngủ mất, khi tỉnh dậy đã là hai giờ sáng, ba mẹ đã sớm ngủ sâu. Mắt nhìn di động, phát hiện có mấy tin nhắn Trình Dật Tu mới gửi. Gần đây nhất là năm phút trước, nói cách khác đến bây giờ anh vẫn còn chưa ngủ.

Giấu chìa khóa, cũng không dám bật đèn, mò mẫm trong bóng tối rón rén mở cửa chính, lại nhẹ nhàng đóng cửa.

Ra cửa là thay đổi, chạy như bay xuống lầu. Đến cửa 501 còn chưa kịp gõ cửa, cửa chính liền mở ra, người ở bên trong đưa tay tóm cô đi vào.

Trình Dật Tu để cô dựa lưng vào tường, cúi đầu hôn môi cô, bây giờ không từ ngữ nào có thể hình dung được tâm tình anh. anh chỉ có thể dùng thân thể nhiệt tình để cô biết, giờ phút này anh rất vui vẻ.

50. Chương 50: Ưc Hạ

Kể từ khi Dư Quỳnh Hoa đồng ý hôn sự, Trình Dật Tu trở thành thành viên thường trú ở nhà họ Hạ. Ngoại trừ giờ làm việc, dường như đều ở tầng sáu.

Rất nhanh đến ngày Giang Hạ đi làm ở nhà hàng Ưc Hạ. Vì muốn lưu lại ấn tượng tốt cho đồng nghiệp, cô chọn chiếc váy quá gối màu xanh sẫm, quần áo rất hợp với dáng người cô. Tóc dài cũng buộc lên, ưu nhã thành thực hơn với ngày thường.

Trình Dật Tu kiên trì muốn đưa cô đi làm, đợi dưới lầu từ sớm, lúc nhìn thấy cô từ trong tòa nhà đi ra, khóe miệng không nhịn được cong lên. Rất lịch sự thay cô mở cửa xe, đợi cô ngồi vào bên trong xe, nhân tiện hôn trộm cô một cái.

Sau khi lên xe, Trình Dật Tu nói với Giang Hạ: “Buổi tối làm xong anh tới đón em nhé.”

Giang Hạ lắc đầu, “không cần đâu, lúc anh tan làm cũng bằng em tan làm, đợi anh tới đón thì phải đợi nửa tiếng. Em tự mình ngồi xe về cũng được.”

Trình Dật Tu mất hứng bĩu môi nói: “anh muốn đi đón em cũng không được sao? Bạn trai muốn đón bạn gái tan làm đấy.”

Giang Hạ bật cười ra tiếng, “anh sắp ba mươi tuổi rồi, có thể đừng dùng giọng điệu này nói chuyện được không, người ta thấy sẽ rất mất mặt.”

“Trừ em ra còn ai có thể trông thấy? Cứ như vậy đi, buổi tối em ở nhà hàng đợi anh. Nếu như anh đến mà em không có ở đây thì... hừ hừ!”

Giang Hạ buồn cười nhìn anh, “không thì anh làm gì?”

“Vậy thì buổi tối anh không về nhà, ngủ bên trong xe, xem em có đau lòng không!”

Giang Hạ: ...

Có người uy hiếp như vậy sao?

Đến Úc Hạ, Trình Dật Tu không có xuống xe, lúc thay Giang Hạ cởi dây an toàn, chu môi muốn hôn. Giang Hạ không còn cách nào chỉ có thể nhẹ nhàng chạm vào môi anh, lại bị anh đè lại, mạnh mẽ hôn sâu hơn.

một nụ hôn kết thúc, hơi thở của anh có hơi không ổn định, ở bên tai cô nhỏ giọng nói: “Buổi tối nhất định phải đợi anh.” Vài ngày nay mặc dù mỗi ngày có thể gặp mặt, nhưng Dư Quỳnh Hoa nhìn rất kĩ, tay không thể nắm, anh sắp nín hổng.

Giang Hạ đỏ mặt từ một tiếng, mở cửa xuống xe. Trình Dật Tu gọi cô lại: “Hy vọng em thích công việc mới này!”

Giang Hạ nhìn đồng hồ, sắp đến giờ rồi. không thể đi làm muộn ngày đầu tiên, gật đầu với anh sau đó vội vã chạy vào trong nhà hàng.

Bây giờ còn chưa tới giờ kinh doanh, nhưng mà nhân viên làm việc cũng đã đến rồi. Lúc cô đi vào, nhân viên của khách sạn nói cho cô biết, bây giờ còn chưa tới giờ kinh doanh.

Giang Hạ mỉm cười, “Tôi là Giang Hạ, hôm nay là ngày đầu tiên tôi tới đây làm.”

Lần trước cô đến phỏng vấn xong liền rời đi, cho nên nhân viên làm việc trong nhà hàng cũng không nhận ra cô.

Nhân viên này là cô gái chưa đến hai mươi, nghe tên Giang Hạ giật mình, sau đó nói: “A, chị là quản lý ạ, quản lý Tiểu đang ở phòng làm việc đợi chị, chị có cần em đưa đến đó không ạ?”

Giang Hạ xin miễn ý tốt của cô ấy, lần trước cô đến nộp đơn cũng là ở phòng làm việc, cô biết đường. Phòng làm việc ở tận cùng bên trong nhà hàng, rất rộng rãi, bố trí cũng rất thoải mái. Lúc Giang Hạ đến, quản lý Tiểu đang thu xếp đồ đạc. Nhìn thấy Giang Hạ khách khí đứng dậy bắt tay cô.

“Quản lý Giang, cô đã đến rồi. Tôi đã sắp xếp những thứ cần giao cho cô xong rồi, cô nhìn một chút xem.” nói xong đưa cho Giang Hạ một xấp văn kiện.

Giang Hạ hơi sững sờ, “Giao cho tôi?”

cô nộp đơn làm quản lý tiền sảnh, mà quản lý Tiểu này hẳn là quản lý nhà hàng, giữa bọn họ còn cần giao thứ gì?

Tiểu Hành Thủy cười nói: “không sai, sau này nhà hàng này sẽ giao cho cô, hy vọng cô có thể kinh doanh thật tốt.”

“Hả? Quản lý Tiểu, tôi không hiểu lời anh nói lắm.” Cái gì gọi là giao cho cô?

Tiểu Hành Thủy đẩy mắt kính trên sống mũi, “cô không cần hiểu đâu, tự nhiên sẽ có người nói cho cô biết đáp án. cô xem trước sổ sách một chút, ngày mai tôi phải về thành phố A, cho nên hy vọng hôm nay chúng ta có thể chuyển giao hết công việc một cách rõ ràng.”

Cho tới trưa, Giang Hạ vẫn chui đầu vào trong các loại sổ liệu. Tiểu Hành Thủy không chỉ đem công việc hàng ngày giao cho cô, ngay cả con dấu nhà hàng cũng đưa luôn cho cô. Chuyện này làm cô tò mò kinh khủng, nhưng mà hỏi Tiểu Hành Thủy, anh ta không nói cái gì.

Buổi chiều lúc nghỉ ngơi, Giang Hạ đem chuyện này nói cho Trình Dật Tu, vốn muốn cùng anh bàn bạc, chuyện này có phải là có âm mưu gì không. Dù sao trên trời không thể tự nhiên rơi xuống cái bánh, làm sao lại có một nhà hàng như thế, đột nhiên giao toàn quyền cho cô. Ngày đầu tiên cô đi làm, không sợ cô lấy tiền chạy mất à?

Nhưng mà ở đầu bên kia Trình Dật Tu chỉ nói như nước chảy mây trôi một câu: “Giao cho em, em nhận là được. Trước đó ở nhà hàng lớn như vậy mà em có thể quản lý, bây giờ một nhà hàng nhỏ mà em không quản được sao?”

Phản ứng của anh rất kỳ lạ, người bình thường thấy chuyện này sẽ kinh ngạc một chút chứ nhỉ. Trực giác của Giang Hạ cho rằng chuyện này có quan hệ với anh. “anh thành thật nói cho em, chuyện này có quan hệ với anh không?”

Trình Dật Tu nói quanh co sang chuyện khác. “Buổi tối em phải đợi anh, bây giờ anh rất nhớ em.”

“anh đừng có mà nói sang chuyện khác, không nói thật em sẽ tức giận.”

Giang Hạ nói muốn tắt điện thoại, bên kia Trình Dật Tu lớn tiếng nói: “Đừng đừng, bây giờ anh có việc, buổi tối gặp mặt anh sẽ nói cho em biết được không?” Giang Hạ nghe thấy bên kia điện thoại có người gọi anh, chắc là có việc thật. “Vậy anh nhanh đi làm đi, buổi tối nói sau.”

Tắt điện thoại trong lòng cô ổn định hơn nhiều, nếu đã có quan hệ với anh, ít nhất giải thích rõ không có âm mưu gì. Chỉ là không biết trong hồ lô của anh có bán thuốc gì, cố làm ra vẻ huyền bí.

Buổi chiều đến giờ làm việc, Tiểu Hành Thủy triệu tập toàn bộ nhân viên của khách sạn, giới thiệu Giang Hạ.

Tiền sảnh và sau bếp, tổng cộng có hai mươi sáu người. Nhân viên nghe Tiểu Hành Thủy nói sau này Giang Hạ sẽ là người quản lý toàn quyền nhà hàng, mọi người đều rất kinh ngạc.

không nhớ được tất cả tên nhân viên, cho nên Giang Hạ chọn những chức vị quan trọng để ghi nhớ. Quản lý tiền sảnh Dương Nguyệt, đầu bếp trưởng Lưu Đông, mua thực phẩm Ngô Tĩnh Hoa, đám người kế toán.

Dường như Dương Nguyệt không rõ ràng chức vụ của Giang Hạ, hỏi Tiểu Hành Thủy: “Quản lý Tiểu, vậy sau này tôi tìm ai để báo cáo công việc?” Lúc trước Giang Hạ chưa tới, cô ấy chỉ biết muốn tuyển một quản lý tiền sảnh, vẫn cho rằng mình bị cuốn gói.

Tiểu Hành Thủy chỉ Giang Hạ nói: “Cứ báo cáo quản lý Giang là được, ngày mai tôi sẽ rời đi. Sau này mọi chuyện trong nhà hàng, toàn bộ nói với quản lý Giang.”

Về mặt Dương Nguyệt phức tạp nhìn Giang Hạ, gật đầu không nói thêm gì nữa.

Sau khi tan họp, nhân viên tụm lại tốp năm tốp ba bàn luận về Giang Hạ. Có người hỏi Dương Nguyệt có biết lai lịch của Giang Hạ không. Dương Nguyệt lắc đầu, “không biết, có thể là bà chủ.”

nói đến bà chủ, tất cả mọi người đều tò mò. Từ khi nhà hàng khai trương đến giờ, bọn họ đều không nhìn thấy người chủ thực sự, tất cả vẫn luôn do Tiểu Hành Thủy xử lý. Cho nên bọn họ vẫn cho là Tiểu Hành Thủy là ông chủ, cho đến khi hơn nửa tháng trước, Tiểu Hành Thủy nói anh ta chỉ là người làm thuê. Mọi người mới biết được ông chủ là người khác.

Nhưng thực ra, lúc Dương Nguyệt đến nộp đơn đã từng gặp ông chủ.

Con người luôn luôn thích tám chuyện, nghe Dương Nguyệt nói Giang Hạ có thể là chủ nhà hàng, lại có người suy đoán nói: “Bộ dáng cô ấy xinh đẹp, chắc không phải là tình nhân của ông chủ thật sự đấy chứ? Bây giờ có rất nhiều kẻ có tiền, mở nhà hàng cho tiểu tam giết thời gian.”

Dương Nguyệt nhìn văn phòng: “Ai biết được, mọi người đi làm việc đi. Bất kể cô ấy là ai, chỉ cần chúng ta có tiền lương là được.”

Buổi tối khách rời đi, Giang Hạ đến tiền sảnh dạo qua một vòng. cô nhìn qua sổ tiền nhà hàng kiếm được, một ngày có khoảng ba vạn, đối với một nhà hàng diện tích không lớn mà nói, xem như tương đối khá.

Đêm nay Trình Dật Tu không bận, sớm một chút đã tới Úc Hạ. Vào cửa đã nhìn thấy Giang Hạ, cười đi tới phía cô, Giang Hạ đang kiểm tra ở quầy rượu, đột nhiên bị anh vỗ vai, dọa cô thiếu chút nữa làm vỡ chai rượu đỏ.

“Sao anh đến sớm thế?” cô kinh ngạc hỏi.

anh đến gần nhỏ giọng nói bên tai cô: “Bởi vì quá nhớ em.”

Cạnh họ là thu ngân, mặc dù giọng anh đã đề tới mức thấp nhất, nhưng cô gái nhỏ thu ngân vẫn nghe thấy, tò mò nhìn bọn họ một cái. Giang Hạ vội vàng bỏ rượu xuống, kéo Trình Dật Tu đi đến phòng làm việc.

“Em đang làm việc, anh không thể đợi em ở bên ngoài được sao?”

“Bên ngoài nóng như vậy, em không sốt anh sao?”

Giang Hạ bảo anh ngồi trên ghế sofa ở bên ngoài phòng làm việc, đợi cô tan làm.

Trình Dật Tu chỉ cửa chính phòng làm việc, “Vì sao không mời anh vào ngồi?”

“Quản lý Tiểu còn ở đây.” anh không phải là nhân viên nhà hàng, sao cô có thể dẫn anh vào.

Nhưng mà Trình Dật Tu lại đi đến phòng làm việc, đưa tay mở cửa chính. Tiểu Hành Thủy ở bên trong thấy là anh, cười đón.

“Cuối cùng cậu cũng đến rồi.”

Trình Dật Tu ngồi xuống ghế sofa, “Ngày mai anh phải đi, sao tôi lại không tới gặp mặt lần cuối được?”

Tiểu Hành Thủy đầm vào vai anh, “Cậu có biết nói chuyện hay không, cái gì mà gặp mặt lần cuối.”

Giang Hạ im lặng đứng ở cửa, nhìn hai người họ nói chuyện như bạn cũ, đột nhiên hiểu rõ chuyện gì xảy ra.

Nhà hàng này, tám mươi phần trăm là của Trình Dật Tu!

Quả nhiên, Tiểu Hành Thủy chính thức giới thiệu cho cô, “Giang Hạ, vị này chính là ông chủ của Úc Hạ Trình Dật Tu. Tôi nghĩ hai người nhất định rất quen thuộc, những thứ khác không cần tôi giới thiệu nữa nhé.”

Giang Hạ ôm cánh tay nhìn Trình Dật Tu không lên tiếng. Mặc dù nhà hàng này là của anh không phải chuyện gì xấu, nhưng mà cô cảm thấy thái độ của anh có vấn đề. Chuyện như vậy không cần thiết phải gạt cô.

Trình Dật Tu vốn là có hơi chột dạ, cho nên buổi chiều ở trong điện thoại không nói cho cô biết. Nhà hàng này khai trương lúc anh chưa về thành phố T, tất cả mọi chuyện đều nhờ Tiểu Hành Thủy xử lý. Vốn dự định tự mình trở về kinh doanh, nào ngờ đại sư huynh nhờ anh giúp đỡ, sau đó lại gặp lại Giang Hạ, cho nên nhà hàng này anh không quản lý được. Cho đến khi Giang Hạ nói muốn từ chức, anh mới nhớ tới có thể giao nhà hàng cho cô. Lúc mới đầu sợ nói cho cô biết, cô sẽ không muốn, cho nên gạt cô. Sau đó ba Giang mẹ Giang trở về, anh bận ứng phó, nên quên mất vụ này.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-theo-duoi-vo-cua-chang-dau-bep>